

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'Truly incredible ...
I loved every damn
second of it'

LISA JEWELL

'Utterly original ...
will grip you from first
page to last'

PAULA HAWKINS

STRANGE SALLY DIAMOND LIZ NUGENT

THE NO. 1 INTERNATIONAL BESTSELLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yazar Hakkında

Liz Nugent, tam zamanlı yazar olmadan önce sinema, tiyatro ve televizyon alanlarında çalışmıştır. Önceki dört romanı *Unravelling Oliver*, *Lying in Wait*, *Skin Deep* ve *Our Little Cruelties* en çok satanlar listesinde bir numara olmuş ve Liz dört İrlanda Kitap Ödülü'nün yanı sıra James Joyce Edebiyat Madalyası'nı kazanmıştır. Dublin'de yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

Garip Sally Diamond

"Liz Nugent'in son kitabını alacak kadar şanslıysanız, ertesi sabah kalkmanız gerekiyorsa yatmadan önce okumaya BAŞLAMAYIN! Sharon Bairden,
Chapter in My Life blogu

'Ne kadar cesur, komik, rahatsız edici, sürükleyici bir kitap. Sonuna geldiğimde Sally Diamond'ın zihnini kendi zihnimden daha iyi tanıdığımı hissettim' Louise Candlish

'Kitabı bitirdim ve sonrasında kelimenin tam anlamıyla uzanmak zorunda kaldım. Yıldızlarla dolu yazarlık kariyerinde, bu gerçekten Liz Nugent'in en iyi zamanı. Bunun için tüm hayatımı askıya aldım. Sally Diamond'ın dünyasının beni ne kadar şaşırttığını anlatmaya kelimeler yetmez. Nasıl bir karakter, nasıl bir hikâye' Claudia Carroll

'*Garip Sally Diamond*'ın büyüüne kapılıyorsunuz... Son derece ürpertici ve elinizden bırakmanız imkansız. Şimdiye kadarki en iyisi! Andrea Carter

'Karanlık, yürek parçalayıcı, komik, muhteşem - *Strange Sally Diamond* son sayfadan çok daha uzun süre sizinle kalacak' Paul Cleave

'Bu kitaba kesinlikle bayıldım. Liz Nugent bir adım bile yanlış atmıyor. Gergin, ürkütücü, önsezili ve gözü kara. Böyle bir kitabı okumak, harika bir hikaye anlatıcısının ellerinde olduğunuzdan tamamen emin olmak ve kendinizi bir hikayeye teslim edebilmek büyük bir keyif. çünkü çok iyi olacağını biliyorsunuz. Liz nadir bulunan yetenekli bir hikâye anlatıcısı ve yazar ve okuyucular için bir armağan - çok zeki, anlayışlı ve psikolojik olarak parlak. Derinden sarsıcı ve son derece parlak! Edel Coffey

"*Tuhaf Sally Diamond*, kalbinizi bir soyma bıçağıyla kağıt inceliğinde kesintisiz bir bobin halinde soyuyor. Karanlık, rahatsız edici, son derece zorlayıcı. Liz

Nugent'in kitapları türlere meydan okuyor - sadece zarifçe anlatılmış güçlü hikayeler' Tammy Cohen

'Gerçekten unutulmaz bir kadın kahramanla son derece bağımlılık yapıcı'
Sinéad Crowley

'Bir başyapıt. Liz Nugent'in Sally Diamond adlı karmaşık kadının incelikli portresini çizmesi beni hemen büyüledi. Karanlık, büyüleyici ve şimdiye kadar okuduğum en iyi karakter odaklı romanlardan biri. Liz, Sally Diamond'ın Sayfalarındaki karanlık çok ustaca, çok ustalıkla. Çok zorlayıcı ve etkileyiciydi. Yutkundum ve bitmesini istemedim. Her neyse, günlerce ağıt yakabilirim'
Fiona Cummins

'Liz Nugent'in tüm romanlarında çok özel bir şeyler var. Aynı anda hem gerçek hem de vahşi olan, karakter odaklı hikayeler. Bu kitap beni uçurdu. Sarsıcı, öngörülemmez ve vazgeçilemez. Karanlık bir başyapıt'
Will Dean

'Böyle bir hikayeyi inanılmaz bir yayda bir araya getirmek dahice. *Garip Sally Diamond* beni bir hafta sonu boyunca başından sonuna kadar tuttu' Joe Duffy

"Çok, çok iyi. Sally Diamond derinizin altına giriyor ve kalbinize doğru yol alıyor. Bitmesini istemedim' Jane Fallon

'Eğer ilginç, çarpık ve karanlıktan hoşlanıyorsanız bu kitaba BAYILCAKSINIZ' Tracy Fenton, *Tracy Fenton* blog

'Büyüleyici, şok edici ama bir o kadar da moral verici. Sally yardım edemeyeceğiniz ama seveceğiniz bir karakter. Bu kitabın kaderi çok büyük!"
Debbie Hart, *Reading for*
Boş zaman blogu

'Gerçekten de tuhaf... ve akıllıca! Şok edici, rahatsız edici ve son derece orijinal olan *Garip Sally Diamond* ilk sayfasından son sayfasına kadar sizi etkisi altına alacak' Paula Hawkins

"Şu sapkın dahi Liz Nugent'in fantastik *Strange Sally Diamond*'ını yeni bitirdim - bu kitabın bitmesini istemedim! Ne kadar harika bir karakter ve harika örülmüş bir hikâye. Çok karanlık ve zekice ve tamamen kalbimi kırdı' Susi Holliday

'Bu zekice yazılmış, dehşet verici (en iyi şekilde) hikayeyi hızla bitirdim. Bu kitap uzun süre aklımdan çıkmayacak. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Ne? A. Kitap. Kolay 5 yıldız' *Home Is Where Your Books Are* blog

'Müthiş bir okuma... ne muhteşem bir karakter' Anthony Horowitz

'Liz Nugent'in tüm romanlarını sevdim ve bu da bir istisna değildi. *Garip Sally Diamond* zeki, zorlayıcı, ürpertici, rahatsız edici ve çooook karanlık! Diane Jeffrey

"Vay anasını, *Garip Sally Diamond*'ı az önce bitirdim ve dibine kadar sarsıldım! Ne zaman biri sorsa ona 2023'ün Kitabı diyeceğim - gerçekten İNANILMAZ bir okuma deneyimi! Her saniyesine bayıldım' Lisa Jewell

'Hiç kimse Liz Nugent gibi hasarlı insanların kafasına giremez - ismi kapaktan silinmiş olsaydı bile bunun onun yazısı olduğunu bilirdim. Etkileyici, heyecan verici, öfkelenendirici ve elden bırakılması imkânsız' Erin Kelly

'Hayranlık içinde kayboldum. *Garip Sally Diamond* türün ötesine geçiyor ve edebi ödüller kazanmayı hak ediyor. Canlı, keskin, gergin ama bir o kadar da dokunaklı. Muazzam bir şefkatle yazılmış ve Sally karakterine BAYILDIM, kalbim onun için kesinlikle kırıldı. Bu roman *farklı* hissettiriyor, bana öyle geliyor ki kategorilere meydan okuyor. Kesinlikle karanlık ve sonu tüyler ürpertici ancak inanılmaz bir yürekle yazılmış' Marian Keyes

"Bu kitabın ne kadar harika olduğunu anlatacak kelime bulmakta zorlanıyorum. Aynı anda karanlık, komik, zorlayıcı, şok edici ve kalp kırıcı, mükemmel karakterler ve amansız bir gerilim. Yıllardır okuduğum en iyi kitap. Tek kelimeyle inanılmaz' Neil Lancaster

'*Tuhaf Sally Diamond* büyük bir yetenekten muhteşem bir roman. Liz Nugent bir hazine' Shari Lapena

'Karanlık, rahatsız edici ve zorlayıcı ama bir o kadar da dokunaklı. Harika bir okuma' Gilly Macmillan

'Muhteşem, muhteşem bir kitap. Bu romana hak ettiği övgüyü verebilecek yeteneğe sahip değilim. Yıkıcı. Çok güzel. Büyüleyici. Zekice. Şaşırtıcı. Tamamen sürükleyici. Tam bir huşu içinde' Imran Mahmood

"Aydınlık ve karanlığın harika bir karışımı; elimden bırakamadığım bir kitap, unutamayacağım bir karakter. Zekice, ürpertici, zorlayıcı ama aynı zamanda dokunaklı, *Garip Sally Diamond* çok büyük olacak ve bunu hak ediyor' Andrea Mara

'F**k me, ne kitap ama. Ne kitap ama! Son sayfayı çevirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayacak bir karakter kadrosuyla acıtacak kadar güzel.

Şimdiden 2023'ün mutlaka okunması gereken kitaplarından biri' John Marrs

'Muhtemelen şimdiye kadarki en sevdiğim Liz Nugent kitabı. BAYILDIM! Tuhaf Sally sayfalara adım atıyor, tamamen şekillenmiş ve çok komik (bu Liz: karanlık komiklikten bahsediyoruz). İlk paragraftan itibaren bağlandım. Nefesimi tuttum, soluk soluğa kaldım, güldüm ve ağladım. Kıvrımlı, orijinal ve kapkara.

Liz ile her yere giderim - ama sadece gün ışığında' Nikki May

'Şefkatli ve meydan okuyucu, haber döngüsü devam ederken unutulmuş hayatları hayal etmemize izin veriyor... çok özel bir kitap' Val McDermid

"Liz Nugent'ten bitirmek için sabahlara kadar uykusuz kaldığım, kan donduran bir roman daha - günümüzde bu türde çalışan en zeki, orijinal, dolambaçlı suç yazarlarından biri" Adrian McKinty

'Son derece ilgi çekici. Zekice yazılmış ve akılda kalıcı karakterler. Gerçekten vazgeçilemez' Dervla McTiernan

"Bu kitabı kesinlikle yuttum. Liz Nugent karanlık, çarpık, sürükleyici, merak uyandırıcı, kalpleri durduran, yarattıkları dehşete rağmen kendi başlarına birer kurban olan karakterlerle dolu bir hikâye yaratmış. Sally uzun süre aklımdan çıkmayacak bir karakter' Sinéad Moriarty

'Uzun zamandır okuduğum en özgün ve tüyler ürpertici kitaplardan biri olan Liz Nugent'in *Tuhaf Sally Diamond*'ı sizi İrlanda kırsalının yakın, klostrofobik dünyasına ve duygusal olarak içine kapanık bir kadının hayatına çekiyor

karanlık, gizli geçmişi ona musallat olmak için geri geliyor. Gerilim dolu bu kitap gecenin geç saatlerine kadar sayfaları evirmenize neden olacak.
Mutlak bir zafer' Abir Mukherjee

'Liz Nugent kendini aşmış. Kıvrımlı ve dolambaçlı, karanlık ve sürükleyici, kimse Sally Diamond'ı unutamayacak! Graham Norton

"İrlanda geriliminin kraliçesi yine iş başında! Bu kitap beni zorladı, şiddetle okumaya devam etmek isterken aynı zamanda bazı karakterlerin başına gelebilecekler karşısında derin bir tedirginlik duydum.
şimdiye kadarki en iyisi!' Damien O'Meara

'arpık, şok edici ve çok ama çok karanlık, Liz Nugent Sally Diamond'da ağlar tesi bir karakter yaratmış' Louise O'Neill

"Beni rktt (iyi anlamda). *Room* ve *The Collector*'ı düşünün ama bunlara göz kamaştırıcı/eşsiz bir ana karakter ve yaklaşan bir dehşet ekleyin. Müthiş'
Ian Rankin

"Her sayfası yürek parçalayıcı ve son derece sürükleyici olan Liz Nugent'in şimdiye kadarki en iyi -ve en karanlık- kitabı için programınızı hazırlayın."
Catherine Ryan Howard

'*Strange Sally Diamond*'ı okuyalı altı hafta oldu ve hala günde yaklaşık iki kez bir sahne gözümün önünden geçiyor ve iimi sızlatıyor'
Eithne Shortall

'Bir rollercoaster yolculuğuna hazır olun - Sally Diamond sizi derinden etkileyecek' Vanda Symon

"Liz Nugent dahi bir yazar ve *Strange Sally Diamond* yıllardır okuduğum en iyi polisiye romanlardan biri. Sally sizi önce şok edecek, şaşırtacak ve sonra kalbinizi kazanacak bir karakter. Karanlık, merak uyandırıcı, kalp kırıcı ve şaşırtıcı, tırnaklarımı yemediğim zamanlarda kendi kendime gülümsüyordum. Kesinlikle muhteşem. Eğery bu kitap 2023'te tüm dlleri kazanmazsa çok şaşıracağım' C. L. Taylor

'*Garip Sally Diamond*'a kesinlikle bayıldım. Bana yer yer John Fowles'in *Koleksiyoncu*'sunu hatırlattı. Şiddetle tavsiye ederim! Laure van Rensburg

'Karanlık, zorlayıcı ve derinden etkileyici' Ruth Ware

"Karanlık, rahatsız edici ve zorlayıcı... Okumak için zaman ayırdığınızdan emin olun, çünkü bir kez içine girdiğinizde devam etmek isteyeceksiniz."

Angela Watt

Küçük Yazma Alanı blogu

'Hayal gücüne hayran kaldım... labirent gibi... şeytani... harika bir eser' Bill Whelan

'Liz Nugent pek çok kişinin gitmediği yerlere gitmeye cesaret ediyor. Ne kadar zorlayıcı bir hikaye anlatıcısı. Her zaman meydan okuyor. Yüksek sesle güldüm ancak hikâye ilerledikçe kahkahalarımın geri çekildim. Çünkü burası son derece karanlık bir bölge. Ve yine de karanlığın ortasında bir ışığın parlamasına izin veriyor - bir elmasın ışığının.

Sally Diamond, tam olarak' Sarah Winman

"*Garip Sally Diamond*, okuduğum neredeyse tüm gerilim romanlarından daha fazla kalbe sahip. Nugent, karakterleriyle empati kurma konusunda usta olduğunu kanıtlamaya devam ediyor, hatta -özellikle- gerçekten nefret etmek istediklerinizle bile. Kesinlikle harika bir konsept ve kusursuz bir uygulama.

Bu hikayeyi aylarca düşüneceğim' Stephanie Wrobel

OceanofPDF.com

Liz Nugent

STRANGESALLYDIAMOND

OceanofPDF.com

İçindekiler

BÖLÜM I

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15

BÖLÜM II

- Bölüm 16: Peter, 1974
- Bölüm 17: Sally
- Bölüm 18: Peter, 1974
- Bölüm 19: Sally
- Bölüm 20: Peter, 1974
- Bölüm 21: Sally
- Bölüm 22: Peter, 1974
- Bölüm 23: Sally
- Bölüm 24: Peter, 1980
- 25. Bölüm: Sally
- 26. Bölüm: Peter, 1980

27. Bölüm: Sally
28. Bölüm: Peter, 1980
Bölüm 29: Sally
Bölüm 30: Peter, 1982
31. Bölüm: Sally
32. Bölüm: Peter, 1982
Bölüm 33: Sally
34. Bölüm: Peter, 1982
Bölüm 35: Sally
Bölüm 36: Peter, 1983
Bölüm 37: Sally
Bölüm 38: Peter, 1985
39. Bölüm: Sally
40. Bölüm: Peter, 1985
Bölüm 41: Sally
Bölüm 42: Peter, 1985
Bölüm 43: Sally
Bölüm 44: Peter, 1989
Bölüm 45: Sally
Bölüm 46: Peter, 1996

BÖLÜM III

Bölüm 47: Sally
Bölüm 48: Peter, 2012
Bölüm 49: Peter, 2019
Bölüm 50: Sally
Bölüm 51: Peter, 2019
Bölüm 52: Sally
Bölüm 53: Peter, 2020
Bölüm 54: Sally
Bölüm 55: Peter, 2020
Bölüm 56: Sally

Sonsöz: Amanda, Mayıs 2022, Auckland Belediye Binası

Teşekkür

OceanofPDF.com

Richard için, daha fazla sevgiyle

OceanofPDF.com

*Uzaklara, uzaklara, insanlardan
ve şehirlerden, Vahşi ormana ve
aşağılara - Sessiz vahşi doğaya
Ruhun müziğini bastırmasına
gerek olmadığı yerde...*

- Percy Bysshe Shelley

OceanofPDF.com

Bölüm I

OceanofPDF.com

"Beni çöplerle birlikte atın," dedi düzenli olarak. 'Öldüğümde beni çöplerin yanına koyun. Ölmüş olacağım, bu yüzden farklı bir şey bilmeyeceğim. Sen hüngür hüngür ağlayacaksın' derdi ve o gülerdi, ben de gülerdim çünkü ikimiz de hüngür hüngür ağlamayacağımızı biliyorduk. Ben hiç ağlamam.

Zamanı geldiğinde, 29 Kasım 2017 Çarşamba günü, onun talimatlarına uydum. O sırada küçük, zayıf ve seksen iki yaşındaydı, bu yüzden onu büyük bir bahçe atık torbasına koymak kolay oldu.

Ayağa kalkalı bir ay olmuştu. 'Doktor yok,' dedi. "Nasıl olduklarını bilirim. Bilirdi de, çünkü o bir doktordu.

psikiyatri. Yine de reçete yazabiliyordu ve bunları doldurtmak için beni Roscommon'a gönderiyordu.

Onu ben öldürmedim; öyle bir şey değildi. O sabah ona çay getirdim ve yatağında üşüyordu. Gözler kapalı, Tanrı'ya şükür. O televizyonlardan nefret ediyorum.

cesetlerin dedektif müfettişe baktığı dramalar. Belki de sadece öldürüldüğünüzde gözleriniz açık kalıyordur?

"Baba? Gittiğini bildiğim halde "Baba" dedim.

Yatağın ucuna oturdum, şişenin kapağını açtım ve çayı içtim, benimkine koyduğum şeker eksikti. Önce nabzını kontrol ettim, ama cildinin mumluğundan bunu anlayabiliyordum. Sadece, balmumu doğru kelime değil. Daha çok

... teni artık ona ait değildi ya da o tene ait değildi.

Çöp torbasını avludan ahıra sürüklemek zor oldu. Zemin buzluysa, bu yüzden her birkaç seferde bir torbayı omzuma almak zorunda kaldım. Böylece yırtılmazdı. Ayda bir kez, iyi olduğu zamanlarda, babam çöpleri yakma fırınına boşaltırdı. Çöp kutusu ücretlerini ödemeyi reddetti ve o kadar تنها bir yerde yaşıyorduk ki belediye bu konuda bizi takip etmedi.

Cesetlerin çürüdüğünü ve kokmaya başladığını biliyordum, bu yüzden torbayı dikkatlice yakma varilinin içine yerleştirdim. Üzerine biraz benzin döktüm ve çalıştırdım. Yanışını duymak için kalmadım. O artık

O, bir cesetti, bir 'o', küçük bir yolun sonundaki bir evin yanındaki bir tarlada, bir ahırın yanındaki ev tipi bir yakma fırınında.

Bazen babam telefonda yaşadığımız yeri tarif ederken, 'Hiçliğin ortasındayım' derdi. Hiçliğin ortasına gidip sola, sağa ve bir kavşağa gelene kadar bir sola daha dönerseniz, ikinci çıkıştan çıkın.

Ziyaretçileri sevmezdi. Doktorumuz Angela dışında ziyaretçilerimiz vardı. Annem öldüğünden beri belki iki yılda bir. Son birkaçı arabayı tamir etti ya da bir bilgisayar kurdu ve birkaç yıl sonra başka bir adam gelip babama internet ve daha yeni bir bilgisayar verdi ve sonuncusu da geniş bantımızı iyileştirmek için geldi. Bu durumlarda odamda kalırdım.

Bana hiçbir zaman bilgisayarın nasıl kullanılacağını öğretmeyi teklif etmedi ama yapabileceği her şeyi anlattı. Bilgisayarların neler yapabileceğini bilecek kadar televizyon izledim. Ülkeleri bombalayabiliyorlardı. İnsanları gözetleyebilirlerdi. Beyin ameliyatı yapabilirler. Eski dostları ve düşmanları yeniden bir araya getirebilirlerdi.

suçları çözmek. Ama ben bunların hiçbirini yapmak istemedim. Sevdiğim şey televizyondur, belgeseller, doğa ve tarih programları ve dizileri seviyordum, gelecekte geçen fantastik olanları ya da harika evlerde ve güzel elbiseler içinde geçen Viktorya dönemi dizilerini ve hatta modern olanları. Heyecanlı hayatları, tutkulu aşkları, mutsuz aileleri ve karanlık sırları olan insanları izlemeyi seviyordum. Sanırım bu ironik, çünkü gerçek hayattaki insanları sevmezdim. Çoğu insanı.

Evde kalmayı tercih ettim. Babam bunu anlıyordu. Okul korkunçtu. Tüm derslere giriyor, diğer kızlardan uzak durmaya çalışıyor ve sonrasında doğruca eve gidiyordum. Psikiyatrist babam kesinlikle otistik olmadığımı söylemesine rağmen otistik olduğumu söylediler. Annemin yalvarmalarına rağmen hiçbir kulüp ya da topluluğa katılmadım. Final sınavlarıma girdiğimde, onur derslerinden iki A, iki B ve iki C aldım ve Matematik ve İrlandaca derslerinden geçtim.

Bu yirmi beş yıl önceydi, daha sonra tekrar taşındık, Carricksheedy köyünün bir mil dışındaki küçük bir sokağın sonundaki bir bungalova.

Haftalık alışveriş gezileri her zaman bir çileydi. Bazen sohbetten kaçınmak için sağır numarası yapardım ama okul çocuklarının yorumlarını duyabilirdim. "İşte geliyor, Garip Sally Diamond, ucube. Babam bunda kötü niyet olmadığını söylerdi. Çocuklar kötüdür. Çoğu. Artık çocuk olmadığımı sevinliyordum. Kırk iki yaşında bir kadındım.

Babamın emekli maaşını ve uzun süreli hastalık ödeneğini postaneden alıyordum. Yıllar önce postane, sosyal yardımlarımız ve emekli maaşımız için banka hesaplarımıza otomatik ödeme talimatı vermemizi istedi ama babam en azından köylülerle ilişkilerimizi sürdürmeye çalışmamız gerektiğini söyledi, biz de bu tavsiyeyi dikkate almadık. Banka ta Roscommon'daydı, on bir mil uzakta.

Carricksheedy'de ATM yoktu, ancak çoğu işyerinde banka kartınızla ödeme yapılabilir ve nakit geri alabilirsiniz.

Babamın postalarını da ben toplardım çünkü babam bir postacının işimize burnunu sokmasını istemediğini söylerdi. Postacı Bayan Sullivan, "Baban nasıl, Sally?" diye bağıyordu. Belki de dudak okuyabildiğimi sanıyordu. Başımı sallayıp gülümserdim, o da sanki bir trajedi yaşanmış gibi başını iki yana eğdi ve sonra büyük Texaco garajına giderdim. Bir haftalık ihtiyacımızı alır ve tekrar eve dönerdim, şeride döndüğümde sinirlerim yatışırdı. Gidiş dönüş asla bir saatten fazla sürmezdi.

İyileştiğinde, babam alışveriş paketlerinin açılmasına yardım ederdi. Üç öğün yemek yerdik.

Her gün yemek. Birbirimiz için yemek yapardık. Yani ben iki yemek hazırlardım, o da bir yemek hazırlardı ama iş bölümü ikimiz arasında eşitti. Yaşı ilerledikçe görevlerimizi değiştirdik. Süpürgeyi ben yapardım, bulaşık makinesini o boşaltırdı. Ütü ve çöpleri ben yapardım, duşu o temizlerdi.

Ve sonra odasından çıkmayı bıraktı.

Reçeteleri daha titrek bir elle alıyordu ve sadece yiyecekleri seçiyordu. Sonlara doğru dondurma yemeye başladı. Bazen elleri çok titrediğinde ona yedirdim ve artık kendini kontrol edemediği ve yatağının altında her sabah boşalttığım ve çamaşır suyuyla duruladığım lazımlığa ulaşamadığı günlerde yatak çarşaflarını değiştirdim. Yatağının yanında bir zil vardı ama arka mutfaktan duyamıyordum ve son günlerinde kaldıramayacak kadar güçsüzdü.

"Sen iyi bir kızsın," dedi zayıf bir sesle.

"Sen en iyi babasın," derdim, bunun tam olarak doğru olmadığını bilsem de. Ama bunu söylediğimde gülümserdi. Annem bana bunu söylemeyi öğretmişti. En iyi baba *Little House on the Prairie*'deki babaydı. Ve yakışıklıydı.

Annem kafamda bu oyunu oynamamı isterdi. Diğer insanların ne düşündüğünü hayal etmemi isterdi. Merak uyandırıcı bir şeydi. Onlara ne düşündüklerini sormak daha kolay değil mi? Ve bu beni ilgilendirir mi? Ne düşündüğümü biliyorum. Ve hayal gücümü kullanarak yapabileceğim şeyler varmış gibi davranabilirim.

suçları çözüyor ve tutkulu aşk ilişkileri yaşıyorlar. Fakat Bazen köylülerin bana baktıklarında ne gördüklerini düşünmeye çalışıyorum. Bir keresinde Angela'nın bekleme odasında okuduğum bir dergiye göre, boyuma göre yarım taş fazla kiloluyum, 1.80 boyundayım. Angela ona dergiyi gösterdiğimde güldü ama beni daha fazla meyve ve sebze yemeye ve daha az karbonhidrat tüketmeye teşvik etti. Saçlarım uzun ve kumral, ancak başımın tepesinin biraz altında gevşek bir topuz halinde tutuyorum. Haftada bir kez banyoda yıkıyorum. Haftanın geri kalanında duş bonesi takıyorum ve hızlı bir duş alıyorum.

Dört eteğimden birini giyiyorum. İki tane kışlık, iki tane de yazlık kıyafetim var. Yedi bluzum, üç kazağım ve bir hırkam var ve hala annemin eski kıyafetlerinden, elbiselerinden ve ceketlerinden birçoğuna sahibim, hepsi kaliteli olsa da eski. Annem yılda iki ya da üç kez kız kardeşi Christine Teyze ile Dublin'e alışverişe gitmeyi severdi. Babam bunu onaylamazdı ama o parasını istediği gibi harcayacağını söylerdi.

Ben sütyen takmıyorum. Rahatsız edicidirler ve neden bu kadar çok kadının bu konuda ısrar ettiğini anlamıyorum. Kıyafetler eskিয়েince babam bana internetten ikinci el kıyafetler aldı, iç çamaşırları hariç. O da hep yeni. 'Alışveriş yapmaktan nefret ediyorsun ve para harcamanın bir anlamı yok' derdi.

Cildim berrak ve temiz. Alnımda ve gözlerimin etrafında bazı çizgiler var. Makyaj yapmıyorum. Babam bir keresinde bana biraz almıştı ve denememi önermişti. Eski dostum televizyon ve reklamlar sayesinde ne yapacağımı biliyordum ama kararmış gözler ve pembe rujla kendim gibi görünmüyordum. Babam kabul etti. Bana farklı makyaj malzemeleri almayı teklif etti. ama o benim hevesli olmadığımı hissetti ve bundan bir daha bahsetmedik.

Sanırım köylüler kırk iki yaşında 'sağır' bir kadının köye girip çıktığını ve ara sıra eski bir Fiat kullandığını görüyorlar. Sağırlığım yüzünden çalışmadığımı ve bu yüzden yardım aldığımı düşünüyor olmalılar. Yardım alıyorum çünkü babam sosyal açıdan yetersiz olduğumu söyledi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Thomas Diamond benim gerçek babam değildi. Bana ilk söylediğinde dokuz yaşındaydım. Gerçek adımın ne olduğunu bile bilmiyordum ama o ve annem, ki o da annem değildi, beni bebekken bir ormanda bulduklarını söylediler.

İlk başta üzülmüştüm. Okuduğum hikayelerde, ormanlarda bulunan bebekler, işgal ettikleri ailelere zarar veren şekil değiştirenlerdi. Ben Babamın sık sık söylediklerine rağmen hayal gücüm vardı. Ama annem beni dizine aldı ve bu hikayelerin uydurma masallar olduğunu söyledi. Annemin ya da babamın dizinde oturmaktan nefret ederdim, bu yüzden kendimi ondan uzaklaştırdım ve bir bisküvi istedim. İki tane aldım. On iki yaşıma kadar Noel Baba'ya inandım ve babam beni oturtup üzücü gerçeği anlattı.

"Ama neden böyle bir şey uydurdunuz? diye sordum.

"ocuklar için inanması eğlenceli bir şey ama artık küçük bir kız değilsin.

Ve bu doğruydı. Kanamaya başlamıştım. Diş Perisi ve Paskalya Tavşanı'nın yerini regl sancısı aldı ve annemle babam başka şeyler anlatmaya başladılar. "Noel Baba yoksa Tanrı ya da şeytan var mıdır? Annem babama baktı ve o da "Kimse bilmiyor" dedi. Bu kavramı zor buldum. Noel Baba'nın var olmadığını kesin olarak biliyorlarsa, neden Tanrı hakkında kesin bir şey bilmiyorlardı?

ocukluğumun yerini daha sıkıcı, daha az renkli gençlik yılları aldı. Annem erkeklerin bana ilgi duyabileceğini, beni öpmeye çalışabileceklerini söyledi. On dört yaşındayken bir otobüs durağında yaşlı bir adamın ağzını benimkine dayamaya çalışması ve elini eteğime sokması dışında hiç pmediler. Suratına yumruk attım, yere düşürdüm ve kafasına vurdum. Sonra otobüs geldi, bindim ve otobüs şoförü yaşlı adama yardım etmek için indiğinde gecikmeden rahatsız oldum. Yavaşça ayağa kalkışını izledim, başından kan damlıyordu. şoför bana ne olduğunu sordu

Ama ben sessiz kaldım ve onu duymamış gibi davrandım. Eve yirmi dakika geç geldim ve *Blue Peter*'ın başlangıcını kaçırdım.

On beş yaşındayken, sınıfımdaki bir kızın diğer iki kıza benim vahşi bir çocuk olduğumu, bir dağın yamacında bulunduğumu ve daha sonra Diamonds tarafından evlat edinildiğimi söylediğini duydum. Bunu tuvalette söylemişti. Bir kabinde, ayaklarım tuvaletin kapağında, rezervuarın üzerinde oturmuş öğle yemeğimi yiyordum. 'Kimseye söyleyemezsin,' dedi. 'Annem, bu olay olduğunda Dr. Diamond için çalışan bir arkadaşı aracılığıyla duymuş. Bu yüzden bu kadar tuhaf.

Diğer kızlar bunu sır olarak saklamadılar. Birkaç hafta boyunca benimle konuşmaya çalıştılar, dağ tırmanışını sevip sevmediğimi ve ot yiyip yemediğimi sordular.

Stella Coughlan hepsine beni rahat bırakmalarını, bunun onları ilgilendirmediklerini söyledi. Hepsini görmezden geldim. Annemle babama sormadım. Ben zaten

Evlatlık olduğumu biliyordum ve bebeklerin dağlarda yaşayamayacağını ve aptal kızların kindar olmak için bir şeyler uydurduğunu da biliyordum.

Annem ben okulu bıraktıktan bir yıl sonra öldü. Çok kavga ediyorduk. Benim üniversiteye gitmemi istiyordu. Üniversite başvuru formlarımı benim isteklerime karşı doldurmuştu. Müzik ya da fen bilimleri okumam gerektiğini düşünüyordu. Müziği çok severim ve piyano çalmak muhtemelen yapmayı en çok sevdiğim şeydir.

Dokuz yaşındayken annem bana ders vermesi için eve bir öğretmen getirdi. Bayan Mooney'i sevmiştim. Yetenekli bir piyanist olduğumu söylerdi. Ben onlu yaşlarımdayken öldü ve ben başka bir öğretmen istemedim, bu yüzden daha iyi olmak için kendi kendime öğrendim. Herhangi bir sınava girmek istemedim. Sadece çalmayı seviyordum.

Annem önümde pek çok seçenek olduğunu söyledi. Ama yabancılarla tanışmak istemiyordum ve yeni evimizden ayrılmak istemiyordum. Babam Açık Üniversite diploması alabileceğini söyledi ama annem 'sosyalleşmem' gerektiğini söyledi.

Çünkü zorlanmasaydım asla evden çıkamaz ya da bir işe giremezdim. Evden ayrılmak istemediğimi söyledim ve o da kızdı.

Bu tartışmadan bir hafta sonra, köydeki pratisyen hekim muayenhanesinde çalışırken felç geçirdi ve hastanede öldü. Cenaze töreni Dublin'de yapıldı.

Çünkü tüm ailesi ve eski arkadaşları orada yaşıyordu. Onları her zaman düzenli olarak ziyaret ederdi. Kız kardeşi Christine'in bizi ziyaret ettiği birkaç seferde, onu bir köpek gibi takip etmiştim. Annemin göz alıcı bir versiyonu gibiydi. O ziyarete geldiğinde babam çalışma odasında kalırdı. Annem, babamın Christine teyzeye hoş karşılanmadığını hissettirdiğini söylerdi.

Annem öldükten sonra ziyaret etmeyi bıraktı ama bana her zaman içinde para olan doğum günü kartları gönderdi.

Babam ıslak gözlerle annemin cenazesine gelip gelemeyeceğimi sordu ama ben reddettim. Annemin kıyafetlerini ayırmam ve hangilerinin bana uyup hangilerinin hayır kurumuna gideceğine bakmam gerekiyordu. Babamdan Dublin'den bir yemek tarifi kitabı getirmesini istedim çünkü yemeklerin çoğunu annem yapıyordu ve sebzeleri soymasına yardım etmede mükemmel olsam da, tam bir yemeği bir araya getirme konusunda o kadar becerikli değildim. Ama kitaplardan öğrenebileceğimi biliyordum.

Babam Dublin'de iki gün geçirdikten sonra döndüğünde bana üzgün olup olmadığını ve annemi özleyip özlemediğimi sordu, ben de özlemediğimi ve benim için endişelenmemesi gerektiğini söyledim. Babam bana bazen yaptığı gibi komik bir şekilde baktı ve böyle olduğum için şanslı olduğumu, muhtemelen hayatım boyunca kalp ağrısı çekmeyebileceğimi söyledi.

Diğer insanların düşündüğü gibi düşünmediğimi biliyorum ama onlardan uzak durabilseydim ne fark ederdi ki? Babam eşsiz olduğumu söyledi. Benim için fark etmez. Bana pek çok şey denildi ama benim adım Sally. En azından annemle babamın bana verdiği isim bu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Babamın ölümünden sonraki günler sessizdi. Belki de onu özlemiştim? Konuşacak kimsem yoktu, çay yapacak kimsem yoktu, dondurma yedirecek kimsem yoktu. Yıkayacak ve üstümü değiştirecek kimse yoktu. Ben ne içindim? Evin etrafında dolaştım.

Üçüncü gün ofisine gittim ve çekmecelerini açtım, bir sürü nakit para ve metal bir kutuda annemin eski mücevherlerini buldum. Kilomu, boyumu ve onlarca yıl önceki gelişimimi belgeleyen bir sürü defter. Masasının üzerinde bana gönderilmiş kalın bir zarf. Üzerinde adımın yazılı olduğu farklı kategorilerde dosyalar ve dosyalar: iletişim, duygusal gelişim, empati, anlama, sağlık, ilaçlar, eksiklikler, diyet vb. Okunamayacak kadar çok. Şöminenin üstündeki düğün fotoğraflarına baktım ve annemin hiçbir zaman bir çocuk gibi hissetmediklerini söylediğini hatırladım.

Beni bulana kadar tam bir aileydim. Uzun zamandır kimsesiz bir çocuk olduğum fikrinden kurtulmuştum. Annem beni normal bir şekilde evlat edindiklerini söyledi. Öz ailemi merak edip etmediğimi sormuştu ve hayır dediğinde bana gülümsemişti. Ailemi gülümsettiğimde kendimi iyi hissederdim.

Babamın Zürih'teki konferanslarda tebliğ sunduğu iş günlerine ait eski fotoğraflarına baktım. Takım elbiseli, ciddi görünümlü diğer adamlarla çekilmiş fotoğrafları. Babam çoğunlukla çalışır ve akademik makaleler yazardı ama bazen, eğer Annem tarafından acil bir durumda çağrıldığında, Carricksheedy veya ötesindeki yerel bir hastayla ilgilenebilirdi.

İnsan zihnini inceledi. Bana zihnimin mükemmel çalıştığını ama duygusal olarak kopuk olduğumu söyledi. Ben onun hayatının işiymişim. Ona duyguları yeniden bağlayıp bağlayamayacağını sordum ve annemle birlikte yapabilecekleri tek şeyin beni sevmek ve bir gün benim de onları sevmeyi öğreneceğimi ummak olduğunu söyledi. Onları önemsiyordum. Onlara zarar gelmesini istemiyordum. Onları üzgün görmekten hoşlanmıyordum. Bunun sevgi olduğunu sanıyordum. Babama sürekli soruyordum ama o endişelenmemem gerektiğini, ne hissediyorsam onun yeterli olduğunu söylüyordu ama beni anladığını sanmıyorum. Bazen çok fazla insan olduğunda endişeleniyordum.

ya da soruların cevaplarını bilmediğimde ya da bir ses çok yüksek olduğunda. Aşkı kitaplardan ve televizyondan tanıyabileceğimi sanıyordum ama bir Noel günü *Titanik*'i izlediğimi ve Jack'in üçüncü sınıf bir yolcu ve bir erkek olduğu için zaten öleceğini, Rose'un da zengin olduğu ve 'önce kadınlar ve çocuklar' olduğu için büyük olasılıkla hayatta kalacağını, dolayısıyla gerçekte doğru bile olmayan bir aşk hikayesini eklemenin ne anlamı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Babam hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Sarılmayı ya da dokunulmayı sevmezdim. Ama aşkı merak etmekten hiç vazgeçmedim. Bu benim duygusal kopukluğum muydu? Babam hayattayken ona sormalıydım.

Babamın ölümünden beş gün sonra, ahırımızın arkasındaki tarlayı kiralayan komşumuz Ger McCarthy kapıyı çaldı. Yoldan gelip gitmesine alışmıştım. Az konuşan bir adamdı ve babamın dediği gibi, 'soru sormadığı ve çene çalmadığı için harika bir adamdı'.

'Sally,' dedi, 'senin ahırdan vahşi bir koku geliyor. Sığırlarımın hepsi sayıldı, ama bir koyunun başıboş dolaştığını ve orada sıkışıp öldüğünü falan düşünüyorum. Bir bakmamı ister misin, yoksa baban mı bakar?'

Ona bununla başa çıkabileceğimi söyledim. Yoluna devam etti, tulumu çamurla kaplanmış bir şekilde ıslık çalıyordu.

Ahıra çıktığımda, yakma varilinden gelen koku öğürmememe neden oldu. Eşarbımı ağzıma sardım ve kapıyı açtım. Düzgün yanmamıştı. Vücudun tüm şeklini görebiliyordum. Yağlı bir tabaka vardı. varilin dibindeki madde. Sinekler ve kurtçuklar etrafına üşüşmüştü. Evden aldığım rulo gazeteler ve ahırdan getirdiğim odunlarla ateşi yeniden yaktım.

Kendimi hayal kırıklığına uğramış hissettim. Babam talimatlarında daha açık olmalıydı. Organik maddeleri düzenli olarak yakardık. Cesetler de organik maddeydi, değil mi? Belki krematoryumlar daha sıcaktı. Bunu daha sonra ansiklopediden araştıracaktım. Ateşi yakmak için benzinin geri kalanını da döktüm, ikinci bir yanmanın işi göreceğini umuyordum. Kendimi sakinleştirmek için saçlarımı çektim.

Yardımlarımı almak için postaneye gittim ve Bayan Sullivan bana babamın emekli maaşını da vermeye çalıştı. Parayı ona doğru geri ittim ve bana şaşkınlıkla bakarak, 'Babanın emekli maaşına ihtiyacı olacak' diye bağırdı.

"Olmayacak," dedim, "ünkü o öldü. Kaşları havaya kalktı ve ağzı açıldı.

"Aman Tanrım! Konuşabiliyorsun. Hiç bilmiyordum. Şimdi, ne dedin?" ve babamın emekli maaşına artık ihtiyacım olmayacağını çünkü öldüğünü tekrarlamak zorunda kaldım.

Arkamdan kasabın karısına baktı. "Konuşabiliyor," dedi ve kasabın karısı da "Hayret ettim!" dedi.

Bayan Sullivan "Çok özür dilerim," diye bağırmaya devam ederken kasabın karısı uzanıp elini dirseğime koydu. İrkildim ve dokunuşuna omuz silktim.

"Cenaze ne zaman?" diye sordu. "Ölüm ilanlarında hiç görmedim. "Cenaze falan yok," dedim. "Onu kendim yaktım.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Bayan Butcher ve ben de ona onu çöp fırınına koyduğumu çünkü öldüğünde onu çöplerle birlikte atmamı söylediğini anlattım.

Bir sessizlik oldu ve ben gitmek için dönüyordum ki Bayan Butcher sesinde bir titremeyle, "Öldüğünü nereden biliyordun?" diye sordu. Ve sonra Bayan Sullivan, Bayan Butcher'a 'Kimi arayacağımı bilmiyorum. Gardiyanları mı yoksa bir doktoru mu?

Ona döndüm ve 'Doktor için çok geç, o öldü' dedim. Neden muhafızları çağırdın?

"Sally, biri öldüğünde yetkililere haber verilmelidir. 'Ama bu onları ilgilendirmez,' diye itiraz ettim. Beni zorluyorlardı Kafam karıştı.

Eve gittiğimde bir süre piyano çaldım. Sonra mutfağa gittim ve bir fincan çay yaptım. Çayı babamın ofisine götürdüm. Telefon çalmaya başladı ve kapattım. Dizüstü bilgisayarındaki, önünde 'Sally' ve babamın titrek el yazısıyla 'ölümümden sonra açılacak' yazan zarfa baktım. Ölümünden ne kadar sonra açmam gerektiği yazmıyordu ve içinde bir doğum günü kartı olup olmadığını merak ettim. Doğum gününe daha dokuz gün vardı, bu yüzden o zamana kadar bekleyecektim. Kırk üç yaşında olacaktım. Güzel bir yıl olacaktı gibi hissediyordum.

Büyük bir zarftı ve elime aldığımda kalın olduğunu ve içinde birçok sayfa olduğunu hissedebiliyordum. Belki de bir doğum günü kartı değildi. Eteğimin cebine koydum. *Murder She Wrote* ve *Judge Judy*'den sonra okurdum. Oturma odasındaki kanepeye yerleştim.

annemle paylaştım. Babamın boş koltuğuna baktım ve birkaç dakika onu düşündüm.

Çok geçmeden Cabot Cove'da olup bitenler dikkatimi dağıttı. Bu kez Jessica Fletcher'ın bahçıvanı, zengin avukatın dul karısıyla iyi geçinmiyordu ve karısını terk etmeyi reddedince onu öldürdü. Her zamanki gibi Jessica cinayeti çözme konusunda Şerif'i alt etti. *Judge Judy*'deki reklam aralarından birinde, ön kapının çalındığını duydum.

Şok olmuşum. Kim olabilirdi ki? Belki de babam bilgisayarından bir şey sipariş etmişti ama bu pek olası değildi çünkü ölmeden önce yaklaşık bir ay boyunca bilgisayarı kullanmamıştı. Kapı çalmaya devam ederken televizyonun sesini açtım. Durdu ve televizyonu geri sarmak zorunda kaldım çünkü *Judge Judy* yeniden başlamıştı ve ben bir kısmını kaçırmıştım. Sonra sol tarafımdaki pencerede bir kafa belirdi. Çığlık attım. Ama o sadece Angela'ydı.

OceanofPDF.com

Dr. Angela Caffrey annemin iş ortağıydı ve annem öldükten sonra muayenehaneyi devraldı. Yıllar boyunca muayenehaneyi birçok kez ziyaret etmiştim. Angela'nın bana dokunmasına ya da beni muayene etmesine aldırılmazdım, çünkü o

Her zaman ne olacağını açıkça anlatırdı. Ve beni her zaman daha iyi biri yaptı. Babam onu severdi, ben de öyle.

Sally! Sen iyi misin? Bayan Sullivan bana Tom'un öldüğünü söyledi, doğru mu?"

Babamın salondaki çalışma odasının kapısında garip bir şekilde durdum. Geçmişte babam her zaman Angela'yı oturma odasına davet eder ve ona çay ikram ederdi ama uzun süre kalmasını istemiyordum. Angela'nın başka fikirleri vardı.

"Mutfığa geçelim mi, bana her şeyi anlatırsın? Onu mutfığa giden merdivenlerden aşağıya indirdim.

'Burayı tertemiz yapmışsın, annen çok gurur duyardı. Biliyor musun, uzun zamandır buraya gelmemiştim. Masadan babamın sandalyesini çekti ve üzerine oturdu. Sırtım seraya dönük duruyordum.

"Sally, baban öldü mü?" "Evet.

'Ah, zavallı Tom! Uzun zamandır mı hastaydı?"

"Çok yavaşladı ve yaklaşık bir ay önce yattı ve kalkmadı.

'Acaba beni neden aramadı? Hemen gelirdim. Rahat olmasını sağlayabilirdim.'

"Roscommon'da doldurtmam için ağrı kesici ilaç reçeteleri yazdı. "Kendisi için reçete mi yazdı? Bu pek yasal sayılmaz.

'Onları benim adıma koydu. Hapse girmeyeceğini ve benim de girmeyeceğimi söyledi.

"Anlıyorum. Durakladı. "Peki tam olarak ne zaman vefat etti?"

"Çarşamba günü sabah çayını getirdiğimde onu ölü buldum.

'Ah canım, bu çok üzücü olmalı. Şimdi, burnumu sokmak istemem ama Maureen Kenny -'

"Kim?

Maureen, kasabın karısı? Cenaze töreni olmadığını ve onu kendi ellerinizle yaktırdığınızı söylemişsiniz.

"Evet.

"Peki bu yakma işlemi nerede yapıldı?"

"Yeşil ahırda.

"Pardon?

"Yeşil ahır.

"Burası mı? Evin arkasında mı?"

'Evet.'

'Birini aramayı düşünmediniz mi? Beni mi, hastaneyi mi, cenaze levazımatçısını mı? Başım beladaymış, yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordum.

"Bana onu çöplerle birlikte dışarı atmamı söyledi.

"O... ne? Şaka yapıyordu, öyle demek istemedi!"

"Bana şaka olduğunu söylemedi.

"Ama öldüğünden nasıl emin olabiliyorsunuz?

"Nefes almıyordu. Fırını görmek ister misin?" diye sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Birinden kurtulmanın yolu bu değil... Sally, bu ciddi bir durum. Bir ölümü sadece bir tıp uzmanı onaylayabilir. Cenazesi hakkında herhangi bir talimat bırakmadı mı?"

'Hayır, bilmiyorum...' ve sonra zarfı hatırladım. "Bunu benim için bıraktı. Cebimden çıkardım.

"Peki ne yazıyor?"

"Henüz açmadım.

Tüm bu konuşmalardan rahatsız olmaya başlamıştım. Ya hiç konuşmuyorum ya da çok fazla konuşuyorum ve benden başka kimseye mantıklı gelmeyen şeyler söylüyorum.

Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum ve Angela sesini yumuşattı.

'Açmamı ister misiniz? Okuyabilir miyim?

Zarfı ona fırlattım ve piyanoya gittim ama bu beni sakinleştirmede. Odama gittim ve yorganın ve yumuşak mavi battaniyenin altına girdim. Kafamdan saçlarımı çekmeye başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Angela'nın ne zaman gideceğini merak ediyordum. Ön kapının kapanma sesini dinledim.

OceanofPDF.com

Yumuşak bir vuruş sesi beni uyandırdı. Dışarısı alacakaranlıktı. Bayılmış olmalıyım. Yıllardır başıma gelmemiş olsa da, sıkıntılı olduğumda böyle olur.

"Sally? Angela fısıldadı. Saati me baktım. Üç saat yirmi beş dakikadır oradaydı.

"Evet?

"Çay ve kızarmış ekmek üzerine fasulye yaptım. Kalkmalısın çünkü konuşmamız gerek.

"Çayda şeker var mı?

"Henüz değil," dedi, "ama biraz ekleyeceğim. "Hangi bardağı kullandınız?

"Ben... Emin değilim.

Kapıyı açtım ve Angela'yı koridorda takip ettim.

Çayımı babamın Scrabble bardağında verdi. Bir buçuk kaşık şeker ve fazladan bir çay kaşığı süt ekledim. Ne babamın ne de benim hiç kullanmadığımız porselen bir fincanda kendine çay yapmıştı.

"Babanın mektuplarını okudum -"

"Birden fazla mı var?

"Evet. Sorun yok, canım. Mesele şu ki, gardiyanları çağırmak zorundayım ve seninle konuşmak isteyecekler. Ama endişelenmeni istemiyorum çünkü seninle olacağım, durumunu onlara açıklayacağım ve sana karşı nazik olmalarını sağlayacağım. Ancak, işin zor kısmı da bu, muhtemelen evi aramak isteyecekler ve sen de gelip bir süre Nadine ve benimle kalmalısın.

"Onlar soruşturmalarını yürütürken, birazcık.

"Ne soruşturması?

"Sadece... bir aile üyesinin cesedini yakmak... alışılmadık bir şey, yasal değil ve bunu sana söylediğim için çok üzgünüm canım, ama cenaze töreni vardı.

mektubundaki talimatlar... diğer şeylerin yanı sıra'.

'Oh. Gardiyanlar neden evi aramak istesin ki? Televizyonda her zaman korkunç bir karmaşa bırakıyorlar.

"Babanızın doğal nedenlerle öldüğüne kendilerini inandırmak isteyeceklerdir, ancak mektubunda çok az zamanı kaldığını bildiği açık. Sana güvendiği ve seni sevdiği çok açık. Eminim ki otopsi onun çoktan öldüğünü gösterecektir.

"Ziyaretçi istemiyorum ve evinize gelmek istemiyorum.

'Sally, eğer bunu kontrol edemezsem, kendini birkaç gece ya da daha uzun süre hapishane hücresinde bulabilirsin. Lütfen bana inan. Annen ve baban sana yardım etmemi isterdi. Mektupta baban öldüğünde beni araman gerektiğini söylüyordu.

Saçımı tekrar çektim. Elini uzattı ama ben irkilerek ondan uzaklaştım. 'Özür dilerim, özür dilerim, düşünemedim,' dedi.

"Ama mektubun ne zaman açılacağını söylemedi. Sadece öldükten sonra açmamı yazdı. Aynı gün açmam gerektiğini bilmiyordum.

'Biliyorum, ama korkarım şimdi çok fazla yaygara kopacak. Gardiyanları arayacağım ve sizinle görüşmek isteyecekler. Bir avukata ihtiyacınız olabilir. Ama ben yanınızda olacağım ve babanızın mektuplarda açıklamadığı her şeyi açıklayacağım, her ne kadar titiz olsa da. Durakladı.

'Mektuplarda üzücü bulabileceğiniz şeyler var. Ama bunu yavaştan alacağız. Baban haftada sadece bir bölüm okumanı istedi.

Üç farklı bölüm var. "Neden?

'Şey, kabul edilmesi gereken çok şey var. Annen ve babanın senin koşulların hakkında bana karşı açık olduklarını sanıyordum ama görünen o ki herkesten sakladıkları çok şey varmış.

"Benim hakkımda mı?

Evet, Sally. Ama bunu başka bir zaman konuşabiliriz. Şimdi muhafızları çağırmam gerekiyor. Onlar gelmeden önce hafif bir yatıştırıcı ister misin? Sakin kalmana yardımcı olması için?"

"Evet, lütfen.

OceanofPDF.com

İki muhafız geldi, bir değil. Biri erkek, biri kadın. Yüzlerine bakmadım. Onlara babamı bir çöp çuvalına koyacağımı ve sonra da yakma fırınına atacağımı söyleyene kadar nazik ve sakindiler. Küçük olan sesini yükseltti. "Tanrı aşkına sen ne yaptın?"

Angela ondan sesini alçaltmasını istedi. Angela'nın bana verdiği hap bir tür rüya alemindeymişim gibi hissetmeme neden oldu. Hemen bir adli tıp ekibi çağırımları gerektiğini ve bir çanta hazırlayıp evden ayrılmam gerektiğini, ancak babamın öldüğü gün giydiğim kıyafetleri dışarıda bırakmam gerektiğini söylediler. Onlara yeni yıkanmış, düzgün bir yığın sunduğumda inlediler.

Angela babamın mektubunun bir kopyasını

Ben çantamı hazırlamak için odama giderken kadın gardiyan da ofisinde fotokopisini çekti. Kadın gardiyan dudak bükerek beni takip etti. Babamın bavulunu kullandım. Kendime ait bir valizim yoktu. Onun için sorun olmazdı. Hava kararmıştı ve yatma vaktim geçmişti.

"Lütfen ortalığı dağıtmaz mısınız? Dedim. Adam ellerinden geleni yapacaklarını söyledi, kadın da homurdanarak 'Şanslısınız' dedi. Angela adama fotokopisini çektiği sayfaları verdi ve soruşturmadaki en yüksek rütbeli memurlara verildiğinden emin olmasını istedi. Adam başını salladı. Çok az konuştu. Fiat'ın anahtarlarını istedi. Anahtarları ona verdim ama nereye gitmeleri gerekiyorsa oraya gitmeyi bitirdiklerinde koltuğun yerini değiştirdiklerinden emin olmalarını istedim. Sabah Roscommon'daki istasyona gelmem gerektiğini söylediler. Angela beni oraya kendisinin götüreceğini söyledi.

Evden çıkarken kadın korumanın adama 'Lanet psikopat' dediğini duydum ama adam duyduğumu fark etti ve onu susturdu. Bana bakmak için döndü ve yüzündeki tiksintiyi okuyabildim.

Neden iğrendiğini bilmiyorum. Ev tertemizdi. Angela'nın arabasına doğru yürürken, dört devriye arabası kapımızdan içeri girdi ve insanlar kıyafetlerinin üzerine beyaz plastik giysiler giymeye başladı. Onlar da

evi ve ahır ışıret eden devasa ışıklı ışıretler. Angela olay yeri gibi davrandıklarını söyledi.

Biraz uykulu hissediyordum ama kalmak istiyordum. Birçok dizide polis kanıt yerleştirir ya da olay yerini kirletir. Bunun olmayacağından emin olmam gerekiyordu. Angela bunun olmayacağına dair bana güvence verdi.

Evine giderken pek konuşmadık ama sonra ona baktım. o yolu izlerken. Güzel, yuvarlak bir şekli vardı. Eski televizyon dizilerindeki nineler gibi. Kıvrıcık gri saçları vardı. Kareli bir gömlek, kot etek ve siyah yarım botlar giymişti. Görünüşü hoşuma gitmişti. Bana baktı ve aynı anda hem gülümsedi hem de kaşlarını çatı. Babam beni her zaman insanların görünüşleriyle davranışlarını karıştırmamam konusunda uyarırdı ama ikimiz de Angela'dan hoşlanmıştık.

OceanofPDF.com

Yabancı bir evde yabancı bir yatakta uyandım, ancak kendi mavi battaniyem yatağın üzerindeydi. Onu dün gece paketlemiştim. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama babam her zaman tehlikede olmadığım sürece bunu yapmamam gerektiğini söylerdi. Tehlikede miydim? Babamı neden ortadan kaldırdığımı kısa bir süre sonra tekrar açıklamak zorunda kalacaktım. Ağzımı kapattım ve çığlık atmadım. Annemin, doğruyu söylersen başına kötü bir şey gelmeyeceğini söylediğini hatırlıyorum.

Yatak odasının kapısının dışında bir kargaşa duydum. "Alo?" diye seslendim. 'Sally, banyoya senin için birkaç yeşil havlu bırakıyorum. "Sally.

Düşün kullanımı kolaydır. Yirmi dakika sonra kahvaltı için aşağıda görüşürüz, tamam mı?

Nadine'in sesiydi. Nadine Angela'nın karısıydı. Onunla Carricksheedy civarında birkaç kez karşılaşmışım. Angela'dan daha gençti ve uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Köpeklerini gezdiriyor, tavuklarına bakıyor ve işi için mobilya tasarlıyordu. Köpekleri ve tavukları sevmezdim. her zaman yolun karşısına geçerdi. "Endişelenmenize gerek kalmayın diye köpekleri dışarı koyduk, tamam mı?

Babam onların düğününe gitti. Ben de davetliydim ama gitmedim. Çok fazla yaygara.

Banyoları bir filmdeki otelde ya da banyo reklamlarında görebileceğiniz türdendi. Tuvalet oturdum, ellerimi yıkadım ve dişlerimi fırçaladıktan sonra tek cam duvarı olan geniş duş kabinine girdim. Evde bir aile banyomuz ve ayrı bir tuvaletimiz vardı ve duş, banyo musluklarına bağlı lastik bir hortumdu. Elektrik faturaları yüzünden babam haftada bir gün dışında banyo yapmamızı istemezdi, bu yüzden duşla idare ederdik. Angela ve Nadine'in duşu harikaydı. İşim bittiğinde odamda saçlarımı taradım, tutturdum, giyindim, yatağı topladım ve aşağı indim.

Aydınlıktı. Güneş cam kapılardan içeri süzülüyordu ve açık planlıydı. Moderni. Her duvar düzdü, köşeler keskindi. Evler görmüştüm.

Televizyonda bir ev geliştirme programının 'afters'ında buna benzer bir şey görmüştüm. Babam onları severdi. Ev sahiplerine hep gülerdi. "Akıldan çok para!" derdi, ya da "Nosyonlar!"

Angela ızgaranın başında durmuş, sosisleri ve pastırmaları çeviriyordu. "Kızartma alır mısın, Sally?"

Acıkmıştım. Bir gece önce çok rahatsız olduğum için tosttaki fasulyeyi yememiştim.

"Evet, teşekkür ederim.

İki köpek pencerenin dışında Angela'ya bakıyordu, o da kızartmaları bir kez daha çeviriyordu.

"Çocuklar aç görünüyor," dedi Nadine ve sırtarak onlara el salladı. Yanıt olarak havladılar.

"Hangi çocuklar? Ben sordum.

"Köpekler, Harry ve Paul.

"Köpekler için komik isimler.

Angela sırtarak, 'Onlara eski kocalarımızın isimlerini verdik,' dedi ve sonra ikisi de güldü. Eski kocalarına karşı biraz kaba olduğunu düşünmeme rağmen ben de sırttım.

Garda karakolunda yedi saat on beş dakika kaldım. Fotoğrafımı ve parmak izlerimi aldılar. İlk kırk yedi dakika boyunca beni bir odada tek başıma bıraktılar ve sonra içeri takım elbiseli iki kadın girdi, Dedektif Çavuş Catherine Mara ve Dedektif Müfettiş Andrea Howard, hemen ardından da kendisini avukatım Geoff Barrington olarak tanıtan huysuz bir adam. Howard bir ses kayıt cihazını açtı ve onlar da Kaset için kendileri. Onlara bakmak istemedim, bu yüzden ahşap masaya ve üzerindeki çiziklere baktım. Birisi masanın üzerine dikenli harflerle 'amcık' kelimesini kazımişti. Bu son derece kaba bir kelimeydi.

Benden üç kez babamın ölüm hikâyesini anlatmamı istediler ve ben de aynı şeyleri tekrar tekrar anlatmak zorunda kaldığım için biraz sinirlendim. Geoff derin bir iç çekti ve yapabileceğim en iyi şeyin sorularına cevap vermek olduğunu söyledi. Bana ev tipi bir yakma fırınının insan kalıntılarını yakacak kadar sıcak olmayacağını neden bilmediğimi sordular. Başımı salladım. Ve kayıtlara geçmesi için yüksek sesle konuşmamı istediler. Bilmediğimi söyledim çünkü plastik olmayan her şeyi yakıyorduk.

Sonra bana mektupları ve onları neden okumadığımı sordular. Doğum günümü beklemeyi düşündüğümü söylediğimde içlerinden biri güldü. I

Sonra sinirlendi. "Neden gülüyorsun? diye bağırdım. Geoff elini koluma koydu, ben de elimi salladım.

"Sally, tüm mektuplarını açmak için doğum gününü mü bekliyorsun?" "Bana hiç mektup gelmiyor," diye cevap verdim.

Defterine tekrar bir şeyler karaladı ve müvekkilini tetiklediği için gülmemelerini istedi. Sonra ona baktım. O da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

Mara, daha önce iki kez sorulmuş olmasına rağmen bana doğum tarihimı sordu. Bana gerçek doğum tarihimı sordular ve ne demek istediklerinden emin değildim. Sonra bana evlat edinilmemi ve öz ailemin kim olduğunu bilip bilmediğimi sordular ve ben de şaşırdım çünkü bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamamıştım. Onlara annem ve babamın beni altı yaşındayken bir ajanstan evlat edindiklerini ve öz ailem hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Bana en eski anılarımın ne olduğunu sordular ve ben de yedinci yaş günümde mumları üflediğimi söyledim. Birkaç farklı şekilde bundan önce bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı sordular, hayır dedim ve sonra hatırlamaya çalışmamı istediler, ben de onlara babamın bana her zaman istemediğim şeyleri hatırlamak zorunda olmadığını söylediğini anlattım.

"Ama," dedi Howard, "çocukluğunuzdan bir şeyler hatırlıyor olmalısınız? Başımı salladım. Kayıtlara geçmesi için yüksek sesle konuşmamı istediler. "Yedinci yaş günümünden öncesini hatırlamıyorum," dedim. Geoff onlarla odanın dışında konuşmak istedi.

Kısa bir süre sonra Angela elinde Supermacs'tan aldığı hamburger ve patates kızartmasıyla içeri girdi. Odanın köşesinde başka bir muhafız duruyordu. Ona teklif ettim. biraz cips istedi ama o reddetti. 'Sen iyisin,' dedi. Ondan hoşlanmıştım. Harrison Ford'un gençliğine benziyordu biraz. Onunla konuşmak isterdim. Ama o yine hiçbir şey söylemedi ve ayakkabılarına bakmaya devam etti. Ben de rahatsız olduğumda ayakkabılarıma bakarım.

Angela bana polisin birkaç gün daha evimde olacağını ve bir suçla suçlanabileceğimi söyledi.

"Ne suçu? Ben sordum.

Cevap vermedi. 'Bırak Geoff işini yapsın. Dürüst olmak gerekirse, o sizin iyiliğinizi düşünüyor.

OceanofPDF.com

Nadine ve Angela'nın evinde beş gece geçirdim. Geoff çoğunlukla Angela beni görmezden geliyordu, ki bu çoğu zaman işime geliyordu, ama her zaman benim hakkımda konuşuyorlardı. Angela ara sıra söylenenleri anlayıp anlamadığımı kontrol ediyordu ama bana hiçbir şey söylemiyordu, son kez Roscommon kasabasındaki ofisindeyken vedalaşırken elimi sıkmaya çalışmıştı ve ben de elimi geri çekmiştim. Biri size bakmıyorken ona bakmak daha kolaydır. O da

Yakışıklı ve sanırım işini doğru yaptı çünkü bu şartlar altında İnsan Kalıntılarının Yasadışı İmhası suçlamalarının büyük olasılıkla düşeceğini söyledi. Angela bunun benim durumum yüzünden olduğunu söyledi.

Geoff ve Angela, onun benim yasal vasım olmasının ya da benim mahkemenin vesayeti altına girmemin yasal olarak mümkün olamayacağı konusunda hemfikir di çünkü ben bir yetişkindim ve bazıları 'yanlış yönlendirilmiş' olsa bile neredeyse her zaman kendi kararlarımı kendim vermiştim. Ancak Geoff, gelecekte ciddi bir ikilem yaşarsam Angela'ya ya da bir gardiyana sormamın mahkemenin bir koşulu olabileceğini söyledi.

Örneğin, bir daha bir cesedi yakmayı düşünürsem, Angela durumu değerlendirecek ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyecekti. Bunun iyi bir örnek olmadığını düşündüm. Bu tür bir yaygaraya bir daha katlanmam zordu.

Geoff babamın vasiyetinde bana para bıraktığını söyledi. Tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyordu, çünkü büyük bir kısmı hisse senetlerine ve tahvillere bağlıydı ve hepsini çözecekti, ama 'Dikkatli olursan seni bir süre idare edecek kadar,' dedi. Ama şu andan itibaren bin ücret ödemek zorundayım ve

Çöplerimi gübrelenebilir, geri dönüştürülebilir, yumuşak plastikler ve cam olarak ayıracağım ve her biri için farklı renkte kutularım olacak ve bunları dönüşümlü haftalarda kapıya bırakacağım ve çöpçüler gelip kokulu kamyonlarıyla bunları alıp götürecekler. Postacı eve posta getirecek ama eve asla girmeyeceği konusunda teminat aldım. Angela bunun çok daha uygun olacağını söylüyor.

O zamanlar evde tek başıma kalmayı sevmiyordum çünkü insanlar sürekli kapıma geliyordu. Benimle röportaj yapmak ya da hikayenin benim tarafımı görmek istiyorlardı. Babamı ateşe vermemden çok evlat edinilmemle ilgileniyorlardı. Bu durum kafamı karıştırmıştı. Birinin diğeriyle ne ilgisi olabilirdi ki?

Başka?

Şimdi Carricksheedy'deki herkes bana bakıyordu. Birkaçı gülümsedi ve başlarını yana eğdi. Sempatik. Bazıları benim geldiğimi görünce yolun karşısına geçti ve bu benim için sorun değildi. Bazıları selam vermeye başladı, hatta Texaco'daki gençler bile ellerini kaldırdıklarında telefonlarından kafalarını kaldırdılar. "Merhaba,

Mary!" dediler. Bana ne derlerse desinler, benim adım Sally.

Polis evi berbat etti. Gördüğümde çılgılık atmaktan kendimi alamadım. Angela ve Nadine yanımdaydı. Angela merkezimi bulana kadar bana nefes aldırды ve saydırdı, bulduğumda da evi düzene sokmaya başladık. Bir süre sonra onlardan gitmelerini istedim çünkü her şeyin yerini tam olarak bilmiyorlardı ve bunu kendim yapmak daha kolaydı.

Ben eve geldikten sonraki üçüncü gece ayrılırken, Angela haftada iki kez beni görmek için uğrayacağını ve evine her zaman hoş gelebileceğimi söyledi. Babamın mektubunun ilk bölümünü bana verdi. Bana üzülmemem ya da üzülmemem gerektiğini söyledi. O zamana kadar babamın cesedini yakmaya çalışmanın yanlış bir şey olduğunu biliyordum. Herkes bana öyle söylemişti. Bana bir şey söylendiğinde

Bir kez açıkça, şaka ya da belirsizlik olmadan, tamamen anlıyorum.

Sanırsınız ki yıllardır yaptığım bir şey, gelişigüzel ceset yakmak,

Bu konuda konuştukları gibi. Tek bir beden vardı ve aşağı yukarı bunu yapmamı söylemişti.

Ev nihayet düzene girdiğinde, 13 Aralık saat 20:00'ydı ve *Holby City*'yi izlemek için oturmıştım. Bu bölümde Essie'nin doğum günüydü ve benim de doğum günüm olduğunu hatırladım. Televizyonu durdurdum. Nasıl unutulabilirdim ki? Ben asla unutmam. Ama o kadar çok dikkat dağıtıcı şey vardı ki.

Geçtiğimiz on yıl boyunca, Delia Smith'in tarif kitabından kendi doğum günü pastamı yapmıştım. Tarifi ezbere biliyor olsam da yemek kitabını indir. Delia'yı severdim. Kapaktaki fotoğrafında gülümsüyordu ve kırmızı bir bluz giymişti. Benim de her zaman onunki gibi en az bir bluzum olmuştu. Parlak kırmızı ve boyuna kadar düğmeli. Güvenilir biriydi. Eğer bir gün en iyi arkadaşım olursa, onun Delia gibi biri olacağını düşünmüştüm.

Doğum günü pastası pişirmeye başlamak için çok geçti ama kırk üç yaşındaydım. *Holby City* bittikten sonra babamın ilk mektubunu okumaya karar verdim. Bittiğinde televizyonu kapattım. İki sayfa vardı. Babam ne zaman büyük bir mektup alsa, okurken bir bardak viski içerdi. Artık evin sorumlusu bendim ve işleri babamın yaptığı gibi yapmanın zamanı gelmişti, tabii çöpleri yakmak dışında.

1 Kasım 2017

Sevgili Sally

Sanırım ikimiz de bu günün yakında geleceğini biliyorduk ve bu konuda üzgünsen üzgünüm, ama değilsen de anlıyorum.

Yapmanız gereken ilk şey Dr. Angela Caffrey'i aramaktır. Onu numarası 085-5513792. Ona öldüğümü söyleyin. Ondan uzun süre uzak kaldığım için şaşırabilir ama ben de sizin gibi telaştan hoşlanmıyorum ve Roscommon'da benim için doldurduğunuz reçeteler beni ağrısız tuttu. Aklımın gitmeye başlayacağından endişeleniyordum ama bu gece yatağa girdiğimde, sanırım sonuna kadar orada kalabilirim. Son zamanlarda kalkıp giyinmek beni biraz rahatsız etti ve biliyorum ki bana yemeklerimi getirdiğin ve benimle ilgilendiğin için iyi bir kız olacaksın.

Pankreas kanseriyim. Birkaç ay önce sırt ağrısı olarak başladı ve Dublin'deki bir danışman ölümcül olduğunu doğruladı. Sanırım artık çok ilerledi, bu yüzden beni uzun süre düşünmek zorunda kalmayacaksınız. Eğer

Altı haftadan uzun sürerse, Angela'yı arayıp beni berbat bir palyatif bakım ünitesine aldırmanı isteyeceğim. Ayrıca, bilincimi kaybedersen, onu arayacaksın. Bu konuda konuşmayı sevmediğini biliyorum. ama bunu yapacaksın çünkü sen akıllı bir kızsın.

Cenaze işlemlerimle ilgili olarak, ayrıntılar konusunda net olmadığının farkındayım, bu nedenle lütfen O'Donovan'ın cenaze levazımatçısını arayın.

Roscommon. Angela bu konuda sana yardımcı olacaktır. Normalde annenle birlikte Dublin'de, Glasnevin'de gömülmem gerekirdi ama sen Dublin'i pek sevmediğimi biliyorsun. Sen ve ben bu konuda birbirimize benziyoruz.

Hesapların hepsi güncel. Roscommon kasabasındaki AIB'de bir banka hesabınız var. Oradaki müdür Stuart Lynch. Anlayış gösterecektir ve o hesapta fazlasıyla para var.

veraset işlemleri tamamlanıp her şey sana miras kalana kadar seni idare edecek bir hesap. Annen varlıklı bir aileden geliyordu ve biz özellikle senin borçsuz bir hayatın tadını çıkarabilmen için tutumlu yaşadık Ölümünden sonra. Avukatımız Shannonbridge'den Geoff Barrington. Senin hakkında bilmesi gereken her şeyi biliyor. iyi bakıldığınızdan emin olmak için. Sizin bilmediğiniz şeyler biliyor, ama buna daha sonra geleceğiz.

Cenaze töreninin Lanesborough'daki St John's Church of Ireland'da yapılmasını istiyorum. Çok güzel bir kilise ve Mezarlık güzel bir yer. Çok fazla talepte bulunmayacağım ama koronun 'Be Thou My Vision' şarkısını söylemesini sağlayabilirseniz çok sevinirim. Küçük bir çocukken okul korosundaydım. En sevdiğim şarkıydı, çünkü bazı sözlerini değiştirdik. birbirimizi güldürmek için. Ah canım, o günlerde biraz yaramazlık yapmıştık. Saçmalıyorum.

İstemiyorsanız cenazeye katılmak zorunda değilsiniz, ancak bunu başarabileceğinizi düşünüyorsanız orada olmanızı isterim. Ben istemiyorum.

Orada ondan fazla insan olacağını ve hepsini tanıyacağınızı düşünüyorum. Carricksheedy'den bazı meraklı parkçılar gelebilir ama onları görmezden gelebilirsiniz. Sanırım sana yeterince sorun çıkardım.

Zaten yoğun bir hafta geçireceksiniz, bu yüzden işleri ağırdan almanızı istiyorum. Lütfen mektubun bir sonraki bölümünü gelecek haftaya kadar okumayın.

Seni seven baban

Viskiyi bitirdim ve Angela'yı aradım. 'Bir cenaze töreni olmalı,' dedim.

Biliyorum aşkım. Sakıncası yoksa, bazı şeyleri harekete geçirdim bile. Babanın mektubunun bir kopyası burada. Cenaze levazımatçısını aradım. Adli tabip kalıntıları istediğimiz anda serbest bırakmayı kabul etti, böylece fazla planlama yapmamıza gerek kalmayacak. Tek sorun St. John's'da koro olmaması. Babanın kiliseye gittiğini bilmiyordum.

"Değildi, ama bazen yazın, annem hayattayken, dışarı çıkar ve orada piknik yapardık.

"Mezarlıkta mı?" "Bazen.

"Gitmek istiyor musun, Sally?"

"Hayır, ama yapacağım.
"Sadece, ulusal bir haber olduğu için -" "Benim gitmemi istedi.
"Biliyorum, ama -
"Ben gidiyorum. Sen ve Nadine de gelir misiniz
lütfen?" 'Elbette geliriz. Ama -'
Teşekkür ederim. Bir randevun var mı?'
"Mektubu okuyup karar vermeni bekliyordum. "Yarın
alabilir miyiz?
"Korkarım her şeyi ayarlamak için çok erken. Belki önümüzdeki Salı?"
'Neredeyse bir hafta var.
'Daha erken yapılabileceğini sanmıyorum. Muhafızları uyarmam
gerekecek.' "Neden?"
"Pek çok insan seninle ilgileniyor, Sally. Sanırım babanın cesedini
yakmanın ne kadar sıra dışı olduğunun farkında değilsin ve mektuplarda
başka şeyler de var.

'Sanırım doğum adım Mary? Sokakta birkaç kişi beni selamladı.
"Lütfen gazete almayın, radyo dinlemeyin ya da haberleri izlemeyin.
"Neden?"
'Siz manşet habersiniz ve söylediklerinin çoğu spekülasyon. Kimsenin
gerçeği öğrenmesi mümkün değil. Gerçekler babanın mektuplarında.
"Gelecek haftaya kadar başka bir kitap okumama izin yok.
Angela derin bir iç çekti.
'Şimdi gitmem gerekiyor. *Line of Duty* başladı' dedim.
'Tamam canım, yarın aramamı ister misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?'
"Hayır, teşekkür ederim. Telefonu kapattım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Ertesi Cumartesi sabahı mutfakta yerleri silerken dışarıdan bir ses duydum ve evin arka tarafındaki mutfak penceresinin önünden geçen bisikletli bir çocuğun kaba otların üzerinden geçerek ahıra doğru gittiğini gördüm. Birkaç dakika sonra onu iki oğlan çocuğu ve oğlan çocuklarından birinin bisikletinin arka taşıyıcısında oturan küçük bir kız çocuğu daha takip etti. Bana pek güvenli görünmedi. Yaş tahmininde pek iyi değilimdir ama çocukların On iki ile on sekiz arasında bir yerde. Sırık gibi olanlar, siyah olanlar ve çilli olanlar.

Arka kapıyı açtım ve dışarı çıktım. "Burada ne yapıyorsun?" diye seslendim.

"Kahretsin, bu o!" diye bağırdı uzun boylu olan ve küçük kız çığlık attı. Çocuklar bisikletlerinin yönünü değiştirdi ve öfkeyle pedal çevirerek ev. "Garip Sally Diamond, garip herif!" diye bağırdı çilli çocuk gözden kaybolurken. Siyah çocuk nereye gittiğine bakmıyordu ve çimlerin üzerinde duran küreğe çarptı. O sırada kız bisikletinin arkasından düştü ve onun ve bisikletinin ağırlığıyla havalanan küreğin sapına kafasını çarptı. Bugs Bunny çizgi filminde gördüğüm bir şey gibiydi. O durmadı. Çocukların hepsi hızla uzaklaştı.

Kızın ağlamasını bekliyordum. Beni gördüğünden beri histerik çığlıklar atıyordu. Ama çimlerin üzerinde hareketsiz ve sessiz yatıyordu.

Dikkatle ona doğru ilerledim. Gözleri kapalıydı. Elimi yüzüne koydum ve sıcaktı. Kolumu dar göğsüne doladım ve kalp atışlarıyla birlikte yükselip alçaldı. Ölmemişti. Beyin sarsıntısından şüphelenmiştim. Babam bana bir ilk yardım kursu vermişti ve her yıl 1 Ekim'de bunu tazeliyorduk. Bunun kendimi korumak için olduğunu söylemişti, ama aynı zamanda bir kazayla karşılaşırsam diğer insanlara da yardım edebileceğimi söylemişti. Daha önce hiç kaza geçirmemişim. Başını kaldırdım ve başının arkasında, saçlarının altında bir şişlik hissettim. Hiç kan yoktu. Kan yoktu.

Acil bir alarm ihtiyacı. Onu çimlerin üzerinden aldım ve taşıdım,

Bir kolumu poposunun altına koydum, diğer kolumla da başını omzuma yasladım. Onu içeri götürdüm ve oturma odasındaki kanepeye yatırdım. Henüz ateşi yakmadığım için onu sıcak tutacak bir kilimle üzerini örttükten sonra mutfaktaki buzluktan buz almaya gittim. Bir tepsi dolusu buz küpünü temiz bir el havlusuna boşalttım ve oturma odasına döndüm. Başını nazıkçe kaldırdım ve ev yapımı buz torbasını şişliğe uyguladım. Gözleri çırpınarak açıldı ve beni görünce şok içinde genişledi. Tekrar çılgık attı ve korktuğunu anladım.

"Acıyor mu? diye sordum.

Dokunduğumda geriye doğru sıçradı ve baygınken bu kıza dokunmayı, onu tutmayı ya da taşımayı umursamadığımı fark ettim. Buz torbasını uzattım ve dedim ki, 'Bunu başının arkasına tutmalı ve bir süre hareketsiz yatmalısın. Beyin sarsıntısı geçiriyorsun. Dr. Caffrey'i aramam gerekecek. Bir bardak konyak ister misiniz?'

Başını salladı ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Hareketsiz kalmaya çalışmalısın. Konuşamıyormuş gibi mi yapıyorsun? Ben bunu her zaman yaparım. Sen de benim gibi misin?"

Bana baktı ve gözleri yaşlarla doldu. Çok güzel bir yüzü vardı. Birkaç dakika sonra dudakları titredi ve sonra 'Annemi istiyorum' dedi.

İçimi çektim. 'Ben de öyle, ama babam öldükten sonra yeni fark ettim. Annen hayatta mı?'

"Evet. Sesi daha tiz çıkmaya başladı. "Onu arar mısın, lütfen?"

Ah. Bir soru. Hoşlanmadığım bir soru. Yabancılarla telefonda konuşmayı sevmezdim.

"Ben Dr. Caffrey'i arayacağım, o da anneni arasın, tamam mı?"

"Tamam.

Çocukların tatlı şeyleri sevdiğini hatırladım. "Çikolatalı bisküvi ister misiniz?"

"Önce annemi arayabilir misin?"

"Olur.

Babamın çalışma odasından telefonu almaya gittim ve oturma odasına geri getirdim. Şimdi babamın odanın diğer tarafındaki sandalyesinde oturuyordu ama elindeki buzlu havluyu başına dayamıştı.

Tam numarasını isteyecekken, "Annemi kendim arayabilir miyim?" diye sordu.

Bu iyi bir fikir gibi görünüyordu. Telefonu ona uzattım. Gizlice aradı. Numarayı görmemi istediğini sanmıyorum.

"Anne, gelip beni alır mısın lütfen? ... Ben -' bana baktı - 'Garip Sally Diamond'ın evindeyim ... Evet, biliyorum. O burada... Benimle aynı odada. Maduka'nın bisikletindeydim. Bisikletle uzaklaştı ve ben düştüm... Nerede olduğunu bilmiyorum... lütfen gelip beni alın... acele edin... hayır,' diye fısıldadı, 'ama bana ölüp ölmediğini sordu... Bilmiyorum... Maduka, Fergus ve Sean onun nerede olduğunu görmek istediler - bilirsiniz -' tekrar bana baktı - 'nerede yaptığını...'

Sonra bir taş odanın penceresinden içeri girdi ve ayaklarımın dibine düştü. Dışarı baktığımda iki beyaz çocuğun taşları topladığını gördüm. ve pencereye doğru fırlattı. Kız sandalyeye eğildi. Sandalyenin arkası onu uçan camlardan koruyacaktı.

Ön kapıya koştum.

"Bırak onu!" dedi çilli çocuk.

"Sarsıntı geçiriyor çünkü sen, Maduka," diye siyah olanı işaret ettim, "onu bisikletinden düşürdün ve kafasını çarptı. Şu anda telefonda annesiyle konuşuyor.

"Oh adamım, başım büyük belaya girecek.

'Camımı kırdınız. O taşları hemen bırak.'

"Katil Sally Diamond!" dedi sırık gibi olan, ama taşlarını düşürdüler. Kız kapıya geldi. Telefon hala elindeydi. Bana baktı ve telefonu bana uzattı.

"Annem adresi istiyor. Annesiyle konuşmak istemedim. Bu çocukların hiçbirini mülkümde istemiyordum ve kırık bir pencere istemiyordu. "Sen," dedim Maduka'yı göstererek, "ona nerede yaşadığımı söyle. Maduka yaklaştı ve onun da yüzünde korkuyu okuyabiliyordum.

Telefonu benden aldı. "Merhaba anne," dedi kısık bir sesle ve telefonla birlikte uzaklaştı. Diğer iki çocuğun yüzüne bakmadım ama bisikletlerini aldıklarını ve yavaşça araba yolundan kapıya doğru ilerlediklerini fark ettim. Maduka telefonu geri verdiğinde gitmişlerdi.

Ben kırık camları temizleyip ateşi yakarken Maduka ve kız kanepede birlikte oturuyorlardı. Ben bir karton parçasını kesip pencereye bantlarken birbirlerine fısıldadılar.

Sonra onlara çikolatalı bisküviler verdim ve birer tane aldılar, önce kokladılar, sonra Maduka kendi bisküvisini yaladı ve kıza başıyla işaret etti ve ikisi de

bisküvilerini aceleyle yediler, kırıntıları kucaklarına döktüler. Sessizce oturduk.

Sonunda Maduka öksürdü ve "Sen mi yaptın?" dedi. Ona bakmaktan kaçındım.

"Ne yapacağım? Normalde tahmin yürütmekte pek iyi değilimdir ama ne soracağı konusunda iyi bir fikrim vardı.

'Kendi babanı öldürüp sonra da yaktın mı? Yani onu diri diri yaktınız mı?'

"Hayır, yakmadım. O sabah ona bir fincan çay getirdiğimde ölmüştü. Bu yüzden onu çöp kutularının yanına koydum ve çöplerimizin çoğunu her zaman yakıyoruz, bu yüzden yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu düşündüm.

"Onu öldürmediğinizden kesinlikle emin misiniz?

Yüzde yüz. Nabzına baktım. Bir şey çıkmadı. Gardiyanlar onu öldürmediğini kabul etti. Cesedini yakarak bir hata yaptım. Bunu yapmamam gerektiğini bilmiyordum. Onu öldürmüş olsaydım, hapse girerdim, değil mi?'

"Okulda öyle demiyorlardı.

'Okullar yalancılarla dolu. Ben okuldayken herkes benim hakkımda yalan söylerdi. Korkunç bir yerdi.'

Çocuklar birbirlerine baktılar. Maduka, "Fergus koktuğumu söyledi." dedi.

"Neyin?

'Bilmiyorum... Sanırım kötü kokuyorum...'

Çok yaklaşımadan ona yaklaştım ve havayı kokladım.

"Gördünüz mü? Onlar yalancı. Hiçbir şey kokmuyorsun. Neden Fergus gibi aptallarla takılıyorsun? Çilli olan o muydu?"

"Hayır, uzun olan o.

Kız gülümsedi. "Benim adım Abebi.

"Bebek gibi görünmüyorsun.

Kıkırdadı ve adını heceledi. Ben de ona gülümsedim.

"Senin de koktuğunu söylüyorlar mı?

"Hayır, ama bazı kızlar yüzümün beyaz olması için yıkanmaya devam etmem gerektiğini söylüyor.

"Aptal kızlar.

Anneleri onları almaya geldi. Arabanın garaj yolunda olduğunu duydum ve gördüm. Onlara dışarı çıkmalarını söyledim. Çocuk dedi ki, 'Sean ve Fergus'a pencerenin parasını ödeteceğim. Onlara taş atmamalarını söyledim ama beni dinlemediler' dedi.

"İşleri var mı?

'Hayır, sadece on iki yaşındayız,' dedi.

'Pencerenin parasını ben öderim o zaman. Artık çok param var. Gülümsedi. "Teşekkür ederim.

"Salı günü babamın cenazesine gelmek ister misin? Abebi kocaman gözleriyle bana baktı. "Okulumuz var.

'Yerinde olsam okula gitmeye zahmet etmezdim,' dedim. "Zaman kaybı.

Annesi dışarıda çocuğun bisikletini arabasının bagajına koyuyordu.

Kapıya yaklaşmadı ama beni görmek için boynunu büküyordu. Kapının arkasında, görüş alanının dışında durdum. Beyaz bir kadındı. Çocuklara bağırdığını duydum, 'Acele edin! Çıkın buradan! Ben sizi eve götürene kadar bekleyin!

Annemin benim hakkımda ne düşündüğünü hayal etme oyununu oynadım ve onun korkmuş olması gerektiğini fark ettim. Belki de pek çok insan benden korkuyordu. Belki o iki çocuk hariç. Onları severdim. Maduka ve Abebi. Abebi'ye kaç yaşında olduğunu sormayı unuttum. Bilmek istiyordum. Hangi evde yaşadıklarını, hangi televizyon programlarını izlediklerini ve babalarının benimki gibi iyi biri olup olmadığını bilmek istiyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Ertesi gün erkenden kapı çalındı. Gelen Angela'ydı. Kaşları çatıktı ve dudakları inceydi. Bu sinirli olduğu anlamına geliyordu.

Sally! Aklından ne geçiyordu? Yabancı çocukları evine alamazsın!"

'Onları ben davet etmedim. İzinsiz girdiler. İçlerinden birini beyin sarsıntısı geçirdiği için tedavi ettim ve onlara çikolatalı bisküvi verdim.

"Onlara okula gitmemelerini söyledin!" "Onları sevdim.

'Evet, annelerini sakinleştirmem ve durumunuzu açıklamam biraz zaman aldı. Sally, lütfen, yaptığın şeyin sonuçlarını düşünmeye çalış. söz ve davranışlar, özellikle de çocuklarla. Ben tam zamanlı bir pratisyen hekimim. Geçen hafta sizin krizinizle uğraşırken yerime birini bulmak zorunda kaldım.

"Ne krizi?

Yüzü kıpkırmızıydı ama sonra bir gülümseme patlattı ve ardından yüksek sesle güldü. 'Sally, sen bir krizsin. Öyle olmak istemezsin ama herhangi bir konuda şüphelerin varsa bana sormalısın, tamam mı?

"Ama benim hiçbir şeyden kuşku yok.

Ben de bundan korkuyorum. Bayan Adebayo artık her şeyi anlıyor ama tek duyduğu babanı öldürdüğüne dair söylentilerdi. Onu ikna ettim ve neyse ki çocuklar onlara iyi davrandığınızı söylediler.

"Beyaz çocuklar camımı kırdı.

Angela'ya hasarı gösterdim ve bir camcı çağırmasını istedim.

'Sally, senin için zor olduğunu biliyorum ama bazı şeyleri kendi başına yapmayı öğrenmen gerekecek. Camcı çağırmak gibi. Tanrım, senin bir Akıllı telefon, değil mi? Ya da bir dizüstü bilgisayar. Ama Altın Sayfalar'a nasıl bakılacağını biliyorsun, değil mi? Hâlâ bir tane var, değil mi? Salondaki masanın üzerinde gördüm.

Başımı salladım.

"Buraya yakın bir yer bulun ve gelip tamir etmelerini isteyin.

Odayı adımlamaya başladım.

'Sally, babanın iyi niyetli olduğunu biliyorum ama aşırı korumacıydı. Üniversiteye gitmeliydin. Jean haklıydı.' Jean annemin adıydı. O ve babam üniversiteye gidip gitmemem konusunda tartışmışlardı. Babam kazanmıştı.

"Yabancılarla konuşmayı sevmiyorum.

'Peki, dün iki yabancıyı evine getirdin ve onlarla konuşmakta hiçbir sorun yaşamadın. Onları babanızın cenazesine davet ettiniz mi?

"Evet.

"Neden? Onlar çocuk.

"Onları sevdim.

'İşte böyle. Demek tüm yabancılardan hoşlanmıyorsun.

Hiç böyle düşünmemiştim.

"Roscommon'da bir camcı bul ve gelip pencereyi tamir etmelerini iste, tamam mı?

'Ama ya kötü biriye ya bana saldırırsa ya da babamı öldürdüğümü düşünenlerden biriye?

"Çoğu insan gerçeği biliyor ve bilmeyenler de..." "Benden korkuyorlar mı?

"Camacının gelip pencereyi tamir edeceğini ve olabildiğince çabuk çıkacağını söyleyebilirim.

"Yani ona bir fincan çay yapmak zorunda kalmayacak mıyım?

"Ona ödeme yapmak dışında hiçbir şey yapmanıza gerek yok. "Nakit mi?

'Evet, muhtemelen bunu tercih edecektir. Bak, gitmem gerek. İşe geç kalacağım. Beni sadece herhangi bir sorun olursa ara. Telefonunu tekrar şarja tak ki sürekli eve gelmek zorunda kalmayayım. Salı günü cenazede görüşürüz, ama meşgulüm.'

Özür dilemem gerektiğini biliyordum. "Üzgünüm, Angela.

'Neyse ki sen dünün habersin. Medya sirki devam ediyor. Bir ilçe meclis üyesi altı milyon Euro rüşvet almakla suçlandı ve Knockcroghery'de bir adam dün en yakın arkadaşını öldürdü. Gitmem gerekiyor.

Güle güle!' Ve ardında bir antiseptik kokusu bırakarak gitti. Bu kokuyu severdim. O her zaman temizdi.

Arabaya binerken seslendi: 'Noel için bir şeyler yapmamız gerekecek. Sen bize geleceksin.

Camcı ile ilk telefon görüşmesi hayal ettiğim kadar zor olmadı. Telefonu kaldırmadan önce birkaç kez pratik yaptım. Evin tarif edilmesi en zor kısımdı. Roscommon'dan çok uzakta yaşadığım için 80 €'luk bir çağrı ücreti olacaktı ve ardından camın ve camı takmak için harcanan zamanın parasını ödemem gerekecekti. onları geri getirdim. Kadının sesi hoş ve yabancıydı ama ne olduğunu çıkaramadım.

Pencereyi ölçtüm ve bayanı geri çağırdım. Bu kez tavrı farklıydı ve yüzünü göremediğim için ruh halini anlayamadım. Adımı ve adresimi tekrar doğruladı ve ardından Thomas Diamond'ın kızı olup olmadığını sordu.

'Evet,' diye cevap verdim.

"Peki," dedi. 'Alex sabah on gibi orada olacak.

Alex hemen geldi, pencereyi taktı ve bir saatten kısa bir süre içinde gitti. Benimle neredeyse hiç konuşmadı ve ben mutfakta kaldım. Parayı saydım ve sonra 'Baban için üzgünüm' dedi ya da mırıldandı.

'Onu yakmaya çalışmamalıydım. Bu bir yanlış anlaşılmaydı. Başka bir şey söylemedi ve minibüsüne binip uzaklaştı.

OceanofPDF.com

19 Aralık Salı günü cenaze töreni vardı. Angela'nın teklifine rağmen kiliseye kendim gittim. Cenaze arabasının arkasında kortej halinde seyahat etmenin normal olduğunu söyledi, ama ben bunun bir anlamını göremedim. Kilisenin kapısında iki muhafız duruyordu.

ve fotoğrafçıları uzak tuttu. Angela'nın tahmin ettiğinin aksine ben hala haberdim. Kiliseye yaklaşırken cep telefonlarını bana doğru tutan insanları fark ettim. Bütün köy kapanmış olmalıydı çünkü herkes oradaydı. Çoğunun ismini bilmiyordum ama tüm yüzleri tanıyordum.

Annemin cenazelerde giydiği siyah paltoyu giydim. Onun altına yeşil bir elbise giymiştim (o da annemindi) çünkü annem siyah elbisesiyle gömülmüştü. Ayrıca siyah botlarımı ve babamın özel günler için olduğunu söylediği kırmızı pullu beremi de giydim. Annem hayattayken Fota Adası Vahşi Yaşam Parkı'na gittiğimizde bir kez takmıştım. O güzel bir hafta sonuydu. Ama bu da özel bir gündü.

Tanıdığım yüzlerin hepsi elimi tutup sıkmak istedi. Her seferinde elimi geri çektim ama o sırada Angela yanımdaydı. 'El sıkışmak, kaybınızı anladıklarını göstermenin bir yoludur. Lütfen dene ve Onlar. Bu arada şapkan güzelmiş. Sanırım baban onaylardı.' Cenazeleri televizyonda görmüştüm. El sıkışmanın, ağlamanın ve burnunu sümkürmenin beklenen şeyler olduğunu biliyordum. Angela'dan haplarından birini istedim.

O sırada yaklaşık kırk kişinin elimi sıkmasına izin verdim. Tam o sırada Angela bana tısladı, 'Onların da elini sıkman gerekiyor' dedi.

Bundan hoşlanmadım. Bütün bu insanların orada olmasından hoşlanmamıştım. Eminim bazıları babamı çok az tanıyordu ama hepsinin onun hakkında söyleyecek bir şeyleri vardı.

"Annem rahatsızlandığında bize çok iyi davrandı, Tanrı ruhunu şad etsin.

"Gözü her zaman kelepirci mallardaydı.

"Baban olmasaydı nehirde olurdu," dedi romatizmalı gözlerle bakan yaşlı bir adam. Babamın annemin hastalarını ara sıra gördüğünü biliyordum.

O gün ona yalvarmıştı.

Nadine beni dirseğimden tutup götürdü. İnsanların bana dokunması umurumda değil. dirsek. 'Bazı arkadaşların geldi,' dedi ve kimden bahsettiğini bilmiyordum ama yerli kalabalığın arkasında Abebi ve Maduka ile annelerini ve sanırım babalarını gördüm.

Diğer yas tutanları görmezden geldim ve doğruca yanlarına gittim. Bay Adebayo şöyle dedi: 'Benim adım Udo ve eşim Martha'yı gördünüz. Taziyelerimi sunmak ve çocuklarımın Cumartesi günü mülkünüze izinsiz girmesi nedeniyle özür dilemek istiyorum. Maduka buraya gelirken arkadaşlarının

camınızı kırdı. Lütfen masraflarınızı karşılamamıza izin verin. Hızlı konuşuyordu. Sanırım aksanı Nijeryalıydı. Yani çocuklar benim gibi evlat edinilmemişti. Maduka'nın yüzü gözyaşlarıyla doluydu.

Martha o zaman konuştu. "Sizi bir daha rahatsız etmemeleri için onları uyardık.

'Pencere için bana ödeme yapmak zorunda değilsin. Zaten tamir edildi ve parası ödendi. Camcı benden korkuyordu. Sanırım çocuklar Abebi'yi yakma fırınına atacağımdan endişelendiler. Onların suçu değil.'

İşte buradaydım, çok konuşuyordum. Sonra alışılmadık bir şey daha yaptım. Elimi uzattım ve Maduka'nın yüzünü okşadım. 'Onlar iyi çocuklar. Arkadaşlarının öyle olduğunu sanmıyorum. Sean ve Fergus.' Mükemmel bir hafızam var.

Maduka, "Artık onlarla oynamama izin yok," dedi. Martha onların kötü bir etkisi olduğunu mırıldandı.

Martha, "En azından bizimkiler buraya gelip her şey için ne kadar üzgün olduklarını gösterebilirler diye düşündüm," dedi. Abebi annesinin elini bıraktı ve bana baktı. 'Perşembe günü doğuş oyunu oynuyoruz. Ben Meryem Ana'yı oynayacağım. Gelip bizi izler misin? Daveti düşünüyordum ki cenaze arabasının gelişiyse dikkatimiz dağıldı.

Tabutun içinde ne tür bir pislik olduğunu düşünmeye çalıştım. Zavallı baba. Ben de Angela'yı o gün aramalıydı. Ama zarfın üzerine "Öldüğüm Gün Aç" yazmalıydı. Büyük harflerle. Altı çizili.

Kilise bahçesindeki herkes sessizleşti ve Angela beni cenaze arabasının arkasına, tabutu akıllıca katlanmış bir arabaya boşalttıkları yere götürdü. Cenaze levazımatçılarının arkasından yürüdük ve onları küçük, şirin kiliseye kadar takip ettik. Nadine bana çiçekleri organize ettiğini söyledi. Ölü bir adam için çiçek almanın israf olduğunu düşündüm ama aynı zamanda her şeyi dile getirmemem gerektiğini de biliyordum.

Düşüncelerim. Kırmızı yanaklı papaz elimi sıkmak için geldi. İkisini de cebime koydum.

Bir gece önce onu ziyaret etmemi istemişti, ama ben ona Yabancı erkeklerle tanışmaktan hoşlanmadığımı söyledim. Bana genç bir kızken annemle kiliseye gittiğim zamanlarda benimle birkaç kez tanıştığını hatırlattı. Ona hala yabancı bir adam olarak nitelendirilebileceğini söyledim, o da kabul etti.

düzenlemeleri telefonda konuştuk. Babam hakkında bazı sorular sordu ve ben de cevaplarını verdim.

'Sayımız her geçen yıl azalıyor. Düzensiz olarak bile olsa katılmayı düşüneneğinizi sanmıyorum.

"Hayır," dedim, "çok sıkıcı.

Kilise boğucu derecede sıcağı. Daha önce bu kadar çok Katoliği bir arada gördüğünü sanmıyorum. Teknik olarak Anglikan'dım ama babam ve ben birkaç yıl önce ateist olduğumuz konusunda anlaşmıştık.

Ön sıradaki yerimizi aldık, Nadine ve Angela iki yanımda oturuyordu. Postacı Bayan Sullivan, Maureen Kenny ve kocası, kasap, arkamızda duruyordu. Ger McCarthy bizimkinin karşısındaki sırada duruyordu. Onu daha önce hiç takım elbiseyle görmemiştim. Ve sinekkaydı tıraş olmuştu. Maduka ve Abebi'yi aradım ama arka tarafta olmalıydılar.

Tabutun önümüzde olması dışında her zamanki sıkıcı şeylerdi. Papaz babamın toplumun ne kadar büyük bir parçası olduğu hakkında bir vaaz verdi ki bu sürpriz oldu çünkü babam da benim kadar toplumdan uzak duruyordu. Angela annemi andığı bir konuşma yaptı ve babamın ölümünden sonra ne tür hatalar yapılmış olursa olsun, babamın bugün benimle gurur duyacağını söyledi. Bunun ardından bir alkış tufanı koptu ve Angela'nın haklı olduğunu biliyordum, çünkü babam sık sık benimle ne kadar gurur duyduğunu söylerdi. Angela'ya sırtıttım.

Törenden sonra eskiden piknik yaptığımız mezarlığa gittik, babamın tabutu için bir çukur kazılmıştı. İnsanların yarısı o zaman ayrıldı.

Ger McCarthy elimi sıktı ve sorunum için üzgün olduğunu söyledi. Pek çok insan uzaklaşmadan önce aynı sözleri söyledi. Ama ben

Adebayo ailesi ve ben kaldıkları için mutluydum. Televizyondaki cenaze törenlerinde olduğu gibi şiddetli bir yağmur başladı. Tabut çukura indirildi ve nihayet ayrılabiliriz.

Angela cenazeye katılanların eve tekrar davet edilmeyi bekleyebileceklerini söylemişti. Bazı komşular ona yemek vermişti,

sandviçler, turtalar ve kekler. Görünüşe göre gelenekselmiş. Ama onları tanıımıyordum. Neden onları evime davet edeyim ki? Bana köylülerin bara gittiği söylendi. Nadine ve Angela beni evlerine davet etti ama ben yorgun olduğunu ve eve gidip yatmak istediğini söyledi.

Arabaya yaklaştığımda, Abebi yanıma geldi ve 'Baban için üzgünüz ve izinsiz girdiğimiz için özür dileriz' dedi.

Ailesi onun arkasındaydı. Udo, "Evde yapman gereken bir şey varsa, eminim Maduka seve seve yapar ya da onun için çok zorsa ben yapabilirim," dedi.

"Sadece... lütfen..." dedi Martha, "onlara okula gitmemelerini söylemeyin. Okulu seviyorlar.

Bir süre hiçbir şey söylemedim ve sonra "Bir gün okuldan sonra çay içmeye gelebilirler mi?" diye sordum.

Martha Udo'ya baktı. Abebi yumuşak küçük elini benimkine koydu ve ben çekmedim.

"Emin değilim. Ev ödevleri var..." dedi Martha.

"Ev ödevlerinde çok iyiydim. Belki onlara yardım edebilirim?"

"Bakarız, tatilden sonra?"

"Noel'i nasıl geçiriyorsun?" Çoğu insanın sorduğu soru bu gibi görünüyordu. Sohbeti devam ettirmek istedim. Benim için alışılmadık bir durum.

Her zamanki aile günü. Sabah kilise. Sonra Noel Baba, hindi, hiper çikolata dolu çocuklar ve akşam bir TV filmi.

"Gelebilir miyim? diye sordum.

Angela arkamdaydı. Güldü ve dirseğıme dokundu. 'Çok komiksin, Sally. Merak etme Martha, Noel'de bize gelecek.'

İnsanların bana gülmesinden nefret ediyorum. Saçımı çektim.

"Her zaman doğru şeyi söylemiyorum. Bir şekilde yanlış anladığımı biliyordum. "Sosyal açıdan yetersizim, biliyorsun.

"Keşke kendini bu şekilde tanımlamayı bıraksan," dedi Angela.

Bu iki kelimenin yüzleşme ya da kafa karışıklığı durumlarında işe yaradığını öğrenmiştim. Konuşmada bir duraklama oldu. Martha ve Angela'nın yüzleri kızarmıştı. Sırayla her birine baktım.

"Şapkanı beğendim," dedi Martha.

"Teşekkür ederim, özel günler için.

Eve gittiğimde piyano çaldım. Sakinleştirici. Ama kendimi yorgun hissettim ve biraz kestirdim. Alacakaranlık çökerken uyandım, neredeyse yılın en kısa günü olduğunu hatırladım. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim.

Komşulardan aldığım yiyeceklerin bir kısmını buzdolabına ve dondurucuya koydum. Beni nasıl görüyor olabileceklerini düşündüm. Yemek hazırlayan insanlar benden korkmuyorlardı. Kilisedeki insanların çoğunun benden korktuğundan şüpheliyim. Nadine bir hata yaptığımı ve sıradışı olduğumu bildiklerini söyledi. Sosyal açıdan yetersiz olduğumu kastettiğini biliyorum.

Mikrodalgaya biftek straganof koyarken (yanında yardımcı 'Caroline in the Texaco'dan talimatlar), babamın mektuplarının ilkinin okumamın üzerinden neredeyse bir hafta geçtiğini fark ettim. Yemeğimi yedim ve bir bardak viski doldurdum. Yemek lezzetliydi. Şaşırmıştım. Babam her zaman yeni şeyler denememin bir anlamı yoktu çünkü kendi yoluma çok bağlıydım. Texaco'da Caroline'ı bulmalı ve ondan tarif istemeliydim. Tarifleri takip etmekte iyiyimdir.

Zarfi açtım ve babamın mektubunun ikinci kısmını çıkardım.

Sevgili Sally,

Hayatının çoğunu seni psikoterapistlerden, psikiyatristlerden (benim dışımda) ve psikologlardan uzak tutarak geçirdim.

Mesleğim bunu asla kabul etmez ama yaptığımız şeylerin çoğu pek bilimsel değil, daha çok tahmine dayanıyor. Her on yılda bir insanları kategorize etmek için yeni etiketler buluyor. Size anksiyete bozukluğu veya TSSB teşhisi konmuş olabilir. Bazıları Otistik Spektrum Bozukluğunuz olduğunu ya da bağlanma bozukluğunuz olduğunu bile söyleyebilirdi. Gerçek şu ki, siz biraz tuhafsiniz, hepsi bu.

Siz, sizsiniz. Gezegendeki her insan kadar eşsiz ve farklısınız. Tuhaflıklarınız engel değildir (her ne kadar biz onlara

sosyal yardım ödeneginizi almak için engellilik), bunlar sadece Kişiliğinizi. Sen telefonda konuşmayı sevmiyorsun, ben de karnabahar sevmiyorum. Çok mu farklıyız?

Size asla teşhis koyamadım çünkü bunların hiçbir kategoriler olduğunuz kişiyi anlamlandırır. Hiçbir etiket davranışlarınızdaki tüm çelişkileri açıklayamaz. Bazen meraklısınızdır. Diğer zamanlarda, daha az umursayamazsınız. Diğer insanlar için önemli olmayan şeyler hakkında duygusalsınız, ancak başkalarını harap edecek şeylerden etkilenmeyebilirsiniz. Yabancılarla konuşmaktan hoşlanmıyorsun, ama bazen onlarla konuşmana engel olamıyorum; Yehova Şahitlerinin eve geldiği zamanı hatırlıyor musun?

Çoğu zaman insanların size bakmasından hoşlanmazsınız, ama Bazen insanların yüzüne bakıp onları incellersiniz. (Sanırım onlar hakkında daha fazla şey bilmek istiyorsunuz. Bunun insanları biraz rahatsız ettiğini hatırlatmam gerek). Davranışlarınız her zaman tutarsız olmuştur. Kötü değil. Ama bildiğim hiçbir teşhise uymuyorsunuz.

Şimdi sorun şu ki, burada yalnız yaşamamızın akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Kendini tecrit etmene göz yummakla akılsızlık etmiş olabilirim. Kendinizi hiç yalnız hissettiğinizden emin değilim. Karar verme süreçleriniz her zaman 'normal' olarak adlandırdığımız şey değildir ve bu da sorun ve rahatsız edici durumlar. Bence rehberliğe ihtiyacınız var. Bazen önemli konular hakkında kafanız karışıyor.

İnsanlara yaklaşma konusundaki isteksizliğin sana zarar veriyor. Angela'yı sevdiğini ve ona güvendiğini biliyorum ama her şey için ona güvenemezsin. Yoğun bir muayenehanesi var. O ve Nadine'in de birbirleriyle vakit geçirmeye ihtiyaçları var, bu yüzden her sorunda onlara koşamazsın. Seni bağımlı hale getirdim. Bu benim hatamdı.

Senin bu kadar yalnız olmandan kendimi sorumlu hissediyorum ve bu ev de yardımcı olmuyor. Benim gibi orası burası bozulmaya başladı bile. Ve çok izole, tıpkı senin gibi.

Araba sonsuza kadar dayanmayacak ve kolayca başka bir araba alabilecek olsan da, bence annen yıllar önce seni sosyalleştirmenin bir yolunu bulmamız gerektiğini söylerken haklıydı. Roscommon kasabasında yaşamaktan nefret ettiğini biliyorum ama daha fazla insanla birlikte olmaya ihtiyacın var. Carricksheedy köyüne taşınmayı düşünüür müsünüüz? Ayrıca, sen

üç yatak odalı bir eve ihtiyacım yok. Bu evde sadece benimle vakit geçirmene izin vermekle bencillik ettim.

Arka tarlanın yabani ve dağınık bir şekilde büyümesine izin verdik. Annenizin orayı kır çiçekleri tarlası olarak koruduğu zamanları hatırlıyor musunuz?

Çayır mı? Yaz aylarında arılar ve kelebeklerle dolup taşardı. Bunu devam ettiremediğimiz için çok pişmanım. Bu konuda bir şarkı uydurmuşsun. Lütfen şarkı söylemeye ve piyano çalmaya devam et. Hayatınızın geri kalanında size huzur getirecek ve şüphesiz başkalarına da neşe getirecektir.

Sanırım Ger McCarthy'nin gözü bir süredir bu arazideydi. Birkaç yıl önce bana sormuştu ama seni üzecek değişiklikler yapmaktan korktum. Sana bir çocuk gibi davrandım. Özür dilerim, aşkım. Muhtemelen evi yenileyecek ve kendi arazisine bitişik arazide çiftçilik yapacak. Bildiğiniz gibi zaten ikinci arka alanı kiralyor. Ben olsam ona satmanızı tavsiye eder, ancak emlakçı tarafından yönlendirilirsiniz. Bu Ev, bakımsız olmasına rağmen büyük odaları olan iyi büyüklükte bir bungalovdur. Ancak etrafındaki dönümlerce arazi verimli ve sığır otlatmak için ideal. Biz ne kadar تنها olsak da köy dışarıya doğru yayılıyor. Artık ana caddede apartmanlar var. Kimin aklına gelirdi ki? Belki de satılık bir tane olup olmadığına bakmalısınız?

Bir işe girmeyi düşünür müsün? Sana uygun bir şey düşünemiyorum ama bence düzenli olarak evden uzaklaşmak senin için iyi olur.

Bu arada, faturalar konusunda endişelenmenize gerek yok, hepsi otomatik ödemede ve Geoff Barrington faturaların ödenmesini sağlayacak.

veraset işlemleri devam ederken ödenmeye devam eder.

Başlangıçta sağır numarası yapmanın komik olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, bunun akıllıca olmadığını düşünüyorum. İnsanlarla konuşmalısın. Onlara kendileri hakkında sorular sorun. Basit bir "Nasılsın?" sorusu bir sohbet başlatmak için yeterlidir. Yüzlerine bakmaya çalışın. Cevabı bilmek istemeseniz bile, sonunda arkadaşlıklar geliştireceksiniz. Arkadaşlık

Bunu yapmak için tek fırsatınız okuldaydı ve oradaki mutsuz deneyiminize rağmen, size yardım etmeye çalışan bazı hoş kızlar vardı. Onları hatırlıyor musun? Dış dünyada, nazik olan insanlardan daha fazlasını bulacaksın. Onları arayın.

Janet Roche bir resim kursu düzenliyor ve insanlarla tanışmak için güzel bir yol olabilir. Ian ve Sandra Roscommon'daki kütüphanede

Her türlü grubu yönetiyorlar ve insanlara bir şeyler öğretmek için bir sınıf düzenlediklerini biliyorum.

bilgisayar nasıl kullanılır. Hiçbir maliyeti yok. Yerinizde olsam bununla başlardım.

Şimdilik hepsi bu kadar, aşkım. İyi haftalar. Açmadan önce Gelecek haftaki son mektuptan sonra iyi bir yemek yemenizi ve küçük bir viski içmenizi istiyorum. Aklınızda tutmanız gereken çok fazla bilgi var. Her şeyi bir anda bombardımana tutmak.

Seni seven baban

Neden evimi taşıyayım ki? Burada yaşamayı seviyordum. Köyde olmak istemiyordum ve kesinlikle sosyalleşmek istemiyordum. Belki çocuk bakıcısı olabilirdim. Abebi ve Maduka'ya. Martha ve Udo bazen onlara bakmama izin verebilir. Bana para ödemek zorunda kalmazlar.

Bir başka ilginç şey daha. Babam mektubunda PTSD demişti. Bunun Travma Sonrası Stres Bozukluğu anlamına geldiğini biliyordum. Hangi travmadan bahsediyordu?

OceanofPDF.com

Ertesi gün postaneye gittim. Kapıyı açtığımda uzun bir insan kuyruğu vardı ve konuşuyorlardı ama dönüp beni gördüklerinde bir sessizlik çöktü. Önümdeki kadın cenazeye katılmıştı. 'Konuşabildiğinizi hiç bilmiyorduk,' dedi.

"Nasılsınız?" diye sordum. Babamın önerdiği gibi sordum ama cevap vermek yerine, 'Ben Texaco'dan Caroline, birkaç gün önce kapınıza bir güveç bıraktım. Yas tutarken yemek hazırlamak ya da doğru düşünmek zor olmalı.

'Çok lezzetliydi,' dedim. "Tarifini alabilir miyim?"

Yüzüne baktım. Ruju kırmızıydı, gözleri maviydi ve sanırım benden biraz daha genç olabilirdi ama yaş tahmininde pek iyi değilimdir.

"Elbette, size e-posta ile göndereyim mi?"

'Bilgisayar kullanmıyorum, ama daha sonra bazı dersler alacağım. Noel'de kütüphanede. Ücretsizdir. Bunu o sabah kütüphaneyi arayarak öğrenmiştim; konuşma kolaydı ve Ian adındaki adam çok nazikti.

"Cep telefonun var mı? Sana mesaj atabilirim?"

'Hayır.'

'O zaman ben yazayım, sen de beni Texaco'da görmeye gel, ben de sana vereyim.

Teşekkür ederim. Bu arada düzgün düşünüyorum ama duygusal olarak bağlantım kopuk, bu yüzden kederimi normal bir şekilde işleyemiyorum. Sen nasılsın? Tekrar deneyeyim dedim.

"Meşgulüm," dedi ve bir demet zarf uzattı. "Çok geç olmadan Noel kartlarını postaya vermeye çalışıyorum.

Postacı önceki haftalarda eve kartlar teslim etmişti. Bazıları babama, bazıları da bana gönderilmişti. Onları açmam gerektiğini düşündüm.

Caroline'a söyleyecek başka bir şey bulamadım.

Kuyruk yavaş ilerliyordu, birçok müşteri hantal paketleri Bayan Sullivan'ın tezgâhtaki açık penceresinden içeri itiyordu.

"Peki, Noel'i nerede geçireceksin?" diye sordu Caroline.

'Angela ve Nadine beni davet ettiler ama gidip gitmeyeceğimden emin değilim. Evde kalabilirim.

"Lezbiyenler mi?" dedi.

'Evet' dedim ve tekrar yüzüne baktım, kaşları çatılmıştı. Yanlış olan ne söylemiştim?

'Onlarla fazla takılmak istemezsin. Annen öldüğünden beri Roscommon'da bir doktora gidiyorum. İnsanlar senin de onlardan biri olduğunu düşünebilir.

"Neyden biri?"

"Bilirsin işte. Lezbiyenler. Kelimeyi fısıldadı. "Ben teorik olarak heteroseksüelim," dedim.

Bana baktı ve şaşkın bir yüz ifadesi takındı.

"Hiç seks yapmadım, bu yüzden yüzde yüz emin olamam.

Sonra arkasını döndü ve sohbet bitmiş gibi göründü. Ama bu gerçek bir sohbet olmuştu ve kendimle gurur duyuyordum. Cebinden telefonunu çıkardı ve kaydırmaya başladı. Kendisine servis yapıldıktan sonra ayrılmadan önce bana başıyla selam verdi. "Güle güle," dedim, "sohbet etmek güzeldi," ama cevap vermedi.

Pencerenin önünde Bayan Sullivan başını iki yana eğdi. "Sally," dedi, "nasılsın? Hâlâ sanki sağırmışım gibi bağıırıyordu.

Tamam, teşekkür ederim. Martha Adebayo için bir adres almam gerekiyor, lütfen. Telefon rehberinde yok.'

"Yoga hocası Martha mı?" diye bağırdı.

'Ne iş yaptığını bilmiyorum. Udo adında bir kocası ve iki çocuğu var.

'Kimi kastettiğinizi biliyorum. Stüdyosu Bracken Lane'de, kasabın yanında' dedi. 'Ayçiçeği Stüdyosu. Ev adresini verebileceğimi sanmıyorum. Neden istiyorsunuz?'

Yine sağır numarası yaptım ve arkamı dönüp gittim. "Mutlu Noeller!" diye seslendi arkamdan. Selamına karşılık vermedim.

'Zavallı şey,' dedi arkamdaki adama. 'Sanırım duyma yetisi gelip gidiyor.

Tepeye doğru yürüdüm ve kasap dükkânından sola Bracken Lane'e döndüm. Ayçiçeği Stüdyosu hemen yan taraftaydı. Eskiden çiçekçi olduğunu hatırlıyorum ama sonra beş mil ötedeki Knocktoom köyünde bir süpermarket açıldı ve yavaş yavaş çiçekçi, bakkal ve fırın kapandı, geriye sadece küçük Gala süpermarketi ve Texaco kaldı.

Büyük bir cam vitrinde altı kadın ve bir erkek sırtlarını vitrine vermiş, bacaklarını uzatmış, popolarını havaya kaldırmış, kollarını ileri uzatmış bir şekilde duruyordu. Martha Sırtını onlara dönerek durdu ve hepsi ayağa kalkıp parmaklarını açarak ellerini tavana doğru uzattılar ve sonra onun yaptığı gibi öne doğru eğilerek kollarını ve omuzlarını indirdiler ve gerginlikten kurtulmak için ellerini salladılar. Birkaç yıl önce sabah televizyonunda buna benzer bir egzersiz dersi izlemiştim. Babam da bazen katılırdı. Egzersiz yapmanın benim için iyi olduğunu söylerdi ama aramızın etrafında uzun yürüyüşler dışında son zamanlarda pek bir şey yapmamıştım.

Ders bitmişti. Öğrencilerin hepsi raflardaki düzgün yığınlardan kat kat giysilerini aldılar ve giymeye başladılar. Burada duş imkânı olmadığını tahmin ettim ve Angela ile Nadine'in mükemmel duşunu tekrar düşündüm.

O sırada Martha'nın sesini duydum. "Sally! İçeri gel. Bir derse kaydolmak ister misin?"

Diğerleri beni geçerken kapıyı ittim. Yalnız kalana kadar başımı kaldırmadım. "Nasılsın? "Nasılsın?" dedim.

"Fena değil. Biraz terli. Oda sıcaktı ve çiçekçi tezgâhının hâlâ orada olduğunu görebiliyordum. Bir su çeşmesine gitti. 'Bu Noel'den önceki son ders ama 4 Ocak'ta bize katılabilirsin. Sekiz ders için yüz avro. Eminim biraz gevşemeye ihtiyacınız vardır.

"Ücretsiz bir çocuk bakıcısı ister misiniz?"

"Pardon?"

'Hiç deneyimim olmadığını biliyorum ama annem her zaman bir iş bulmam gerektiğini söylerdi ve sizin çocuklarınız tanıştığım ve sevdiğim ilk çocuklar. Onları besleyebilirim, ilk yardım kursu aldım, bu yüzden tamamen güvende olurlar ve iyi bir öğrenciydim, bu yüzden belki ödevlerine yardımcı olabilirim.

Bütün kelimeler ağızımdan döküldü ve beni anlayıp anlamadığını görmek için yüzüne baktım.

'Ve çikolatalı bisküvi stokladım ve söz veriyorum onlara okula gitmemelerini söylemeyeceğim. Bana söylediğin şeyi aynen yapardım. Yapabilirsin.

Benim için yaz. Talimatlar konusunda çok iyiyimdir. İstedığınız sıklıkta onları alıp eve götürebilirim.

Sırıtiyordu. Bu iyiye işaretti. O plastik bir bardak su içerken biz iki sandalyeye oturduk.

"Çocuklarımı sevmenize çok sevindim.

"Peki, çocuk bakıcılığı hakkında?

'Bak, alınma Sally, ama bu tür bir iş için uygun olduğundan emin değilim. Ayrıca, ben sadece yarı zamanlı çalışıyorum, okul bittiğinde evde olabilirim. Çocuk bakıcısına ihtiyacımız yok.'

Sinirlenmişim. "Neden uygun olmadığımı düşünüyorsun?

"Sally, senin doğru düzgün bir vasfın yok. Çocuklarımı sevmene sevindim ama sevdiğin tek çocukların onlar olması... garip. Ya onlar Sana kötü davrandılar mı? Onlara kızgın olsaydınız disiplini nasıl sağlardınız bilmiyorum'.

'Genellikle kızgın ya da depresif olduğumda saçlarımı yoluyorum,'

dedim. 'Aman Tanrım! Bunun onları nasıl üzeceğini anlamıyor musun?

"Saçlarını yolmam ve bazen kendimi sakinleştirmek için piyano çalarım.

Üzgünüm, Sally. Eğer bir iş arıyorsanız, çocuk bakıcılığının sizin için uygun olduğunu sanmıyorum. Ama gerçekten yoganın stresle başa çıkmana yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Bir düşünsene. İlk iki ders bedava. Ne dersiniz?'

Yine gülümsüyordu. "Bunu düşüneceğim," dedim ve gitmek için döndüm. 'Abebi'ye doğum oyununa gelmeyeceğimi söyler misin? Çocuklar genellikle berbat aktörlerdir.

Güldü. Sanırım şaka yaptığımı düşündü. "Anlıyorum. Sanırım pek bir şey kaçırmayacaksın.

Kapıya doğru gittim.

"Hey, mutlu Noeller, Sally!" dedi.

'Mutlu Noeller, özellikle de çocuklara,' dedim.

OceanofPDF.com

22 Aralık Cuma günü öğleden sonra kapı çalındı. Postacı bir paket getirmişti, yeterince küçük bir kutuydu ama mektup kutusuna sığmayacak kadar büyüktü. Onu da diğer kart ve mektupların yanına koydum. O akşam daha sonra hepsini açmam gerektiği aklıma geldi. Neyi bekliyordum ki? Zarfları açmak için beklemek zaten başıma yeterince dert açmıştı. Babama gönderilmiş on ya da on iki kart vardı - bazıları ölümünden önce postalanmıştı - ve birkaçı da bana gönderilmişti.

3 Aralık

Size ve Sally'ye Noel tebrikleri, Christine ve Donald'dan sevgiler! X

Not: Umarım seni görmeden bir yıl daha geçmez.

Lütfen yakında bizi ziyaret edin ve Sally'yi de getirin. Eminim bizi hatırlamıyordur ama onu tekrar görmeyi çok isteriz. Başka çocukları olduğunu bilmeli.

Aile.

Christine annemin kız kardeşiydi, bir film yıldızına benzeyen göz alıcı bir kadındı. Annemin onunla yurtdışı tatillerine gittiğini, Dublin'de onu ziyaret ettiğini ve uzun telefon konuşmalarını hatırlıyordum. Bir telefon numarası ve Donnybrook, Dublin 4'te bir adres vardı.

Sonra aynı el yazısıyla bana gönderilmiş bir kart daha:

16 Aralık Sevgili

Sally,

Tom'un ölümüne çok üzüldük. Size birçok kez ulaşmaya çalıştım ama belki de numaranızı değiştirmişsinizdir. En son seni gençken gördüm, hatırlamıyor olabilirsin. Ben Annenin kız kardeşi. Jean ve ben yakındık ama baban

Jean öldükten sonra dünyadan elini eteğini çekti ve ben iletişimde kalmaya çalışsam da o iletişimde kalmaya isteksizdi.

İkinizi de sık sık düşündük ancak babanızın mahremiyet isteğine saygı duyduk. Ne yazık ki Donald'ın sağlık durumu iyi değil ve cenazeye gelemiyoruz, ancak şu anda evde iyileşiyor. Gelip sizi görmeyi ve elimizden geldiğince yardımcı olmayı çok isteriz.

Gazete haberlerinden anladığım kadarıyla Tom'un ölümü sırasında kafanız karışmış olmalı. Tom'un ailesiyle temas halindeydik. bir rahatsızlığınız olduğunu açıklamaktan ve konunun çözüme kavuşturulmuş olmasından dolayı çok rahatladıklarını belirttiler. Ayrıca Dr. Angela Caffrey ile de konuştum ve Jean'in sadık ve güvenilir bir arkadaşına sahip olduğunuz için mutlu oldum. sizin adınıza konuşabilir. LÜTFEN arayın. Sizi mümkün olan en kısa sürede görmek isteriz. Noel için bize katılmayı düşünebilir misiniz?

Sevgilerimi ve telefon numaramı yazıp imzaladı.

Bir mektup vardı, el yazısıyla yazılmış, tek sayfa, bir defterden koparılmış. El yazısı berbattı. Adres de eksikti ama mektup beni bulmuştu.

Saly Dimond

Sen şeytanın dölüsün ve cezanı çekeceksin. Seni içeri alıp cehennemden kurtardıktan sonra iyi bir adamı nasıl böyle yakarsın? Ait olduğun yer cehennem. Meryem Ana'ya yakında oraya gitmen için dua ediyorum, seni bich. Tövbe etmek için çok geç. İş işten geçmiş sayılmaz.

İmza yoktu ve kâğıt, biro kaleminin sayfaya gömüldüğü yerlerden neredeyse yırtılmıştı. Babam ve ben cehennemin var olmadığı konusunda uzun zaman önce anlaşmıştık ama yazan kişi belli ki benden nefret ediyordu ve bu beni endişelendiriyordu. Bir sonraki kart endişemi alıp götürdü.

Sevgili Sally,

Beni hatırlamayabilirsiniz ama Roscommon'da 1. sınıftan 6. sınıfa kadar birlikte okuduk ve sınıfta sık sık yan yana otururduk (çünkü başka kimse bizimle oturmak istemezdi!).

Babanıza olanları duyduğuma çok üzüldüm. Nasıl biri olduğunu hatırladığım için, nasıl böyle bir hata yaptığını çok iyi anlayabiliyorum ve bilmeni isterim ki çoğu insan seni benim tanıdığım gibi tanısalar, benimle aynı şekilde.

Okulda çok konuşmazdık ama kekemeliğim çok kötü olduğu için kimseyle konuşmamaya çalışırdım. O zamandan beri kendimi çok geliştirdim.

Üniversiteden mezun olduktan kısa bir süre sonra büyükannem öldü ve anneme biraz para miras kaldı ve benim için özel konuşma ve dil terapisine küçük bir servet harcadı. Hiçbir zaman halka açık konuşmalar yapamayacağım, ama artık tamamen konuşamaz hale gelmeden sohbet edebiliyorum.

Sanırım yaşımla ilerledikçe, kocamın ve iki harika çocuğumun sevgisiyle kendime güvenim arttı.

Yıllar boyunca seni sık sık düşündüm ve müzik eğitimi almadığına şaşırdım. Sen inanılmaz bir piyanisttin. Bazen seni dinlemek için müzik odasının dışında oturdum ve bunu yapan tek kişi ben değildim. Ama tahmin ediyorum ki belki aileden ayrılmaktan korkuyordun, belki de sosyal kaygıların vardı.

seni evde mi tuttu? Seni suçlamıyorum. Gitmeye korkuyordum ama okuldan çok daha iyiydi. Orada ikimiz de zorbalara hedefi olmuştuk.

Üniversitede ilk kez çok daha anlayışlı arkadaşlar edindim. Sosyal adalet topluluklarına katıldım ve şimdi evsiz hizmetleri için bağış toplayıcı olarak çalışıyorum. Şimdi zor, kampanyaların sonu gelmiyor.

Eski anılarını tekrar hatırlayarak seni üzmem istemiyorum. Okulda tanışmadan önce başına bu tür şeyler geldiğini bilmiyordum. Yani, böyle olman sürpriz değil, ama ben

Sende hiç kötülük ya da kötülük görmedim - biraz sıradışıydın, hepsi bu. Eğer iletişime geçmek isterseniz, bilgilerim aşağıda. I Sanırım benim gibi, öncelikle çocukken böylesine korkunç bir badireyi atlattığınız için, ikinci olarak da hayatınızı kendi koşullarınıza göre yaşadığınız için size hayranlık duyan pek çok insan olduğunu bilmenizi istedim. Babanın cenazesine geldim ve kırmızı şapkanın şık bir dokunuş olduğunu düşündüm - bir cenaze için biraz alışılmadık ama bu sensin! Sana yaklaşmaya ya da tokalaşmaya çalışmayacak kadar iyi hatırlıyordum seni. Okuldaki gibi sürekli yere bakıyordun. Sadece bilmeni isterim ki Sanırım oradaydım.

İyi olmanı dilerim, eski dostum. (Bunu söylememde bir sakınca var mı? Sanki eskiden arkadaşmışız gibi hissediyorum!)

*En iyi
dileklerimle
Stella Coughlan*

Stella'yı gayet iyi hatırlıyordum. Kekemeliği çok kötüydü. Biri onunla konuşmaya çalıştığında kıpırmızı kesilirdi ve bir öğretmen ona soru sorduğunda kollarının altında biriken terin kokusunu alabilirdim. O paylaşırdı. Bazen benimle çikolata içerdi, sözsüz olarak. Kaba biri değildi. Ve evet, zorbalar onu acımasızca hedef aldı. Benden daha kötü davranırdı çünkü ben nadiren tepki verirdim. Bunu bana annem öğretmişti. Stella sık sık yanımda sessizce ağlardı. Omuzlarının titremesinden bunu anlayabiliyordum ama ona ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bir gün onu arayacak mıyım? Belki.

Beni baba katili olmakla suçlayan ama ruhum için dua etmeyi teklif eden, mükemmel bir yazım ve imzaya sahip başka bir kötü kart daha vardı. Diğer kartlar

çoğunlukla yarı tanıdığım ya da babamın bahsettiğini duyduğum kişilerden gelen taziye ve Noel kartlarıydı. Geriye iki mektup ve bir paket kalmıştı. Her iki mektup da gazetecilerden geliyordu, 'hikayemi' soruyor ve trajik çocukluğum hakkında imalarda bulunuyorlardı. "Ulus cevapları hak ediyor" diyordu biri. Diğeri 'özel haber' için bana 5,000 Avro teklif etti.

Annem ve babam beni evlat edinmeden önce bana ne olmuştu? Ve ben bilmiyorken 'ulus' bunu nasıl biliyordu? Kızacak olsa da Angela'yı aramak istedim. Kötü bir şey olmalı.

Her neyse, hatırlayamadığım için önemli olmamalıydı. Hiç denememiştim. Ama şimdi gardiyanların ilk hatırladığım şeyin yedinci doğum günü partim olmasını nasıl olağandışı bulduklarını hatırladım. Başka insanların da Daha önceki anılar mı? Hafızam mükemmeldir. Kafamın içinde garip bir uğultu hissettim. Ellerim titriyordu. Sanırım bu gerginlikti. Kendimi iyi hissedene kadar bir süre piyano çaldım.

Sonra kutuyu aldım. Dikkatlice açtım ve kâğıdı, ateş yakmak ya da yeniden paketlemek için kullandığımız kâğıtları sakladığımız çekmeceye koydum.

Uzun bir ayakkabı kutusuydu ve kapağını açtığımda hemen karnımda sıcak bir parıltı hissettim. Kağıt mendil içinde küçük bir oyuncak ayı duruyordu ve onu kutudan çıkarıp göğsüme sarıldım. Karnımdaki sıcaklık el ve ayak parmaklarıma kadar ulaştı. Onu önümde tuttum

beni. Yaşlı ve yıpranmıştı, bir gözü eksikti, lekeli ve yamalıydı ama bana öyle bir şey hissettiriyordu ki... bir şey. Ona tekrar sarıldım, kafam karışmıştı. Neden üzerimde böyle bir etkisi vardı? Neden beni hemen ısıtmıştı?

Varlık mı? Neden zihnimde ona 'o' diyordum?

"Toby," dedim. Cevap vermedi.

Kutuyu karıştırdım, bir mektup ya da kart arıyordum. Sarı bir post-it notta yazıyordu:

*Onu geri almak istersin diye
düşünmüştüm. S.*

OceanofPDF.com

Bu ayıyı tanıyordum. Adının Toby olduğunu biliyordum. Onu bana annem mi verdi? Mükemmel bir hafızam var. Neden hatırlayamadım? Küflü ve kirli ama aynı zamanda tanıdık bir şey kokuyordu. Anlayamadığım duygular tarafından istila edilmişim. Gülüyordum, heyecanlıydım ve tedirgindim. 'S'yi bulmak ve ona açıklama yaptırmak istiyordum. Angela'yı aramayı çok istiyordum ama babamın uyarısına kulak verdim. Bu konuyu kiminle konuşabilirdim? Babam bir sonraki mektupta daha fazla açıklama yapacağını söyledi ama Salı gününe kadar mektubu açmama izin yoktu. Bu, rehberliğe ihtiyaç duyduğum durumlardan biriydi. Geç olmuştu. Babam her zaman akşam 9'dan sonra kimseyi aramanın uygun olmadığını söylerdi.

Ayağa kalktım ve tökezleyerek yatak odama doğru yürüdüm, başım dönüyordu ama iyi anlamda.

Toby'yi bırakmadan yatmaya hazırlandım. Onunla konuştum, ne yaptığımı anlattım, yeni evine hoş geldin dedim. Burada mutlu olacağını umuyordum. Cevaplarını hayal ettim. Kollarımı ona doladım ve kendimi o kadar sersemlemiş hissettim ki bayıldım mı yoksa uykuya mı daldım bilmiyorum.

O gece rüyamda uzun saçlı, zayıf bir kadın gördüm. Onun kucığında oturuyordum. Bu garipti çünkü hiç kimsenin kucasına oturmamıştım. Ayrıca garipti çünkü daha önce hiç rüya görmemiştim.

Ertesi gün teyzem Christine'i aradım.

"Ah, sevgilim," dedi, "senden haber almak çok güzel, senin için çok endişelendik.

"O kırmızı palto hâlâ sende mi? diye sordum.

"Ne? Oh... bu çok uzun zaman önceydi. Hatırlamanıza çok sevindim. Seni görmeyeli yirmi yıl olmuştur."

"Bir film yıldızı gibi görünüyordun. O paltoya bayılırdım. Christine Teyze, yedi yaşından önce başına gelen herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?

Bir duraklama oldu.

"Evet, birkaç anım var - babamdan külahta dondurma almak, büyükbaban -"

"Kaç yaşındaydın?

"Belki üç ya da dört?

"İnsanların hafızalarının sadece yedi yaşında başladığını sanıyordum."

"Herkes için farklıdır.

"Sanırım ben daha küçükken başıma kötü bir şey geldi.

Bir duraklama daha oldu.

"Sally, gelip seni ziyaret edebilir miyim?" "Neden?

"Sanırım seninle yüz yüze konuşsam daha iyi olur. Onu tekrar görme düşüncesi içimi ısıttı.

"Bugün öğle yemeğine kadar orada olabilir miyim?" "Öğle yemeği ister misin?

'Hayır, bir fincan çay -'

"Jambonlu sandviç yapabilirim. "Bu çok hoş olur.

"Donald'ı getirme, tamam mı?

"Peki, tamam, ameliyattan çıktı ama neden onu görmek istemiyorsunuz?

"Babam seninle paran için evlenen tembel bir hödük olduğunu söyledi. Güldü.

"Neden gülüyorsun?

"Baban. Yansıtma hakkında konuş...'

"Anlamıyorum. İnsanların bana gülmesinden hoşlanmıyorum.' "Tanrım, sana gülmüyorum. Bak, endişelenme.

Donald.'

Beni rahatsız eden şu vedalaşma şeyini yaptıktan kısa bir süre sonra telefonu kapattım: 'Hoşça kal,' 'Güle güle,' 'Hoşça kal,' 'Sonra görüşürüz,' 'Evet, hoşça kal,' 'Hoşça kal o zaman,'. Çok sıkıcı.

İki saat sonra sandviç yapmak için mutfağa gittim. Toby'yi kalbime olabildiğince yakın taşımak için babamın eski bir atkısından bir askı yapmışım. Ona beklenen ziyaretçimizden bahsettim. Ona 'S'nin kim olduğunu tekrar sordum. Bir cevap beklemiyordum ama onunla konuşmak güzeldi. Kendimi yalnız hissetmedim.

Kapıyı açtığımda Christine Teyze oradaydı ve elinde büyük bir buket çiçek taşıyordu.

Sevgilim! Aman Tanrım, çok uzun zaman oldu. Çok uzunsun! Ve güzelsin!'

Christine Teyze eskiden annemin şık bir versiyonu gibi görünürdü. Ama şimdi, hayal kırıklığı yaratacak kadar yaşlıydı. Neredeyse söyleyecektim. Yüzünün etrafındaki deri tamamen aşağıya doğru düşmüştü, ancak gözleri altın rengi göz farı ve sivri kirpiklerle parlaktı. Bu mantıklıydı. Annem öleli çok oldu. Hissettim ki

Bana dokunmak için elini uzatana kadar onunla rahattım ve geri çekildim.

"Özür dilerim!" dedi, sanki tutukluymuş gibi ellerini havaya kaldırarak.

"Eskiden elini tutmama izin verirdin, biliyorsun. Bu doğrudu, ama pratik yapmıyordum.

Mutfağa gittik ve ben çaydanlığı açıp çay yapmaya başladım. Onu izledim. Bana baktı ve gülümsedi. "Nasılsınız? Gördüğüm kadarıyla hiç süsleme yapmamışsın?"

"Hayır, babam ve ben bunların çocuklar için olduğu konusunda anlaşmıştık. Christine Teyze kaşlarını çatı. "Bütün bu mektupları aldım," dedim. "Bazı insanlar benim arkadaşım olmak istiyor. Bazıları da

İnsanlar benden nefret ediyor. Benim şeytanın dölü olduğumu yazdılar. "Bakabilir miyim?

Ona çeşitli mektupları gösterdim.

"Bunlar doğrudan çöpe gidebilir," dedi, kötü notları ve gazetecilerden gelen mektupları kaldırarak. Ben de kabul ettim. Sınıf arkadaşım Stella'dan gelen mektup ve 'S'den gelen not dışında hiçbirini saklamak istemiyordum.

"Nasıl hissediyorsun?

Ben iyiyim. Babam köye taşınmam gerektiğini söyledi. Burada tek başıma yaşamamın sağlıksız olduğunu söylüyor.

"Burada yalnız değil misin?

"Toby var," dedim ayımı göstererek. "Toby bir insan değil, sevgilim.

"Biliyorum. Ben aptal değilim."

Hiçbir şey söylemedi. Birbirimize baktık. Başı bir tarafa dönüktü ve gözleri yumuşaktı.

"Evlat edinilmeden önce bana ne oldu?

Sonra uzaklara, pencereden dışarıya, yere ve sonra tekrar yüzüme baktı.

"Elinizi tutabilir miyim?" diye sordu.

"Ne için?

"Dokunmak rahatlatıcı olabilir, biliyorsun. Ve bu hoş bir hikâye değil. Elimi tutmasına ve kendi ellerinin arasına almasına izin verdim.

"Jean size ... ilaç verildiğini ve hiçbir şey hatırlamadığınızı söyledi?

Başımı salladım.

"Annen, gerçek annen, yani o... öldü. "Neden öldü?

"Gençken, çocukken bir adam tarafından kaçırıldı.

Genç kadınları kaçıran erkeklerle ilgili filmler ve diziler görmüştüm. "Onu bir mahzene mi kilitledi?

'Evet, şey, hayır, evinin arka tarafındaki bir eklentiydi. Güney Dublin'de yarım dönümlük bir arazi üzerinde büyük bir evde yaşıyordu. Onu on dört yıl boyunca orada tuttu.

Başım uğuldamaya başladı. "Konuşmayı kes, lütfen. Elimi okşadı.

Çaydanlığı doldurmak için arkamı döndüm. Bir sandviç aldım ve yedim. Christine Teyze sessizce oturuyordu.

"Bir tane ister misiniz?"

"Pardon?"

"Sandviç ister misiniz?"

Hayır. Sevgilim, çok üzgünüm. Korkunç bir hikaye. Arayabileceğim bir arkadaş var mı? Peki ya Angela?' 'Evet, onu arayacağım.'

Telefonu açtım. Angela hafta sonları çalışmıyordu, bu yüzden onu rahatsız etmeyeceğimi düşündüm.

Angela? Christine teyzem burada. Bana gerçek annemin kaçırıldığını söyledi -'

"Siktir.

"Ne?

'Babandan gelen son mektubu açtığımda yanında olmak istedim. Bu her şeyi açıklıyor... yani çoğu şeyi. Christine ile konuşabilir miyim?'

Christine Teyze telefonu koridora çıkardı. Tam olarak ne dediğini duyamadım ama sesinin tizleştiğini duyabiliyordum. Sonra telefonu kapattığını duydum. Mutfak masasına döndüğünde gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

"Sally, korkarım her şeyi berbat ettim. Angela yolda. O gelene kadar başka şeyler konuşalım.'

'Sence beni seviyor muydu? Gerçek annemi.'

Bir sandviç aldı. "Bence seni tüm kalbiyle seviyordu. "Nereden biliyorsun?

Bu sandviçler çok lezzetli. Angela'yı bekleyelim, olur mu? Onun için biraz daha sandviç yapayım mı?

"Ben yaparım. Toby'nin yememesi büyük şans, yoksa ekmeğimiz biterdi.

"Şimdi kaç yaşındasın, Sally?"

"Kırk üç. Sen kaç yaşındasın?"

'Altmış yedi.'

"Gerçek annem evlendi mi?"

"Hayır... Angela'yı bekleyelim.

Tamam. Toby'yi tutmak ister misin?"

Onu doğru dürüst görmemişti ve ben de göstermek istedim. "Tanrım, biraz hırpalanmış, değil mi?"

"Evet, bu gece benimle banyoya girecek.

'Oh, onu suya batırmak iyi bir fikir olmayabilir. Bu onu mahvedebilir. O yaşlı. Şimdi onu fırçalamayı deneyelim mi? Angela'yı beklerken nazıkçe?"

Christine Teyze bulaşık leğenini köpüklü suyla doldurdu ve ben Toby'nin kollarını ve bacaklarını uzatırken tırnak fırçasını hafif darbelerle kullandı. Su kahverengi köpüklerle dalgalanıyordu.

"Acaba neredeydi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Dün o notla birlikte postayla geldi, "S" imzalı, ama benim olduğunu ve adının Toby olduğunu hemen anladım. Ama onu nereden aldığımı bilmiyorum. Belki annem vermiştir ama hatırlamıyorum ve hafızam normalde mükemmeldir.

"S" mi?" dedi ve notu tekrar bulmak için yanına gittim. "S

"nin kim olduğunu biliyor musun?"

Christine Teyze neredeyse Toby'yi suya düşürüyordu ve ben onu tam zamanında yakaladım.

"Tanrım, ona dokunmamalıydık ya da onu yıkamamalıydık!

'Neden? Kirliydi. Buna ihtiyacı vardı. Küçük yüzünü ve yumuşak kahverengi burnunu J-Bezi ile ovarak nazıkçe yıkamayı devraldım. Teyze Christine ellerini birbirine vurarak odada volta atmaya başladı.

Kapı tekrar çaldığında, Christine Teyze kapıyı açmak için ayağa fırladı.

Angela onu kucaklarken koridorda fısıldaştıklarını duyabiliyordum.

Tanışmalarının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen birbirlerine ne kadar kolay sarılıyorlardı.

Angela odaya girdi. "Sally, bence o ayıya dokunmamalısın.

"Neden?

"Bırak onu, lütfen. Sesi sertti. "O benim. Adı Toby.

"Bunu nereden biliyorsun?

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece seviyorum. Onu seviyorum.'

Sözlerimin gücü karşısında irkildim. Bu oyuncağı korumak ve onu yakınımnda tutmak için güçlü bir ihtiyaç duyuyordum. Angela'nın şaşırdığını görebiliyordum.

"Ona dokunmamalıydın. Temizlenmiş ayıya baktı. 'Sanırım artık çok geç. Ellendi ve yıkandı.

Christine Teyze'nin sesi yükseldi. 'Özür dilerim, yıkamaya başlayana kadar bilmiyordum. Sally'i 20 yıldır görmedim. Ben de öyle düşünmüştüm. onundu.'

Endişelenmeye başladım. "O benim. Bunu hissedebiliyorum. Onu tutuyorum. Onun nemli bedenini kendime çektim ve göğsümdeki ıslaklığı hissettim.

"Kanıt olabilir," dedi Angela. 'İçinde geldiği ambalaj kağıdı var mı?

"Anlamıyorum! Çığlık attım. "Mantıklı konuşmuyorsun. Kendimi tamamen kaybolmuş hissediyordum ve kafamdaki uğultu dinmemişti. Angela usulca bana nasıl ve ne zaman doğduğunu sorarken saçlarımı çekmeye başladım. "Kolumu sana dolayabilir miyim, Sally?" Başımı salladım ve Toby'yi sıkıca tutarken bir kolun omuzlarıma dolanması sıcak ve doğal geldi. Öfkem yatışana kadar bir süre bu şekilde kaldık.

'Oturma odasına gidip biraz dinlenmeliyiz. Bu bir şok oldu ve sizin için daha fazla bilgimiz var,' dedi Christine Teyze.

'Önce ambalaj kâğıdına ihtiyacım var,' dedi Angela.

'Bir de kutu vardı,' dedim.

Kutuyu ve kâğıdı buldum. 'Bunun üzerindeki pullar Yeni Zelanda'dan. Ekspres posta,' dedi Angela 'Kutu bir ayakkabı dükkanından geliyor. Gardiyanlar sonunda bir ipucu bulacak.

"Neden bahsediyorsun sen?

"Bence babanın son mektubunu okumalısın, sonra cevaplayabildiğim soruları cevaplayacağım, tamam mı?

Hepimiz oturma odasına geçtik. Başım çok dönüyordu. Christine Teyze Angela'ya beni sakinleştirecek bir ilacı olup olmadığını sordu.

"Sally'nin bu haberi tamamen sindirebilmesi gerekiyor.

Babamın mektubunu ofisinden aldım. 'Beklemem gerekiyordu -' 'Baban için sorun olmazdı, Sally, dürüst olmak gerekirse,' dedi Christine Teyze. Beni kanepeye yönlendirdiler ve iki yanıma oturdular. Onlardan diğer sandalyelere oturmalarını istedim.

OceanofPDF.com

Bölüm II

OceanofPDF.com

Peter, 1974

Küçükken denize bakan büyük bir odada olduğumu hatırlıyorum. Arkamda kitaplarla dolu bir duvar vardı ve uzun bir yemek masasına oturdum. Babamın karşısında. Hafta içi her gün işe gitmeden önce babam benimle kahvaltı ederdi ve radyo dinlerdik. Sonra da bisküvi, meyve ve boya kalemleleriyle boyama kitabı verdi. Bana ödev talimatlarımı verdi ve sonra beni beyaz yatak odama kilitledi. ek bina. Arka bahçeye bakan büyük bir pencere, yatağın altında bir lazımlık, dört kitabımın bulunduğu bir raf ve giysilerimin bulunduğu bir dolap vardı.

O zamanlar günler bitmek bilmiyordu ama eve geldiğinde kapının kilidini açıyor ve beni kucağına alıp ana eve taşıyordu. Bana sıcak bir yemek pişirirdi ve sonra çalışmalarımı kontrol ederdi, okuma, yazma ve hesaplar, sonra yatma zamanıma kadar televizyon izlerdik, ama o küçük insanların televizyon kutusuna nasıl girdiklerini asla açıklayamazdı. Sık sık piyano çaldığını duyardım ya da bazen yan odanın kilidini açma sesiyle uyanırdım.

Havanın güzel olduğu cumartesi ve pazar günleri bahçeye çıkmama izin verilirdi, ben de ona yabani otları temizlemede yardım ederdim. Ben de küçük Kesilmiş otlardan tepeler ya da kuş yuvaları yapar, sonra da bunları ateşin üzerine koyardı.

Ek bina, evin yan tarafındaki komik şekilli bir binadaydı. Alt kattaki kilerden girilen bir kapı vardı. Yatak odamın kapısının yanında da başka bir kapı vardı. Ara sıra diğer kapının arkasından gelen sesler duyardım. Genellikle ağlama ya da uluma sesleri. Babam hayaleti orada sakladığını ve endişelenmemem gerektiğini, çünkü onun asla dışarı çıkamayacağını söylerdi. Haklıydı da, çünkü hiç çıkmadı. Ama gürültü bazen korkutucu olabiliyordu. İşler kötüye gittiğinde, babam bana ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım ve sanırım o da

ve hayalete sessiz olmasını, çünkü günlerce ondan bir ses çıkmayacağını söyledi.

Yatma vakti geldiğinde babam bana bir hikaye okur, alnımdan öper, beni sevdiğini söyler, birlikte dua eder ve sabaha kadar güvende olmam için kapıyı tekrar kilitlerdi.

Her yıl doğum günüm olan 7 Ağustos'ta özel bir gün geçirirdik. Babam işe gitmezdi. Hatırladığım ilkinde babam eve bir çadır getirmişti ve onu bahçeye kurmuştuk. Bir şenlik ateşi yaktı ve üzerinde sosis pişirdik.

Çadırda uyku tulumlarında uyuduk. Sonra beni uyandırdı ve hava kararmıştı. Beni dışarı çıkardı ve havai fişekleri yaktı ve yaz mürekkebi gökyüzü renk ve gürültüye boğuldu ve bu başıma gelen en heyecan verici şeydi.

Bir sonraki doğum günüm korkutucuydu. Sanırım yedi yaşımdaydım. Babamın arabasıyla bahçemizin altındaki kapıdan geçip yola çıktığımızda çok korkmuştum. Başım dönmüştü. Pazar günleri yıkamasına yardım etmeme rağmen daha önce arabasına binmemiştim. Üzerine minderler koymuştu. Böylece camdan dışarıyı görebilecektim. Ve baş dönmesi geçmezse diye bana hastalanmam için bir çanta verdi. Çabucak geçti. Kapıların dışında insanlar vardı - babam ve benimle aynı boyutta - ve kadınlar vardı. Onları sadece televizyonda ve kitaplarda görmüştüm ama bunlar gerçek boyutlardaydı.

Hayvanat bahçesine gitmek için arabada uzun bir yolculuk yaptık. Evin yolunu asla bulamayacağımızdan endişeliydim ama babam her zaman evi bulabileceğini söyledi.

Babamın elini bırakmaktan çok korkuyordum. Hayvanlardan çok insanlar ilgimi çekiyordu. Gruplar halinde dolaşıyorlardı, çocuklu anneler ve bebek arabalarında bebekler, kol kola yürüyen anneler ve babalar. Kız ve erkek çocuk grupları birlikte koşturuyordu. Babam beni şempanzelere ve fillere baktırmaya çalışıyordu ama ben birbirleriyle konuşan insanları dinliyordum. Babam bana bir buzlu gazoz aldı ve diğer insanlara bakmamamı söyledi ama elimde değildi. Bir adam babamı durdurdu ve onunla konuştu. Babamın bacaklarının arkasına saklandım. Babam adama vaftiz oğlu olduğumu söyledi. Diğer adamla konuşmak istemediği belliydi, hızlıca ilerledik ve sonra babam eve gitme zamanının geldiğini söyledi. Buna sevindim.

Bir sürü sorum vardı. Ona bir oğul ile vaftiz oğlu arasındaki farkın ne olduğunu sordum ve o da vaftiz oğlunun Tanrı'ya inanan bir çocuk olduğunu söyledi. Ve ben kesinlikle inanıyordum.

Babama kadınların kötü olup olmadığını sordum. Çoğunun öyle olduğunu söyledi. Televizyonda ve kitaplarımda iyi olanların da olduğunu söyledim, ama o şöyle dedi televizyon ve benim hikayelerim uydurmaydı. Bir annem olup olmadığını sordum, olduğunu ama onun bir hayalet olduğunu söyledi. Ek binada benimkinin yanındaki odanın kapısında büyük bir asma kilit vardı. Şimdi, o odada yaşayan hayaletin annem olup olmadığını, uluma sesleri çıkaran kişinin o olup olmadığını sordum ve o da öyle olduğunu ama endişelenmemem gerektiğini çünkü onu hiç görmek zorunda kalmayacağımı söyledi.

OceanofPDF.com

Sally

Mektubu titreyen ellerimle açtım.

Sevgili Sally

*Umarım şimdiye kadar ölümümün acısını biraz olsun
atlatmışsınızdır. Bunlar sana uzun zaman önce yavaş yavaş
söylemem gereken şeylerdi,
Belki bir süre sonra. Bu habere üzülmeyi istemiyorum. Her şey
geçmişte kaldı ve artık sizin için hiçbir şey değişmeyecek,
Tabii siz istemedikçe, ama bence siz alışkanlıklarınızın esiri olmuşsunuz
ve böyle devam edeceksiniz.*

*Doğum adın Mary Norton. Norton öz annenizin adı. Öz
babanızın adını kullanmanın onun tercihi olmadığına inanıyoruz.
Tüm orijinal tıbbi raporlar ve bazı
Gazete kupürleri masamın altındaki kutuda, üzerinde ÖZEL yazan bir
dosyada. Bize geldiğinde, senin yeni bir insan olduğuna karar verdik. Sen
bizim Sally Diamond'ımızdın.*

*Biraz tuhaf olmanızın nedeni, ortada bir şey olması değil
Beyninizde bir sorun var, ama siz keşfedilene kadar rahatsız edici
koşullarda yetiştirildiniz.*

*1966'da on bir yaşındayken anneniz Denise Norton, Conor
Geary tarafından kaçırıldı. Sonraki on dört yıl boyunca onu
zihinsel ve cinsel olarak istismar etti. Söyleyebildiğimiz kadarıyla,
siz*

*kaçırılmasından sekiz yıl sonra doğmuşsun. Öz annenizin doğum
tarihinden ve hatta yılından bile emin olamıyordu, ancak bu onun en
iyi tahminiydi ve tıbbi meslektaşlarım muhtemelen sizin doğduğunuz
konusunda hemfikir di*

*1974'ün ikinci yarısında. Belli nedenlerden dolayı doğumunuz
kaydedilmedi, bu nedenle evlat edinme belgenizdeki doğum tarihi*

doğru olmayabilir. Kaçıran Conor Geary'nin senin öz baban olduğunu söylemekten üzüntü duyuyorum.

Denise Norton'un ailesi yıllarca onu aradı. Gardiyanlara yapılan isimsiz bir ihbarın ardından Mart 1980'e kadar bulunamadı. Sen ve öz annen birkaç gün içinde bulundunuz.

İkiniz de Conor Geary'nin Killiney, Co'daki evinin arka tarafındaki ev yapımı ek binada korkunç bir durumdaydınız. Dublin. O zamanlar Annenin odasının penceresi kapalıydı. Karanlık ve rutubetliydi. Bir ocak ve buzdolabı vardı. Tuvalet ve lavabonun bitişik olduğu bir ana odada yerde bir yatak vardı.

Yan taraftaki küçük yatak odanız aydınlık ve havadardı.

Pencereden bahçeye bakıyordunuz. İkiniz de korkunç derecede zayıflamıştınız ve neredeyse tamamen sessiz olmanıza rağmen

Denise'in ciddi akıl sağlığı sorunları vardı. Denise'i kurtarmaya çalışmanın sana bir faydası olacağından emin değilim.

onun ruh halini hayal edin. Başlangıçta vahşiydi ve ona yaklaşan herkese saldırırdı. Doktorların sizi fiziksel olarak muayene edebilmesi için ikinize de anestezi yapılması gerekiyordu. Normal sakinleştiriciler yeterince güçlü değildi. Başlangıçta sizden kalıcı olarak ayrılması hiç düşünülmemişti.

Anneniz iyi eğitim almıştı. Jean, sizin keşfiniz sırasında pratisyen hekimlik eğitimini tamamlamadan önce çocuk ve ergen psikiyatrisi alanında ek bir uzmanlık rotasyonu yapmıştı. Siz ve öz anneniz St Mary's Psikiyatri Hastanesi'ne yatırıldınız.

Hastanesi'nde Tıbbi Direktör olarak görev yapıyordum. Özel bir birim kuruldu ve sana bakmaları için özel bir personel ekibi görevlendirdim.

Gelişimin ve fiziksel sağlığıyla ilgili endişeleri göz önünde bulundurarak Jean'in St Mary's'de benimle birlikte çalışmak üzere görevlendirilmesini talep ettim,

Evli bir çift olduğumuz için herkese uyuyordu. Günün her saati bir ekip olarak çalıştık, sizinle birlikte aynı birimde yaşadık. destek personeli.

Denise'in güvenini hiç kazanamadım, gerçi kendimi savunmak için Son derece zordu ve onunla daha uzun süre birlikte olsaydım, uyum sağlamasına yardımcı olabileceğime eminim. Yaşadığı onca dehşet göz önüne alındığında 'normal' bir hayat sürebileceğini hiç sanmıyorum. İlk amacım onu dış dünyaya erişimi olan ve yirmi dört saat açık bir tesiste yaşayabileceği bir yere götürmektir.

tıbbi ve psikiyatrik yardım. Ancak bu tesis senin için uzun vadede uygun bir yer olmayacaktı ve Denise hazır olduğunda bir aşamada annenden ayrılman benim güçlü önerimdi. Hâlâ anne sütüyle besleniyordun. Beş yaşında bir çocuk için duyulmamış bir şey. Jean Denise'e seni nasıl

Seni biberonla beslemek istedik ama öz annen şiddetle direndi. Başaramadık, sen çılgın attın ve saçını çektin ama sonunda sert bir karar vermek zorunda kaldım. Her zaman pişman olacağım bir karar ama her şekilde değil.

Şimdi bunun kaba ve muhtemelen zalimce bir şey olduğunu düşünüyorum ama geleceğin için endişeliydik. Senin yeniden eğitilebilecek kadar genç olduğuna ve normal bir yaşam için bir şansın olabileceğine ikna olmuştum. Annenle birlikte on dört ay boyunca birimde kaldınız ve bu süre zarfında seninle hiç ilgilenemedik.

seni Denise'den ayırdı. Çok üzücü bir dönemdi ve ikinizi de tedavi eden hiç kimse bundan etkilenmemiş olamaz.

Seni neredeyse her gün öz annenle görüyordum. Conor Geary hakkında konuşmayı reddetti, ancak onun seni hiç size cinsel saldırıda bulunduğunu ya da herhangi bir tacizine tanık olduğunuzu söyledi. Saldırıları gerçekleştiğinde tuvalette kilitli olurdunuz. Tıbbi muayeneler de size cinsel istismarda bulunmadığını gösterdi ve sanırım durumun böyle olduğunu varsaymalısınız. Yine de size fiziksel olarak zarar vermiş olabileceği ihtimalini göz ardı edemeyiz.

Annenizin hem fiziksel hem de duygusal yaraları var. Ceza olarak dişlerini söktü. Conor Geary bir dişçiydi.

Anneniz 1981 Mayıs'ında, siz bir yılınızı geçirdikten sonra intihar etti. Jean ile ayrı bir odada bir gece. Korkunç hatalar yaptık ama ikinize de zarar vermek gibi bir niyetimiz yoktu. Öleceğim güne kadar, ki bu çok yakında olacak, annenizin ölümünün sorumluluğunu hissedeceğim. Kısa bir hastane soruşturması yapıldı ve tıbbi ihmalden aklandım, ancak kendimi sorumlu tutuyorum, Sally. Başka bir yol bulmalıydım.

Jean ve ben birlikte Evlat Edinme Kurulu'na ve Sağlık Bakanı'na başvurduk. Kendi çocuklarımıza sahip olma konusunda hiç şansımız olmamıştı. Dublin'den taşınmayı planlayan bir psikiyatrist ve nitelikli bir pratisyen hekimin bulunduğu bir evin en iyisi olduğu konusunda hemfikir oldular. Sizin için güvenli ve istikrarlı bir yuva sağlayabileceğimizi düşündük ve umarım

*Bunu yaptığımız için ve bizimle her zaman güvende hissettiğin için.
Jean'i bu kadar genç yaşta kaybetmek bir trajediydi ama sanırım sen ve
ben başardık, değil mi?*

*Çok erken dönemdeki deneyimleriniz nedeniyle
bazen sosyal ve duygusal olarak kopuksunuz. Her şeyi kelimesi
kelimesine anlama eğiliminiz, esaret altında geçirdiğiniz ilk sosyal
izolasyon yıllarınızdan kalma bir kalıntı. Seni eve getirmeden önceki
döneme dair hiçbir anının olmaması büyük bir şans. Bu anıları
canlandırmaya çalışmak için hiçbir şey yapmamanızı şiddetle tavsiye
ederim çünkü biliyorum ki
sadece travmatik olabilirler.*

*Artık biliyorsunuz. Bu mektubu yazmak için çok uğraştım. Bu
detayları hiç bilmesen daha mı iyi olur diye düşündüm.
Carricksheedy'de kimse geçmişini bilmiyor, Angela bile. Jean kendi
ailesine söyledi, ama diğer herkes ömür boyu gizlilik yemini etti.
1980'de keşfedilmeniz tahmin edebileceğiniz gibi büyük bir haberd
ve sizi medyadan uzak tutmak için elimizden gelen her şeyi yaptık.*

*Neyse ki haberlerde benim adım geçmedi. Departman, İngiltere'de
evlat edinildiğini duyurmak için bir basın açıklaması yapmayı kabul
etti. Sen birimden ayrılır ayrılmaz bizi Dublin'den taşıdım.*

*Sonunda sana veda ediyorum aşkım, sana yapacak çok şey bırakıyorum.
düşünün. Bu bilgiyle herhangi bir şey yapma yükümlülüğünüz yok.
Ancak biriyle konuşmanız gerekirse Angela'ya bu mektubu
gösterebilirsiniz. Şok olacaktır, ancak ihtiyacınız olursa pratik veya
duygusal destek sağlayacaktır.*

Size sağlık, mutluluk ve huzurlu bir yaşam diliyorum.

Seni seven baban

Sonunda okumayı bıraktığımda Angela ve Christine Teyze'nin birbirlerine
bir şeyler mırıldandıklarını fark ettim.

"Bize sormak istediğiniz herhangi bir soru var mı?

O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Biraz
viski alabilir miyim, lütfen?

Christine Teyze Angela'ya baktı ve Angela başını salladı. O da bana
gülümsedi. "Bence hepimiz birer viski içmeliyiz.

"Babam TSSB'den bahsederken işte bu travmadan söz ediyordu.

'Sally, sence bu gece kalabilir miyim? Senin için sorun olur mu?" dedi Christine Teyze.

"Bence bu iyi bir fikir, sahip olduğun aileyle yeniden bağlantı kurmalısın," dedi Angela. 'Christine babanın odasında kalabilir. Ben gidip yatağı hazırlayayım.

'Gerek yok,' dedim. 'Polis geldikten sonra çarşafı değiştim. Evet, kalabilir. Ama Angela, Christine Teyze benim gerçek ailem değil.

Kafamda bir hesap yapmışım. 'Öz annem ben doğduğumda on dokuz yaşındaysa, annesi ve babası, yani büyükannem ve büyükbabam ne durumdaydı? Onlar hayatta mı? Gerçek teyzelerim ve amcalarım var mı? Peki ya kuzenlerim?

Angela Christine Teyze'ye baktı. 'Bunun cevabını ben de bilmek istiyorum. Jean'in yanında sekiz yıl çalıştığıma ve bana bunların hiçbirini anlatmadığına inanamıyorum. Bana pratisyen hekimlik eğitiminin bir parçası olarak çocuk psikiyatrisi alanında uzmanlaştığını söylemişti ama Denise Norton vakasına karıştığından hiç bahsetmemişti. Tom'un bir psikiyatrist olduğunu biliyordum ama artık çalışmıyordu. Akademik makaleler yazdığını ve tıp dergilerine katkıda bulunduğunu sanıyordum. Jean ara sıra onu bir hastayla konuşması için çağırırdı ama sadece sevk için değerlendirme yapardı. Devam etmeden önce iç çekti.

'Sally, polisin geldiği gün... mektupları okuyana kadar bunların hiçbirini bilmiyordum. Fotokopilerini çekip teslim etmek zorunda kaldım. O zamanlar Denise Norton davası çok meşhurdur ama senin kimliğin gizli tutuldu. Gardiyanlar babanızın mektuplarını okudular ve dosyalarının kopyaları onlarda vardı, bu yüzden birisi sizin Mary Norton olduğunuz bilgisini sızdırdı. Bu yüzden basın ve fotoğrafçılar cenazede oradaydı ve bu yüzden evi ve telefon numaranı buldular. Christine bana sana da yazdıklarını söyledi.

'Gazetede babanın cenazesinde çekilmiş fotoğrafların vardı Sally. Bu yüzden senin için çok endişelendim,' dedi Christine Teyze. 'Gerçeği her zaman biliyordum. Ama Jean ve Tom senin mahremiyetini korumak için çırpınıyorlardı.

Jean on sekiz yaşına bastığında sana söylemek istedi ama Tom... buna karşı çıktı. Ve çok kısa bir süre sonra da öldü.

"Diğer akrabalarla ilgili soruma cevap vermedin mi? Ben viskimi yudumlarken Christine Teyze'ye baktım, o da viskisinden büyük bir yudum aldı. Denise'in ailesi onunla yeniden bağlantı kurmak için yanıp tutuşuyordu. Ama öğrendiğime göre

Jean bana buluşmanın iyi gitmediğini söyledi. Gerçek büyükanne ve büyükbabanız Sam ve Jacqueline Norton, Denise ile ilk kez bir araya geldiklerinde, Denise onlara, özellikle de babasına fiziksel olarak saldırdı. On dört yılın öfkesi

Onu en çok seven insanlara karşı kızgınlık içinde yuvarlanıyordu. Ayrıca, bu sizi rahatsız edebilir, Denise'i getirebileceklerine inanıyorlardı. ama seni götürmeyi kabul etmediler. Sen onun çocuğuydun. Olaya onların bakış açısından bakmalısınız. Eğer seni evlerine alırlarsa, Conor Geary'nin bir parçasını da almış olurlar.

Bana şeytanın dölü diyen o kötü niyetli mektubu düşündüm. 'Denise'in psikiyatri ünitesindeki ölümünden sonra, onlar yıkılmış insanlardı. Fransa'ya taşındılar.'

"Bana ne olduğunu öğrenmek için hiç iletişime geçmediler mi Christine Teyze?

'Bunu birçok kez düşündüklerini varsayıyorum, ama belki de sen sadece kaybettikleri kızlarının bir hatırlatıcısı olabilirdin. Sally, o ayıyı tanıdığından, senin olduğundan kesinlikle emin misin?

'O benim,' dedim, onu daha sıkı sıkarak.

Konuyu değiştirip durdular, bir şeyden diğerine atladılar. Biraz daha viski koydum. Christine Teyze de öyle yaptı. Angela'ya da biraz teklif etti ama Angela başını salladı.

"Sevgilim," dedi Christine Teyze yumuşak bir sesle, "öz baban gardiyanlar seni ve Denise'i fark etmeden günler önce kaçtı. Banka hesabını boşalttı ve arabasını Dún Laoghaire'deki Doğu İskelesi'nde terk etti. Kendini boğmuş olabilir ama cesedi hiç bulunamadı. Holyhead'e giden bir feribota bindiğini düşünüyorlar. Ülkeyi terk ettiği kesin. Pasaportu yoktu - o günlerde İngiltere'ye gitmek için pasaporta ihtiyacınız yoktu - ama parası vardı. Kendini öldürmeye niyetliyse neden tüm parasını hesaplarından çeksin ki? Nereye gittiğini kimse bilmiyor. Hiç yakalanmadı.'

'Sanırım sana ayıyı o gönderdi,' dedi Angela.

Ellerim otomatik olarak saçlarıma gitti ama sonra tekrar Toby'ye döndü. Onu bırakamıyordum.

Peter, 1974

Babam yan odadaki hayaleti asla görmemem gerektiği konusunda yanılmıştı. Eylül ayının ortalarında babam hafta sonu için bir yere gitmesi gerektiğini ve o yokken benim onun odasında kalmam gerektiğini söyledi.

"Hayaletle mi?

'Evet, ama sana zarar vermez. O senin annen.' Bu ihtimal karşısında dehşete kapılmışım.

'Merak etme,' dedi, 'sadece iki gün ve ondan sen sorumlusun. Ne dersen yapmak zorunda, yapmazsa yemeğini elinden alabilirsin. Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa, onu tekmelemek için iznim var. Sorularının hiçbirine cevap verme. Tek kural bu.'

"İnsanları tekmelemenin ayıp olduğunu sanıyordum. 'O bir insan değil, bir hayalet. Sorun yok.

Çok üzıldüm. 'Hayaletle kalmak istemiyorum,' diye ağladım.

'Bütün bir hafta sonu boyunca tek başına kalmak için çok küçüksün ve ayrıca, Hayalet seni görmek istiyor. Yıllardır seni görmem için bana yalvarıyor.

"Neden?

"Çünkü o senin annen. "Bana zarar vermeye çalışacak mı?"

"Kesinlikle hayır.

"O öldü mü? Hayaletlerin ölü insanlar olduğuna dair belli belirsiz bir fikrim vardı. "Hayır, pek sayılmaz.

"Ama neden o odada?

'Bazı şeyleri anlamak için çok gençsin. Artık soru sormak yok. Oraya bir kamp yatağı koyacağım ve sen de en sevdiğin battaniyeni ve iki kitabını getirebilirsin. Başucu lambanı da alabilirsin.

Bunların hiçbirisi korkularımı yatıştırmaya yetmedi.

Cuma günü akşam yemeğinden sonra babam beni onun odasına götürdü. Lambamı kapının yanındaki prize takana kadar karanlık ve sessizdi. Sonra duydum ki

Hayalet. "Peter? Sen misin?" Sesi titriyordu ve battaniyenin altından çıkıp bana doğru uzandı. Babam hemen yanına gitti ve yüzüne bir tokat attı. "Gördün mü? Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsa böyle yaparsın. Sana zarar vermez. Seni üzecek bir şey yaparsa ne olacağını biliyor. Sesi hafif, eşit ve beni rahatlatıyordu.

İçi yiyecek dolu büyük bir kâğıt torbayı yanıma bıraktı. 'Bu senin için, onun için değil, tamam mı? Onun kendi yemeği var. Tekrar battaniyenin altına girdi ve yüzünü doğru düzgün göremedim. Bana girdiğimiz kapının hemen yanındaki kamp yatağını gösterdi. Bana tuvaletin ve lavabonun ışık düğmesini gösterdi ve her gece dişlerimi fırçalamam ve yüzümü yıkamam gerektiğini hatırlattı. Bana buzdolabını ve ocağı gösterdi.

Odanın köşesine çekildi ve bana yarın akşam yemeğim için bezelyeli patates püresi ve domuz pastırması yapacağını söyledi. Pazar sabahı dönecekti.

"Burayı sevmiyorum," dedim. Kokulu, karanlık ve havasızdı. Babam beni kollarının arasına aldı. "Endişelenecek bir şey yok, söz veriyorum. Başımın üstünü öptü ve kapıya doğru gitti ve kapının diğer tarafına geçtiğinde kilidin açıldığını duydum. Hemen kapıya koştum ve küçük yumruklarımı kapıya vurdum. 'Lütfen beni burada bırakma. Hayaletten korkuyorum!' diye bağırdım. Ama kapının diğer tarafından hiçbir şey duymadım. O gitmişti.

Başını tekrar battaniyeden dışarı çıkardı. Doğrulup oturdu. 'Peter, korkma. Seni çok özledim,' dedi. Saçları uzun ve karışık, dişlerinin bazıları yoktu ama gözleri parlıyordu. Yüzünün bir tarafının alt yarısını koyu bir çürük kaplıyordu. "Ben senin annenim, beni hatırlamıyor musun?" Kapıya doğru sinmişim.

Onda tanıdık bir şeyler vardı ama beni korkutuyordu.

"Yürümeye, konuşmaya ve tuvalet eğitimine başlar başlamaz seni alıp götürene kadar burada benimle yaşadın. Sonunda seni süten kesmem için beni zorladı ama seni benden alacağını hiç düşünmemiştim. Bir yıldır bu odanın dışına çıkmadım.

... Kaç yıl olduğunu bile bilmiyorum -'

O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri üst üste yuvarlanıyordu. Ayağa kalktı ve ayak bileklerinden birinin duvardaki bir sürgüye zincirlendiğini gördüm. Tuvalete ve mutfığa ulaşabiliyordu ama bana ulaşamıyordu. Kolları ve bacakları inceydi ama karnı büyüktü ve iki elini altına koymak için kollarını indirdi. Üzerine büyük gelen bir gömlek giymişti,

ve önden yukarı kalkan bir etek. Ayaklarına bir çift yün çorap giymişti.

"Hangi tarihte?

Onunla konuşmak istemedim. Hızla tuvalete koştum, ışığı yaktım, kapıyı açık bıraktım ve klozetin içine işedim. Dışarı çıktığımda, bana ulaşma mesafesindeydi. Bana elini uzattı. 'Sana babamın adı olan Sam'i koymak istedim ama o Peter olması gerektiğini söyledi. Seni burada, bu odada doğurdum.'

Elini kabaca ittim. Babam onu tekmeleyebileceğimi söyledi. Sağ ayağımla saldırdım ve kaval kemiğine vurdum.

'Owww,' dedi ama ağlamadı. 'Perdeleri aç,' dedim.

Bana kocaman gözlerle baktı. 'Hiç yok. Pencere yok.' Babamın yaptığı gibi yüzüne bir tokat attım.

'Lütfen bana vurma,' dedi. "Sana insanlara vurmanın kötü bir şey olduğunu öğretmedi mi?

Babam sana vurabileceğimi söyledi. Neden bir pencere yok? Benim odamda pencere var.'

'Beni karanlıkta tutmayı seviyor. Geldiğim gün bir pencere vardı ama onu dışarıdan kapattı. Pencerenin dışarıdan nereye kapatıldığını biliyordum ama şimdi karanlıkta bir anlam veremiyordum. Tek ışık tuvaletten ve başucumdaki lambadan geliyordu.

"Bunu neden yaptı?"

"Ceza olarak. "Sen ne yaptın?

"Hatırlayamıyorum.

"Kötü olmuş olmalı.

"Kaçmaya çalıştım ve beni yakaladı, ben de onu ısırdım!" "Oh. Odanın benim tarafıma doğru koştum.

'Seni asla ısırمام. Seni seviyorum.' Cevap vermedim.

"Burası şimdi çok güzel ve sıcak. Seni kışın getirmediğine sevindim. Şimdi yaz, değil mi?"

Cevabı ısırarak geri aldım. Eylül ayıydı.

Beni hiç hatırlamıyor musun? Hangi yılda olduğumuzu biliyor musun? Ya da hangi ayda olduğumuzu?"

"Evet.

"Bana söyleyecek
misin?" "Hayır.

Lütfen. Bu çok önemli. 1966'nın Haziran ayından beri buradayım. On bir
yaşımdaydım. Sanırım siz bir yıl sonra doğdunuz ama ne kadar zaman önce
olduğunu bilmiyorum.

"Babam sana hiçbir şey söylemememi
tembihledi. "Kaç yaşındasın sen?

"Daha önce neredeydin?

'Bir ailem, okulum, arkadaşlarım, kendi yatak odam ve pencerelerim vardı.
Bunun benim hayal gücüm olduğunu söylüyor ama ben hatırlıyorum.

"Kim
diyor?"

"Adam.

"Babam mı?

Başıyla
onayladı.

"Adı ne?" diye sordu.

Conor Geary olduğunu biliyordum ama ona
söylemeyecektim. "Bilmiyorum.

Bana anne diyebilirsin. Sana sarılmayı, elini tutmayı çok isterdim. Seni
götürdüğünde konuşmayı yeni öğreniyordun. Birkaç kelimen vardı: Anne,
yatak, bisküvi ve süt. İşte o zaman seni götürdü. Hatırlamıyor musun?"

Gölge gibi bir anım vardı. Eskiden o yatakta onun yanında uyurdum. "Kapa
çeneni.

Bir süre sessiz kaldı ama karanlığın içinden bana baktı. 'Şu lambayı
biraz daha yaklaştırabilir misin? Böylece seni görebilirim.

"Hayır.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Arkasındaki raftan bir oyuncak ayı
aldı. "Toby'yi hatırlıyor musun? Boynunda kırmızı bir fiyonk olan sevimli
bir ayıydı. "O benimdi," dedi, "ve sonra sen doğduğunda, o senin oldu. Onu
geri almak ister misin?

Toby'yi onu hatırladığımdan daha çok hatırlıyordum. Artık kirliydi ve bir
gözü yoktu. Ona bakmak beni rahatsız ediyordu. Umutsuzca ona sarılmak
istiyordum ama bu ona yaklaşmak anlamına geliyordu.

"Hayır, teşekkür ederim.

"Seni bir daha göremeyeceğimi
sanmıştım. "Karnın neden bu kadar
büyük?

'Sanırım bir bebeğim daha olacak. Sen de bir zamanlar karnımdaydın, tıpkı bunun gibi. Küçük bir erkek ya da kız kardeşin olacak.'

"Bebek oraya nasıl girdi?" "Onu

oraya o koydu.

"Nasıl?

Bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Babam hafta içi gündüzleri beni odama kilitliyor. "Peki, şimdi hafta sonu mu?

"Bugün Cuma. Sonra elimi ağzıma kapattım çünkü bir soruya cevap vererek babamın kuralını çiğnemiştım.

"Salı da olabilir," dedim.

Önemli değil. Bana söylediğin hiçbir şeyi ona asla söylemem. Umarım seni hiç cezalandırmaz. Seni de kilitlediği için üzgünüm.'

Babamın dediği gibi patron ben olmalıydım. 'Beni böyle bir yere kilitlemez. Kocaman bir pencere var ve bahçeyi görebiliyorum, kitaplarım ve oyuncaklarım var.

"Denize yakın mıyız? Bazen, sanırım duyabiliyorum?"

Tüm bu sorulara cevap vermemek zordu. Bu odadan denizin sesinin duyulmadığını fark ettim. Duvarlara çivilenmiş bir sürü yırtık karton vardı.

"Eğer bana başka soru sorarsan, seni tekrar tekmelerim.

Tamam. Bana soru sormak istiyor musun?"

Hayır. Sessiz olmanı istiyorum. Burada olmak istemiyorum. Keşke kendi odamda olsaydım.'

Yatağına geri döndü ve yüksek sesle inledi. "Şu sesi çıkarmayı kes.

"Elimde değil. Hamile olmak bazen acı verir. Bebek, kardeşiniz ya da kız kardeşiniz.

"Hangisi?"

"Bilmiyorum.

"Neden olmasın?

"Doğana kadar kız mı erkek mi olduğunu anlayamazsınız.

"Kız kardeş istemiyorum.

"Seni yanımda tutmayı çok istedim.

"Burada mı?

"Hayır, evde ailemle birlikte.

Hiçbir şey söylemedim. Onun annem olmasını istemedim.

Çantamdan bir elma aldım. Babam her zaman tatlı şeyleri yemeden önce sağlıklı şeyleri yemem gerektiğini söylerdi. Büyük bir ısırık aldım ve çiğnedim. Bana baktı.

"Battaniyenin altına geri dön.

Yaptı, ama küçük bir boşluk vardı ve battaniyenin içinden bana baktığını anlayabiliyordum. Yanına gittim ve tekmeledim. Bir nefes aldı ve tekrar ayağa kalktı ama bu sefer yüzünde kan vardı.

'Özür dilerim, özür dilerim,' dedi ve ağlamaya başladı.

Kanayan yüzünü sevmemiştim. 'Battaniyenin altına geri dön ve bana bakma. Aptal kadın.'

OceanofPDF.com

Sally

'Bence oyuncak ayıyı, notu, kutuyu ve ambalaj kâğıdını gardiyanlara götürmeliyiz. Onlardan DNA örneği alabilirler," dedi Christine Teyze.

"Pek olası değil," dedi Angela. 'Siz ikiniz kanıtların çoğunu yıkadınız. Üçümüz de kutuyu ve ambalaj kâğıdını elimize aldık. Posta Yeni Zelanda ve İrlanda'daki işçiler ve bunların arasındaki her yerdeki işçiler, ama sanırım biraz bilgi alabilirler.

Christine Teyze, 'Ayının tarzına ve yaşına bakılırsa, Denise'in olduğunu tahmin ediyorum. Elli ya da altmış yıl öncesine ait bir şey gibi. Bazı kısımları güveler tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyor.

Angela kabul etti. "Notta ne yazıyordu?

"Onu geri almak istersin diye düşünmüştüm." İmza yok. Sadece bir "S" harfi. Belki Sally'nin babası için bir lakabı vardı? Hatırlıyor musun, Sally?"

Angela elini kaldırdı. 'Sally'nin bu sorulara ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, Christine.'

"Üzgünüm, haklısın.

"Bir süre dinlenmek için yatağa gitmek istiyorum," dedim. "Toby ile birlikte.

Saat beş olmuştu ve ortalık zifiri karanlıktı. İki kadın özür dilemeye başladılar, bunun korkunç bir şok olduğunu, tüm bu ifşaatlardan dolayı bunalmış hissetmem gerektiğini söylediler. Christine Teyze köye gidip biraz erzak alacağını ve beni daha sonra akşam yemeği için uyandıracağını söyledi. Odama gittim ve onları benim ve korkunç geçmişim hakkında konuşmaları için yalnız bıraktım. Toby'yi de yanıma aldım. Konuşmalarından sıkılmışım ve düşünmek için zaman ve alan istiyordum.

Annemin yıllar önce seçtiği eski çiçekli duvar kağıdının bulunduğu odamda ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Kafamda pek çok soru uçuşuyordu.

Daha sonra mutfaktan gelen nefis kokularla uyandım. Banyoya gittim ve yüzümü yıkadım.

Christine Teyze beni mutfakta karşıladı. 'Hayatım, iyi uyudun mu? Angela akşam yemeğine kalıyor. Umarım sakıncası yoktur. Tavuk kızarttım.'

"Üçümüz için mi?

"Evet, isterseniz artanları sandviç veya çorba için kullanabilirsiniz.

Ayrıca televizyondaki yemek programlarından fırlamış gibi patates püresi ile havuç ve yaban havucu püresi yapmıştı. "Masayı hazırlar mısın, hayatım?

Masayı duvardan çektim ve annem hayattayken olduğu kadar büyük olması için kapağını açtım. Babam ve ben akşam yemeklerini hep televizyonun önünde, tepsilerin üzerinde yedik. Ama öğle yemeğini hep mutfakta yedik. Bu yanlış bir yoldu.

Beni biraz tedirgin etse de Christine Teyze yatıştırıcı bir şekilde konuşuyor, akşam yemeğini nasıl hazırladığını anlatıyor, Jean'le birlikte Arnotts'a alışverişe gittiklerini ve aynı tabak takımını aldıklarını hatırlatıyordu, Hala kullanıldıklarını görmekten ne kadar memnun olduğunu anlattı. Sesi annem gibiydi ve gözlerimi kapatsam annemin geri döndüğünü hayal edebilirdim, ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Düşünmesi bile güzeldi.

"Angela nerede?

"Köpekleri beslemek ve birkaç şey yapmak için eve uğramak zorunda kaldı. Ama hemen geri dönecek.

"Dolaptan biraz şarap getireyim mi?

'Oh, sanırım daha önce yeterince alkol aldık. Maden suyunuz var mı?'
Vardı.

Onu almak için oturma odasına giderken olduğum yerde durdum ve yatak odama koştum. Yatak örtüsünü çektim. Mutfığa geri koştum.

"Toby nerede? Ona bağırdım.

"Sevgilim, ben -

"Nerede o? Yanaklarım ısınmaya başlamıştı. Başım dönüyordu. Kapı zili çaldı.

'Bu Angela olacak. O açıklayabilir.'

Angela'yı içeri aldım. "Toby nerede?

'Sakin ol, Sally, dört nefes al -' 'Onu ben uyurken mi aldınız?

Evet, buldum. Toby bir oyuncak Sally, ama nereden geldiğini bulmak mümkün olabilir. Ayı, kutu ve tüm ambalajlarla birlikte Roscommon'daki garda karakoluna gittim. Dublin'deki bir laboratuara gönderecekler ve bir adli tıp ekibi -'

"O benimdi!

'Sally, mantıklı ol, sen -'

Angela'ya yumruklarımınla saldırdım, yüzüne, karnına, kollarına yumruklar attım. Vücudunun üst kısmını bir top haline getirdi, öne doğru eğildi, ellerini başının üzerine koydu ve dirseklerini yüzünün önünde birleştirdi. Christine Teyze beni sürükleyerek uzaklaştırdı.

"Sally! Hemen kes şunu." Christine Teyze, annemin kızgın ses tonuyla konuşuyordu.

Öfkem su yüzüne çıktığı kadar çabuk yatıştı. Salondaki sandalyeye oturdum. Christine Teyze Angela'yı mutfığa götürdü. İkisinin fısıldaştıklarını duydum. Kötü bir şey yapmışım. Yine. Gerçekten kötü. Sandalyede bir ileri bir geri sallandım. Duygularımı kontrol edemiyordum. Belki de hapse atılmalıydım.

'Angela, özür dilerim, çok özür dilerim. Kendimi kaybettim.'

Çenesine bir torba donmuş bezelye tutuyordu. Christine Teyze başında duruyordu. Tanrıya şükür kan yoktu.

Angela konuşmamı engellemek için elini kaldırdı, başını salladı ve acıyla yüzünü buruşturdu.

'Tanrım, Sally! Kontrolden çıkmıştın. Bu kadar vahşi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu tür davranışlar tamamen kabul edilemez.'

Christine Teyze'nin kızgın olduğunu anlayabiliyordum ve ona doğru ilerlediğimde geri çekildi. O da korkuyordu.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, nedenini bile bilmiyorum. Yüzümdeki sıcaklığın tekrar yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Ayıyla ilgili bir şey seni tetikledi Sally," dedi Angela. Bu yüzden araştırılması gerekiyor. Eğer onu sana öz baban gönderdiyse izini sürmek mümkün. Bilmiyoruz ama denemeliyiz. Öz annene ve sana verdiği zararı düşün. Ben iyi olacağım ama sen beni ciddi şekilde yaralayabilirdin. Daha önce ne sıklıkla böyle şiddet patlamaları yaşadın?"

Yedi olayı ayrıntılı olarak anlattım, üçü yedi yaşımdayken, biri sekiz yaşımdayken, biri de dokuz yaşımdayken: Annem daha sonra bunların çocukça öfke nöbetleri olduğunu söylemişti. Bir keresinde on dört yaşındayken otobüsteki adamla

ve bir yıl sonra okulda son kez arkamdaki sıradaki bir kız saç örgülerimden birini kestiğinde. Neredeyse okuldan atılıyordum ama bir hafta uzaklaştırmayla kurtuldum. Onun kolunu kırmıştım. Ne kadar üzgün olduğumu söylemek için ona bir mektup yazmak zorunda kaldım.

"O günden bugüne kadar böyle bir şey olmadı mı?" "Hayır, yemin ederim. Lütfen Toby'yi geri alabilir miyiz?"

"Hayır," dedi Angela, "kesinlikle olmaz, senin üzerindeki etkisine baksana. "Bu iyi bir fikir değil," diye onayladı Christine Teyze.

"Hapse mi gireceğim?"

"Hayır. Ama bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamalısın, Sally. Sen yetişkin bir kadınsın. Gardiyanlara gidersem seni hapse atabilirler. Bir daha asla ama asla başka birine vurmamalısın. Anladın mı?"

"Evet, Angela, ama -"

"Anlıyor musun?"

"Evet.

'Bu şartlar altında, Christine, akşam yemeğine kalabileceğimi sanmıyorum. Gidip evde uzanmam gerekiyor. Beni götürür müsün? Köyden buraya kadar yürüdüm.'

"Evet, sorun değil.

"Teşekkür ederim. Sadece birkaç dakika sürecek'.

İkisi de beni görmezden geldi. Ön kapı arkalarından kapanırken fırından bir cızırtı sesi geldi. Fırını kapattım. Tavuğun üstü hafifçe yanmıştı.

Her şeyi bir perspektife oturtmaya çalıştım. Hapse girmeyecektim. Angela iyi olacaktı. Christine Teyze artık benden korkuyordu. Neden böyle kontrolümü kaybetmişim?

Tavuğu oydu, sebzeleri iki tabağa paylaştırdım ve bir şişe maden suyu açıp Christine Teyze döndüğünde bardağına dolduruyordum.

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum, Sally. Bence Jean, Tom'un senin gelişiminle ilgili aldığı bazı kararlar konusunda endişelenmekte haklıydı. Ama Angela çok geç olmadığını düşünüyor.

"Çok geç olmayan ne var?"

'Çok fazla terapiye ihtiyacın var hayatım, çünkü bu şekilde devam edemezsin. Bu normal değil.

"Hayatım benim için normal.

Sorun da bu. Tom seni hiçbir zaman düzeltmeler yapmaya zorlamadı. Arkadaşların, sosyal bir hayatın, bir işin, istersen bir partnerin olmalı. Kaçırdığın çok şey var ve sen bunun farkında bile değilsin.

"Babam son mektubunda hatalar yaptığını söyledi ama biraz tuhaf olmam dışında hiçbir sorunum yok.

'Her zaman yanınızda olan tek kişiye fiziksel olarak saldırdınız. Bunu telafi etmen gerekecek. Bunu nasıl yapacağını düşünüyorsun?

"Ona çiçek alabilir ve mektup yazabilirim.

'Bu başlamak için iyi bir yer ama bir daha kimseye saldırmayacağından nasıl emin olabilirsin? Yardıma ihtiyacın var'.

Psikoterapiden bahsettiğini biliyordum. Annem okuldayken bunu yapmamı istemişti.

"Sanırım bir terapistle gitmeyi deneyebilirim?

'Angela bunu duyunca rahatlayacak. Bunu mektuba yazdığından emin ol.

O gece yatağa girdim ve Toby'yi ve nerede olabileceğini düşündüm.

Ertesi gün Noel arifesiydi ve ben sadece kendi başıma kalmak istiyordum. Christine Teyze vedalaşırken bana sarılmasına izin vermiştim. Tekrar özür diledim. Görüşmeye devam edeceğimizi ve Noel'den sonra birkaç terapi seansı geçirdikten sonra onları Dublin'de ziyaret etmemi söyledi. Bundan emin değildim.

Angela'ya bir özür mektubu yazmak için oturdum. Ekledim ki Önemsemediğim insanlara zarar vermemi engelleyeceğini düşünürse terapiye gitmeyi kabul edecekti. Ona bezelye torbası için endişelenmemesini söyledim. Kolaylıkla

Texaco'da değiştirdim. Ona ve Nadine'e mutlu Noeller diledim ve Noel günü tek başıma kalacağımı söyledim.

Köye doğru yürüdüm. Gürültü, insanlar ve Noel vardı.

Her yerde ışıklar parıltıyordu. Kulak tıkaçlarımı taktım ve Texaco'dan çiçek almaya gittim. Oradan olabildiğince çabuk çıktım ve Angela'nın evine doğru yürüdüm. Kartı kapıdan içeri ittim ve çiçekleri paspasın üzerine koyup aceleyle oradan ayrıldım. Utanç duygusunun ne demek olduğunu anlamıştım. Temas halinde olduğum duygulardan biriydi.

Peter, 1974

Babam televizyon izlerken sık sık '*Aptal kadın*' derdi. Televizyondaki anneler çoğunlukla güzel görünümlü, temiz ve iyi giyimli, çocukları için elmalı turtalar pişiren ve dizlerindeki kesiklerle ilgilenen kadınlardı. Bu hayalet işe yaramazdı. Berbat bir anneydi, o kadar kötüydü ki vahşi bir köpek gibi zincire vurulması gerekiyordu.

Uzun süre konuşmadık ama bilmek istediğim şeyler vardı. Kafasını yavaş yavaş dışarı çıkardı ama bana bakmadı. Gözündeki kanı battaniyeyle sildi. Ondan sonra fazla kanamadı.

"Bebek karnından nasıl çıkacak?"

"Son seferinde buradan çıkmıştın. Bacaklarının arasındaki bölgeyi işaret etti. 'Hızlı ve acı vericiydi. Boynunda bir tür ip vardı ama onu çekti.

"Baba?"

"Evet. Senin için çok mutluydu. Ondan sonra bir süre bana iyi davrandı. Ama o zaman seni benden çalacağını bilmiyordum. Ben O zaman on iki yaşındaydım sanırım, ama şimdi kaç yaşındayım bilmiyorum. İzimi kaybettim."

'Kaç yaşında olduğunu bilmiyor musun? Aptalın tekisin.'

'Sanırım artık okula gidiyorsun. Zeki olduğunu söyleyebilirim.' "Okula gitmiyorum. Babam bana burada ders veriyor.

"Eminim arkadaşların seni özlemiştir.

'Benim hiç arkadaşım yok. Babam benim en iyi arkadaşım.'

"Kendi yaşlılarıyla oynayacak başka çocukların olmasını özlemiyor musun?"

Hayvanat bahçesindeki günü hatırladım. Bir sürü çocuk grubu heyecanla birbirleriyle konuşuyordu.

'Soru sormayacaksın. Aptal kadın.'

Süt şişemi çıkardım ve babamın hazırladığı tepsideki bardağa boşalttım. Şişeye bakışı çok tuhaftı.

"Daha önce süt görmedin mi?

'Sen bebekliğinden beri değil. O zaman seni emzirebilmem için bana süt vermişti ama seni aldığında bir daha süt alamadım.

Bardağı sütle doldurdum ve dikkatlice ona uzattım. Elleri o kadar titriyordu ki dökecek diye korktum ama ellerini sıktı. ağzını bardağa dayadı ve açgözlü bir domuz gibi tek seferde içti.

Ağlamaya başladı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. İyi bir çocuk olduğumu biliyorum. Senin yarın benim. İyi olan yarın.

Bardağı ondan geri aldım. "Hiç terbiyen yok," dedim. "Bu şekilde içmek kabalıktır.

Yere doğru baktı. "Özür dilerim, çok uzun zaman oldu.

Buzdolabına doğru yürüdüm ve pastırmayı kalan süt, biraz tereyağı ve peynirle birlikte oraya koydum. Patates, ekmek ve muzı bıraktım, mısır gevreği ve bezelye konservesi ile Cumartesi gecesi ikramım olan çikolata ve cips.

Buzdolabında zaten dört şişe berrak sıvı vardı. "O da ne?

"Benim suyum.

"Yemeğin nerede? Ona sordum.

Battaniyesinin altını karıştırdı ve yarım paket kremalı bisküvi çıkardı.

"Bana verdiği tek şey bu. Elma çekirdeğinizi alabilir miyim?"

'Çöpe attım.

"Benim için fark etmez.

Çöp kutusuna gitti ve elma çekirdeğini çıkardı.

"Çöpten yemek yemek iğrenç bir şey.

Açım. Elindeki yemek. Paylaşmamıza yetecek kadar var mı?" "O yemeğin benim için olduğunu söyledi.

'Ama senin için çok fazlaysa, artanları alabilir miyim? Lütfen? Gözleri yine yaşlarla doluyordu ve ben ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

"Hayır," dedim, "bu kurallara aykırı.

Kitaplarımı okuyarak onu görmezden gelmeye çalıştım ama o kitaplarımı görmek istedi. İzin vermedim, o da benden ona yüksek sesle okumamı istedi. *Gulliver'in Seyahatleri*'nden beş sayfa okudum ve o da benim mükemmel bir okuyucu olduğumu söyledi.

benimle gurur duyduğunu ve bunun harika bir hikaye olduğunu söyledi. Temkinliydim. Ağlamaya başladım. "Babamı istiyorum.

"Ah, benim güzel oğlum. O kötü bir adam. Sence beni burada neredeyse hiç yiyecek olmadan, karanlıkta, kitapsız kilitli tutması doğru mu?

"Burada televizyon da yok.

'Komşularımızın televizyonu vardı. Burada var mı? Bu evde? Başımı salladım. Bir şey söylemezsem sorulara cevap vermemiş olacaktım.

"Vay canına. Ev büyük mü?

Bunu merak etmiştim. Sanırım öyleydi. Bir sürü oda vardı. O gün hayvanat bahçesine gitmiştik, bir sürü evin önünden geçtik ama çoğu tıkiş tıkişti. Televizyonda büyük ve küçük evler gördüm. Bizim evimizin büyük olduğuna karar verdim ama bunu ona söylemeyecektim.

Babamın yatağının yanındaki tekli koltuğa serdiği giysi yığınınna gittim ve pijamalarımı buldum.

"Soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Onu görmezden geldim ve kıyafetlerimi çıkardım. Saatime baktım. Küçük akrep yedi ile sekiz arasındaydı. Yatağa geç kalmıştım.

'Oh, saatiniz var! Saat kaç?'

"Yatma vakti. Saat yediyi yirmi beş geçiyordu. Saati söylemeyi yeni öğrenmiştim ve gösteriş yapmak istiyordum, ama birilerine gösteriş yapmanın anlamı yoktu.

Onun kadar aptal biri. Babam gösteriş yapmamdan biraz sıkılmıştı. Ona her beş dakikada bir saati söylemek zorunda olmadığımı söyledi.

"Tamam.

"Dişlerimi fırçalamam lazım. Tuvalete gitmek için yanından geçtim ve bu kez kapıyı kapattım.

Bir çiş daha yaptım ve dişlerimi fırçaladım. Burada ayna yoktu ve ince bir havlu. Kapıyı açtığımda önünde diz çökmüştü. Kollarını iki yana açmıştı. Yanından atlayarak geçmeye çalıştım ama kollarını hızla bana doladı, yüzünü başıma bastırıp öptü. Şiddetle debelendim.

"Bırak beni, bırak beni!

"Seni çok seviyorum, elimde değil. Bazen seni kapıdan duyduğumu sanıyordum, ama duvarlara yalıtım malzemesi koymuştu ve hayal görüp görmediğimi bilmiyordum. Bana senin hakkında hiçbir şey söylemedi. Bana senden hiç bahsetmedi.

seninle duvarın arkasından konuşmaya çalışırsam seni cezalandıracağını söyledi. Burada olduğun için çok mutluyum. Kolları sıkılaştı ve koltuk altına doğru çığlık attım.

O zaman beni serbest bıraktı ve ben de köşeme koştum.

'Özür dilerim Peter, çok özür dilerim. Sadece bir anlığına sana sarılmak istedim.' "Babama söyleyeceğim. Seni çok kötü cezalandıracak.'

"İhtiyacım var -

Umurumda değil. Kapa çeneni. Başka bir şey söyleme. Sen kötüsün ve kabasın.'

Kamp yatağına girdim ve lambayı kapattım.

Uyumaya korkuyordum ama yorgun olmalıydım çünkü uyandığımda tahtalarla kaplı pencerelerden gelen belli belirsiz ışık huzmelerini gördüm. Bilmiyordum.

Bir an için nerede olduğumu hatırladım ama sonra her şeyin dehşeti aklıma geldi. Yatağın başucundaki lambayı açtım ve bana olabildiğince yakın olduğunu, yine bana baktığını gördüm.

Peter? Özür dilerim. Lütfen baştan başlayabilir miyiz? Çok özür dilerim.' "Acıktım.

"Sana mısır gevreği getireyim mi?

Buzdolabının üstündeki rafa baktım. Çikolata gitmişti. Babamın söylediği gibi onu o akşam için saklıyordum. Ekmeğin de yarısı yenmişti. Muz kayıptı. Ve sadece yarım bir havuç kalmıştı.

'Yemeğimi yedin! Çikolatamı yedin.'

Yaptım. Yapmak zorundaydım. Görmüyor musun? Beni burada aç bırakıyor. Hâlâ akşam yemeğine yetecek kadar var.'

Hiçbir şey söylemedim ama çabucak giysilerimi giydim ve ayakkabılarımı bağladım, Yanına gidip deri ayakkabılarımla suratına, kafasına ve şişko karnına defalarca tekme atmadan önce. İnleyerek ve ağlayarak kendini bir topun içine yuvarladı. Babam haklıydı. Artık kontrolün bende olduğunu biliyordu. Uzun süre benimle konuşmaya çalışmadı. Battaniyesinin altına girip orada hıçkıra hıçkıra ağladı ve arada bir acı içinde haykırıyordu.

Ona çenesini kapatması için bağırdım.

Kendi mısır gevreklerini aldım ve kamp yatağıma oturdum. Ağlamamaya çalıştım. Babamı istiyordum. Hayaletten nefret ediyordum. Kapıyı tıkırdattım ve nereye baktığıma baktım.

pencere vardı. İçinde cam yoktu. Sadece tahtalar vardı. İçeriden gelen ışık kırıntılarını görebiliyordum ama bahçeyi göremiyordum. Kitabımı okudum, kibrit kutusu arabalarımla oynadım ve nerede olduğumu unutmaya çalıştım. I

televizyonu özledim. Babamın beni buraya ceza olarak gönderip göndermediğini merak ettim. Ama bunu hak edecek ne yapmıştım?

OceanofPDF.com

Sally

Noel günü erkenden kalkıp oturma odasındaki ateşi yaktım. Annem öldükten sonraki Noel günlerimiz genellikle aynı geçerdi: çoğunlukla benim hazırladığım hindi yemeği. Bir ya da üç bardak kırmızı şarap içerdim, bu da beni sıcak ve sersemletir, sonra da uykumu getirirdi. Televizyonun karşısında yerdik çünkü izleyecek çok şey vardı. İkimiz de *Kutsal Hazine Avcıları*'nı severdik ve bu film çoğu yıl bir kanalda yayınlanırdı. Indiana Jones yakışıklıydı ve onun hakkında çok düşündüğümde, külotumda bir karıncalanma hissettim. Babama bunun ne anlama geldiğini sordum, o da teorik olarak heteroseksüel olduğum anlamına geldiğini söyledi.

Babamın olmadığı bu ilk Noel sabahında televizyonda eski bir Abbott ve Costello filmi vardı. Televizyonun karşısında çayımı ve tostumu yiyordum. Babam bu filmlerde yüksek sesle gülerdi ve ben de iki adamın maskaralıklarını aptalca bulmama rağmen gülerek onlara katılırdım, ama babam benim gülmemden hoşlanırdı.

Bazen kendiliğinden gülerdim. *You've Been Framed* adlı bir program vardı ve insanların aptalca bir şekilde düşüp kendilerini yaraladıkları kısa videolarla doluydu. Çok komikti.

Ama kendi başınıza izlediğinizde hiçbir şeyin komik olmadığını fark ettim. Saat 11'de telefon çaldı. Arayan Nadine'di. 'Bir günlüğüne Noel yemeği ve davet hala geçerli ama bir daha Angela'yı incitirsen sana öyle bir vururum ki hangi gün olduğunu bile anlayamazsın.

'Bence bu adil,' dedim.

"Bir şey daha var," dedi. 'O aptal oyuncak ayının bu evde adı bile anılmayacak.

"Tamam.

"Yarım saat içinde burada olabilir misiniz?" "Evet, teşekkür ederim.

Nadine kapıyı açtığında, tokalaşmak için elimi uzattım ve O aldı ve ben de çok üzgün olduğumu göstermek için sıkıca salladım.

"Sorun yok," dedi. "Sen bir kaçıksın ama bizim kaçığımızsın. Güldü ve ben de güldüm çünkü haklıydı ve birilerine ait olduğumu hissetmek güzeldi. Angela'dan tekrar özür diledim. Donmuş bezelye işe yaramıştı çünkü yüzünde iz kalmamıştı.

O gün çok soru sordum ama pek cevap alamadım. Angela evlat edinildiğim dışında hiçbir şey bilmiyordu. Hikayemi internetten araştırmış ve çıplak gerçekleri öğrenebilmişti. Öz annemin beni evlat edindiği tarih. Kaçırıldığımız ve bulunduğumuz tarih. Conor Geary'nin doğum tarihi ve aile koşulları (ayrı yaşadığı bir kız kardeşi vardı). Annemin ölüm tarihi. Tam olarak nasıl öldüğünü bilmiyordu ama bunun bir intihar olduğuna karar verilmişti. Yurtdışında evlat edinildiğime dair raporlar.

Bunun dışında güzel bir gün geçirdik. Onlara hediye almayı düşünmemiştim ama Angela ve Nadine bana yumuşak ve parlak mor bir kazak almışlardı. Televizyonu hiç açmamalarına şaşırılmışım. Spotify ile oynadılar ve beni de dansa kaldırmaya çalıştılar. Çok içtiler. Ben üç kadeh şarap içtim ve bu benim mutlak limitimdir. O zaman bile uykum gelmişti ama eve yürüdüğüm için mutluydum.

İçeri girer girmez kaloriferi ve televizyonu açtım. Angela'dan bana ne olduğu hakkında cevap alamamak beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Babamın ofisine girdim ve üzerinde ÖZEL yazan kutuyu açtım. Üzerinde 'Denise ve Mary Norton' yazan eski Polaroidler vardı. Öz annem çok genç ve zayıftı ve çoğu fotoğrafta dehşete düşmüş görünüyordu. Ağzının açık olduğu fotoğraflarda görünürde hiç dişi olmadığını görebiliyordum. Çoğunda kollarını küçük bir çocuğa sarmıştı. Yatakta, ofis koltuğunda, radyatörün yanında. Uyumsuz kıyafetler giyiyordu ve bir deri bir kemik kalmış bedenini boğuyor gibiydi. Etikete rağmen çocuğun ben olduğumu fark etmem bir anımı aldı. Ben yapmadım, yapmıyorum, Denise'e benziyor, ama öldüğünde genç olmalıydı. Onlu yaşlarımın sonunda ve yirmili yaşlarımın başındayken çekilmiş fotoğraflarımı karşılaştırdım. Hiçbir benzerlik yoktu. Tek başına olduğu fotoğraflarda yüzü gözyaşlarıyla doluydu ve kollarını uzatmıştı. Benim için mi?

Onu tanıyamadım ama yakından bakınca kendimi tanıdım. Benim

Mutsuz da olsam iyi beslenmiş görüldüğüm yedinci yaş günü partimin fotoğraflarının aksine yüzüm gergin ve sıkışık. Denise zayıf görünüyordu.

Bazılarında

Fotoğraflarda birbirimize gülümsüyoruz ve o benimle konuşuyor gibi görünüyor. Kameraya bakmıyorum. Koşullara rağmen, gülümsemem

gerçek ve gönüllü. Çökmüş gözlerim parlıyor. Toby fotoğrafların hiçbirinde yok.

Aynanın karşısına geçtim ve gülümsemeyi taklit etmeye çalıştım ama ben yetişkin bir kadıyım. Bir çocuk gibi gülümsemeye çalışmak aptalca.

Kutuda ayrıca küçük kasetler ve bir diktafon vardı. Kasetler numaralandırılmış ve tarih atılmıştı. İlk numaralı kaseti elime aldım.

11/04/80, yuvaya yerleştirdim, ama piller çoktan bitmişti. Yerine taktım ve çal tuşuna bastım. Babamın sesini hemen tanıdım.

Tom: Denise, içeri gel, korkmana gerek yok, burası güvenli bir yer. Burada kimse sana zarar vermeyecek. Ve bu senin küçük kızın Mary mi?

Ben!

Denise: [Kapıyı açık bırak, lütfen kapıyı aç!]

Çocuk: [*whimpering*]

Tom: Çok özür dilerim. Jean, kapıyı açık bırakır mısın lütfen?

Denise: Nereye gidiyor? Gitmesini istemiyorum!

Jean: Tom, kalsam daha iyi olmaz mı?

Annemin sesi!

Tom: Haklısın. Şimdi, Denise, bu daha iyi mi? Jean kalacak ve Kapı açık. Şuraya oturmak ister misiniz, Mary de oturabilir - anlıyorum, birlikte oturabilirsiniz. Nereye otursanız oturun. rahat.

Denise: [*mırıldanıyor*]

Tom: Dün gece uyudun mu, Denise? Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra her şeyin sana garip geldiğini biliyorum.

Denise: [*bir soru mırıldanır*]

Çocuk: [*Bir cevap fısıldar*]

Tom: Artık fısıldamana gerek yok, Mary.

Denise: Onunla konuşma!

Jean: Mary'i oyun alanına götürebilir miyim?

Denise: Hayır!

Tom: Sadece birkaç adım ötede. İzleyebilirsin.

Denise: Hayır. Hayır dedim!

[*Uzun bir sessizlik. Jean öksürür*]

Tom: Dün gece anneni ve babanı gördün Denise, nasıl hissettin?

Denise: Eski görünüyorlar.

Tom: On dört yıl oldu. İnsanlar yaşlanır. On dört yıl önceki halinizden farklı görüldüğünüzü düşünüyor musunuz?

Denise: Sanırım.

Tom: Jean, o dosyayı kontrol edip Denise'in daha önce çekilmiş bir fotoğrafı olup olmadığına bakabilir misin ...

Jean: Evet, burada birkaç tane var.

Tom: Denise, on dört yıl önce nasıl görüldüğünü görmek ister misin?

Tom: Başını sallıyor musun yoksa sallıyor musun?

Denise: Görmek istiyorum.

[*Hareket sesleri*]

Kasetin durduğunu sanıyorum ama yine uzun bir sessizlik. Sonra yırtılma ve itişme sesleri geliyor ve çocuk, yani ben, inliyorum. Babam sakin.

Tom: O fotoğrafları neden yırttın Denise?

Denise: Onu istiyorlar. Beni istemiyorlar.

Tom: Kim?

Denise: Annem ve babam. O kız geri istiyorlar.

Tom: O kız sensin, Denise.

Denise: Onu tanımıyorum.

Tom: Jean bana stresli bir ziyaret olduğunu söyledi, Denise. Sen Şimdi yirmi beş oldu, değil mi? Annen ve baban için onca yıl seni özlemenin, sana ne olduğunu merak etmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?

Denise: Neden beni aramaya devam etmediler?

Tom: Şey, bu ...

Jean: Senin hayatta olduğuna dair umutlarını hiç yitirmediler. Annen dün gece bunu söylemedi mi?

Denise: Yeterince uğraşmadılar.

Tom: Biliyorsun Denise, sonsuza kadar birini aramaya devam etmek mümkün değil.

[Bir çocuğun fısıltı sesi]

Jean: Ne dedin, Mary?

Denise: Onunla konuşma.

Jean: Özür dilerim.

Denise: Ver şunu

bana. **Tom:** Bebek mi?

Denise: Ver onu bana.

[Hareket gürültüsü]

Tom: Mary bir bebekle oynamak isteyebilir. Daha önce hiç gördü mü?

Jean: Bebekle ne yapıyorsun, Denise?

Denise: Bütün düğmeleri kapatıyorum. Küçük bir sürtük olmamalı.

Kaseti durdurdum. Denise'e ne olduğunu biliyordum. Beni nasıl koruduğunu. Sesini ya da fotoğraflardaki yüzünü hatırlamıyordum ama bu yabancı için inanılmaz derecede üzülmüştüm. Babam bende bol miktarda empati olduğunu söylerdi, ama bunu yeterince sık kullanmazdım.

Babamın notlarına döndüm ve rastgele bir dosya çıkardım.

26/09/80 24. HAFTA

Denise konusunda ilerleme kaydedip kaydetmediğimi bilmek zor. Zihinsel kapasitesi ciddi şekilde azalmıştır ve zihinsel yaşının kaçırıldığı zamankinden biraz daha fazla olduğunu tahmin ediyorum: on bir yaşında. Çelişki şu ki aşırı korumacı bir annedir. Mary yürüyebiliyor ve konuşabiliyor, ancak hiçbir zaman tam sesini kullanmıyor ve sadece fısıldıyor. Jean bunun fiziksel bir nedeni olmadığını söylüyor. Tuvalet eğitimi var ama sadece annesi yanındayken tuvaletini yapıyor. Mary yaklaşık beş ya da altı yaşında Doktorlara göre hala başka çocukların yanında bulunmuyor. Denise onun elini tutuyor ve her zaman onunla fiziksel temas halinde olması gerekiyor. Denise'in yatağının yanına bir karyola koymayı denedik ama Denise çocuğu bırakmayı reddeder. Mary, onu hissediyor Annenin korkusu da peşini bırakmak istemiyor. Bir odada bir yatak, diğer odada da bir çocuk odası vardı. Belki de her zaman şiltede birlikte uyuyorlardı. Gördüğüm fotoğraflarda küçük yatak odası ıssız görünüyordu. Denise Killiney'deki durumlarıyla ilgili sorulara nadiren cevap veriyor. Jean'in bazı yarm yamalak teorileri var ama hiçbir kanıtı yok.

Mary ve Denise aynı kitapları okuyor. Denise yetişkin kitaplarna veya gazetelerine ilgi göstermiyor (bu bir nimet!) ama bu Mary'nin okumasının yaşına göre ileri düzeyde olduğu anlamına geliyor. Denise'in el yazısı ilerlemedi kaçırıldığı yılın ötesinde. Mary'nin okuma yeteneği yaşatlarının çok ilerisindedir, gerçi hiç yaşıtıyla karşılaşmamıştır.

Dün Denise ve ailesiyle bir aile terapisi seansı girişiminde daha bulunduk. Denise İletişimsiz ve ayrılırken başının üstünü öptüğünde babasına vurdu. İlaç tedavisi sadece öfkesini ve dengesizliğini azalttı. Bay ve Bayan Norton perişan halde ve defalarca ne zaman Denise'i 'düzeltebileceğimizi' düşünüyorlar. Onu sihirli bir şekilde normale döndürebileceğimizi ve böylece onu alabileceklerini düşünüyorlar.

Eve. Onlar da bizim gibi anne ve çocuğu ayırmak konusunda istekliler. Kızlarını Mary ile birlikte görmek istiyorlar. Ailesine danışarak Denise'e Conor Geary'nin öldüğünü ve onu bir daha görmesinin mümkün olmadığını söylemeye karar verdik. Bu bölgede güvenlik üst düzeyde ve en az bir hayatı mahveden psikopatı arama çalışmaları devam ediyor. Görgü tanıkları rapor edilmiş ve kâhinler para kazanmaya başlamıştır, ancak somut bir ipucu elde edilememiştir.

Denise'e onun öldüğünü ve kendisine asla zarar veremeyeceğini söylediğimizde yanıt vermedi. Hiçbirimize güvenmiyor.

Hem Jean hem de ben onun hakkında konuşmaya çalıştık, ancak onu ve çocuğu üzen çığlıklarla karşılaştık. Ona ne yapmış olabileceği konusunu nasıl açabileceğimizi bilmiyorum. Dürüstçe inanıyorum ki Denise o kadar zarar görmüş ve o kadar uzun süre vahşice muamele görmüş ki normal bir yaşam sürmesi pek mümkün değil.

Arazide dolaşmaya çıktıklarında bazen Jean ile konuşuyor. Yürürken Jean'in Mary'nin diğer elini tutmasına izin verdi. Yani, bir bakıma, Jean Denise her çiçeğin adını öğrenmek istiyor ve küçük Mary'ye isimleri öğretiyor.

Yazılışları. Jean, Mary'nin sürekli Toby'yi sorduğunu bildirdi. Denise, Jean'e Toby'nin oyuncak bir ayı olduğunu söyledi.

Denise'in ailesi, Denise küçükken 1966'da bahçelerinden kaçırıldığında elinde Toby adını verdiği bir oyuncak ayı vardı.

Denise geçen hafta bana sadece bir kez fiziksel saldırıda bulundu. Çocuk ağlıyordu, ben de içgüdüsel olarak onu teselli etmek için dışarı çıktı. Denise bir pitbull gibi üzerime saldırdı ve çocuğu asla bırakmadan kolumu ısırıldı. Yine seansı erken bitirmek zorunda kaldık ve Jean onları odalarına geri götürdü.

Olumlu yönden bakacak olursak, Denise ve Mary fiziksel olarak iyileştiler. İkisi de kilo aldı. Denise yiyor önüne konan her şeyi ve Mary her şeyi kopyalar Denise yapar. Denise çarpıcı görünümlü genç bir kadın,

Eksik dişleri dışında, ama bir çocuğun aklına sahip. İkisi de banyo yapmaktan hoşlanıyor ve çıkmak zorunda kaldıklarında ağlıyorlar. Ama daha iyi görünüyorlar. Denise'in saçları dökülmesin diye kısacık kesildi ama hala günde birkaç kez dener ve Mary onu taklit eder.

Burada tamamen izole edilmiş durumdalar. Jean ve ben, ikimiz de, bir çiftlik kurmak için çok erken olduğunu düşünüyoruz.

Denise'i diğer insanlara.

Bize gelince, kampüste yaşamaktan biraz sıkıldık. Dört hemşire ve bir kadın çocuk doktoru daha var.

Denise ve Mary bizim birimimize katılıyor, ama Jean ve benim yakında bir molaya ihtiyacımız var. Bu kadar çok çaba sarf etmek çok yorucu.

çok az ödülle bir dava.

Mesele şu ki, hem onun hem de annesinin biraz kademeli olarak izin vermesini sağlayabilirsek, küçük çocuk için umut var.

Ayrılık. Denemeye devam edeceğiz. Ama bu şimdiye kadar üzerinde çalıştığım en yorucu dava ve Jean için de aynı şey geçerli. Denise'le ilgili yakında bir ilerleme kaydedemezsek, hepimizi mahvedebilir.

Toby benim ve annemin ayısıydı. Annem de üzüldüğünde onun saçını çekerdi.

Peter, 1974

Saatler geçti ve sanırım uyudu. Öğle yemeğim için biraz ekmek ayırdım ve üzerine biraz tereyağı sürdüm. Yemeğin geri kalanını alıp Kamp yatağımın yanındaki sandalyeye.

Saatim beşi gösterdiğinde ona uyanması için bağırdım. Akşam yemeğimi hazırlaması gerekiyordu. Pastırma, patates püresi ve bezelye.

Başını kaldırdı ve 'Bebekte bir sorun var. Bunu hissedebiliyorum.

"Umurumda değil, yemeğimi yap.

Ayağa kalkmaya çabalıyordu, yüzü kızarmış ve ter içindeydi. Bacakları titriyordu.

'Bana zarar verdin. Sanırım bebeğe zarar verdin.'

"Babam yapabileceğimi söyledi. Babam bebek hakkında hiçbir şey söylememişti. Bebek meselesini uyduruyor olabilirdi. O zaten bir hırsızdı. Çikolata konusunda kızgındım.

Tekrar konuşmaya başladı ama derin nefes almak için durdu. "Yıllar önce benim için patates yapardı... Şimdi sadece birkaç günde bir patates alıyorum. Aylardır... En son ne zaman havuç yediğimi hatırlamıyorum.

Tekrar ciyakladı ve karnını tuttu. 'Henüz zamanı gelmedi. Yaklaşık altı haftam olduğunu söylemişti ama ne zamandı o? Burada günleri takip etmek çok zor.

Neden bahsettiğini bilmiyordum. Ama onu o kadar çok tekmelediğim için kendimi kötü hissettim.

"Özür dilerim," dedim.

Bana baktı ve aynı anda hem ağlıyor hem de gülümsüyordu. 'Bu senin hatan değil, bebeğim. Bir canavarla yaşıyorsun. Nasıl olur da Normal mi? Ne tür bir adam size hamile bir kadını tekmelemenin ve yumruklamanın normal olduğunu söyler?

'Babam bir canavar değil! O en iyisi!'

"Ama seni kilit altında tutuyor. Hiç arkadaşın yok, okula gitmiyorsun. Hiç başka çocuklarla tanıştın mı?"

"Hayır, ben de bir kadınla hiç tanışmadım ve bundan memnunum.

'Peki ya alışverişe gittiğinizde ne olacak? Ya da hastalandığınızda? Hiç hemşire görmedin mi?'

'Babam beni nasıl iyileştireceğini bilir. O bir dişçi.'

Acı içinde tekrar eğildi. "Öyle mi? ... Hiç bilmiyordum ... Bilmeliydim ..."

Parmaklarını dişlerinin olması gereken boşluklara soktu. Belli ki dişlerini fırçalamamış.

'Akşam yemeğimi yapmalısın. Açım ben!'

Yüzü terden ıslanmıştı. Doğruldu ve bir tavayı kaldırıp biraz pirzola kızarttı. Koku çok lezzetliydi. Patatesleri çatalla ezdi ve bezelye konservesini açıp ısıtmak için başka bir tencereye döktü. Hepsini bir tabağa döktü ve inleye inleye bana doğru itti.

"Şu sesleri çıkarmayı kes.

'Beni incitmemiş olsaydın gürültü yapmazdım. Üzgün olduğunu sanıyordum.'

"Artık değil. Sen bir hırsızısın ve yemeğimi çaldın ve pastırma sevdiğim gibi çıtır bile değil'.

Durdu, biraz yüksek sesle nefes aldı ve kendini lavaboya yasladı. 'Aman Tanrım, tıpkı onun gibisin. Eğer kaçmazsan seni de bir canavara dönüştürecek.

Duvara yaslandı ve aşağıya doğru kayd. Orada tekrar uykuya daldı.

Önce yemeğimi sonra da cipslerimi yedim.

Bir ara yerde sürünerek yatağına gitti ve battaniyeyi üzerine çekerek ağladı.

O zaman da ağlamıştım. Ne kadar kötü bir annem vardı. Hepsi kötü bir rüya gibiydi.

Gecenin geri kalanında konuşmadık, yıkanmak, dişlerimi fırçalamak ve işlemek için onun yanından geçtiğim bile.

Gecenin bir yarısı beni uyandırdı ve "Yardım edin!" diye bağırdı. Lütfen Tanrım, bana yardım et!" ama ona yardım etmek istemiyordum ve nasıl yardım edeceğimi de bilmiyordum.

"Sus! Dedim.

Sabah tuvalete gitti. Çişini yaptığını ve ardından leğene su doldurduğunu duyabiliyordum. Su sıçrama ve inleme sesleri geliyordu.

O içerideyken giyindim ve mısır gevreğini yedim.

Tuvaletten çıktığında tepeden tırnağa sıırıslıklamdı. Hiçbir şeyi yoktu. Giysilerimi giydim. Hâlâ titriyordu. Çıplak vücuduna, karnının yuvarlaklığına ve karnının üzerindeki sarkık et torbaları olan iki göğsüne baktım. Çıplak kadınların neye benzediğini merak etmemiştim. Poposu normal sayılırdı ama genişti ve bacaklarının arasında ve kollarının altında kıllar vardı. Bakmaktan kendimi alamadım. O da benim baktığımı gördü. 'Yanıyorum. Giysilerimi giyemiyorum, hava çok sıcak.

"Üstünü ört, seni aptal kadın.

"Aahhhhhhhh! Çığlık atarak karnını tuttu ve yatağın üzerine düşmeden önce bacaklarından akan kanı görebiliyordum.

Çok korkmuştum. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ama durmasını istiyordum. "Kes şunu," diye emrettim ama şimdi feryat ediyordu. Babam geleceğini söylemişti.

Bu sabah on birde evdeydim. Saat dokuz buçuktu.

'Sanırım bebek ölüyor. Ben de ölebilirim. Nefes nefese kalmıştı ve derin nefesler alıyordu. "İstediğin bu mu? Birine benim ölmek üzere olduğumu söylemelisin.

İşte... Benim adım Denise Norton. Lütfen bunu unutmayın... Eskiden insanların beni aramaya geleceğini düşünürdüm ama sanırım artık vazgeçtiler. Burada olduğumu bilen tek kişi sizsiniz. Lütfen, bugün çıkar çıkmaz birilerine burada olduğumu söyleyin. Denise Norton. Denise Norton. Sen benim oğlumsun.'

"Kime söyleyeceğim?

Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Dışarıya, yola doğru koşabilir ve karşılaştığın ilk kişiye anlatabilirsin.

"Bahçeden dışarı çıkmama izin yok.

"Anlamıyor musun? Keşke anlayacak kadar büyük olsaydın... ikimiz de tutsağız. Nefes alış veriş gittikçe azalıyordu. Tekrar uykuya daldı. Kanın battaniyeye yayıldığını görebiliyordum. Ya ölürse? Babam bana kızarmıydı? Buzdolabına gittim ve bir bardağa süt doldurdum. Yanına gittim ve bardağı yüzüne tuttum.

'Süt senin için iyidir,' dedim ve başını kaldırmaya çalıştım. Hafifçe kendine geldi ve sütü içmeye çalıştı ama çoğu yatağa döküldü. "Peynirimi ister misin?" Paketi yırtıp açtım ve o da kemirmeye başladı.

'Denise Norton,' dedi tekrar tekrar. 'Birine söylemelisin. Eğer burada ölürsem, kim olduğumu bilmeyecekler.

"Bir şeyler söylemeyi kes.

'Varlığınızdan kimsenin haberi var mı? Kapıların ardında kilitli kalmak normal değil. O bir canavar. Görmüyor musun?'

Sonra bağırdım ve ondan uzaklaştım. "O değil. Sen bir canavarsın ve senden nefret ediyorum! Ona bir tekme daha attım ama onun yerine duvarın köşesine vurdum.

'Biliyor musun? Sanırım ben de senden nefret ediyorum,' dedi. "Seni bu hale getirdiği için utanıyorum.

Babam 11'e 5 kala geldi. Dağınıklığı ve kanı görünce odama gitmemi ve orada kalmamı söyledi.

"Ama bugün Pazar," diye yakındım.

"Odana git," diye kükredi ve ben de koşarak yandaki odaya girdim.

Bana merhaba bile demedi ya da sarılmadı. Ya beni onun odasına koyduysa? Onu öldürmenin cezası olarak mı? Ya beni duvardaki sürgüye zincirlediye? Saatlerce odamda kaldım, kapı kilitli olmamasına ve aç olmama rağmen çıkmaya korktum. Bazı boğuk çığlıklar duyduğumda ya da duyduğumu sandığımda kulaklarımı tıkadım.

Sonunda babam içeri girdi ve çenesinin yapısından kızgın olup olmadığını anlamaya çalıştım. Kapıyı açtı ve benim hizama kadar diz çöktü.

'Çok üzgünüm küçük adam, sana bunu asla yaşatmamalıydım. Söz veriyorum, seni bir daha asla orada bırakmayacağım. Seni iki gece boyunca tek başına bırakmanın adil olmayacağını düşündüm, ama daha iyi olabilirdin.

"O öldü mü?

"Ne? Hayır. Bir bebeği oldu.'

'Erkek ya da kız kardeşim mi?'

"O bir kız. Dudağı kıvrıldı.

"Onlar iyi mi?

"Evet. Onu tekmeledin mi?"

"Tekmeleyebileceğimi söyledin.

Sanırım öyle. Sanırım bu kadar sert tekmeleyebileceğini fark etmemiştim. Eninde sonunda iyi olacak. Gidip biraz yemek yiyelim, tamam mı?'

Babam mutfakta yemek hazırlarken ben televizyon izledim.

Denise Norton ve küçük kız kardeşimi düşünmeden edemiyordum.

'Baba, ilk birkaç yıl onunla yaşadığımı ve sonra senin beni götürdüğünü söyledi. Bu doğru mu?'

Tam olarak değil. Seni emzirmesi için ona ihtiyacım vardı. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?'

Başımı salladım. Babam *National Geographic* dergileri alırdı.

Fotoğrafları görmüştüm. 'Ama hazır olur olmaz seni buraya getirdim. benimle. Ondan sonra sana hiçbir faydası olmadı. Sana okuma yazmayı ben öğrettim.

'Hiç kitabı yok. Ona benimkilerden verir misin?'

Babam bir şey söylemedi ve çenesinin sıkılmasından bunu sormamdan hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Yine de düşünmeden edemiyordum. Babam bana biftekli ve soğanlı börek sunarken, "Baba, o ne yaptı?" diye sordum.

Ne demek istediğimi anladı.

"Korkunç şeyler. Büyüdüğünde sana anlatırım.'

"Bence ona yeni battaniyeler vermelisin.

Uzandı ve elimi tuttu. 'Peter, o iğrenç bir kaltak ve şimdi de başka bir iğrenç kaltağı kovdu. Senin ilgini hak etmiyorlar. Keşke daha iyi bir annen olsaydı.

Hevesle başımı salladım. "Ben de. Ve sonra, "Sürtük nedir?

'Dişi bir köpek' dedi ve güldü, sonra beni gıdıkladı ve ben de güldüm.

'Benim de onun gibi bir mahkum olduğumu söyledi. Bu doğru mu baba?'

'Tabii ki hayır, sen benim için çok değerlisin. Seni güvende tutmak istiyorum.' "Onu güvende tutmak mı istiyorsun?

'Ah şimdi, Peter, onun nasıl biri olduğunu gördün. Bizimle evde dolaşmasını ister miydin?'

"Yok artık!

Aynen öyle. Şimdi onun hakkında her şeyi unut. Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bir daha olmayacak. Odama gittim ve yatağımın arkasındaki duvara boya kalemiyle tarihi yazdım. *15 Eylül 1974*. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama bu tarihi hiç unutmadım.

Sonraki haftalarda, kaltağı ve bebeği unutmaya çalıştım. Bazen geceleri, her şey sessizken, yan odadan bebeğin ağladığını duyabiliyordum. Babamın onlara yemek falan vermek için geldiğini duyabiliyordum.

Babama neden okula gitmediğime, neden arkadaşlarım olmadığına ve neden ön kapıdan aşağıya inmeme izin verilmediğine dair daha pek çok sorum vardı ama bu soruları sorduğumda üzüldü. Bunun onu incittiğini ve elinden gelenin en iyisini yaptığını söyledi.

Aylar sonra konuyu tekrar gündeme getirdim. 'Okula gitmek ve diğer çocuklarla tanışmak istiyorum. Televizyonda çocuklar hep birlikte oynuyorlar. O zaman hayvanat bahçesinde de televizyondaki gibi bir sürü çocuk ve aile vardı.

Bu kez başını salladı ve gelip yanına oturmamı istedi. "Bunu sana büyüye kadar söylemek istemedim Peter, ama senin bir hastalığın var.

"Ne demek istiyorsun?

Buna nekrotik hominoid bulaşma deniyor. Eğer başka birine dokunursanız hastalanırsınız ve acı çekerek ölebilirsiniz. Hayvanat bahçesine gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Elini hiç bırakmamıştım. Bu senin için çok tehlikeli. Asla diğer insanlarla bir araya gelmemelisin. Hayatını kurtarabilmemin tek yolu bu.

Bu yüzden iş için gittiğimde seni onunla bırakmak zorunda kaldım. Hastalığı ailenden alamazsın. Seni bırakabileceğim başka kimse yok. Seni öldürebilirler.'

"Peki ya büyüdüğümde ne olacak?

"Bilmiyorum. Bir tedavi bulunabileceğini umuyorum, ancak şu anda bu durumla ilgili çok fazla araştırma yok.

"Başka birine dokunursam ne olur?

'Medusa'nın hikayesinde olduğu gibi yavaş yavaş taşa dönüşürsün. Hatırladın mı? Saçları yılan olan kadını? Acı verici bir ölüm. Kime baksa taşa dönüşürdü. Gördüğünüz gibi, kadınlar ve kızlar özellikle tehlikelidir, ama herhangi birine dokunmak sizi önemli bir risk.'

Bu, tüm o soruları sorduğumda babamın neden bu kadar üzgün olduğunu açıklıyordu. "Yani hayatımın sonuna kadar burada mı kalacağım?

'Zavallı oğlum, doğum gününde Özel Günler düzenleyeceğiz ama çok dikkatli olmalıyız. Burada mutlusun, değil mi?'

"Bazen yalnız kalıyorum.

'İşte bu yüzden odanızda özel olarak seçilmiş kitaplar var. Homeros ile abartılı maceralar yaşayabilir, Sir Edmund Hillary ile dağlara tırmanabilir ya da Biggles gibi bir uçağı uçurabilirsiniz.

"En sevdiğim kitaplar, birbirleriyle arkadaş olan çocukları anlatan kitaplardır.

Saçlarımı sevgiyle karıştırdı. 'Yaşına göre ileri düzeyde okuyorsun. Ne yazık ki, zevkiniz değil.'

"Yani... hayatımın sonuna kadar burada, seninle mi kalacağım?

'Her seferinde bir gün alalım. Ne zaman bir tedavi bulunacağını asla bilemezsiniz.

"Peki ya küçük kardeşim?

Ellerini ellerimden çekti. "Peki ya o?" "Ona dokunursam ölür müyüm? Bizimle yaşayamaz mı?" 'Kesinlikle hayır. Bütün kadınlar tehlikelidir.

"Bebekler bile mi?

Cevap vermedi. Başka bir şey söylemedim.

OceanofPDF.com

Sally

Bir yıl bitip yeni bir yıl başlarken, tüm dosyaları okudum ve tüm kasetleri dinledim. Babamın yazdıklarının bazıları tıbbi kayıtlardı, bazıları ise kişisel günlüklerdi. Toby'den başka söz edilmiyordu. Kayıtlar annem ve babamın Denise ve benimle birlikte St Mary's'in bahçesindeki özel bir birimde yaşadıklarını ve günün her saati nöbetçi olduklarını doğruluyordu. Psikiyatrik bir muamma gibiydik. İrlanda'da daha önce bizimki gibi bir vaka ortaya çıkmamıştı. Babam ABD'deki psikiyatristlerle yazışmış, ancak hiçbirinin vakası benim ve öz anneminkine tam olarak uymuyormuş. Babam, hasarı geri almanın yıllar sürebileceği konusunda uyarıldı ve kendisine şu tavsiyelerde bulunuldu

Yavaş ol.

Denise'e geceleri sakinleştirici verildi ancak sakinleştirici altında bile beni elinden bırakmadı. Sonunda daha konuşkan hale geldi ve benimle birlikte daha uzun kelimeleri okumayı çabucak öğrendi. Bir eğitim psikoloğu destek ekibine katıldı ancak 'birbirlerinin dikkatini sürekli dağıttıkları' için hem anneye hem de kızına aynı anda eğitim vermenin zor olduğunu itiraf etti.

Bir keresinde annem ve babam birimden bir hafta izin aldılar. Döndüklerinde Denise ya da benim onlarla tekrar konuşmamız için üç hafta geçmesi gerekiyordu.

Babam Denise'i kendisiyle ya da annemle Conor Geary hakkında konuşurmak için 'akla gelebilecek her şeyi' denedi ama Denise ya ağladı, bu da beni ağlattı ya da sessiz kalıp saçlarını çekti. Babam ona birden fazla erkeğin kendisine saldırıp saldırmadığını ve vücuduyla hoşuna gitmeyen şeyler yapmaya zorlayıp zorlamadığını sordu. Bu olayda tamamen sessiz kaldı, ancak kasetten başını salladığı anlaşılıyordu.

Resmi kanallar aracılığıyla doğumumun kayıt altına alınması gerekiyordu ve annemle babam hangi gün doğacağıma karar verdiler. 13 Aralık 1974'ü seçtiler. Altıncı yaş günüm için küçük bir parti düzenlemeye çalışmışlar.

Ama Denise şarkı söylemekten hoşlanmadı ve ben de pastadaki mumları söndürme konseptini anlamadım. Babam Conor Geary'nin bizi bir ara ateşle tehdit etmiş olabileceğini tahmin etti. Denise çığlık attı ve pastayı duvara fırlattı. O doğum gününü hatırlamadığım için mutluyum.

Öz annem hakkında okuduklarım... tuhaftı. Öfkeli, agresif ve şiddet yanlısıydı. Yaşadığı korkunç olayların hiçbirini dile getiremiyor ya da getirmek istemiyordu.

yaşadığımız deneyimler. Babamın ona karşı sinirli olduğu çok açıktı. Babamın ona yardım etmek için orada olduğunu anlayamıyordu. Benim dışımda herhangi bir şefkat ya da yumuşaklık belirtisi göstermiyordu. Notlarından anladığım kadarıyla babam Denise ile ne kadar uzun zaman geçirirse ondan o kadar az hoşlanıyordu.

Babam sonunda Denise ve benim ayrılmamız gerektiğine karar verdi. İlerlemeye başlamıştım ve artık fısıldamıyordum. 'Normal' davranışlar göstermeye başlamıştım.

Yaşıma uygun merak belirtileri. O aşamada Denise ara sıra elimi bırakıyordu ve babamın ofisindeki seanslarda köşedeki oyuncaklarla oynamama izin veriyordu ama gözlerini benden hiç ayırmıyordu. Ekibe danışan babam, Denise'in gölgesi altında asla doğal bir şekilde gelişemeyeceğim sonucuna vardı. Onun şiddet ve saldırganlığı sık sık benim tarafımdan taklit ediliyordu. Plan, geceleri biz uyurken deneme amaçlı bir ayrılıktı. Denise'in ailesi teknik olarak gerekli olmamasına rağmen onay verdiler. O mahkemenin vesayetindeydi.

Denise 15 Mayıs 1981'de ağır bir şekilde uyutuldu. O aşamada bir yılı aşkın bir süredir birimdeydik. Denise 26 yaşına basacaktı. I Jean ile birlikte onunkinin yanındaki ayrı bir odaya yerleştirildi ve Denise'in odasındaki çekyatta bir hemşire kalacaktı. Babam üst katta uyuyordu. Hemşire Crawley o gece gerekirse Denise'e daha fazla sakinleştirici vermeye hazırdı, ancak hiçbir koşulda bizi yeniden bir araya getirmeyecekti.

Birimdeki herkes alarına geçmişti ama babam kimsenin ne olacağını tahmin edemediğini söyledi. Annem ve babam gecenin çoğunda uyanıktı ama babam sonunda sabah 5 gibi uykuya daldı. 5.30'da Denise'in çığlıkları başladı. Babam müdahale etmedi. Yirmi dakika sonra hemşire çığlık atmaya başladı. Odaya girdiğinde Denise çoktan yarı ölmüştü. Kafasını defalarca duvara öyle bir şiddetle çarpmıştı ki beyin kanaması geçirmişti. O sabah daha sonra bilinci yerine gelmeden hastanede ölmüştür. Hemşire onu zapt etmek için elinden geleni yapmış ama

Denise'in doğal olmayan bir gücü vardı. Hemşire Crawley, annem ve babam gibi perişan haldeydi.

Bir soruşturma yapıldı. Babam büyük bir suçluluk duyduğunu ifade etmesine rağmen aklandı. Babam, Denise'in ailesinin yıkılmış olmalarına rağmen rahatlamış olabileceklerini yazmıştır. Önceki on dört ay boyunca yaptıkları ziyaretler onlar için son derece zor olmuş ve zaman geçtikçe daha seyrek hale gelmişti.

Denise'in babası gelmekten tamamen vazgeçmişti. Denise tüm yetişkin erkekleri bir tehdit olarak görüyordu. Kızları ölmeden çok önce gitmişti. Annesinin ona sarılmasına ya da kucaklamasına asla izin vermemiştir.

Babasından uzaklaştı. Baba

gördüğü tek erkekti. Geriye dönüp baktığımda, babam Norton vakasına bir kadın psikiyatristin atanması gerektiğini düşünüyordu, ancak o sırada derin travma geçirmiş hastalarla ilgilenme konusunda uygun deneyime sahip tek kişi oydu ve bizi özel bir proje olarak kabul etti. Teyze

Christine o günlerde tüm kararları erkeklerin verdiğini söylemişti.

Jean benim birincil bakımımı ve gelişimimi üstlendi. Annemin öldüğü sabah ben de uyandım ve Denise'in odasına girmek için mücadele ettim. I baygın bedenini ve kanlı başını gördüm. Jean beni tutup kucakladı ve yatıştırmaya çalıştı ama ben tekme attım, çığlık attım, mücadele ettim ve onun elinden kurtulup ölmek üzere olan annemin yanına kıvrıldım.

Ambulans onu almaya geldi.

Denise'in ölümünden sonraki ilk üç ay boyunca neredeyse hiç yemek yemedim ve konuşmadım. Denise'in ailesi artık ziyaretime gelmiyordu. Beni görmek istemiyorlardı. Serbest bırakılmam durumunda beni eve almayacaklarını resmen beyan ettiler. Mahkemenin vesayetindeydim. Yavaş yavaş Jean'e daha çok bağlanmaya başladım; fiziksel anlamda değil ama endişelerimi ona açıyordum. Ona annemin Toby ile gittiğini ve tek başıma kalmaktan korktuğumu söyledim. Babam benimle bireysel seanslar yaptığını ve zamanla 'Mary'nin eksikliklerine rağmen' rehabilite olabileceğimi düşündüğünü belirtti.

Doğu Sağlık Kurulu, Denise Norton'un trajik bir şekilde intihar ettiğini duyuran bir basın açıklaması yayınladı. Olayla ilgili hiçbir ayrıntı verilmedi. Anne ve babanın isimleri de saklı tutuldu. Dönemin gazeteleri Conor Geary'nin elinde artık bir ölüm olduğunu yazıyordu. Denise'i öldürmüş de olabilirdi.

Babam soruşturma sonucunda aklanmış olsa da, İrlanda psikiyatrisinin küçük alanındaki itibarının onarılamaz bir şekilde zarar gördüğünü biliyordu. Karşılıklı anlaşmayla görevinden istifa etti.

Beni evlat edinmeleri annemin fikriymiş. O zamana kadar beş yıldır evliydim ve annemin doğurganlık sorunları vardı. Çocuk sahibi olamayacaktı.

kendi çocuklarının olması. Babam benimle kendini affettirme şansı bulmuş. Notlarında beni büyütmenin Denise'in ölümünden duyduğu 'utancı' hafifletebileceğini söylemiş. Doğu Sağlık Kurulu ve Evlat Edinme Kurulu ile yapılan istişareler sonucunda annem ve babamın beni resmen evlat edinebileceklerine karar verildi. "Açık bir kapıyı zorluyordum," diye yazdı babam. 'Jean ve ben sadece

Mary'nin yanıt verdiği yetişkinlere ve annesinin vakasını ele almama rağmen, hala kıdemli bir psikiyatristtim ve lisansımı korudum. Jean bir tıp doktoruydu. Böyle hasarlı bir çocuğu daha iyi kim tedavi edebilirdi? Bana böyle diyordu. Hasarlı bir çocuk.

Annem Co. Roscommon'da bir pratisyen hekimlik muayenehanesini devralmak için başvurmuştu. Roscommon'da bir GP muayenehanesini devralmak için başvurmuştu ve babam da muayenehaneyi bırakıp evde araştırma yapmakla yetinecekti. Evlat edinme belgeleri 30 Kasım 1981'de imzalandı. Bana yeni bir isim verildi: Sally Diamond. Yeniden doğdum ve yeni ailemle birlikte Roscommon kasabasına taşındım.

Keşke annemin o zamanki notları bende olsaydı. Yazdığı her şeyi bulmak için evi didik didik aradım ama annemin ölümünden sonra babamın pek çok şeyi yakma fırınında imha ettiğini hatırlıyorum.

Ben okuduktan sonra Angela'ya da okuması için babamın notlarını verdim. Onları son derece rahatsız edici bulduğunu söyledi. Onlardan büyülenmişim. Uzak bir zamanda, uzak bir yerde birinin hayatına dair bir belgesel okumak ya da izlemek gibiydi.

Conor Geary'nin nerede olduğunu bilmek istiyordum. "S" o olmalıydı. 'S' kim olduğumu ve nerede olduğumu biliyordu ve doğumumdan beş yaşına kadar hayatımdaydı. Gardiyanlar 'S' imzalı kısa nottaki yazıyı Conor Geary'nin yaklaşık kırk yıl öncesine ait dış dosyalarındaki el yazısıyla karşılaştırmış ve bir benzerlik bulamamışlardı ama başka kim olabilirdi ki? Hayatta olması gerektiğini biliyordum.

Artık Toby ile hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Şubat 2018'de Roscommon'da bir psikoterapist olan Tina ile yoğun terapiye başladım. Benden biraz daha yaşlıydı, koyu renk saçları şakaklarında hafifçe ağarmıştı. Turuncu ruj ve beyaz oje sürüyordu. Aynı koltuklarda oturuyorduk. İlk seanstan itibaren ona bakmam için ısrar etti.

Onunla konuştuğumda yüzünü görüyordum. İlk birkaç randevu zordu. Bu, şu ve diğeri hakkında ne hissediyordum?

'Peki,' dedim.

"İyi bir duygu değildir.

Duygularımı keşfetmeye başladım. Kızgın, kırgın, incinmiş ve endişeli olduğum kadar minnettar, sıcak, nazik, düşünceli ve yalnız olduğumu da fark ettim. Tina güvenin benim bir numaralı sorunum olduğunu, ancak geçmişim göz önüne alındığında bunun tamamen makul olduğunu söyledi. Bu hoşuma gitti. Makul biriydim.

Mart ayında gardiyanlar iletişime geçti. Kamu Müdürü Savcılık, insan kalıntılarını yasadışı bir şekilde imha ettiğim için dava açmayacaktı. Cevap vermem gereken bir dava yoktu. Bu konuda endişelenmemiştim. Dedektif Müfettiş Howard bunu ona söylediğimde şok oldu. "Hakkınızda suç duyurusunda bulunulmasından endişe etmiyor muydunuz?"

Pek sayılmaz. Yani, basit bir yanlış anlaşılmaydı. Çok teşekkür ederim.'

'Bu benim kararım değildi. Avukatınıza teşekkür etmelisiniz. "Bu akşam ona yazacağım.

Howard ayrıca ayının nihayet adli muayenesinin yapıldığını da bildirdi. Temizlememize rağmen sırtındaki dikişte polen sporları bulabilmişler. Polenlerin sadece Yeni Zelanda'nın Kuzey Adası'nda yetişen çiçeklere özgü olduğu tespit edildi. Ayakkabı kutusu Wellington'daki bir dükkandan gelmişti. Kutu sekiz ile on yıl arasında bir yaşıyordu. Gardiyanlar Conor Geary'nin soğuk kasasını yeniden açıyorlardı. ve Interpol artık aramaya dahil olmuştu. Öz babamın kırk üç yaşındaki bir fotoğrafı dolaşıma sokuldu ve Yeni Zelanda ve İrlanda'daki gazeteler.

Babamın tüm dosyaları ve kasetleri alındı, ancak bana her şeyin kopyası verildi.

Medya faaliyetlerinde bir telaş daha başladı. Uluslararası gazetecilerden daha fazla telefon ve mektup geldi. Telefonu kapattım ya da kapıyı yüzlerine kapattım. Martha gazetecilerin beni bulmasını engellemek için yerel bir WhatsApp grubu kurdu. Ve onlara nerede olduğuma ve ne yaptığıma dair yanlış ipuçları vermek için.

Bilgisayar kursumu Haziran 2018 sonunda tamamladım. Sınıfımda beş kişi vardı. Hepsi benim kim olduğumu çok iyi biliyordu ama benden çok daha büyüklerdi. Bana sorular sorduklarında endişelenmeye başladım. Tina onlara gerçeği söylememi önerdi: Kaçırılma ya da o zamana dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Bu işe yaradı. Öğrenci arkadaşlarım ilgilerini kaybettiler ve bana normal davrandılar. Her seferinde sırayla pasta getiriyorlardı.

hafta. Delia Smith tarif kitabımdan browni yaptım. Herkes çok güzel olduklarını söyledi.

Tina'nın rehberliğinde, derslerden önce ve sonra onlarla sohbet etmeyi denedim. Uyuşturucu bağımlısı torunları, uzamış ayak tırnakları, Lidl'deki o haftanın indirimleri hakkında bu kadar çok konuşmak istemeleri beni şaşırttı. Söyleyecek çok fazla şeyim yoktu ama onlar fark etmemiş gibiydi ve ben de dinlemekte sakınca görmedim. Çok güldüler. Neye güldüklerini nadiren anlıyordum ama bana güldüklerini sanmıyorum.

Artık bir e-posta adresim vardı ve istediğim her şeyi Google'da arayabiliyordum. Her gece haberleri izledim ve oy kullanmak için kayıt yaptırdım. Ev telefonundan kurtuldum ve akıllı telefon kullanmayı öğrendim.

Kütüphane hizmetleri aracılığıyla gazete arşivlerinde Conor Geary hakkında yıllar boyunca yazılmış birkaç makale buldum. Bir dadıyı öldürdükten sonra ortadan kaybolan aristokrat Lord Lucan'a benzetiliyordu. Gerçek suçlarla ilgili web sitelerinde nereye gittiğini ve bana ne olduğunu, hepsi şimdi

Babamı yakma haberim ve cenazesinde çekilmiş fotoğraflarım. İçinde yaşadığımız küçük ek binanın eski siyah-beyaz fotoğrafları vardı.

Kapıların dışındaki sürgüler, tahtayla kapatılmış pencereler. Pis görünümlü tuvalet ve lavabo. İnce battaniyeli yatak. Küçük, boş yatak odam. Hiçbiri tanıdık gelmedi. Eski dişçi Conor Geary'nin hastaları onu sessiz ve antisosyal biri olarak tanımladılar. "Kendini içine kapatırdı" dediler.

Peter, 1980

Yıllar geçti. Babama düzenli olarak hastalığımın bir tedavisi olup olmadığını sordum ama her seferinde üzüntüyle başını salladı. Artık on iki yaşında olduğum için bana daha fazla açıklama yaptı. Taşa dönüşmüyordum ama ilgisiz birinin insani dokunuşu derimi kemiklerime kadar çürütüyordu. Nekrotik doku, iç organlarıma ulaşana kadar vücuduma hızla yayılırdı. Dışarıdan çürüyecektim ve acı çok şiddetli olacaktı. Babam bunun hızlı olacağını tahmin etmişti ama beş dakika mı yoksa on saat mi demek istediğini sorduğumda, bunu düşünmemem gerektiğini söyledi.

Başka Özel Günlerim de oldu ama sirke gittiğimizde aslanlardan değil, iki yanımda oturan çocuklardan ve ebeveynlerden dolayı çok korkmuştum. Bunun için çok büyük olmama rağmen babamın kucağına süründüm ve o da beni paltosuna sardı. Diğer çocuklar bana güldü.

Hastalığımı bilmek bana kabuslar gördürüyordu. Babama Özel Günlerimizi kendi başımıza geçirmek için yalvardım ve o da bir projektör kiraladı ve büyük ekranda kovboy filmleri izledik. Bir başka sefer bana bir kitap kataloğu aldı ve istediğimi seçebildim. Neil Armstrong, İkinci Dünya Savaşı ve resimli bir dinozor ansiklopedisi hakkında kitaplar seçtim. Babam bunların harika seçimler olduğunu düşündü. Şimdiye kadarki en iyi zamanımızdı, evden yürüyerek çıktık ve uzun dolambaçlı bir caddeden tren yoluna doğru yürüdük. Altında

Tren yolu, sahile ve denize açılan bir tüneldi. Babam bana yüzme kıyafetleri almıştı. Babam bana yüzmeyi öğretebileceğini söyleyene kadar çakıllı kumun üzerinde bir kilimin üzerinde oturduk. Karnında ve omuzlarında garip izler fark ettim, ama babama bunları sorduğumda sadece başını salladı ve bunun tartışılmaması gerektiği anlamına geldiğini biliyordum.

Ayak parmaklarım soğuk suya değdiğinde çığlık attım ve babam beni omuzlarında taşıdı ve sonra ben korku ve heyecanla çığlık atarken beni nazikçe suya daldırdı.

"Peter! Bir kız gibi bağırma."

Bu her zaman babamın bana yapabileceği en kötü hakaretti ve bir an için ağladım, ancak tuzlu su gözyaşlarımı gizledi ve kısa süre sonra etrafta sıçıyorduk ve boynuma kadar suyun içindeydim, babamla gülüyordum. O gün yüzmeyi öğrendim. Sırt üstü yüzebiliyor ve masmavi gökyüzünde fısıldayan bulutlara bakabiliyordum. Daha sonra geri dönüp havlularla kurulandık ve halının üzerine oturduk. Kimse yanımıza yaklaşmadı ve bu normal hissettirdi. Bunu her yıl yapıp yapamayacağımızı sordum ve o da 'kesinlikle yapabiliriz' dedi ve kendimi yaşayan en şanslı çocuk gibi hissettim.

Sekizinci doğum gününden kısa bir süre sonra babam işe gittiğinde beni odama kilitlemeyi bıraktı. Yemek hazırlamaya yardım etmeye başladım. Babam kitaplarımı sık sık değiştiriyordu, böylece her seferinde sadece iki ya da üç kitabım oluyordu. Oyuncaklarımın artık büyüdüğünü söylerdi ve onlar da giysilerimle birlikte ortadan kaybolduğunda, acaba yan odada kız kardeşimde mi diye merak ederdim. Babam tüm eşyalarımı odamda tutmam konusunda çok katıydı. Çok fazla eşyam yoktu, sadece kitaplarım, giysilerim, fotokopi kitaplarım ve babamın onlar için çok yaşlı olduğumu söylemesinden korktuğum için sakladığım birkaç oyuncak askerim vardı.

Hayatlarımızın normalden çok uzak olduğunu fark etmeye başladım, benim ve babamın ve yan odadaki iki kişinin. Onları her zaman duyabiliyordum, etrafta dolaşıyorlardı. Babamın gece ziyaretini duyabiliyordum. Ses Her zaman boğuktu ve kelimeleri asla çıkaramazdım. Hayalet sık sık çığlık atar ve çocuk sık sık ağlardı. Yüzlerce kitap okudum ve hiç biri bizim gibi ya da annem ve kız kardeşim gibi yaşamıyordu. Babama bunu sordum. Neden üst kattaki yatak odalarından birinde uyuyamıyordum? Neden onun yanındaki ek binadaki odada uyumak zorundaydım? Neden hiç arkadaşı yoktu? Neden telefonumuz yoktu? Bir sürü arkadaşı olduğunu söylemişti.

Her gün iş yerinde gördüğü bir dişçiydi. Ona bir diş hekimi olarak ne iş yaptığını, tam olarak ne yaptığını sordum ve o da dolgular ve protezler hakkında bilgi verdi. Dişlerim mükemmel durumdaydı çünkü her gün ilk iş olarak dişlerimi fırçalamaya özen gösteriyordum. sabah, akşam yemeğinden sonra ve yatmadan önce. Ona işten sonra arkadaşlarıyla bara gitmek istemediğini sordum. Alkol kullanmadığını ve beni mecbur kalmadıkça evde tek başıma bırakmak istemediğini söyledi. Neden başka bir deli olmadığını merak ettim. tehlikeli kadınları kilit altına aldı ve okumam için bana *Jane Eyre* adında bir kitap verdi. "Bir kadın tarafından yazılmış ama ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Gerçekten de Bertha Mason korkunçtu ama Jane iyiydi. Kadınlar hakkında hiç kitap okumamıştım. Denise Norton bana zarar vermeye çalışmadı, dedim ve sonra babam, 'Açıklamak zorunda kalmak istemedim ama...' dedi.

kazağı ve karnında boydan boya bir yara izi vardı. "Beni bıçakladı. Bana bazen bıçaklandığında oluşan morlukları ve morarmış gözleri hatırlattı. sabahları var. Bana bunların sakarlığından kaynaklandığını söylemişti ama şimdi yaralarını onun açtığını itiraf etti. Gömleğinin yakasını indirdi ve bana en sonuncusunu, omzundaki ısıruk izini gösterdi. Kitaptaki zavallı Bay Rochester gibiydi. Şok olmuştum ve annemi bir daha asla görmek istemediğimden her zamankinden daha emindim.

Sonra bana okumam için *Medea*'yı ve *Macbeth*'i verdi. 'Ona ne yaptırdığını görüyor musun? O zayıf bir adamdı. Bu yüzden bir erkek sorumlu olmalı. Biz üstünlüğümüzü göstermeliyiz.'

Babama annemi neden tutuklatmadığını sordum. Hapse ya da akıl hastanesine gidebilirdi. Uzun bir süre bana baktı ve sonra şöyle dedi: 'Kendi karımı hapse atamazdım. Bu çok zalimce olurdu. Böyle yerlerde neler olup bittiğini bilemezsin. Madem Denise işe yaramıyordu, babam neden gitmesine izin vermedi? "Bir erkeğin ihtiyaçları vardır," diye cevap verdi.

"Baba, on bir yaşından beri burada olduğunu söyledi. Bu doğru mu? Onunla on bir yaşındayken mi evlendin?"

Başını arkaya attı ve güldü. "O kadar aptal ki, kaç yaşında olduğunu bile bilmiyor.

"Kaç yaşında? Dişleri dökülmüş, sanırım yaşlı olmalı. "Aynen öyle. Bana sırttı.

Bir erkeğin ihtiyaçlarının neler olabileceğini kendim keşfetmeye başlamıştım. Televizyonda güzel kızlar gördüğümde belli bir tepki veriyordum ve bunun penisimle bir ilgisi olduğunu biliyordum, çünkü yatakta kendi başıma o kızları düşündüğümde, kendimle oynamadan edemiyordum, bu da ansiklopedilerden birinin 'boşalma' dediği şeyle sonuçlanıyordu. Bunu uykumda bile yapıyordum. Babama bunu sormaktan korkuyordum. Tepkisinin ne olacağından emin değildim. Birkaç ay önce mastürbasyonun Tanrı'nın yasalarına aykırı olduğundan söz etmişti. O zaman bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama şimdi kesinlikle biliyordum.

Yeni keşfimi kendime sakladım, ama babamın kütüphanesinde şunu keşfettim İnsan anatomisi üzerine, çıplak erkek ve kadın çizimlerinin olduğu, okların çeşitli vücut kısımlarını işaret ettiği kitaplar. Ergenliğe giriyordum. Şimdiye kadar gördüğüm tek çıplak kadın aptal annemdi. Vulva ve vajina aklımda kalan kelimelerdi. Bebeklerin nasıl yapıldığını öğrendim. Babam penisini onun vajinasına ve vulvasına soktu ve tohumunu onun içine itti.

Ondan nefret ederken ve ondan bu kadar iğrenirken bunu neden yapsın ki? Bunu iki kez yapmış olmalı. "Bir erkeğin ihtiyaçları vardır," demişti. Şimdi anlıyordum.

O yıl değişen tek şey bu değildi. Her şey değişti. Bir bahar öğleden sonrası, oturma odasındaki masamda Yunanca metinler üzerinde çalışıyordum ki, pencereden bahçenin sol tarafındaki yüksek duvarın altındaki çalılıklara tırmanan bir adam gördüm. Şaşırmıştım. Daha önce hiç kimsenin önceden planlanmadan bahçemize girdiğini görmemiştim.

Ara sıra petrolcüler bahçenin sonundaki depoya teslimat yaparlardı ve babam odamda kalmamı tavsiye ederdi. O günlerde Denise Norton'un ve çocuğun ses çıkarmamaları için ağızlarını tıkamak zorunda kaldığını söylerdi. Deli bir eşe ve aptal bir çocuğa sahip olmanın utanç verici olduğunu söylerdi. Onlar 'bizim sırrımızdı'. Bu garipti. Kime söyleyebilirdim ki?

Kot pantolon ve siyah ceket giyen uzun saçlı adam, aramızın kenarındaki uzun ağaçların arasından kayarak geçti ve sonra evin arkasına doğru bir hamle yaptı, koşarken yere çömeldi. Bir hırsız!

Cam kırılma sesini duymak için odadan dışarıya doğru yavaşça adım attım. Kendimi odama kilitlemek için ek binaya koştum ama oraya varmadan önce her zamankinden daha yüksek sesle çığlık attığımı duydum. Yerde yatıyor olmalıydı, kapının altındaki küçük boşluktan çığlık atıyordu. 'Benim adım Denise Norton, kaçırıldım! İçeride kilitli kaldım. Ben Denise Norton. Lütfen, kapıyı kırın! Çıkarın beni!'

Mutfaktan kısa bir itiş kakış sesi duydum ve sonra tekrar oturma odasının penceresine koştum. Adam pencereden geri atlamış olmalıydı ve çimenlikte koşarken elinden akan kanı görebiliyordum, çitin içine daldı ve duvarı aştı. Ek binaya geri koştum. Hâlâ onun adını tekrar tekrar haykırıyordu. Artık babamın anahtarı nerede sakladığını biliyordum ve mutfak dolabına uzanıp anahtarı kupadan çıkardım. Kapıyı açtığımda, hala ayak bileğinden zincirlenmiş, küçük çocuğu elinden tutmuş, kapıya doğru zorlanıyordu.

"Oh, Tanrı'ya şükür!" dedi hıçkırarak ve sonra aniden durdu. "Sen misin? Peter mı? Farklı ayak sesleri olduğunu sanmıştım. Çok uzamışsın.

Yüzü buruştu ve sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Yanındaki kıza baktım, annesinin kalçasının arkasından bana bakıyordu. O da sessiz ve zayıftı, kocaman gözleri vardı ama şimdiye kadar gördüğüm tüm çocuklardan daha solgundu. Teni neredeyse mavi bir renk almıştı. Ayıyı kucaklamıştı, benim

Toby, diğerkolundaydı. Denise onu son gördüğümnden daha temizdi. Hâlâ zayıftı ama göbeğindeki şişkinlik yoktu. Üzerinde babama ait eski bir sabahlık vardı. Saçları temiz olmasına rağmen, bir bezle bağlanmış olarak sırtından aşağıya sarkıyordu. Odanın etrafına bakındım. Artık parlak bir lambası vardı ve buzdolabının üstünde birkaç patates ve elma vardı. Üç battaniyesi vardı ve arkasındaki şilte diğerinden biraz daha taze görünüyordu. Hatırladığım bir tane. Bu sefer gözle görülür bir çürük yoktu.

'Peter -' kelimeleri çıkarmaya çalışırken göğsü kabarıyordu - 'o burada mı? Bu ayak sesleri kime aitti? Senin ya da onun değildi. Ve cam kırılma sesi duydum. Ne oldu?'

Geriye doğru bir adım attım. Kollarını bana doğru uzattı. 'Lütfen kal, lütfen. Kız kardeşin Mary ile tanışmalısın.' Durdum ve kıza dönüp baktım. Annesi gevezelik etmeye devam ediyordu. 'Söz veriyorum soru sormayacağım. Ayak sesleri konusunda yanılmış olmalıyım. Çok özür dilerim. Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Ona söyleme.' Öne atıldım ve ayıyı kızın elinden kaptım. Kız ciyaklamaya ve ağlamaya başladı. O sırada annesi sesini yükseltti. 'Bu onun tek oyuncağı. Sahip olduğu tek şey. Peter!' Kapıya doğru geri geri gittim.

Lütfen ona söyleme! Bu sefer beni öldürecek. Kız kardeşini öldürecek!' Dizlerinin üzerine çöktü.

Artık son karşılaşmamızda olduğumdan daha güçlüydüm. Bir tekme attım ve yüzüne isabet ettirdim. "Benimle konuşma.

'Aman Tanrım,' burnundan kan akarken nefesi kesildi. 'Tıpkı onun gibisin. Beni öldürecek ve senin umurunda bile değil. Kan karşısında şok olmuşum, yaptığım şey karşısında şok olmuşum. Döndüm ve kapıyı arkamdan kilitleyerek oradan ayrıldım.

Ayıyı aldım, kırık camın üzerinden geçtim ve odama geri döndüm, ayıyı yastığımın altına koydum ve babam eve gelene kadar çitlerin üzerinde nöbet tuttum.

Olanları anlattığımda babam öfkeden deliye döndü. Bana olayın her bölümünü kelimesi kelimesine tekrarlattı. "Kesinlikle adını söyledi mi?

"Evet, tekrar tekrar, bağırmaya devam etti. "Sence duydu mu?

"Kesinlikle.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. 'Boku yedim! Aptal sürük. Hırsız birine söyleyecek.' Sonra yukarı koştu ve bana bavul hazırlamam için bağırdı. Daha önce hiç 'f' kelimesini kullandığını duymamıştım. Bavulum yoktu. Onu üst kattaki odasına kadar takip ettim, orada çılginca çekmeceleri karıştırıyordu. "Nereye gidiyoruz? Sesim titreyerek sordum.

"Önemli değil. "Ne alayım?

Bana bir çanta fırlattı. Kafamdan sekti. 'Bir kız gibi sızlanmayı kes. İhtiyacın olan her şeyi topla... Hayır, bekle, sahip olduğun her şeyi topla. Hiçbir şeyi geride bırakma. Orada öylece durma. Acele et!'

Odama koştum. "Daha ne kadar gideceğiz? diye bağırdım.

"Uzun bir süre.

Bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çanta küçüktü. Odanın içinde koşturdum. Üç yedek kıyafetim, dört kitabım, üç fotokopi kitabım vardı. I

Tereddüt ettim ve sonra Toby'yi yastığımın altından alıp çantanın dibine tıktırdım. Toby'yi aldığımı babama söylemeyi atlamıştım. İçimden bir ses bundan memnun olmayacağını söylüyordu. Odamda hiçbir şey kalmamıştı. Gideceğimiz yerde daha büyük bir yatak olmasını umuyordum, Çünkü ayaklarım bunun ucundan dışarı çıkmıştı.

"Çabuk!" dedi babam. "Arabaya bin.

Ön kapıyı açtım ve arabaya doğru giderken babamın koridordan geçerek ek binaya doğru gittiğini gördüm. Daha sonra duyduğum şey kadının çığlığı, babamın kükremesi ve çocuğun ağlamasıydı.

OceanofPDF.com

Sally

Conor Geary 1980'de İrlanda'dan kaçtığında kırk beş yaşındaydı. 1966'da on bir yaşındaki annemi kaçırdığında otuz bir yaşındaydı ve Ben 1974'te doğduğumda otuz dokuz yaşındaydı. Şimdi seksen üç yaşında olacaktı. Teknik olarak teyzem olan Margaret adında bir kız kardeşi vardı. Gardiyanlar bana onun Denise ve benim tutulduğumuz Killiney'deki evde yaşadığını söylediler.

Onunla konuşmak istedim. Haziran 2018'de kendisine o meşhur adresinden mektup yazdım.

Anında cevap verdi. Benimle görüşmek, açıklama yapmak ve özür dilemek istiyordu. Margaret, Ağustos ayında bir gün Roscommon'da öğle yemeği için Christine Teyze ve benimle buluşmaya geldi.

Birbirimize benziyorduk. O da benim gibi ellerini yumruk yapardı.

Yemek boyunca sinir bozucu bir şekilde ağlamaklıydı. Burnunu silerken söylediklerini tekrar etmesini istemek zorunda kaldım. Christine Teyze sabırlı olmam gerektiğini fısıldadı.

Margaret'e 'Özür dilerim,' dedim. 'Onun yüzünden duygusal gelişim sorunları yaşıyorum. Bu arada sana Margaret Teyze diyemem. Bu yanlış geliyor.

"Anlıyorum. Açıklamak zorunda değilsin. Margaret kardeşinden çok utandığını söyledi. Garip bir yetiştirilme tarzları olduğunu kabul etti.

'Annemiz Conor'a karşı çok sertti. Onu mazur görmüyorum ama işi hiç kolay değildi. Babam biz çocukken öldü ve o sanki babamın yerine geçmesini bekliyordum... her şekilde. Ve o bana düşman oldu. Babamın ona karşı agresif olduğu gibi o da bana karşı agresifti. Evden ayrılana kadar yetiştirilme tarzımızın ne kadar berbat, ne kadar sapkın olduğunu fark etmemiştim. Onun da neden gitmediğini hiç anlamadım. Birkaç yılını Kanada'da dadı olarak geçirdim ve eve nadiren geldim. Eskiden

Ama ikisi de cevap vermedi, ta ki Conor bana annemin öldüğünü yazana kadar. Sadece yirmi yedi yaşındaydım.

Aile evi Conor'a miras kaldı ve Margaret'in elinde hiçbir şey kalmadı. Conor evi satmayı ve kârı onunla paylaşmayı reddetti. Annesinin cenazesinden sonra çok az şeyle Kanada'ya geri döndü. Conor'ın suçu ortaya çıkmadan önce uzun yıllar konuşmamışlardı.

'Conor kaçtıktan sonra evi uzun süre boş bıraktım. Medyanın ilgisinden dolayı eve gelmeye korkuyordum. Sonunda 1990 yılında temelli olarak İrlanda'ya döndüm ve evin yakınındaki bir bakım evini yönetmek üzere bir iş buldum. Kanada'da biraz para kazanmıştım. Evi yenilemek için yeterli değildi. Bütün ev ama annenle senin tutulduğunuz ek binanın yıkılmasına yetecek kadar. Hayatım mahvolmuştu. Nasıl arkadaş edinebilir, ilişki kurabilirdim? Kardeşimin kim olduğunu öğrenir öğrenmez kaçacaklardı.

'O zaman neden eve döndün? Neden Kanada'da kalmadın?

'Bilmiyorum, evin çekiciliği her zaman güçlüydü. Ancak eşyalarımı toplayıp eve döndüğümde burada benim için hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Christine Teyze, "Kardeşinizin yok ettiği hayatların sayısı çok üzücü," dedi.

'Ama o hiç var olmamış olsaydı, ben de hiç doğmamış olacaktım,' dedim. Christine Teyze ve Margaret birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Neye gülümsüyorsunuz?

"Bu eşsiz bir bakış açısı," dedi Christine Teyze. Bu beni sinirlendiren türden bir cevaptı.

Margaret Kilise'yi benimsediğini ve Tanrı'da huzur bulunduğunu söyledi. Artık bir dua grubunda arkadaşları vardı. Bana eski evi ziyaret edebileceğimi söyledi ama bunu düşünmek bile midemi bulandırdı. Conor Geary'nin dışçı olarak iyi para kazandığını öğrendim. Hayatı boyunca hiç kira ya da ipotek ödemek zorunda kalmamış ve banka hesabını boşaltıp kaçmadan önce istediği yerde yeniden başlamak için yeterli parası varmış. Ailenin onun tarafına benzediğime şüphe yoktu. Ben de antisosyaldim ve çok az arkadaşım vardı.

Belki de bu özellikleri ondan miras almıştım.

Christine Teyze son derece nazik biriydi. Düzenli olarak gelip kalıyordu ve iki kez beni Dublin'deki Viktorya döneminden kalma büyük evlerine götürdü ve ben de onunla ve Donald Amca ile kaldım. Sessiz ve çelimsiz biriydi ve aynı yaşta olduklarını söylese de çok daha yaşlı görünüyordu.

Evde bir piyanoları vardı. Tozundan uzun zamandır kullanılmadığı anlaşılıyordu ama ben çaldığımda hoşlarına gidiyordu. Donald neşelendi ve 'rahatlatıcı' olduğunu söyledi.

Carricksheedy'de sosyal becerilerimi geliştirmek için elimden geleni yapıyordum. Eski okul arkadaşım Stella ile yerel bara gittik ve sonbaharda Roscommon'da sinemaya gittik, ancak kulak tıkaçlarıyla bile gürültü ve gösteriden bunaldım. Erken ayrılmak zorunda kaldım. Stella aldırmadı. Artık kekeleyişi pek fark edilmiyordu. Bana çocuklarının, kocasının ve köpeğinin fotoğraflarını gösterdi. Arkadaşlık etmesi için bir köpek almamı önerdi. İstedığı yere kaka yapan ve arkasını temizleyemeyen bir arkadaş istediğimden emin değildim. Stella komik olduğumu söylüyor. Bence de öyle. Okumam için bana birkaç aşk romanı gönderdi. İyi yazılmış hikayelerdi, ama onlarla ilişki kurmakta zorlandım. Stella birileriyle çıkmaya başlamam gerektiğini düşünüyor. Dediğim gibi, o komik biri. Doğum günümde bana bir kart, yün bir atkı ve şapka gönderdi. Yumuşak ve sıcak tutuyorlardı. Artık kırk dört yaşındaydım.

Martha da arkadaş canlısıydı. Uygunsuz şeyler söylediğimde bana karşı hep dürüst davrandı. Ondan bu tür şeyleri göstermesini istedim. Tina bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Artık insanların söylediklerinin tam olarak ne anlama geldiğini varsaymıyordum. 'Satır aralarını okumak' benim için her gün pratik yapmak.

Martha'nın evinde birkaç kez akşam yemeğine gittim ve Udo'yu her gördüğümde bana kendi ana dili olan Igbo dilini öğretti. Harika Nijerya yemekleri pişirir. Maduka ve Abebi'ye birkaç kez bakıcılık yaptım ve onlar en sevdiğim arkadaşlarım. Her zaman ne demek istediklerini söylerler. O yıl, beni Noel yemeğine davet ettiler. Christine Teyze birkaç gün sonra beni davet etti ama ona Adebayo'ların daha eğlenceli olduğunu söyledim.

Tina ilerlememden çok memnun oldu ve beni Aile için uygun hediyeler. Çocuklara ne istediklerini sordum ve bu kolay oldu. Udo ve Martha için Roscommon'daki büyük süpermarketten bir sepet peynir aldım. Özellikle kalabalığa göğüs gerdim. Kulak tıkaçları için Tanrı'ya şükürler olsun.

Peter, 1980

Ön kapıdan çıkarken babam, 'Tamam, sakın ol ve düşün. Düşün!' dedi. Kendi kendine konuşuyordu. On beş dakika sonra Allied Irish Bank'ın hemen önüne park ettik. Televizyonda reklamlarını görmüştüm. "Burada bekle," diye bağırdı bana. Hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu. Babam uzun süre bekledi ve arabaya geri döndüğünde, 'Orospu! Müdürü çağırmak zorundaydım. Bu benim param. İstersem hepsini almaya hakkım var ve hiçbir küçük kaltak beni durduramaz.

Daha sonra bir ara sokaktan aşağıya indik ve bir binanın yanında durduk. Sokakta bir kapı vardı ve kapının yanında üzerinde pirinç bir levha vardı:

GLENDALÉ DİŞ
MUAYENEHANESİ
TEL. 809915
CONOR GEARY
B. DENT. SC DİŞ
CERRAHI

Burası babamın çalıştığı yeri. Onunla birlikte içeri girmek istedim ama bana arabada kalmamı emretti. Birkaç dakika sonra elinde bazı dosyalar ve çerçeveli bir sertifikayla dışarı çıktı. Çerçeveyi söküp bitişikteki evin bahçesine attı ve sertifikayı rulo yapıp arabanın bagajını açtı ve valizin içine koydu. Soru sormaya cesaret edemedim.

Kaldırımdan saptık ve bu ana caddeden sahil yoluna çıktık. Arabayı iskeleyle park etti ve sonra indik. Martılar başımızın üzerinde alçaktan süzülüyordu. Cebinden bir şapka çıkardı ve bir gözlük taktı. İkisini de daha önce hiç görmemiştim. "İngiltere'ye gidelim," dedi, "sonra da nasıl pasaport alacağımızı düşünüyoruz.

Birlikte yürüdük ve yanımızdan geçen her iki kişiye, hatta kadınlara bile gülümsedi ve başını salladı, her seferinde kasketini aşağı çekti. On dakika yürüdük.

dakikalar sonra feribot iskelesine gittim ve kuyrukta bekledim. Kimseye dokunmaya korkarak uzakta durdum ama o beni kendine doğru çekti ve elimi tuttu. Kuyruğun en başında Holyhead'e iki adet ikinci sınıf bilet aldı. Coğrafya kitaplarından Holyhead'in Galler'de olduğunu biliyordum. Ama babama hiçbir konuda meydan okumayacaktım. Çok gergindi. Kavrayışı canımı acıtıyordu ve çenesi sımsıkı sıkılmıştı.

Heyecanlı olmalıydım. İlk kez yurt dışına çıkıyorduk. Ama kesinlikle tatil gibi hissettirmiyordu. Kaçıyorduk. Ama ne kadar süreliğine? Ve kimden kaçıyorlardık? Babam hırsızlığı gardiyanlara bildirmek istemedi mi? Babam televizyonda onlara hep burun kıvırırdı. Her hafta *Garda Devriyesi*'ni izlerdik. Onlara güler ve 'beceriksiz tembel aptallar' derdi. Anlamaya çalıştım ama düşüncelerim karmakarışık. Gemiye bindik ve sonsuz gibi görünen Dışarıda güverteye çıkana kadar merdivenlerden indik.

"Bu kasabanın adı ne baba?

"Dún Laoghaire. İrlanda'ya iyi bak delikanlı, onu bir daha görebilmemiz için uzun bir zaman geçmesi gerekecek. Öfkesi geçmişti ve gözlüklerinin şeffaf camlarının ardında parlayan gözlerini görebiliyordum. Babam ağlayacak mıydı? Bir kız gibi mi?

Mart ayının ortasında bu güvertede hava buz gibiydi. Diğer herkes içeride toplanmıştı. Sonunda sis düdüğü çaldı ve gemi önce yavaşça, sonra da her iki yanda birer tane olan ve bizi denize doğru iten granit iskelelerden çıktuktan sonra hızını artırarak limandan ayrıldı.

'Kendi maceramıza çıkıyoruz,' dedi sesinde hüznle.

"Baba. Öfkesi yatıştığı için artık ona sormaya hazır hissediyordum. "Neler olduğunu anlamıyorum. Neden böyle aniden gidiyoruz?"

Başını ellerinin arasına aldı. "Yapmak zorundayız. Hepsi bu kadar. Şu hırsız. Eğer onun adını birine söyleseydi, insanlar gelip seni götürürdü. Ellerini üzerine koyarlar ve ölürsün. Bunu senin için yapıyorum.'

"Ama beni neden götürsünler ki?

"O kadar deli ki, onu kaçırdığımı düşünüyor. O hırsızın birine söylemeyeceğini mi sanıyorsun? Gardiyanlar ona inanabilir ya da İnanın bana, ama kesin olan bir şey var ki, onları

ve bu almak istediğim bir risk değil. Hayatını kurtarabilmek için gidiyoruz. Senin durumun o kadar nadir ki çoğu insan İster inanın ister anlayın. Sana Balondaki Çocuk'un fotoğraflarını gösterdiğim zamanı hatırlıyor musun? Şanslı olsaydın, önce seni öldürmezlerse, sen de oraya düşerdin.

Gözlüklerini indirdi ve gözlerimin içine baktı. "Anlıyor musun?"

"İstiyorum," dedim ciddiyetle. Baloncuktaki Çocuk'un hikayesini hatırladım. Benden birkaç yaş küçüktü ve hastalığı o kadar kötüydü ki hava onu öldürebilirdi, bu yüzden tüm hayatını bir hastanedeki bir odada geçirdi. Babam bana benim hastalığımın da benzer olduğunu, sadece bana bulaşırsa ölümümün daha kötü olacağını söyledi. Babam beni güvende tutmak için kaçacak kadar seviyordu.

"Ama onun deli ve tehlikeli olduğunu anladıklarında eve dönebilir miyiz?"

"Belki de ufkumuzu genişletmenin zamanı gelmiştir. Dünyayı görmek istemiyor musun?"

Dünya?"

Heyecanla başımı salladım.

"Aferin oğlum. Şimdi aşağı inip biraz yiyecek alalım mı? Akşam yemeği yemedik. Bana yakın dur."

Geçişin ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum. Belki üç saat? Vardığımızda yorgundum ama sonra babam Londra'ya giden bir otobüse binmemiz gerektiğini söyledi. Soğuk bir otobüs durağında, ısınmak için ayaklarımızı yere vurarak bekledik. Artık heyecanlanamayacak kadar yorgundum. Daha önce hiç otobüse binmemiştim. Dik basamakları tırmandığımızda biraz canlandım. Otobüsün ortasında koltuklar bulduk. Dışarıda pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Hareket ettikten sonra uykuya daldım ve tuvalet için durduğumuzda etrafımı zar zor fark ettim Mola. Londra'ya girdiğimizde şafak sökmek üzereydi ama o kadar büyüktü ki otobüsün kirli görünümlü devasa bir binaya girmesi neredeyse bir saat sürdü. Girişteki tabelada 'Euston İstasyonu' yazıyordu.

"Burası şehir merkezi mi? diye sordum ama cevap vermedi. Çenesi gerilmişti ve dikkatle pencereden dışarı bakıyordu.

Otobüsten indiğimizde bir kadın bana çarptı. Çığlık attım ve babam beni kendine doğru çekti, kadın kavgacı bir şekilde 'Ona dokunmadım bile, neden bu kadar histerik?' dedi. Ben de histerik bir halde acının gelmesini bekliyordum ama babam beni bir köşeye sürükledi ve 'Sorun yok, sorun yok, kadın tenine dokunmadı, sadece ceketinin arkasına dokundu, iyileşeceksin' dedi.

Doğru.' Ama başımın arkasına da dokunduğundan emindim. Dehşete kapılmıştım, acının gelmesini bekliyordum ama gelmedi.

'Peter, kes şunu artık. Bu şekilde dikkatleri üzerimize çekemezsin.

Hıçkırıklarım arasında ona başıma dokunduğunu söyledim. Saçlarımın beni koruyacağı konusunda bana güvence verdi. Küçük bir grup bize bakıyordu. Kollarımı babama doladım ve omzuna sarıldım. İnsanlara şöyle dediğini duyabiliyordum: 'O şimdi iyi, sadece uyandı, kafası karıştıktı, bilirsiniz. Şimdi iyi. Endişelenecek bir şey yok.

"O el bagajı için biraz yaşlı, değil mi? Kadın bize ters ters baktı.

Çok çabuk dağıldılar, gidecek yerleri olan meşgul insanlar. Sakinleşene kadar ona tutunmaya devam ettim. 'O aptal kaltağa aldırma,' dedi.

"Baba," dedim, "bu hastalıktan kurtulabileceğimi söylemiştin, hatırlıyor musun? Bu ne zaman olacak?

'Bunun mümkün olup olmadığını bile öğrenemedim. Ama endişelenmeni istemiyorum, seni güvende tutacağım.

"Yani, kimsenin cildiyle temas etmediğim sürece sorun yaşamayacak mıyım?" "Evet, araştırmam da bunu söylüyordu.

Etrafımda yüzlerce insanın dolaştığını görsem de yine de endişeliydim.

"Baba, burada yaşamayacağız, değil mi?

'Hayır. Daha sakın bir yere gitmeliyiz. Umarım burada sadece birkaç gün kalırız.

Küçük bir harita kitabı çıkardı ve yürümeye başladık. Bir saat sonra karnım guruldadı ve sordum, 'Daha çok var mı? Kahvaltı edebilir miyiz?' diye sordum. Kirli masaları ve yerde çamurlu ayak izleri olan küçük ve buğulu bir kafede durduk. Babam beni pencereden uzak bir masaya oturttu ve sipariş vermek için tezgâha gitti. Eve gitmek istiyordum. Bir adam bana baktı ve başını salladı. Başka tarafa baktım. Kısa etekli, çizgili ve parıltılı kolsuz tişörtler giyen iki kadın içeri girdi ve bağırdı

Cam kenarına oturmadan önce tezgâhın arkasındaki adama siparişlerini verdiler. Siyah saçlı olanın sutyenini görebiliyordum ve kırmızıydı. Daha önce hiç böyle kadınlar görmemiştim. Böyle giyindiklerinde üşümüyorlar mıydı? Parlak kırmızı ruj sürmüşlerdi ve göz kapakları siyaha boyanmıştı. Havaya sigara dumanı üflüyorlardı. Tam pantolonumun içinde bir ereksiyon hissetmeye başlamıştım ki, babam başımı tuttu ve önüme pastırmalı sandviç ve bir fincan çay koyarken beni kendisine doğru çevirdi. 'Sakın bakma

Onları. Fahişeler,' diye tısladı. 'Para karşılığında erkeklerle seks yapıyorlar. Muhtemelen gece vardiyasından çıkmışlardır.

'Erkekler seks için para mı ödüyor? Neden evlenmiyorlar? Deli biriyle evlenseler bile, senin yaptığın gibi onunla seks yapabilirler'.

Bana baktı ve ben hemen utandığımı hissettim. "Sen neden bahsediyorsun, seni küçük yavru?" Öfkesi alevleniyordu.

"Bana verdiğin biyoloji kitaplarında ve ansiklopedilerde var. Onunla iki kez seks yapmış olmalısın. Ya da ben buraya nasıl geldim? Ya da o küçük kızla?"

Çayını aldı ve yavaşça yudumladı. Bir süre hiçbir şey konuşmadık ve sonra 'Kız bir hataydı' dedi.

Daha fazla yorum yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama kazara nasıl seks yapabildiğini anlamıyordum. Sandviçlerimizi yedik ve çaylarımızı sessizce içtik ve ben o kadınlara bir daha bakmaya cesaret edemedim, ancak onların kıkırdayan kahkahalarını duyabiliyor, sigara dumanlarını ve parfümlerini koklayabiliyordum.

Düşündüğüm başka bir şey daha vardı. 'Baba, şimdi nasıl para kazanacaksın? İşinden sonsuza dek istifa mı ediyorsun?'

Kaşları çatıldı. 'Bir süre yetecek kadar paramız var ama şimdilik tutumlu yaşamamız gerekecek. İkram yok. Tamam mı? Sadece ben bir plan yapana kadar.

Telaşlanmışım. "Bir planın yok mu?"

"Henüz yok ama bu akşama kadar bir planım olmalı.

Kafeden ayrıldık ve yürümeye devam ettik. Sokaklar daha da kirlendi ve evler daha perişan görünüyordu. Sonunda, vitrininde 'Boş Evler' yazan bir evde durduk.

Babam kapıyı çaldı. Kapıyı kot pantolon ve tişört giymiş ufak tefek bir adam açtı. Tişörtü lekeliydi ve arkasındaki halı kirliydi.

"Merhaba," dedi baba, "oğlum ve benim için iki gecelik bir oda arıyorum, lütfen?"

"İrlandalı mısın?" diye sordu adam ve babam cevap veremedi, "Bombalarını da al git evine," dedi ve kapıyı babamın suratına çarptı. Babam çok sinirlenmişti.

'Benim IRA'da olduğumu düşünmüş olmalı,' dedi. "Ben mi? Terörist mi?"

Sally

2019'un yeni yılında Tina ile terapi seanslarım iyi gidiyordu. Benimle duyarsızlaştırma terapisi üzerinde çalışıyordu, anksiyete ve TSSB. İnsanlar elimi sıktağında, kolumu okşadığında ve hatta bana sarıldığında irkilmemeye çalışıyordum. Ayrıca beni 'normal' ses seviyelerine alıştırmak için gürültü terapisi görüyordum. Yine de bunu zor buldum. Tina, Martha'nın yoga derslerinin rahatlamama yardımcı olduğunu düşünüyordu. Martha dersler sırasında beni doğru pozisyonlara yönlendirmek için bana sadece hafifçe dokunuyordu. Başlangıçta esneme ve eğilme doğal gelmiyordu ama alıştım. I

Zor durumlarla karşılaştığımda kendimi merkeze almanın ve bedenimle temasa geçmenin beni sakinleştirdiğini biliyordum.

Tina bir iş bulmam gerektiğini düşünüyordu. Hayatımda bir amacım olması gerektiğini söyledi. Çocuk bakıcısı olarak zaten reddedildiğimi açıkladım. Ama Tina benden dünyada en çok neyi yapmaktan hoşlandığımı düşünmemi istedi. Sanırım piyano çalmayı çok seviyorum. Tina piyano öğretmeyi düşünüp düşünmediğimi merak etti. Bana sabırlı olup olmadığımı sordu. Sabırlı olduğumu düşünmedim. Sabır üzerine iki seans yaptık.

Google'da iyiydim ve hatırlamama yardımcı olabilecek regresyon terapisi denen bir şey keşfettim. Tina buna kesinlikle karşıydı ve o açıkladıktan sonra anladım. Bu kadar travmatik bir şeyi hatırlamanın ne anlamı vardı? Ve hatırladığım herhangi bir şeyin bana yardımcı olması ne kadar olasıydı? Conor Geary'yi şimdi yakaladın mı?

Şubat ayında bir gün Texaco mağazasında Udo ile konuşuyordum. Bana çocukların yarıyıl tatilini dört gözle beklediklerini söyledi. Şemsiyemi gösterdim ve havanın düzeleceğini umduğumu söyledim çünkü Abebi bana kampa gitmek istediğini söylemişti. Bilgi için bana teşekkür etti ve onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağını söyledi. Öleceklerini söyledi. Bir çadırda maruz kalma. Ona Stella'nın evsizlere yardım derneğindeki çalışmalarından bahsettim.

'Geçen hafta Dublin'de genç bir adam maruziyetten öldü. Bunu ona söyleyebilirsin,' diye önerdim.

'Sally, küçük çocuklarla böyle şeyler hakkında konuşamazsın. Bu onlara kabus gördürür. Politikacılara kabus gördürmeli.'

"Haber verdiğin için teşekkür ederim Udo, bunu listeme ekleyeceğim. Çocuklarla konuşmamam gereken şeylerin Martha tarafından yazılmış bir listesi vardı. Hafif bir sarılmayı kabul ettim ve dükkândan çıktım.

Caroline tezgahın arkasındaydı. Bir dizi yemek tarifini değiş tokuş etmiştik ve yemek repertuarım çok gelişmişti. Udo gittikten sonra, 'Önce lezbiyenler, şimdi de Siyahlar' dedi. Yüzünde onaylamama ifadesi vardı.

"Sorun nedir? Ona sordum.

'Köyü ele geçiriyorlar,' dedi. 'Geçen ay köye üç yabancı aile daha taşındı. Hepsi de Mervyn Park'taki o lanet et fabrikası yüzünden.

'Bu iyi bir şey. Senin için daha fazla müşteri,' dedim. "Onlar benim istediğim türden müşteriler değil. "Neden?

'İrkçı değilim ama İrlanda İrlandalıları içindir.

'Ama Abebi ve Maduka İrlandalı. Burada doğdular'. 'Asla İrlandalı olamayacaklar,' dedi.

'İrkçı olmak iyi bir şey değil Caroline,' dedim.

"Pek çok şeyi anlamıyorsun Sally, bu da onlardan biri. "İrkçılığı anlıyorum.

"Bana ırkçı demeyi kes.

"İrkçı olmayı bırak.

Yüzü daha da kızarıyordu.

'Bak, seni lanet olası ucube, başlangıçta senin için üzülüyordum, zavallı babana yaptıklarından sonra bile, çünkü tek başınaydın, ama şimdi herkes senin için üzülüyor çünkü sen çocukken olanlar yüzünden. Gerçek babana benzemediğini nereden bileceğiz? Seni lanet psikopat. Bu dükkandan defol ve bir daha da gelme!'

Şimdi bağırıyordu ve dükkândaki diğer iki müşteri de bize bakıyordu. Yiyeceklerimi almadan ya da parasını ödemediğince çabuk oradan ayrıldım. Nefes egzersizlerimi yaptım ve sakinliğimi korudum ama bu çok rahatsız ediciydi. Bundan sonra Gala süpermarketinden alışveriş yapmam ve raflarını ezberlemem gerekecekti.

Eve doğru yürürken yanıma bir araba yanaştı ve şoför camı indirdi.

'Hey, iyi misin? Texaco'da olanları gördüm. Ne inek ama. Sen gittikten sonra ona ağzının payını verdim. Onu müdüre şikayet etmelisin.'

"O müdür.

Sizi bırakabilir miyim? Sally, değil mi? Ben Mark. Buraya yeni taşındım. Şanslıyım ki beyazım,

ha?" "Bu bir şaka mı?

"Ne? Evet... tabii ki öyle!

Yolcu kapısını yanımda iterek açtı. Gözleri nazik ve yüzü hoş görünüyordu. Saçları seyrelemişti. Arabası eskiydi. Arabası eskiydi.

Kot pantolon, gömlek ve kravat giydiğini gördüm. Ayakkabılarını göremedim. Ama bir kitabı kapağına ya da bir tecavüzcüyü yüzündeki gülümsemeye bakarak yargılayamazsınız.

"Hayır, teşekkür ederim. Yabancılar beni bırakmaz.'

Tanrım. Düşünmem bile ne kadar aptalca... Bak, özür dilerim. Ben ... gibi değilim ... yırtıcı.'

"Ve bu bir yırtıcının söyleyeceği şeydir. Biraz daha hızlı yürüdüm. Araba uzun süre olduğu yerde kaldı. Hafif yokuşun tepesini aşıp şeridimden aşağı indim ve araba geçmedi. Belki adam kaçırın biri değildi ama ben küçükken babamın katı olduğu bir şey varsa o da yabancılarla arabaya binmekti. Şimdi, açıkçası, nedenini biliyordum. Öz annem böyle yapmıştı ve Conor Geary hâlâ dışarıdayken benim için geri gelebilirdi. Ama o adam, Mark, Conor Geary değildi. Belki ellili yaşların ortalarında idi.

Daha fazla nefes egzersizine rağmen eve gittiğimde o gün yaşadıklarımın dolaylı olarak sarsılmıştım. Olanları birilerine anlatmak istedim. Stella'yı aramayı düşündüm ama o işteydi ve Tina'nın empati hakkında söylediklerini hatırladığımda Martha'yı aramak üzereydim.

Belki Caroline'ın ırkçı olduğunu duymak Martha için incitici olabilirdi. Ama ona adamdan bahsedebilirim. Yoksa anlatabilir miyim? Caroline'ın ne dediğini açıklamadan benimle konuşmaya nasıl başladığını nasıl açıklayacaktım? Aramayı kestim. Daha fazla arkadaşla ihtiyacım vardı.

O gün evden taşınmaya karar verdiğim gündü. Tek başıma huzursuz hissetmekten hoşlanmıyordum. Hayatımda ilk kez insanların arasında olmak istiyordum.

Avukat Geoff Barrington'ı aradım, o da bana bir emlakçıyı aramamı söyledi. Bana bir telefon numarası verdi ve satılık evlere bakabileceğim bir internet sitesinden bahsetti. Ayrıca, tercihen kendi evimi satışa çıkarmadan önce bir ev aramaya başlamam gerektiğini söyledi. Bunun büyük kararlardan biri olduğunu ve birinden rehberlik almam gerektiğini söyledi. Ondan rehberlik istediğimi sanıyordum. Ama o, işin iş kısmını kendisinin halledeceğini söyledi.

Angela'yı aramam gerektiğini kastettiğini tahmin ettim. Hafta sonuna, onun müsait olduğu zamana kadar bekleyecektim. Bu arada internet sitesine girdim ve ilçedeki evleri inceleyerek mutlu birkaç saat geçirdim. Köyde satılık bir daire olmasına rağmen bir daire istemiyordum. Köyde satılık bir daire olmasına rağmen ama bir koridoru paylaşmak istemiyordum. Mevcut evlerin çoğunda üç yatak odası vardı ama benim sadece bir, belki de iki odaya ihtiyacım vardı.

Cumartesi öğleden sonra Angela ve Nadine'in evini aradım ve seçeneklerimi tartıştım. Nadine hemen Bracken Lane'de, Martha'nın yoga stüdyosunun karşısındaki köhne, metruk kulübeyi önerdi. "Yıllardır satılık.

'Bunun içinde yaşayamam,' dedim.

"Hayal gücünü kullan," dedi. "Nasıl görünebileceğini düşün.

"Televizyonda hiç ev yenileme programları izlemiyor musun?" dedi Angela.

'Evet, onları seviyorum ama sizinki gibi bir duş istiyorum. Bu kulübenin yarısını kaplar.'

'Ama bir ek bina inşa edebilir, mülkün kapladığı alanı ikiye ya da üçe katlayabilirsiniz? Eminim burayı yarı fiyatına alabilirsin. Bir bilirkişi ve mimara ihtiyacınız olacak. Mutfağımıza baksana. Sence 1904 yılında evin geri kalanıyla birlikte mi inşa edilmiş? Sence cennet düşümüz Viktorya döneminden kalma bir armatür mü?

Nadine bir mektubun arkasına çizimler yapmaya başladı. Kulübenin önünü çizdi. 'Mülk ne kadar geriye gidiyor? Muhtemelen elli metre? Bir bahçe istiyor musunuz? Ya da belki küçük bir veranda? Az bakım gerektiren? Doğru yerlere çatı pencereleri konursa buranın çok güzel olabileceğini düşünmüşümdür.

Yine de drenaj durumuna bakmanız gerekir. Yirmi yıl ya da daha uzun süredir kimsenin dokunmamış olmasının bir nedeni olmalı. Nadine heyecanlanmıştı. 'Pazartesi günü belediyeyi arayayım. Bakalım ne diyecekler. Onlara bir iyilik yapmış olursun. Kınanmamasının tek nedeni bir sokakta ve gözden uzakta olması. Ama Carricksheedy'nin ortasında olacaksın. Acaba sahibi kim?

Angela güldü. 'Uh-oh,' dedi, 'Nadine'in kaputunda bir arı var. Her zaman mobilya tasarlamamanın onun için çok küçük patatesler olduğunu söyledim.

Özür dilerim, özür dilerim! Kendimi kaptırdım. Büyük bir potansiyel. Diğer Seçenekler ana caddedeki küçük üç yatak odalı teraslar ya da Mervyn Park'ın yanındaki konut sitesindeki yavan üç yataklı yarı daireler. İş parkı genişlediği için daha fazlasını inşa ettiklerini duydum. Kendinize ait ev çok değerli olabilir Sally. Birkaç dönüm arazin var, değil mi?

Onlara teşekkür ettim ve Martha'nın partisine gideceğim için gitmem gerektiğini söyledim.

"Parti mi?

'Evet, çocukluğumdan beri hiç gitmedim. Heyecanlıyım.'

"Gergin olma, eğlenmene bak!

'Ama orada Udo, Martha ve çocuklar dışında kimseyi tanımıyorum. Mervyn Park'ta yeni askerler için bir parti düzenliyorlar.

"İyi olacaksın. Bir bardak şarap ya da şekerli çay içmeden önce Sizi rahatlatmak için evden çıkın. Unutmayın, bu insanların çoğu da bölgede yeni olacak. Siz de karşılama komitesinin bir parçasısınız. Yeni gelenlerle konuşmak için çaba gösterin. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Evdeki diğer herkes

Köy senin hikayeni biliyor.'

Çoğunu. Kimse hepsini bilmiyor. Ben bile.

Angela, sebze doğramakla meşgul olan Nadine'e baktı. "Ne giyeceksin?" diye sordu Angela. Siyah elbiseme baktım. eteğini ve bir önceki yıl Noel'de bana verdikleri kazağı gösterdi.

'Bir gün arkadaşlarından birinden seninle alışverişe gelmesini iste. Baban para konusunda cimriydi, ama senin ikinci el eşya aramaya ihtiyacın yok. Dükkanlar. Durumunuz iyi, biliyorsunuz. Jean alışveriş gezilerine bayılırdı ve siz de bundan hoşlanabilirsiniz.

"Hiç sanmıyorum.

"Gerçekten mi? Tina ile bu konu hakkında konuş. Bunu tedavi edici bulabilirsin.' "Cehennem gibi bulabilirim.

"Şart değil. Denemeden bilemezsiniz.'

Martha ve Udo köyün kenarındaki yeni sitede yaşıyorlardı. Partinin başında mutfakın bir köşesinde tek başıma kaldım ve pencere kenarındaki bitkilerle ilgileniyormuş gibi yaptım. Yavaş yavaş, insanlar kendilerini tanıttı. Caroline'ın daha önce tanıştığı insanlarla tanıştım.

hakkında konuşuyorduk. Çiftlerden biri Brezilyalıydı, Rodrigo ve Fernanda. Anubha adında boşanmış Hintli bir kadın ve iki çocuğu ile Sue ve Kenneth adında siyahi bir İngiliz çift ve üç çocukları vardı. Bahçe genişti ve kötü havaya rağmen çocuklar hep birlikte bahçede oynuyordu. Udo'nun inşa ettiği bir ağaç evde sona erdi. Son derece gürültülüydüler. Bir uzlaşma olarak, bir kulak tıkacı taktım.

Tina'nın bu parti öncesinde sosyalleşme konusunda bana verdiği tüm tavsiyeleri hatırlayarak onlara kendimle ilgili bir iki şey anlattım:

Yaşadığım yer

ve piyano çalmayı severim. Debussy en sevdiğim bestecidir. Bir iş arıyordum.

Diğer zorluk ise onlara kendileri hakkında bir şeyler sormaktı. Rodrigo ve Fernanda'ya çocuk sahibi olmayı planlayıp planlamadıklarını sordum. Martha sözümü kesip beni kenara çekti ve sessizce kişisel sorular sormamam gerektiğini açıkladı. Keşke Tina ezberleyebileceğim bazı kurallar yazmış olsaydı diye düşündüm. Fernanda daha sonra bana bir aile kurmaya çalıştıklarını söyledi. Bunun çok seks yaptıkları anlamına geldiğini biliyordum ve nedenini anladım.

Soru çok kişiseldi. Rodrigo bana iş deneyimimin ne olduğunu sordu. Ona hiç çalışmadığımı söyledim. "Annem ben küçükken öldü ve on beş ay önce ölene kadar babama ben baktım. Bana sempati duydular. Rodrigo'nun babası da bir önceki yıl ölmüştü. Cenazesinin nasıl olduğunu sorduğumda Rodrigo Brezilya'daki cenaze geleneklerinin İrlanda'dakilere çok benzediğini söyledi. İnsanlar burada yas tutanlara yemek

getirdi. "Böyle bir zamanda kim yemek yiyebilir ki?

'Ben her zaman yiyebilirim,' dedim.

Sonra bir tür durgunluk oldu ve ben de küçük, güzel Hintli kadın Anubha'ya geçmeyi düşündüm. Kendisini tanıttıktan sonra piyano çalmayı öğrenmeyi çok istediğini ama iki küçük çocuğu olan bekar bir ebeveyn olarak buna zaman bulamayacağını söyledi.

"Babalarına ne oldu? diye sordum. Martha Anubha'nın arkasındaydı, sanırım konuşmamı izliyordu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ben yine yanlış soruyu sormuş olabileceğimi düşündüm.

Anubha, 'Beni Dublin'deki süslü kadını için terk etti,' dedi.

"Çocukları çok görüyor mu?

"Evet, onlarla arası iyi, *shukar hai*.

Daha sonra diller hakkında konuşmaya başladık. *Shukar hai* 'şükürler olsun'un Hintçe karşılığıydı.

İş aradığınızı mı söylemiştiniz? Mervyn Park genişliyor. Orada sadece et işleme tesisi yok. Gelecek ay bir ilaç şirketi açılıyor. Temel bilgisayar becerileriniz varsa, idari bir görev alabilirsiniz? Muhtemelen çok para kazandırmaz.

"Mesele para değil," diye açıkladım. "Terapistim bunun iyi bir fikir olacağını düşünüyor. Anubha hafifçe kaşlarını çattı. Ne düşündüğünü anlayamadım ama sonra bana gülümsedi.

Güverteye elinde bir şişe birayla yeni gelen biri çıktı. Udo, 'Herkes Mark'la tanıştı mı? Muhasebe Departmanı'nda yeni başladı. Çeşitli selamlaşmalar oldu. Mark, önceki gün arabasını kenara çeken ve Caroline ile tartışmama tanık olan adamdı. İrlandalıydı. Çoğu kişiyle tokalaştı ama bana garip bir şekilde yaklaştı.

"Ben Mark Butler. Dün tanışmıştık?"

'Beni arabana bindirmeye çalıştın,' dedim.

'Biliyorum,' dedi, 'bunun ne kadar aptalca olduğunu düşünüp duruyorum. Benim bir avcı olduğumu düşünmene şaşmamalı. Yani, bir bakıma... Hikayeni biliyorum.

Burada biri bana söyledi. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Lütfen özrümü kabul edin.' İçimi çektim. Artık tehditkâr görünmüyordu.

"Size bir kadeh şarap daha getireyim mi?"

"Evet, lütfen.

Uzaklara taşındım ve Sue ile Kenneth bana yaklaştı. Sue Kenneth ise Mervyn Park'ta Boning Hall Kalite Kontrolörüydü ve bir vejetaryendi. Bir vejetaryenin et fabrikasında çalışmasının komik olduğunu düşündüm. Onlara tariflerimizi değiş tokuş edip edemeyeceğimizi sordum. Caroline ile yemek tarifleri değiş tokuş etmekten keyif alıyordum ama şimdi artık arkadaşım değildi ve beni Texaco'dan men etmişti, yerime birini bulmam gerekiyordu. Sue bana bir tarif kitabı ödünç vermeyi teklif etti. Ertesi hafta kahve içmek için buluşmayı ayarladık. Kenneth sessizdi. Sanırım ben ondan daha çok konuştum. Şarabın beni daha konuşkan yaptığını fark etmiştim.

Bahçedeki kalabalığın en gürültülü olanlarının çocukları olduğunu belirttim. Sue, bir apartman dairesinde yaşamının tarzlarını kısıtladığını ve oynayacakları bir bahçe varken onların gürültülü olmasından mutluluk duyduğunu söyledi. Yorumum kaba göründüyse özür diledim. Bunu yapmadığımı açıkladım.

Zihinsel gelişimim nedeniyle her zaman doğru şeyi söylerim. Sue onu rahatsız etmediğime dair bana güvence verdi.

Mark gelip onun boşalttığı koltuğa oturdu ve bana günün üçüncü kadeh şarabını sundu. "Bilmeni isterim ki," dedi kısık bir sesle, "Texaco müdürünü Genel Müdürlüğe şikayet ettim. Eğer tavrı böyleyse o işte çalışmamalı. Olayı doğrulamak için sizinle temasa geçmeye çalışabilirler.

"Teşekkür ederim, bunu Pazartesi günü yapacaktım. Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım.

"Evimi satılığa çıkarıyorum.

'Bu büyük bir karar. Nereye gideceksin?'

"Henüz emin değilim ama bulunduğum yer biraz izole bir yer ve hem doktorum hem de terapistim daha sosyal olmam ve insanların arasında bulunmam gerektiğini söylüyor, bu yüzden muhtemelen köye gideceğim.

"Bugün sosyalleşiyorsun. Sırıttı. Dişleri beyaz ve düzgündü.

Bu iltifattan çok memnun oldum ama sosyalleşmeyi büyük bir çaba olarak gördüğümü itiraf ettim. 'Düşündüğümü söylediğim için çoğu zaman insanları istemeden de olsa kırıyorum. Dişlerini beğendim.

Bana garip garip baktı.

"Gördün mü? Bu bir örnek. İnsanların dış görünüşü hakkında asla yorum yapmamalıyım.

'Ama bu saldırgan değil. Belki de insanların görünüşleri hakkında olumsuz yorum yapmamalısınız.

Tina öyle demiyor. Örneğin, zayıf olmanın iyi bir şey olduğunu söyleseydim, bu şişmanladığında bunu onaylamayacağım anlamına gelebilirdi. Ve eğer şişmanlarsan, kendini daha az beğenirsin.

Güldü. "Ah evet, uzun zaman önce bana ultrason taramasını gösterene kadar kimseyi hamileliği için tebrik etmemeyi öğrendim.

Buna kendi isteğimle güldüm.

"Güzel güldüğünüzü söylemek yanlış mı olur?" dedi.

'Bu benim gerçek gülüşüm. Babam her zaman insanlar güldüğünde benim de onlarla birlikte gülmem gerektiğini söylerdi ve ben de bana gülmediklerinden emin olduğumda gülüyorum ama bazen bunu anlamak zor oluyor.

"Dürüstsün.

'Evet, sanırım sosyal deneyimsizliğim ve izolasyonumdan kaynaklanıyor. Yine de bunun iyi bir şey olduğuna inanıyorum.

"Hâlâ bir avcı olduğumu düşünüyor musun?" "Emin olamam, değil mi?"

"Bu doğru. Dürüstlüğünüzü ferahlatıcı buluyorum.'

"Peki Carricksheedy'ye nereden taşındınız?

'Dublin. Bir yılı aşkın süredir ülkenin bu bölgesine taşınmak için bir bahane arıyordum.

"Neden?

Arkasını döndü ve ağaç eve doğru baktı 'Oh, bilirsin, temiz hava? Sakin bir hayat. Bu soru onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu, ben de başka bir şey denedim.

"Çocuğunuz var mı?" "Hayır, sadece eski karım Elaine var.

"Onu aldattın mı?

Bir an bana baktı ve sanırım sinirlenmişti.

'Evet. Evet, yaptım. Yarı yaşındaki bir kızla kaçamak yapmak için mükemmel bir evliliği bir kenara attım.

"Sen de dürüstsün.

"Senin... kırılmanlığın bana sana karşı dürüst olmam gerektiğini hissettiriyor. "Karın seni affedecek mi?

"Hayatına devam etti. Yeni kocasından bir çocuğu var.

"Peki ya onu terk ettiğin kız?

"Beni terk etti. Yuva kurmaya hazır değildi. Hikayenin sonu.'

"Bunu hak etmiştin.

Sanırım. Peki ya siz? Okuduklarıma ve duyduklarıma göre hiç ilişkiniz olmamış, doğru mu?

"Doğru.

'İstemiyor musun? Aşık olmak istemez misin?'

"Bilmiyorum. Teorik olarak heteroseksüelim. Ama kesinlikle seks istemiyorum.

Bu noktada konuşmalar sessizleşmişti. Martha Mark'ı kolundan tutup bahçeye çıkardı. Sue tekrar yanına oturdu. 'Kulağa kişisel bir konuşma gibi geldi, Sally. Böyle ayrıntıları paylaşmak istediğine emin misin?

Kendimi yine sönük hissettim. Bir şekilde yanlış bir şey söylemişim ve insanların bana doğru baktığını fark ettim. Anubha'nın Fernanda'ya "Ne dedi?" ve Udo'nun Kenneth'e "Mark'tan emin değilim" dediğini duydum. Kenneth kafası karışmış bir halde başını salladı. Udo'nun yanına gittim.

"Artık gitmem gerekiyor. Bu güzel öğleden sonra için teşekkür ederim. "Mark seni üzecek bir şey mi söyledi?

"Bugün olmaz. Sanırım özel olması gereken bir şey söyledim. Kafamın içinde bir uğultu vardı. 'Belki de çok fazla şarap içtim. Lütfen herkese eksikliğimi açıkla mısınız ve Martha'ya teşekkür eder misiniz? Koşuşturduğum koridora doğru yürüdüm ve ceketimi aldım.

Bir partiye katılma sınavında başarısız olmuşum. Bir sonraki seansımızda Tina'ya bu konuyu açmak için aklıma bir not aldım.

OceanofPDF.com

Peter, 1980

Üçüncü konaklama yeri bulma denememizde daha şanslıydık. Kirli bir sokakta olmasına rağmen ev temizdi ve ev sahibesi cıvıl cıvıl, arkadaş canlısı ve esmer tenliydi. Kendisini Mona olarak tanıttı.

'Buraya tatile mi geldiniz? Biraz gezmeye mi gidiyorsunuz?'

"Bölgede mülk arıyoruz. Babam ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

'Londra'ya mı taşıyorsunuz? İrlanda'dan mı? Şimdi mi? Bu cesurca bir hareket. Babam hiçbir şey söylemedi.

'Ne güzel bir oğlunuz var. Adın ne evlat?'

"Steve," dedi babam ben cevap veremedim. Öne doğru uzandı ve elimi mi sıkacaktı yoksa başımı mı okşayacaktı bilmiyorum ama geriye doğru sarsıldım.

"Ona aldırma," dedi babam, "o garip bir yaşta. Steve kendisine dokunulmasından hoşlanmaz. Ona göz kırptı.

"Bu yakında değişecek, değil mi? Ben babama bakarken o güldü. Steve mi?

"Sorun olmazsa peşin ödeyeceğim.

"Siz benim en sevdiğim misafir tipisiniz. Benim için sakıncası yok. Kaç gece?"

"Başlangıç olarak iki tane, sonra bakarız.

"Oda kahvaltısı mı, yoksa akşam yemeği de ister misiniz?" "Ücret ne kadar?" dedi babam.

'Geceliği on pound, aşkım, akşam yemeğini de alırsan on iki. Daha ucuzunu bulamazsın.'

"Peki Steve," dedi babam, "akşam yemeği de yiyecek miyiz? Başımı salladım.

Babam banknotları saydı. "O zaman iki gecelik ödeme yapacağım, lütfen, kalışımızı uzatmam gerekirse yarın size haber veririm.

'Harika, tuvalet koridorun sonunda sol tarafta ve odanızda duş var. Bir şeye ihtiyacın olursa kapımı çalabilirsin. Akşam yemeği saat yedide, tamam mı? Anahtarları teslim etti ve gelip gitmekte özgür olduğumuzu söyledi.

Odaya girdiğimizde bir ranza ve köşede plastik bir duş kabini olduğunu gördük. Her zaman bir ranzanın üstünde uyumak istemiştım. 'Baba! Üstte yatabilir miyim? Lütfen baba?'

"Evet. Sonra parmağını dudaklarına götürdü. İkimiz de bir an sessiz kaldık ve Mona'nın kendi kendine mırıldandığını duyabiliyorduk.

Babam sesini alçalttı. "Duvarlar ince, fısıldamamız gerekecek. "Neden?

"İşimizi bilmelerini istemiyoruz. "Kim?

'Kadınlar,' dedi.

"Bu yüzden mi ona adımın Steve olduğunu söyledin?

Sırıttı. 'Bence sana yakışıyor. Steve Austin gibi. Altı Milyon Dolarlık Adam. Bundan sonra sana Steve diyelim mi?'

"Evet!

"Peki benim adım ne olacak? Conor Geary'den sıkıldım.' "James mi? Kaptan James Cook gibi!"

"James, evet, bunu sevdim. Soyadına ne dersin?"

'Armstrong, Neil Armstrong gibi.

'James ve Steven Armstrong. Bunu sevdim.'

Hırsız gördüğümünden beri ilk defa kendimi rahat hissediyordum. Babam bana gülümsüyordu.

'Pekala, güvenliğiniz için muhtemelen burada kalmalısınız. Ben gidip etrafa bir göz atacağım ve neler bulabileceğime bakacağım.

"Neredeyiz baba?

"Londra'nın doğu yakasındaki Whitechapel.

"Burada güvende miyiz?

"Seni her zaman güvende tutacağım Steve.

Birbirimize sırtttık. Bavulunu karıştırdı ve birkaç zarf çıkardı. "Gidip pasaport için bir adamla görüşmem gerekecek.

"Ne adamı?

"Henüz bilmiyorum.

"Baba?

"Evet, Steve? Başlangıçta bunu her söylediğinde kıs kıs gülüyordum.

"Hastalığım bir sır mı?

'Bu size kalmış ama insanlara söylerseniz sizi test etmek isteyeceklerinden korkarım. Bu hastalığa sahip olan herkes hastanede yaşıyor. Bunca yıldır seni onlardan uzak tuttum.

'Yaşamak için nereye gidersek gidelim, bir kasabadan ya da şehirden uzakta olabilir mi? Gülümsedi. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum.

Arkasından kapıyı kilitlemem için beni uyararak gitti.

O pansiyonda on üç gece kaldık. Babam her gün dışarı çıkardı. Artık sabahları tıraş olmuyordu. Sakal bıraktığını söylerdi. Evden çıkarken her zaman gözlüklerini takar ve şapkasını takardı. Mona neden ona eşlik etmediğimi merak etti, ben de ona kendi işine bakmasını söyledim. Ondan sonra da sormadı. Babam ona hormonlarım hakkında bir şeyler söyledi. Ona karşı her zaman neşeli ve güler yüzlüydü. Odada tek başıma kalırdım ve babam bazen sandviç getirirdi. Mona'nın Akşam Yemeği hep garipti. Pilav ve baharatlı et güveçleri. Alışmak biraz zaman aldı, babam ve ben de aynı fikirdeydik ama alışımızın sonunda körileri sevdiğimizi fark ettik. Mona bize onları nasıl yaptığını ve hangi baharatları kullandığını bile anlattı.

"Baba," dedim bir gece, yatağımın üzerinden eğilip onu aşağıda görünce, kaşlarım çatılmıştı, "Mona'dan hoşlanıyor musun?

"Kim?

"Ev sahibesi.

"Saçmalama.

Ondan hoşlanmıştım ama babamın onaylayacağını sanmıyordum.

Babam sık sık yorgun ve bitkin dönerdi. Bir gece, yatmak için soyunurken kaburgalarındaki morlukları görmemezlikten gelemedim. Bir çöp kovasına takıldığını ve kolunu pijamasının içine sokarken yüzünü buruşturduğunu anlattı.

Bir gün beni kendisiyle gelmeye zorladı. Korkmuş ve heyecanlanmıştım. Etrafta çok fazla insan vardı ve onlara çarpmaktan korkuyordum, bu yüzden babam arkamda durup ellerini ellerime koyarak beni yönlendirdi. omuzlar. Bu hoşuma gitmişti. Bir tür oyundu. Çok uzağa gitmedik. Beni Whitechapel metro istasyonunun girişine götürdü. Yeraltında çalışan trenler hakkında her şeyi biliyordum ama birine binmek istemiyordum. Onları televizyonda görmüştüm, insanlar sardalye gibi çatıdaki korkuluklara asılmışlardı. Yardım edemezdim gözlerim yaşardı. Bariyerlerin önünde durduk ve sola döndük. Babam bana baktı. "Neyin var?

"Metroya binmek istemiyorum.

"Ben de öyle, o yüzden kız gibi davranıp gözyaşlarını kurulama, çünkü gidip fotoğraflarımızı çektirmemiz gerekiyor. Kafam karışmıştı ve kolumla gözlerimi sildim ama beni istasyonun köşesindeki küçük bir kabine götürdü. Orada ikimiz için ancak yer vardı ve teker teker girmemiz gerektiğini söyledi. O içeri girerken ben dışarıda bekledim. Sarı yarım perdenin altından gelen mavi ışık parıltılarını görebiliyordum. Üç dakika bekledik ve sonra kabinin duvarındaki bir yuvadan dört sıra fotoğraf çıktı. İlk başta boşlardı, ama sonra sanki sihirli bir değnek değmiş gibi babamın görüntüsü belirmeye başladı; önce düzgün yeni sakalı, sonra da yüzünün geri kalanı belirdi.

Sonra sıra bana geldi. Döner tabureyi ayarladı ve ben de fotoğrafımı çekecek olan aynaya baktım. "Yanıp sönerken gözlerini kırpma," dedi ve perdeyi arkasından çekti. Gözlerimi açabildiğim kadar açtım.

Flaşlar patladı, ama o zaman bile, daha sonra bulanıklığın içinden görüntüm ortaya çıktığında, dört fotoğrafın ikisinde gözlerim kapalıydı. "Sorun değil, sadece bir tane iyi bir taneye ihtiyacımız vardı. Beni B & B'ye geri götürdü ve oturdum

Orada *Tom Sawyer*'ı okuyordum, artık defalarca okuduğum bu hikâyeden sıkılmışım.

31 Mart'ta babam Steven Armstrong ve James Armstrong adına iki pasaportla muzaffer bir şekilde geri döndü. Küçük lacivert pasaportlardı. içinde resimlerimiz ve doğum tarihlerimiz olan kitapçıklar. Babamın doğum günü yanılttı ama o bunun önemli olmadığını söyledi. En üstte BRITISH PASSPORT yazıyordu, sonra da kraliyet armasının altında ve en altta daha küçük bir yazıyla NEW ZEALAND yazıyordu.

'Yarından sonraki gün Steve, hayatımızın en destansı yolculuğuna çıkacağız. Dünyanın öbür ucuna, Yeni Zelanda'ya yelken açacağız. Yeni evimiz.' Dünyamızdaki Yeni Zelanda'yı hatırlayabiliyordum. İki uzun Avustralya'nın dibinden düşmüş gibi görünen adalar. Kivi kuşuna ve All Blacks rugby takımına ev sahipliği yaptığını, dağları ve buzulları olduğunu ve ikliminin İrlanda'dan çok farklı olmadığını biliyordum. Ayrıca Yeni Zelanda'nın üç katı büyüklüğünde olmasına rağmen nüfusunun İrlanda ile aşağı yukarı aynı olduğunu da biliyordum. Orada bizim için bolca yer olacaktı.

"Çok uzun sürmeyecek mi?

'Öyle olacağını umuyorum, ama bu pasaportların ne kadar pahalı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

ve onları elde etmenin ne kadar zor olduğunu. Bazı kaba adamlarla arkadaşlık etmek zorunda kaldım ama sonunda onları yakaladım. Hava yolculuğu çok riskli ve bence

diğer yolculardan gelen hava sirkülasyonu sizin için güvenli olur. Oraya vardığımızda bir ev ve bir araba almamız gerekecek. Heyecanı bulaşıcıydı. "Bak, sana birkaç hediye aldım.

Bana bir çift eldiven ve yanlışlıkla başka birine dokunmamı engellemek için neredeyse tüm başımı kaplayan kulak kapakları olan bir şapka almıştı. Bana yepyeni üç kitap hediye etti. *Yeni Zelanda'nın Flora ve Faunası*, *Yeni Zelanda: Büyük Bir Ulusun Tarihi ve Kültürü* ve *Yeni Zelanda'nın Kahramanları*.

"Artık İrlandalı değil miyiz?

'Hayır Steve, biz doğma büyüme Kivi yerlisiniz, İngiliz Milletler Topluluğu üyesiniz. İrlanda'da akrabalarım var ve okuldan ayrıldıktan sonra oraya tatile gittim. Annenle orada tanıştım ve evlendim. Orada kaldım ve diş hekimi olarak mezun oldum. Bir yıl sonra Yeni Zelanda'ya döndüğümüzde sen doğmuştun. Annen geçen Noel'de kanserden öldü ve biz onu Cenaze töreni için aile mezarlığına. Şu anda eve dönüyoruz. Bu bizim hikayemiz. Tarihi değiştiriyoruz, oğlum.' Sesinde neşe vardı.

"Bir şey daha var, gardiyanlar Denise ve veledini bulmuşlar. Benim için arama emri çıkarılmış. İngiltere'de tek başına seyahat eden bir İrlandalı arıyorlar ama şimdiye kadar sadece İrlanda gazetelerinde çıktı. Henüz buradaki hikayeyi almamışlar. Aptal annen seni unutmuş gibi görünüyor. Senin varlığından haberleri yok gibi görünüyor ve onlar haberdar olana kadar biz dünyanın öbür ucunda olacağız.

OceanofPDF.com

Sally

Mart 2019'da nihayet Yeni Zelanda'dan haber aldım. Dublin'den Dedektif Müfettiş Baskin davadan sorumluydu, ancak Dedektif Müfettiş Andrea Howard'ı bilgi ile birlikte evime gönderdi. Bana Yeni Zelanda polisinin Conor Geary ile ilgili hiçbir ipucu bulamadığını söyledi. Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim, bir yıldan fazla.

'Fotoğrafın dolaşıma girdiği ilk zamanlarda pek çok ipucu vardı. Hepsinin kontrol edilmesi ve elenmesi gerekiyordu ve hepsinin yanlış olduğu ortaya çıktı. Umut verici görünen bazı ipuçları vardı. Pedofil olduğu bilinen İrlandalı bir göçmen, ancak yaşı yirmi yıldan küçük olduğu için elendi. Yıllarını İrlanda'da geçirmiş ve çok uzak olmayan bir yerde yaşamış olan bir dişçi. 1983'te Yeni Zelanda'da genç bir kızın kaçırıldığı yerden. Ama o bir Kivi vatandaşıydı ve yıllar önce öldü. Ve senden büyük bir oğlu vardı.

Bir başka çıkmaz sokak. Ve son olarak, yirmi yıl önce genç bir hastasını taciz etmekle suçlanan bir diş hekimi, ancak söz konusu kadının çok güvenilir bir tanık olduğu ortaya çıktı. Yıllar boyunca birçok erkeği suçlamış,

Bazıları iddia edilen olaylar sırasında hayatta bile değildi. Şapkanın içine atılmış pek çok başka isim vardı. İnsanlar çoğu zaman yardım ettiklerini düşünürken aslında soruşturmayı engellemektedirler.

'Bunların hepsi gereksiz bilgiler,' dedim.

"Evet, sadece sizi bilgilendirmek istedim. Her kimse kutuyu Yeni Zelanda'dan göndermiş olabilir ama sadece ziyarete gelmiş de olabilir. Devam etmek için fazla bir şey yoktu.

'Aramaya devam edecek misiniz? Onlar mı? Yeni Zelanda'da mı?'"

"Dediğim gibi, her yolu araştırdık.

Bu sonuç beni tatmin etmemişti. Söyledikleri gibi, hiçbir haberin iyi haber olmadığı ortaya çıktı. Haber olmaması haber olmamasıymış.

'Sana o ayıyı kimin gönderdiğini bilmiyorum Sally, ama başka bir ayı olması muhtemel, kafanı karıştırmaya çalışan bir aptal. Her türden

Dışarıda garip tipler var. Annenizin kaçırıldığı sırada yanında bir oyuncak ayı olduğu gazetelerde yer almıştı.

"O benim ayımdı. Kızgındım.

"Madem öyle diyorsun.

"Ben yalan söylemem.

Öyle olduğunu biliyordum. Kesinlikle emindim ama nefes egzersizlerimi denedim ve Howard'ın bakış açısından görmeye çalıştım. Suskunluğunu anlayabiliyordum ama bir yılı aşkın süredir bekliyordum ve elinde hiçbir şey yoktu.

Yine bana esaret dönemimden hatırladığım bir şey olup olmadığını sordu. Bu sefer neden hiçbir şey hatırlamadığımı biliyordum. Babamın dosyalarında, hem annemle birlikte psikiyatri ünitesindeyken hem de evlat edinilmemden sonraki bir iki yıl içinde bana verilen tüm ilaçların listeleri vardı. Angela dozajların son derece düzensiz olduğunu söyledi.

En azından ilk yıl boyunca, sonunda ilaçlardan kesilene kadar neredeyse zombileşmiş bir durumdaydım. Tablet verildiğini hatırlamıyorum.

Belki de yemeğime karışmışlardı. Babam bunu bana yapmaya nasıl cüret eder.

Tina'yı bir sonraki görüşümde öfke içindeydim. Her zamanki gibi duygularımı rasyonalize etmeme yardımcı oldu. Kızgın olmakta haksız değildim. Bu tamamen normal bir tepkiydi. Ama olaylara babamın bakış açısından bakmamı sağladı. Korkunç bir durum yaşamış bir çocukla karşılaşsaydım, bu anıları ondan almaya çalışmaz mıydım? Tina'yı dinledim ama o gömülü duyguların bir gün ortaya çıkabileceğinden, onları kontrol edemeyeceğimden endişelendim. Çoğu gün bunları aklımın bir köşesine atabiliyordum ama özellikle Dedektif Müfettiş Howard'ın ziyaretinden sonra içimde çalkalanan öfke giderek daha da alevleniyordu. Tina bu haberin beni tehdit edip etmediğini, Conor Geary'nin bir şekilde benim için geri döneceğinden endişe edip etmediğimi merak ediyordu ama beni korkutan bu değildi. Sonrasında ne yapmış olabileceğini merak ediyordum. Pedofililer artık

yakalanmazlarsa pedofiller? Ondan korkmuyordum ama nerede olduğumu bilmesinden nefret ediyordum. "S" dışarıda bir yerdeydi.

"Toby'yi göndermesi, beni hala düşündüğünü ve kontrolün hala kendisinde olduğunu bana gösterme şekliydi.

Ondan nefret ediyordum. Tina'ya onu öldürmek istediğimi söyledim. Korkunç bir suç işlemiş ve paçayı kurtarmıştı. Bunu tekrar yapmasını ve İrlanda'da ortaya çıkmasını ne engelleyecekti?

"DI Howard'ın ziyaretinden sonra arka kapıdan dışarı çıktım ve bahçedeki bir vazoyu kırdım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Benim

öfke beni korkuttu.'

Tina bana nefes egzersizlerime odaklanmamı söyledi ve evde yoga pratiğime devam edip etmediğimi sordu.

Ona evi satmaya karar verdiğimi söyledim. Şimdi daha da acildi, çünkü orada tek başıma kendimi güvende hissetmiyordum. Sofistike bir alarm olup olmadığını sordu.

sistem beni güvende hissettirecekti. Küçük bir köyde saklanmanın imkânsız olduğunu biliyordum ama bilinmeyen daha büyük bir yere taşınmaktan da çok korkuyordum; Roscommon kasabası bile benim için çok büyük ve gürültülüydü. "Buraya geri dönerse beni bulabilir.

'Yetişkin kadınlara pek ilgi duyduğunu sanmıyorum, Sally. Şimdi seksen dört yaşında mı? Çelimsiz olmalı. Ondan fiziksel bir tehlike göreceğinden şüpheliyim. Ve hala sana ayıyı onun gönderdiğinden emin değiliz, yine de muhtemel görünüyor. Onun hakkında seni endişelendiren başka bir şey var mı?'

Udo ve Martha'nın partisinde Mark'la yaptığım konuşmayı hatırladım. 'Seks ve ilişkilerden korkmam. Bu tanık olduğum şeylerden kaynaklanıyor olabilir. Google'ı yararlı buldum Tina ve onaylamayacağını biliyorum ama sosyal açıdan yetersiz olduğumu düşünmüyorum. Duygusal olarak, ben bir çocuğum. Kim her zaman düşündüklerini söyler ki? Çocuklar. Kim seks ya da ilişki hakkında düşünmez ki?

Hepsi mi? Çocuklar.'

'Sally, kendi kendine teşhis koymak asla iyi bir fikir değildir, ancak söylediklerinde bir şeyler olabilir. Yine de kesinlikle sosyal açıdan yetersiz ya da çocuksu değilsin.

Ona partiyi ve Mark'la olan konuşmamı anlattım.

Bir an sessiz kaldı. "Bu Mark, senin geçmişini biliyor, değil mi?" "Google'ı olan herkesin bildiği kadarını.

"Sizce sizinle ilgilendiği için - yani romantik olarak - sizi dinlemiş olabilir mi?

"Hayır.

"Neden olmasın?

'Peki, çok açık değil mi? Ben hasarlıyım.'

'Bu hiç de açık değil, Sally. Seni bir barda ya da partide görsem yakışıklı bir kadın olduğunu düşünürdüm. Ve yoga yapmaya başladığından beri hareketlerinde bir hafiflik var.

"Çekirdeğimin daha çok farkındayım, bunun üzerinde çalışıyorum.

'Çok güzel bir yüzün var. Olduğundan daha genç görünüyorsun. Tek bir gri saç yok. Kırıksıklık yok.'

Yüzümü buruşturdum. "Evet, bir çocuk gibi.

"Hayır, iyi görünümlü bir yetişkin gibi.

'Ama ona tüm odanın önünde asla seks yapmak istemediğimi söyledim. Bence insanlar şok oldu.

Durdu ve bir dakika derin nefes almamı istedi.

'Aseksüelliğiniz konusunda rahat görünüyorsunuz. Şimdi bunun utanılacak bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?

Bunu düşünmemiştim. Aseksüel.

"Ama Tina, Harrison Ford ile seks yapmayı hayal ettim, hem de çok.

Gülümsedi. Sanırım hepimiz bunu yaptık. Sally, ben bir seks terapisti değilim ama -'

"Sorun değil. Sekse ihtiyacım yok, istemiyorum ya da özlemiyorum. Hatta Mastürbasyon. Sanırım haklısın. Ben aseksüelim. Bu beni rahatlattı. "Neden rahatlamış hissediyorsun?

Etiketleri severim. Sosyal olarak yetersiz. Aseksüel.'

'Eksik değilsin. Ama belki de iyi tanımadığınız insanlarla cinselliğiniz hakkında konuşmayın. Bu kişisel bir şeydir.

"Çok seks yapıyor musunuz?" diye merak ettim.

'Buna cevap vermeyeceğim. Bu kişisel ve özel bir konu. "Tamam, anladım.

Ondan sonra biraz dokunma terapisi yaptık. Tina'nın saçımı taramasına izin verdim. Şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı. Daha önce hiç kuaföre gitmemiş olmama çok şaşırmıştı. Saçlarımı hep kendim keser ve topuz yapardım. Böylesi daha kolaydı. Sonra bir süre omuzlarıma masaj yaptı. Bunun ne anlamı var anlamadım.

Ayrılırken bana nefes egzersizlerini ve öfkemi kontrol etmemi tekrar hatırlattı. "Söylemesi yapmaktan daha kolay," dedim.

'Bir şeyleri kırmayın. Tehlikede olmadığınız sürece kimseye saldırmayın. Sadece nefes al. Piyanonu çal.

Zamanımızı aşmıştık ama ona sormak zorundaydım. "Sizce hiçbir vasfım olmasa da piyano öğretmeni olabilir miyim?

'Sanırım öyle, ama çocuklarla çalışmak için önce garda izni almanız gerekecek. Öğretmenlik büyük bir sabır gerektirir, ama sen bunu bu odada her seferinde öğreniyorsun. Yine de babanın kalıntılarıyla ilgili olay nedeniyle Garda'dan izin almak zor olabilir. Biraz bekleyelim mi?'

O öğleden sonra Sue ve Mark'la kahve içmeye gittim. Garson kız siparişleri yazmaya gerek duymadan aldı. Bunu yapabilirdim ama böyle berbat bir müziğin çaldığı bir yerde çalışamazdım. Konuştuğu herkese gülümsüyordu. Garsonluğu aklımdaki olası işler listesinden çıkardım.

Önce Mark bana katıldı ve o otururken Sue da içeri girdi. Gülümseyen garson bize menüleri sunmadan önce artık 'havadan sudan konuşmak' olarak adlandırıldığını bildiğim bir sürü şey oldu. Sue bana bir Jamie Oliver tarif kitabı uzattı, ben de ona bir tomar sayfa verdim, BBC Food web sitesinden yazdırdığım tarifler ve

Texaco'da Caroline'dan kopyaladıklarım.

"Demek yemek yapmayı seviyorsun?"

"Zaman geçiyor ama babam hayattayken daha iyiydi, çünkü takdir edecek biri vardı.

"Bir akşam yemeği partisi vermelisiniz!" dedi Mark.

Bu konuda ne diyeceğimi bilemedim ve konuyu değiştirdim.

"Mervyn Park'ta işler nasıl? diye sordum.

Sue'nun kocası Kenneth ve Mark orada çalışıyordu. Mark bordro sistemleriyle ilgileniyordu.

Sue, "Ondan Kenneth'in maaşına zam yapmasını isteyip duruyorum," dedi.

'Yapabilsem yapacağımı biliyorsun. Şansımız yaver giderse şirketin ancak beşinci yılında kâra geçeceğini tahmin ediyorum.

"Sadece takılıyorum Mark," dedi Sue.

'İş arayışınız nasıl gidiyor? Ufukta bir şey var mı? Mark bana sordu. "Zor," dedim, "kırk dört yaşındayım ve ne olmak istediğimi bilmiyorum. 'büyüdüğümde.' Bu benim küçük şakamdı ama ikisi de gülmedi. 'On yaşındaki Mark dedektif olmak istiyordu,' dedi Mark.

Sue, 'Moda alanında çalışmak istiyordum,' dedi.

'Sanırım sadece piyano çalmak istiyorum. Bu konuda iyiyimdir. "Gerçekten mi?" dedi Mark. "Beste mi yapıyorsun yoksa sadece çalışıyor musun?"

"Bazen kısa küçük parçalar uyduruyorum ama çalmayı tercih ediyorum. Debussy, Bach, John Field.'

"Belki akşam yemeğinde bizim için çalarsın?" dedi Mark, Sue'ya göz kırparak.

"Bu çok hoş olmaz mıydı?" dedi.

"Bilmiyorum. Hiç parti vermedim.

"Hiç mi? Çocukken bile mi?"

Mark yavaşça gözlerini kırptırdı ve Sue elini ağzına götürdü.

"Çok özür dilerim, öyle demek istemedim... Düşünemedim. Sen çocukken olanları duydum.'

"Biliyorum, Cumartesi günü partiden ayrılırken Martha'dan açıklamasını istedim. Mark bana ciddiyetle baktı. 'Keşke öyle aceleyle gitmeseydin. Utanılacak bir şey yoktu. "Mark, benimle romantik olarak ilgileniyor musun? Mark'ın solgun yanaklarında iki kırmızı iz belirdi.

"Vay canına," dedi Sue, "sizi yalnız bırakayım mı?

'Hayır, lütfen, bilmem gerek. Terapistimle konuştum. Ve sanırım benimle flört ediyorsun. Yine de emin değilim. Daha önce hiçbir erkekten böyle bir ilgi görmemiştim.

Mark cevap vermeye fırsat bulamadan Texaco'dan Caroline yumruğunu cama vuruyor ve bana bir şeyler bağıırıyordu.

Caroline kapıdan girip doğruca masamıza doğru ilerlerken Sue, "Bu da ne?" dedi.

"Seni kaltak!" diye hırladı. 'İşimden kovuldum, çünkü kendi babasını yakan kadın merkez ofisime ırkçı olduğumu söyledi.

"Merkez ofisinizi aradım," dedi Mark. 'Arkadaşlarımız hakkında o şeyleri söylediğinde ben de oradaydım. Sally'yi suçlama. O bendim.

"Ayrıntıları teyit etmek için onları aradım," dedim.

Sue rahatsız görünüyordu. Caroline ona ters ters baktı.

"Görüyorum ki başka birine daha yapışmışsın. Caroline bu sözleri bana tükürerek söyledi. Gülümseyen garson artık gülümsemedi. Caroline'ın arkasında belirdi. 'Caroline,' dedi, 'senden gitmeni istemek zorundayım. Biz Burada kötü davranışlara müsamaha göstermeyeceğiz.

Sue'yu göstererek, "Doğru, ama buna mı servis yapacaksın?" dedi.

Mark ayağa fırladı ama gülümsemeyen garson kız elini onun omzuna koydu ve sakince konuştu. "Defol buradan Caroline, yasaklandın.

'Merak etme,' diye bağırdı, 'zaten bu köyden taşınacağım. Siz ucubelerle birlikte kalmayacağım. Buradan bıktım. Knocktoom'a geri döneceğim. Bu arada Valerie,' dedi kapıya doğru giderken, 'kişin bok gibi'. Kapıyı çarpıp çıktıktan sonra bir sessizlik oldu ve tüm gözler ya tepeden aşağıya inen Caroline'e ya da üçümüze çevrildi. Sonra hepsi Valerie'ye baktı ve Mark ve Sue da dahil olmak üzere alkışlamaya başladılar, sonra da ben. Ortam bir anda şenliğe dönüştü. Kahkahalar vardı. Birkaç kişi masamıza geldi ve

Sue'ya Carricksheedy'de hoş karşılanacağını söyledi. Yaşlı bir adam gen havuzunu karıştırmamız gerektiğini söyledi.

Carricksheedy's soluk maviydi. Birkaç dakika sonra ayrılırken, "İrlanda'daki en iyi kişı!" diye bağırdı ve kalan müşterilerden alkışlar ve kahkahalar yükseldi.

Mark Sue'ya "İyi misin?" diye sorduğunda Sue gözlerindeki yaşları sildi. "Sanırım bunun burada olmayacağını umuyordum. Çok üzgündü.

Adının Valerie olduğu belli olan garson bize yaklaştı. 'Kafemde olanlardan dolayı özür dilerim. Yemekleriniz şirketten.

Mark ve Sue itiraz ettiler ve bunların hiçbirinin Valerie'nin suçu olmadığı konusunda ısrar ettiler. Çok nazikti. Ona teşekkür ettik ve Tina'nın önerdiği gibi hesabı üçe bölerek ödedik. Mark ve Sue'nun işe dönmesi gerekiyordu ve aceleyle ayrıldılar.

Çıkarken Valerie'ye teşekkür ettim.

Mark soruma cevap vermemiştı.

Christine Teyze aradı ve Donald Amca'nın ciddi şekilde hasta olduğunu söyledi. "Ölecek mi?" diye sordum.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi ve gözyaşlarına boğuldu.

Söyleyeceğim doğru şeyi düşündüm. "Özür dilerim. Umarım acı çekmiyordur. Donald Amca için üzölmeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Ama Christine Teyze için üzöldüm.

"Şu an için onu rahat tutuyorlar ama durumu hızla kötüye gidiyor.

Ona öfke sorunlarımdan bahsetmek için doğru zaman olmadığına karar verdim. "Umarım babam gibi uykusunda huzur içinde ölür.

"Sanırım umabileceğimizin en iyisi bu. "Ne zamandır evlisiniz?" "Neredeyse kırk yıldır.

"Bu çok uzun bir süre.

Ona ne sıklıkta seks yaptıklarını, bundan zevk alıp almadığını, onu yaktırıp yaktırmayacağını, cenazeye gidip gitmeyeceğimi sormak istedim ama sormadım.

Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Mide kanseri, ikincil olarak akciğer ve karaciğerde de var. Hiç umut yok. Birlikte daha fazla zaman geçireceğimizi düşünmüştüm.

"Bu çok üzücü. Özel olarak, kırk yılın çok uzun bir süre olduğunu düşündüm.

"Teşekkür ederim, canım. Şimdi odasına dönsem iyi olacak. Zaman çok kıymetli. Bir haber olursa seni ararım, tamam mı?"

Onun ölüm haberini kastettiğini biliyordum. "Özür dilerim," dedim yine.

"Teşekkür ederim, sen iyi bir kızsın. Hoşça kal. Telefonu kapatmadan önce sesi titriyordu.

O konuşmayı iyi idare etmişim. Bir kız değil de bir kadın olmama rağmen. Gelecek ay Tina'ya anlatabileceğim küçük bir zafer anı hissettim. Empati! Bunu hissetmiş ve ifade etmişim.

OceanofPDF.com

Peter, 1982

2 Nisan 1980'de babam ve ben İngiltere'den ayrıldık. Dover'dan Calais'ye ve oradan da İtalya'da Cenova'ya yaya yolcu olarak gidebildik, ancak oradan Mısır'da Port Said'e, Süveyş Kanalı üzerinden Kolombo'ya, oradan Singapur'a, Sidney'e ve nihayet Auckland'a, bazen cömert rüşvetler sayesinde yük veya kargo gemilerinde gizlenerek, bazen de normal yaya yolcu olarak aylar süren korkunç bir yolculuk yaptık. Babam bu yolculuktan keyif alıyor gibiydi, 'dünyayı görmek' diyordu ama ben sürekli korkuyor ve/veya hasta oluyordum. Bize tahsis edilen kamarada saklanır ve nadiren güverteye çıkardım.

Yeni Zelanda'ya vardığımızda babamın bıyığı ve sakalı tamamen çıkmıştı. Sakalını düzgünce kesmesine rağmen bir daha hiç tıraş olmadı, "Sigmund Freud gibi" dedi. Ayrıca kalın çerçeveli ve şeffaf camlı bir gözlük takıyordu. Sadece onu iyi tanıyanlar Conor Geary olarak tanıyabilirdi ve onu iyi tanıyan tek kişi bendim.

İki ay boyunca Auckland'da küçük, kiralık bir evde kaldık. Babam dişhekimliği sertifikalarındaki adını James Armstrong olarak değiştirmiş ve Yeni Zelanda Dişhekimleri Birliği'ne bu isimle kayıt yaptırmıştı. İrlanda Dişhekimliği Kurulu'ndan sahte bir mektup almıştı. Bir çeşit sınava da girmesi gerekiyordu ama kolayca geçti.

Sonra Wellington'a taşındık ve babam dişçi olarak çalışmaya başladı. Yerel aksanı çabucak kaptı ve beni de aynısını yapmam için teşvik etti. Çok fazla insan görmediğim için bu benim için daha zordu.

En büyük değişiklik artık bir sır olmamamdı. Babam tanıştığımız insanlara beni tanıtmaktan gurur duyuyordu. Bazen hastalığımı açıklamak zorunda kalsa da, daha sonra bana insanların bana acımasını istemediğini söyleyerek bunu önemsemedi. Ama ilk kez diğer insanlarla konuşmaya başladım. Bu çok zordu. Ne söyleyeceğimi hiç bilemiyordum.

Babam ölen zavallı annem ve eşim hakkındaki acıklı hikayemizi anlattı. Bu, sempati uyandırdı ve beni yalnız yetiştirdiği için babamı tebrik etti.

Öğle yemeği için başka bir diş hekiminin ailesinin evine davetliydik. Şapka ve eldivenleri giydim ve babam nadir görülen durumumla ilgili olağan açıklamayı yaptı, ancak gözlerimi babamın meslektaşının karısı ve kızlarından alamadım. Kızlar

Benden biraz daha büyük, tamamen normal davranıyorlardı. Anneleri de normaldi. Bir kek pişirmiş, bir tavuk kızartmış ve kızlarına el örgüsü kazaklarını göstermişti. Ben çok az konuştum. Babam İrlanda'da evde eğitim almak zorunda kaldığım için utangaç olduğumu söyledi.

Daha sonra evde anne ve kızlarına olan hayranlığımı dile getirdim. Babam bana garip bir şekilde baktı ve sonra kendi muayenehanesini kurmak için yola devam etme zamanının geldiğini söyledi.

Mülk satın almak için ucuz bir yer olan Rotorua'ya taşındık. 1982 yılıydı ve ben on dört yaşındaydım. Her yer çürük yumurta kokuyordu çünkü Hidrojen sülfür termal suyun üzerinde geziniyordu. Evimiz kasabanın üç mil dışında bir arka sokaktaydı. Küçük, köhne bir ev vardı. ama bunun dışında en yakın komşumuz kilometrelerce uzaktaydı. Evimizin önünden düzenli olarak tomruk kamyonları geçerci ama başka trafik neredeyse hiç yoktu.

İki yatak odası, işlevsel bir mutfak ve uzun, karanlık bir oturma odası ile evin on metre gerisinde ayrı bir ahır vardı. Ev ahşaptan yapılmıştı ve ekili bahçesi, geniş araba yolu ve taş sütunlarıyla İrlanda'daki evimiz kadar büyük değildi. Babam yeniden başlamanın bir macera olduğunu söyledi. İkimiz de buna inanmadık. Her gün yeni ofisine gidip geliyordu. Burayı yakın zamanda ölen bir dişçinin dul eşinden satın almıştı. Danny adında genç bir resepsiyonisti vardı. Onunla nadiren görüşürdüm. Sanırım zihinsel olarak bende bir sorun olduğunu düşünüyordu, çünkü onunla sohbet edemiyordum. Sosyalleşmek için yanıp tutuşuyordum ama anlaşılmaz konuşmalarım bunu zorlaştırıyordu. Bunu babama söylediğimde, beni diğer insanlarla etkileşime girmemem konusunda uyardı. İstemeden de olsa beni öldürebileceklerini söyledi.

O isteyken geçen uzun günler boyunca yeni bölgemizi keşfettim. Arazimizin arka tarafı çitle çevrili değildi ve yaklaşık iki mil geride, keskin bir uçurumun kenarında doğal kaplıcalar olduğunu keşfetmem üç haftamı aldı. Böyle bir suda cildimi test edeceğim için gergindim ama babama söylediğimde o da en az benim kadar heyecanlandı. Soğuk bir Mayıs günü yola çıktık ve soğuk su gölünde serinlemeden önce sıcak kaya havuzunda yüzdük

Yanında. Bu İrlanda'daki plajdan çok daha iyiydi. Suyun cildim üzerinde hiçbir zararlı etkisi yoktu. Babam ve ben sık sık oraya giderdik.

Ondan sonraki hafta sonları, yaz ve kış.

Bizimkine bitişik arazide benden birkaç yaş büyük bir çocuk vardı. Kendi kamyonunu sürüyordu. Çok etkilenmişim. Onu pencereden görebiliyordum ve babam isteyken bitişikteki çitin etrafında dolanarak zaman geçiriyordum, biraz iletişim kurmaya hevesliydim. Görebildiğim kadarıyla annesiyle birlikte yaşıyordu. Sabah erkenden dışarı çıkıyorlardı ve öğleden sonra eve geliyordu, sonra akşam 9 civarında, hafta sonları daha geç bırakılıyordu. Okuldan eve döndüğünde bahçesinde rugby topu oynar ve arazinin diğer tarafındaki kümeden sesini duyabildiğim tavuklarla ilgilenirdi.

Komşumu izledim ve onda nazik bir şeyler olduğu sonucuna vardım. Kıyafetine ve evine bakılırsa fakirdi ama annesiyle konuştuğunu duyabiliyordum. Ve ona karşı saygılıydı. Kadın yaşlı görünüyordu. Sonra büyükannesi olup olmadığını merak ettim.

Artık büyüdüğüm için babamın kadınlar hakkında konuşma şeklini sorgulamaya başlamıştım. Yeni Zelanda dünyada kadınlara oy hakkı veren ilk ülkeydi ve bu gerçeği ona söylediğimde babam çok sinirlenmişti. Yan komşumuz olan yaşlı kadından bahsettiğimde, ben ondan bahsetmeyi bırakana kadar gözlerini kapatırdı. Babam için yasak olan bazı konular vardı ve bunu böyle ifade ederdi. Konuyu kapatmak için gözlerini kapatırdı.

Yıllar önce yan odada kalan annemi ve kız kardeşimi merak ettim. Onun hamile karnını tekmelediğimi hatırladım. Babam beni cesaretlendirmiş olsa da bu doğru olamazdı. Eğer her konuda haklıysa, neden dünyanın öbür ucunda yeni geçmişler ve yeni isimlerle yaşıyorduk?

Yine de sorun annemde olmalıydı. O benim babamdı, bana baktı, bana asla el kaldırmadı. Annemin deliliğinin ve saldırganlığının kanıtlarını görmüştüm. Bir keresinde ona kız kardeşimin ne zaman bebek olduğu için onu alıp kilisenin merdivenlerine bırakmadığını, ama Denise'le kalmasına izin vermesinin bir hayır işi olduğunu söyledi. 'Sahip olduğu tek şey o,' dedi. 'Onları ayıracak kadar zalim değilim. Seni ondan aldığımdaya yeterince kötüydü, bunu ona tekrar yapamazdım. Belli ki babamın iyi bir kalbi vardı.

Sally

Mark kafe olayından birkaç gün sonra beni aradı. Caroline'ın sözünü kesmesinden önce ona bir soru sorduğumu hatırlattım.

"Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun?"

"Şey, biraz karışık bir durum ama seninle arkadaş olmak, sana göz kulak olmak isterim. Senin için üzülüyorum ama yanlış bir izlenim de vermek istemiyorum.

"Bunda karmaşık olan ne? Şüphelerimi dile getirdim. "Gazeteci misiniz?"

"Tanrım hayır, ben bir muhasebeciyim ve şehirde yeniyim. Sizi büyüleyici buluyorum, geçmişinizi. Bir şey mi yaptım ya da söyledim?"

"İlişki geçmişimi sordunuz. Terapistim benimle bir ilişki yaşamak isteyebileceğinizi düşündü.

"İlgilendiğim biri var ama daha çok erken ve her şeyi berbat etmekten korkuyorum. Anubha'yı hatırlıyor musun?"

Rahat bir nefes aldım. "Anubha çok hoş görünüyor ve ikiniz de boşanmışsınız. Ona çıkma teklif etmelisin."

"İsterdim ama teknik olarak onun patronuyum, bu yüzden iş yerinde taciz gibi görünebilir.

"Belki de senin ona çıkma teklif etmeni bekliyordur? İki çocuğu var, o yüzden muhtemelen seksten hoşlanıyordur.

Güldü. Sinirlenmişim.

"Şaka yapmıyordum. İyi birine benziyor." "Öyle.

"Ama neden benimle kahve içmek için buluşmak istedin?"

"Martha'nın partisindeki konuşmamızdan rahatsız olmadığımı bilmeni istedim. Arkadaş olamaz mıyız?"

Denemeyi kabul ettim.

'Bence dikkatli olmalısın, Mark. Senden hoşlansa bile çocukları hoşlanmayabilir.

"Senden iyi bir acı çeken teyze olur.

"Parası iyi mi?

"Pek sayılmaz.

"Hâlâ iş arıyorum.

'Yapabileceğiniz bir şeyler olmalı. Mervyn Park'a sormamı ister misiniz?'

"Evet, lütfen.

Mark?' 'Evet?'

"Öz babam konusunda çok kızgınım. Polis Yeni Zelanda'da onun izine rastlamadı. Şu anda nerede olduğunu kimse bilmiyor.

Bir duraklama oldu.

"Evinize gelebilir miyim?" diye sordu.

"Neden?

"Yüz yüze konuşmak daha kolay, özellikle de onun hakkında.

'Tamam, akşam yemeğine gel. Baharatlı çoban böreği yapacağım. Altı gibi?' 'Harika.'

"Bu bir akşam yemeği partisi değil, tamam mı?

Güldü. "Bu bir randevu da değil, tamam mı? Ben de güldüm.

İşten sonra Mark geldi ve ona Toby'nin bizi Yeni Zelanda'ya nasıl getirdiğini anlattım. "Toby?" dedi, tetikteydi. Ayıyı anlattım. Yeni Zelanda gazetelerinin haberlerine bakmak için babamın bilgisayarını kullanıp kullanamayacağımızı sordu. Sayfalar boyunca fotoğraflara ve üç boyutlu resimlere baktık.

Conor Geary'nin şu anda nasıl görünebileceğine dair modeller. Haberlerde Dedektif Müfettiş Howard'ın bana daha önce söylemediği hiçbir şey yoktu. Mark'ın tavrı acımasızdı. 'O sırada yenilenen çağrıyı gördüm ama Toby ile bağlantılı olduğunu bilmiyordum. Onun hakkında hiçbir şey hatırlamadığınıza emin misiniz?

'Hayır, elimden gelse onu yakalamaya yardım etmez miydin sanıyorsun? Denise de ondan neredeyse hiç bahsetmedi.

"Nereden biliyorsun?

"Hepsi babamın notlarında var.

"Ne notları?

Babamın günlüklerini ve tıbbi notlarını anlattım.

"Onları görebilir miyim?" "Neden?"

"Sana yardım etmek istiyorum, Sally."

"Bunun uygun olduğunu sanmıyorum. Yardıma ihtiyacım yok. Gayet iyi okuyabiliyorum. Bunlar öz annemin ve benim özel tıbbi kayıtlarım."

"Ama bilirsiniz, taze bir göz sizin gözden kaçırdığınız bir şeyi görebilir. Onlara daha tarafsız bakabilirim?"

"Orada Conor Geary hakkında neredeyse hiçbir şey yok."

"Ama belki ipuçları vardır?"

"Hiçbir ipucu yok."

"Ama nereden biliyorsun? Senin gerçekçi bir zihnin var. Senin gözden kaçırdığın bazı incelikleri görebiliyor olabilirim."

Israrı beni çileden çıkardı.

"Muhafızlarda kopyaları var. Onları iyice incelediler."

Angela, doktorum ve arkadaşım, benimle birlikte bunları inceledi. Mark, artık gider misin lütfen? Tavırların beni rahatsız ediyor."

Gülen tavrı kaybolmuştu. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama kendini durdurur gibi oldu. Şimdi birden pişman olmuştu.

"Tanrım, çok özür dilerim. Kendimi kaptırdım. Bu dava benim çocukluğumda çok büyük bir haberdir."

"Bunu herkes söylüyor."

Bana baktı ve üzgün mü, kızgın mı yoksa mutlu mu olduğunu anlayamadım. Kendimi kesinlikle rahat hissetmiyordum.

"Mark, lütfen gider misin?"

"Evet, yapmamalıyım..." Cümlesini bitirmedi ama sandalyesinin arkasından ceketini aldı ve gitti.

Mark'ın arkadaşı olmak isteyip istemediğine karar veremiyordum. Karanlık bir tarafı var gibi görünüyordu.

Ertesi gün, 'çok gergin olduğu' için tekrar özür diledi. Tina, eğer samimiyseler özürleri kabul etmem gerektiğini söyledi. Ben de kabul ettim.

Kulübenin dikkatimi dağıtmasını memnuniyetle karşıladım. Nadine ve ben Bracken Lane'deki metruk binayı üç kez ziyaret etmiştik. Bir kabuktu. Duvarlar sağlamdı ama sol taraftaki çatı çökmüştü. Nadine buranın nasıl görünebileceğine dair eskizler yaptı. Heyecanı bulaşıcıydı.

Anket sonuçları bir dizi sorun ortaya çıkardı; bunlardan en önemlisi, kışın kabarma eğilimi gösteren bir yeraltı deresinin varlığıydı. Bu da döşeme tahtalarının neden çürümüş olduğunu açıklıyordu.

Nadine bunu, iç mekanı yükseltmek ve dereyi ortaya çıkarmak ve içinden geçen kalın bir cam zemin paneline sahip olarak onu bir özellik haline getirmek için bir meydan okuma olarak gördü.

oturma odasını akşamları aydınlatan yeraltı ışıklarıyla donattı. Nadine, eğer burayı satın alırsam, her şeyi projelendireceğini söyledi.

Maliyetin yüzde 10'u. Yirmi yıldır boş duruyordu. Üç gün süren müzakerelerin ardından ev sahipleri 2 Nisan 2019'da teklifimi kabul etti.

Nadine evin sonbaharın sonlarına doğru taşınmaya hazır olacağını düşünüyordu.

Şimdi kendi evimi ve arazimi satmak gibi küçük bir mesele vardı. Evim zaten temizdi, bu yüzden fazla bir düzenleme yapmama gerek kalmadı, ancak emlakçı arazinin evden daha değerli olacağını öne sürdü ve yeniden boyamakla uğraşmamam gerektiğini söyledi. Değişimden korkuyordum. Tina bunun ilerleme olduğunu söyledi: değişimi kucaklamak.

Mark ve ben Udo ve Martha ya da Anubha, Sue ve Kenneth ile birkaç kez kahve içmek ya da bir şeyler içmek için buluştuk ve bir kez de 21 Nisan Paskalya Pazar günü Mark'ın evinde barbeküde buluştuk. Barbekü balkonda yapılmıştı. Kenneth ve Sue ile aynı blokta oturuyordu. Her zaman mükemmel bir beyefendiydi.

Her ne kadar can sıkıcı bir şekilde bana Conor Geary'yi arama çalışmalarında yeni bir gelişme olup olmadığını sormayı ihmal etmese de.

Tüm çocuklarla oynamasını ve onları eğlendirmek için sihirbazlık numaraları yapmasını sevdim. O ve Anubha birbirlerinden uzak duruyor gibiydiler. Mark, Anubha'nın onunla ilgilendiğini düşünmediğini söyledi.

Alışverişe köyün ana caddesindeki küçük Gala süpermarketinden başladım. Yönümü bulmam ve her bir reyonda neler olduğuna alışmam biraz zaman aldı. Şaşırtıcı derecede geniş bir ürün yelpazesi vardı ve (Jamie Oliver'ın tariflerinden biri için) taze köri yaprağı istediğimde, nazik bayan özellikle sipariş edeceklerini söyledi. 'Biliyor musunuz,' dedi, 'bence buradaki etnik malzeme yelpazemizi genişletmemiz gerekiyor. Tüm işimizi Roscommon'daki süpermarkete kaptırmak istemiyoruz.

Ona başka bir tarif gösterdim ve tüm malzemeleri not etti ve gelecekte kesinlikle stoklayacaklarına dair güvence verdi. Yaka kartında Laura yazıyordu. Kendimi tanıtmaya başladım. "Oh, kim olduğunuzu biliyoruz!" dedi.

"Buralarda ünlüsün.

"Kötü şöhretli değil mi? Dedim. Bunun iyi bir şaka olduğunu düşündüm ve o da öyle düşündü, çünkü güldü.

Ona rutinlere olan bağılılığımdan bahsettim.

'Sen burada rutinini belirle, ben de herhangi bir değişiklik olduğunda sana haber vereyim. Buna ne dersin?" dedi.

O dükkândan çıktığımda kendimi daha hafif, daha uzun ve mutlu hissediyordum. Başka bir arkadaş daha edinmiş gibi hissettim.

OceanofPDF.com

Peter, 1982

Komşu çocuğun adı Rangi'ydi. Yaşlı kadının onu bu isimle çağırdığını duymuştum. Bir gün topa garip bir şekilde vurup çitin benim tarafıma düşene kadar bana hiç dikkat etmedi. Topu almak için verandadan koştum ama geri atmak yerine çitin yanında durup yaklaşmasını bekledim. Bir dakika bana ters ters baktıktan sonra geldi.

"Neyin var senin? Neden topu geri atmadın?" 'Ben Steve,' dedim.

"Rangi.

"Biliyorum.

"Topu bana ver, ha?

Ona doğru fırlattım ve atışı beceremesem de bir eliyle bacağının altından ustalıkla yakaladı.

Bana teşekkür etmedi ve uzaklaşmaya başladı. Onu durdurmak zorunda kaldım. 'Okula gidiyor musun? Her sabah oraya mı gidiyorsun?

"Öyle mi?" Sanki sorum bir suçlamaymış gibi söyledi.

'Şanslısın,' dedim. 'Benim bir sağlık sorunun var, bu da diğer çocuklarla bir arada olamayacağım anlamına geliyor. Bana dokunurlarsa ölebilirim.

Öyle mi? Bunu nasıl aldın? Okula gitmek zorunda kalmamayı çok isterdim' dedi. 'Bu kötü,' dedim, kendime acıyarak. "Hiç arkadaşım yok.

"Televizyonun var mı?" dedi.

"Evet. İstersen gelip izleyebilirsin, babam eve gelmeden önce?" "Aksanın nereden geliyor?" dedi.

Bir aksanım olduğunu düşünmemiştim. Hikâyemize uygun olarak kendimi düzeltmeden önce 'İrlandalıyım' dedim. 'Burada doğdum ama bebekliğimden beri İrlanda'da yaşıyorum. İki yıl önce eve döndüm.

Öyle mi? Bir rugby takımı var, değil mi? Savaşın devam ettiği yer. Hiç bombalandın mı?'

Hiç bomba ya da silah görmediğimi ve savaşın İrlanda'nın İngiliz yönetimi altındaki küçük bir bölümüyle sınırlı olduğunu itiraf ettiğimde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. İlgisini kaybettiğini görebiliyordum, ben de konuyu değiştirdim.

"Kaç yaşındasın? diye sordum.

"On beş. Sen kaç yaşındasın?

"On dört. O kamyonu sürmeye iznin var mı?"

Sayılır. Polisler sormaz. Neden, baban polis mi?' Rangi şüphelendi.

"Hayır, o bir dişçi. Birlikte yaşadığın annen mi?' 'Hayır, o benim Georgia Teyzem. Annen nerede?"

"O öldü. Bir duraklama oldu. Kendisini ifade etmesini bekledim. Başsağlığı diledi ama hiçbir şey söylemedi. Dedim ki, 'İçeri gelip televizyon izlemek ister misin? Bana dokunamazsın' dedim.

'Hayır, seni ucube. Neden sana dokunmak isteyeyim ki? Her şey yanlış gidiyordu. Uzaklaşıyordu.

"Sonra görüşürüz, belki? Çaresizliği sesimden uzak tutmaya çalışarak seslendim.

Arkasına bakmadı.

O akşam yemekte babama gergin bir şekilde komşumuzla konuştuğumu söyledim.

"Kahverengi çocuk mu?" dedi, burnu tiksintiyle kırışarak.

'Evet, teyzesi beyaz, o yüzden sanırım melez. Arkadaş canlısı değildi.'

Onlara karışmamalısın. Yan komşunun kim olduğunu gördüğümde neredeyse bu evi almayacaktım. Sanırım bu yüzden bu kadar ucuzdu.'

"Yine de bir arkadaşım olsun isterdim, kendi yaşında biri?"

Bıçağını ve çatalını bıraktı.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi. "Bana bırak.

Çok heyecanlanmıştım. Takip eden haftalarda babam ahırını yapmaya başladı. Kazdığımız bir yeraltı hendeğine ana evden elektrik çekmesine yardım ettim. Şebekeden ahırın köşesine su borularını nasıl çekeceğimizi bulmak için kendin yap kitaplarını karıştırdık. Babam büyük bir lavabo, tuvalet ve modern bir duş kurdu. Sonra bir ocak ve buzdolabı aldı. Sıraladı duvarları yumurta kutularıyla kaplamış. 'Ses yalıtımı,' dedi. 'Mahremiyetlerini isteyeceklerdir. Bir kiracı arayacağım, evden çalışabilecek ve size eşlik edebilecek genç bir kişi. Bu fikre çok sevinmişim ama aylar sonra bu genç adam ortaya çıkmayınca hayal kırıklığına uğradım.

"Doğru kişiyi bulmak zor," dedi babam, "ama merak etme, aramaya devam edeceğim.

Onunla ilk konuşmamdan birkaç hafta sonra Rangi Parata ön kapıya geldi. "Televizyonunuzu izleyebilir miyim? Babamın eve gelmesine daha iki saat vardı. "Elbette," dedim, kapıyı ardına kadar açık tutarak ve Onu. Televizyonu açtım. Bir pembe dizi vardı. "Rugby izleyebilir miyiz?" dedi Rangi.

Diğer kanala geçtim. "Tamam mı?" "Evet.

'İrlanda, All Blacks kadar iyi değil ama -' 'Ah evet, bunu biliyorum. Kimse değil.'

Devre arasında, reklam arasında, "Biranız var mı?" diye sordu,

"Fanta'mız var. Biraz ister misiniz?

"Baban içki içmiyor mu?"

"Hayır.

Rangi maçı izledi, ben de onu izledim. 'Bana bakmayı kes, seni ucube,' dedi. "Sen ibne misin?"

"Hayır! Babam bana geyler ve lezbiyenler hakkında açıklamalarda bulunmuştu ve ben de kitaplardan ve televizyondan onlar için başka kelimeler öğrenmiştim. "Kendi yaşındaki insanları nadiren görüyorum.

"Öyle mi? Kes şunu.'

"Özür dilerim.

"Kapalı bir tuvaletin var mı?"

"Yok mu?

Hayır. Sadece uzun bir damla.'

Evinin arkasındaki barakayı merak etmiştim. Onu ve teyzesini oraya çömlek taşıırken görmüştüm. Bir çeşit kuyu olduğunu düşünmüştüm.

"Kullanmak ister misin?"

"Evet, sonra.

"Okul nasıl bir yer?

"Boktan bir durum. Eğer benseniz boktan bir yer. Orada benim tipimi sevmiyorlar. Karışık ırktan bahsettiğini biliyordum ama karışımın ne olduğunu bilmiyordum.

"Yarı Māori misin?

"Evet. Babam tam bir iş adamıydı.'

"Bu harika.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Bence egzotik.

"Bu da ne demek?"

"Farklı, ama iyi farklı, tuhaf değil." "Sıradışı mı?"

"Evet.

"Bunu sevdim. Egzotik. Bana baktı ve ilk kez gülümsedi.

Bir sonraki gelişinde ödevini de yanında getirdi. Son derece basitti. Matematik denklemleri on yaşındayken öğrendiğim denklemlerdi. Okuma materyali *Hobbit*'ti. Onu daha on yaşındayken okumuştum.

Yedi. Düzeltilmiş ev ödevlerini ve öğretmeninin kırmızı biro ile yazılmış eleştirel yorumlarını ilk kez gördüm. Rangi'nin el yazısı zar zor birleştirilmişti. Benden ödevini yapmamı istedi, ben de arkadaşlığını kazanmak için cazip geldi ama bunun yerine ona yardım etmeyi teklif ettim. Rangi yakında inşaat çıraklığına başlamak üzere okulu bırakacaktı. Okul sertifikasını alması gerekiyordu.

Ben ona İngilizce anlama testlerini ve matematik problemlerini anlatırken mutfak masamızın karşılıklı iki yanına oturduk. Çabuk öğreniyordu.

"Bunu neden okulda öğrenemedin? diye sordum.

"Arkamı kollamakla çok meşguldüm. Rotorua'nın diğer bölgelerinde çete savaşları olduğunu ve kendisinin bunun dışında kalmaya çalıştığını anlattı. Yarı Māori olmasına rağmen, beyaz öğrenciler onun bu işe karışmasını bekliyordu ve Māori çete öğrencileri de bu işin dışında kaldığı için ondan nefret ediyordu. Bana kolunda yumruk yediği yerdeki taze morlukları gösterdi. Okul artık o kadar da cazip görünmüyordu.

"Derslerime giriyorum, kimseyle konuşmuyorum ve sonra çıkıyorum. Hoşlandığım bir kızla mandırada takılırdım' - mandıraya köşe başı dükkânı diyorlardı, orada oturan gençler görmüştüm - 'ama ağabeyi beni okulda buldu ve dövdü.

"Bir kız arkadaşım ya da karım olabileceğini hiç sanmıyorum.

'Sevişmek yok mu? Hiç mi? Bu çok kötü, dostum.'

"Yani senin de mi hiç arkadaşın yok?" "Sanırım yok.

Sırıttım.

Babamın yeni arkadaşlığımızdan haberi yoktu. Rangi'nin ziyaretlerinden hiçbir iz kalmadığından emin oldum, hatta her seferinde arkasından sifonu çektim, çünkü bu her zaman unuttuğu bir şeydi. Ona babamın onu evimizde istemediğini söylemişim. Şaşırmamıştı ama yine de ziyaret etmesini istediğim için memnun olmuştu.

10 Aralık 1982 Cuma günü, Rangi'nin eğitiminin sona ermesi nedeniyle yarım gün izni vardı. Okul Sertifika sınavları başlamadan önce birkaç günlük çalışma izni vardı. Güneşin altında Noel benim için hala garip bir kavramdı ama hoşuma gidiyordu. Rangi arabasının yoluna girdi ve sonra çitlerden atladı. Bana öğretmeninden gelen bir notu gösterdi. 'Çok gelişti,' diye yazmıştı. 'Rangi bu yıl kendini geliştirdi. Bu çocuğun geleceği parlak.

Bir kovboy gibi bağırıp çağırıyor, çıplak ayaklarıyla tozu dumana katıyordu. Rangi yazın ayakkabı giymezdi. Kasabada gördüğüm kadarıyla pek çok çocuk giymiyordu. 'Teşekkürler dostum, bak benim için ne yaptın! Öğretmenim sınavlarda başarılı olacağımı söylüyor.

"Başardın, Rangi, başardın. Ve başardı.

Aklıma bir fikir geldi. "Kutlamak için göle yüzmeye gidelim.

Onun da bir fikri vardı. 'Yüzmeyi pek sevmem ama birkaç biram var. Hadi biraz ıslanalım.' Sanırım bir şefkat jestiyle omzumu tutmaya çalıştı ama son anda geri çektim. "Dokunmak yok!

"Üzgünüm dostum, unutmuşum.

Göle gitmek bir hataydı. Tüm arkadaşlık bir hataydı ve her şey benim hatamdı ama o gün yola çıktığımda kendimi hayatımda hiç olmadığı kadar mutlu hissettim. Yardımlarım için bana minnettar olan gerçek bir arkadaşım vardı. Eğlenecek, yetişkinler gibi davranacak ve bira içecektik. Birkaç ay önce on beş yaşına girmiştım ve yirmi yaşına kadar alkol almanın yasak olduğunu biliyordum. Babam bunları bilseydi çok kızardı ama o anda umurumda bile değildi.

Sıcak havuzlara vardığımızda, kendimize ve birbirimize güven vermek için sırtımızı birbirimize dönük tutarak kıyafetlerimizi giydik.

Eşcinsel olmasına rağmen Rangi'nin fiziğine dikkat etmeden edemedim. Bir erkek gibi yapıydı. Ben zayıf, cılız ve solgundum. O sadece Kolunda çürükler vardı ama göğsünde çok sayıda küçük dairesel yara izi vardı. Onları işaret etmekten kendimi alamadım. "Ne olmuş orada?

"Annem tam bir sürük," dedi. 'Bu yüzden yüzemiyorum. Okulda sorular sorulmadan üstümü çıkaramazdım. Sigara yanıkları.

"Seni yaktı mı?

"Evet, ben çocukken deli bir kaltaktı. Şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorum, muhtemelen hapistedir. Kimseye söyleme. Sana güvenileceğimi düşündüm, Pākehā.'

Sanırım Pākehā beyaz bir insanı kastetti. Bana güvendiği için memnun olmuştum. "Kime söyleyebilirim ki? Her neyse, sesi anneme benziyor!" Dedim,

Ortak noktamızın deli ve tehlikeli anneler olmasına çok sevindim. "Öyle mi? Onun öldüğünü söylediğini sanıyordum?"

Aylardır onu düşünmemiştim. Rangi benim en iyi arkadaşımı, tek arkadaşımı. Bana bir sır vermişti. Ona söyleyebilirdim, değil mi?

'Sanırım öyle olmasını istedim. Babam hakkında yalanlar söylediği için İrlanda'yı terk etmek zorunda kaldık.

İki kutu açarken Rangi'ye tüm hikayeyi anlattım. Tadının elma suyu gibi bir şey olacağını düşünerek kendi kutumdan uzun bir yudum aldım ama tadı iğrençti, tıpkı yaşlı adamların ayaklarının tadını hayal ettiğim gibiydi. Sıvıyı çimlerin üzerine tükürdüm.

Rangi bana güldü. 'Ciddi misin? Daha önce hiç bira içmedin mi?'

Başımı salladım ama sonra bir yudum daha almaya çalıştım. "Chur, kardeşim!" dedi. Daha fazla bira istemediğim için diğer beş kutuyu ona bıraktım.

Hafta sonu annemle kaldığımda olanları anlattığımda, 'Bu bana doğru gelmiyor,' dedi. "Annene tekme atmamalıydın, özellikle de hamileyken.

Omuz silktim. "Babam yapabileceğini söyledi.

"Bana doğru gelmiyor," diye tekrarladı ve kendimi rahatsız hissettim. Ona bir şey söylediğime pişman oldum.

"Georgia Teyzem bir kadına vurmanın asla doğru olmadığını söyler.

Yaşlı teyzesini, başkalarının evlerini temizleyerek geçirdiği uzun günleri ve akşamları barda çalışmasını düşündüm. Babamın Georgia Teyze'nin fikirlerini pek dikkate almayacağından şüphelenmiştim. Rangi neden kadınların

bu kadar harika mıydı? Teyzesi bir angaryacıydı. Annesi şiddet yanlısıydı. Ben değiştirdim. Konuyu açtıktan kısa bir süre sonra heyecanla ragbi hakkında konuşmaya başladık çünkü o kış Lions Turu Yeni Zelanda'ya tekrar geliyordu. Rangi ile tanıştığımdan beri ragbiye daha fazla ilgi duymaya başlamıştım. Okul takımında oynamayı çok isterdi ama diğer çocuklardan çekeceği sıkıntıya değmezdi.

Sığ olan sıcak havuzlara girdim. En derin haliyle sadece boynuma kadar geliyordu. Rangi bana katıldı ve bir süre yüzdük. "Çok tatlı," dedi. Dışarı çıktığımızda güneş çevredeki kayaları ısıtıyordu.

"Serinlememiz lazım," dedim. "Hadi soğuk göle gidelim.

"Hayır Stevie, ben burada kalacağım," dedi Rangi. Gövdesinden aşağı ter boşanırken rahatsız edici derecede sıcak olduğu belliydi.

"Hadi," dedim, "burada kalırsan pişersin.

"Yüzemem, değil mi? Sesi biranın etkisiyle hafifçe bulanıklaşmıştı.

Rangi o yaraları bana gösterdiği için kendimi özel hissediyordum. Biz çok iyi arkadaşık.

"Doğru," dedim, 'yani sen yüzemiyorsun ve ben de bira içemiyorum. Ödeştik, ama en azından ben denedim.

Beni uçurumun serin su tarafına kadar takip etti. Tırmanarak aşağı indim. ve suya girdim. O da beni takip etti ve kenarda oturup ayaklarını gölde sallandırdı. 'Dostum, bu iyi hissettiriyor,' dedi.

"Atla! Onu cesaretlendirdim. "Kenarlardaki çimlere tutunabilirsin. "Ne kadar derin?

"Bilmiyorum, benden daha derin. Suyun altına daldım ve birkaç saniye yüzdüm ve sonra Rangi'nin bana çok yakın bir şekilde suya girdiğini gördüm ve kabarcıkların dalgalandığını duydum. Yüzerek uzaklaştım.

Sonra ne olduğundan emin değilim. Belki de bira onu cesur kıldı ve kayanın güvenliğinden yüzerek bana katılmaya çalıştı ama ben çok yaklaştığı için gergindim ve ondan daha uzağa yüzdüm. Sonra başının dertte olduğunu fark ettim. Benden üç metreden daha az bir mesafede, derinliğinin dışındaydı ve paniklemeye başlamıştı. Onu suyun altında görebiliyordum. Başını yüzeye doğru çevirdi ama kıramadı. Yüzeye çıktım ve ona bağırmaya çalıştım ve sadece altı metre ötedeki kayalara doğru yönlendirdim, ama asla yüzeye çıkmadı. Vücudunu yatay olarak itebilseydi kayalara dokunabilir ve kendini güvende hissedebilirdi ama gözleri kapalıydı. Ona yardım etmek istedim. Onu güvenliğe doğru yönlendirmek istedim. Onu yönlendirmek, kolundan tutmak çok kolay olurdu ama ona dokunmak ölümüm, acı çekerek çürümem anlamına gelirdi ve ben çok korkuyordum. Etrafta yardım edecek kimse yoktu. Etrafta çırpınıyor, su yerine daha fazla su yutuyordu.

Ulaşamadığı havaya. Yüzeye çıktım ve daldım, yüzeye çıktım ve daldım, ciğerleri suyla dolarken avazım çıktığı kadar bağırarak yardım istedim.

Arkadaşımın boğulmasını izledim.

Daha sonra onu nasıl kurtarabileceğimi düşündüm. Yakındaki bir ağaçtan bir dal kırabilir ve onu ellerine doğru itebilirdim. Havlularımızdan birini kullanabilir ve onu bununla çekebilirdim. Ne kadar süre sonra

boğulma sürdü. Yıllar gibi geldi. Saniyeler gibi geldi. Cehennem gibiydi.

OceanofPDF.com

Sally

Donald Amca 29 Haziran'da öldü. Christine teyze Dublin'deki cenaze törenine gelmemi istedi. O ve ben düzenli olarak iletişim halindeydik. Onu tüm gelişmelerden, terapimden, yeni arkadaşlarımdan, Yeni Zelanda'dan, evin satışından vs. haberdar ediyordum. Anneme o kadar benziyordu ki sanki hayatıma geri dönmüş gibiydi. Ama Donald'ı tanıımıyordum ve cenazeye gitmeyi de pek istemiyordum.

Açıkçası, hayatımın ilk yıllarında Dublin'de esaret altında yaşamıştım ve annem hayattayken bir ya da iki kez Dublin'e gitmiştim ve birkaç kez de Christine Teyze'yi son aylarda defalarca gördüm ama gençken annemle gittiğimde şehrin büyüklüğü, gürültüsü ve insan yığınları beni çok etkilemişti. Dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde geçen pek çok program izledim ve Dublin, Londra veya New York'a kıyasla küçük bir şehir olmasına rağmen, ölçeği beni korkutuyordu. Araba ya da otobüsle müzakere etmeyi hayal bile edemezdin.

Tina ve Angela cenazeye gitmem gerektiğini ve Christine Teyze'nin benim için yaptıklarından sonra nezaketen gitmem gerektiğini söylediler. Angela bir arkadaşşımdan benimle gelmesini istememi önerdi. Tina bunun üzerinde çalıştığım dokunma, empati, sabır, diplomasi, özdenetim gibi şeyleri uygulamaya koymam için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündü.

Sue'dan benimle gelmesini istedim. Arabayı o kullanmayı teklif etti. Öğretmenlikten uzun yaz tatiline çıkmıştı ve Dublin'de bir gece geçirmek tam da ihtiyacı olan şeydi. Beni kiliseye bırakacağını ve sonra kuzeniyle buluşmaya gideceğini söyledi. Cenazeden sonraki gün beni Christine Teyze'den alacak ve Dundrum'da bahsettiğimiz alışveriş çılgınlığına çıkabilecektik. Öğle yemeğimizi orada yiyebileceğimizi ve sonrasında doğrudan otoyola çıkıp eve dönebileceğimizi söyledi. Ben de yanımda

Gürültü için kulak tıkaçları ve etrafta çok fazla insan olmadan önce ilk iş olarak alışveriş merkezine gidebilirdik.

Cenazenin olduğu Pazartesi sabahı erkenden Sue beni evimden aldı.

Üzerimde babamın cenazesinde giydiğim cenaze kıyafetim vardı.

'Sally, lütfen alınma ama kırmızı simli şapka? Bu pek doğru değil,' dedi Sue.

"Ne? Ama babam özel günlerde giymem gerektiğini söyledi.

'Sanırım düğün ya da parti kutlamaları gibi şenlikli günleri kastetmiş olabilir. Bir cenaze için doğru bir ton değil.

'Ama babamın cenazesinde birkaç kişi ne kadar beğendiklerini dile getirdi. Herkes bana yalan mı söylüyordu? Neden yalan söylesinler ki?

"Kimse baş yasçıyı üzmemek istemez. Yakma olayında yaşananlar nedeniyle, şapkanın dikkat dağıtıcı olması muhtemelen herkesin hoşuna gitmiştir. Anladığım kadarıyla çok az kişi sizi bir şey söyleyecek kadar iyi tanıyordu.

Boynumda bir kızarıklık hissettim. "Sence insanlar bana gülüyor muydu?

"Hayır, ama biraz tuhaf. "Ben biraz tuhafım.

"Yarın alışverişe gittiğimizde kıyafetlerimizi dikkatle seçeceğiz. "Dikkatli mi?

"Evet," dedi.

Sue kiliseye kadar bana eşlik etti. Biraz geç kalmıştık. Yarısından fazlası doluydu. Kimseye bakmamamı, doğruca ön sıraya gitmemi ve Christine Teyze'nin yanında durmamı tavsiye etti. Sonra da şöyle diyerek ayrıldı. Sabah beni Christine Teyze'den alacaktı. Yabancılarla başa çıkmak için bir tablet almıştım. Angela bu durumda Christine Teyze'yi üzecek bir şey yapmamam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Sakin olmam benim için daha iyiydi. Bugünlerde bana sadece nadir durumlarda tablet veriyordu.

Christine Teyze beni sıcak bir kucaklamayla karşıladı, ben de ona karşılık verebildim. Beni Donald'ın kız kardeşi Lorraine ile tanıştırdı. Christine Teyze ve Lorraine ağlıyorlardı. Tabut mihrabın üzerindeydi ve üzerinde Donald'ın bir fotoğrafı vardı. Sarkık yüzlü yaşlı bir adamdı. Arkamdaki insanlara bakmak için arkamı dönmedim ama papazın mırıldandığı dualar arasında Donald'ın hayatı hakkında konuşmasını dinledim.

Caz piyano çalmayı sevdiğini söylediğinde biraz neşelendim. Christine Teyze onun piyano çaldığından hiç bahsetmemişti ama evlerinde bir tane vardı. Ben de çalmıştım.

Sonra yine kendimden geçtim. Lorraine pahalı görünen siyah paltosunun içinde kaskatı kesilmişti. Christine Teyze defalarca mendiline sümkürdü ve bir ara neredeyse gözyaşlarında boğulacak gibi oldu. Televizyonda gördüğüm şeyi yaptım ve elimi onun elinin üzerine koydum, o da elimi tuttu. Ben de izin verdim.

Törenin sonunda papaz, tüm yas tutanların defin işleminden sonra Christine'in evine davet edildiğini söyledi. Christine Teyze, Lorraine ve ben tabutun peşinden orta koridordan aşağıya inerek Cenaze levazımatçıları onu bekleyen cenaze arabasına taşıdılar. Gözlerimi aşağıda tuttum. Çok fazla insan vardı. Dışarıda Christine Teyze ve Lorraine'in etrafı diğer yas tutanlar tarafından sarılmıştı. Kendimi boğulmuş hissettim ve kilisenin kapısına doğru geri çekildim ve Mark'ı orada siyah bir takım elbise ve kravatla görünce şaşırdım.

"Selam, Sally.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

'Anubha bana cenaze için geleceğini söyledi. Biraz desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm.

'Ama... nasıl... işten izin aldın? Beni buraya Sue getirdi.' "Bana sormalıydın.

"Neden?

"Bilmiyorum... Ben - ben senin için burada olmak istedim.

Bu yabancılar denizinde kafam karıştı ama minnettardım. Christine Teyze beni birkaç kişiyle tanıştırmak için yanına çağırdı. Mark elimi tuttu. "Seninle gelmemi ister misin?

"Evet, lütfen.

Mark'ı Christine Teyze ile tanıştırdım ama başsağlığı dilemeye çalışan insan kalabalığının içinde doğru düzgün açıklama yapmak mümkün olmadı.

"Daha sonra eve gelmemi ister misiniz?" dedi Mark, Christine Teyze ve Lorraine ile birlikte arabaya bindirilirken.

Mezarlığa. Ona adresi verdim ve beni bir saat içinde orada göreceğini söyledi. O kadar yolu arabayla gelmişti.

Mezara çok az insan geldi, bu yüzden benim için daha idare edilebilirdi. İçinde Eve dönerken cenaze arabasında Christine Teyze arkadaşımın kim olduğunu sordu.

Bu Mark. Sanırım birkaç ay önce Carricksheedy'ye taşındı. Umarım onu evinize davet etmemde bir sakınca yoktur?

"Bu iyi. Bir ilişkiniz var mı?" 'Hayır, hiç de değil, o bir arkadaş.

Lorraine burnunu çekti. "Muhtemelen adını bile duymadığı birinin cenazesine gelmek için buraya kadar geldiğine göre çok iyi bir arkadaş olmalı.

Lorraine'in benden hoşlanmadığını söyleyebilirim. Nedenini bilmiyorum. Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Ben onun için kimdim? Ölen kardeşiyle hiçbir ilişkisi olmayan, baldızının evlatlık yeğeni. Muhtemelen geçmişim hakkında her şeyi biliyordu. Muhtemelen babamı yakmaya çalıştığımı da biliyordu.

'Lorraine, buraya ait olmadığımı düşündüğünü biliyorum. Donald'ı iyi tanıımıyordum ama Christine Teyze gelmemi istedi ve terapistim bana daha fazla insanla sosyalleşmem gerektiğini söyleyip duruyor.

"Oh... öyle demek istemedim... özür dilerim. Çok güzel bir törendi, değil mi?" "Donald Amca'nın piyano çaldığını bilmiyordum.

Lorraine o zaman daha konuşkan oldu ve Donald'ın gençken Soho'daki caz kulüplerinde piyano çaldığı zamanlardan bahsetti. O da duldu ve Sussex'te küçük bir köyde yaşıyordu. Kendi kızı yeni doğum yaptığı için cenazeye gelemeyen bir kızı vardı.

"Demek büyük büyükannesin?

'Evet, torununun torununu görecektir kadar uzun yaşamak bir ayrıcalık. Keşke torunum önce evlenseydi, ama bizim zamanımızdaki gibi değil, değil mi Christine?

Christine Teyze, Donald ile çocuk sahibi olmayı dilediğini söyledi ve Lorraine duyarsız davrandığı için özür diledi.

'Ben her zaman duyarsızım,' dedim, 'elimde değil. Yetiştirilme tarzım yüzünden.

Lorraine pencereden dışarı baktı ve Christine Teyze elini koluma koydu. Sanırım kimse yetiştirilme tarzımı tartışmak istemiyordu.

Eve döndüğümüzde, komşular ve arkadaşlar tarafından getirilen sandviç, elmalı turta ve sosisli börek tepsilerinin yerleştirilmesine yardım ettim. Mezarlıkta bulunanlar içeri girdi ve kısa süre sonra onlara başkaları da katıldı. Mark'ı gördüğüme çok sevindim.

"İyi misin?" dedi. "Şimdi burada olduğun için daha iyiyim.

Onu Christine Teyze ve Lorraine ile düzgün bir şekilde tanıştırdım.

'Eminim Sally burada bir arkadaşı olduğu için minnettardır. Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?'

"Arabasını kenara çekti ve beni arabaya bindirmeye çalıştı. "Ne?

"Bir yanlış anlaşılma oldu," dedi Mark hemen, "ama Carricksheedy'de yeniydin ve Sally ilk arkadaşlarımdan biriydi. Sen annesinin kız kardeşisin, değil mi?

Christine Teyze Jean hakkında biraz konuştu. Mark, Donald'ın ölümü için başsağlığı diledi.

'Peki, Jean'le yakın mıydınız? Sally'yi evlat edindiğinde ona büyük destek olmuş olmalısınız,' dedi.

"Ah evet," dedi, dikkati dağılmıştı. Benden, bunun mümkün olduğundan emin olup olamayacağımı sordu.

Herkes çay ya da kahve içti ve sandviçleri elden ele dolaştırdı. Sinirlerimi yuttum. Burada kimse beni tanımıyordu. Hiçbiri benimle daha önce tanışmamıştı. Önce çay ve kahve kaplarını, sonra da yemek tabaklarını dolaştırırken gözlerimi yere indirdim. Mark'ın hâlâ Christine Teyze ile sohbet ettiğini görebiliyordum.

Öğleden sonra ilerledikçe yemek odasına geçtim ve piyano çalmaya başladım. Birkaç Mozart sonatı seçtim. Ne çok hüznü ne de çok neşeli. İnsanlar odaya girip çıkıyor ve çaldığım için bana iltifat ediyorlardı. Kısa bir süre sonra Mark içeri girdi, biraz tedirgindi. 'Ben artık gidiyorum. Carricksheedy'ye bırakmamı ister misin?'

"Hayır teşekkürler, bu gece kalacağım ve sabah Sue ile alışverişe gideceğim.

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Tamam. Seninle köyde görüşürüz. Önümüzdeki birkaç gün içinde seni ararım.

"Teşekkürler, Mark.

"Yeni Zelanda'dan haber var mı?"

"Hayır.

Eğildi ve beni yanağımdan öptü. "Kendine iyi bak, Sally.

Kendimi iyi hissediyordum. Geri dönüp tabakları doldurdum ve içenler için çay, kahve ve şarap ikram ettim.

Sonunda sadece Lorraine, Christine Teyze ve ben kaldık. Odayı tabaklardan, bardaklardan, fincanlardan, tabaklardan ve peçetelerden temizlerken Donald hakkında konuştular.

Yorulmuştum. Gün korktuğum kadar çetin geçmemişti ama tablet enerji seviyemi düşürmüştü.

"Sabah gitmeden önce seninle konuşmam gerek Sally," dedi Christine Teyze. 'Bugün burada olduğun için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun, değil mi Lorraine?'

Lorraine başını salladı.

'Loca odasını almanın sakıncası var mı, Sally? Ana misafir odasında Lorraine var.'

Ben önemsiyordum. Yeni bir yatak odası beni hep tedirgin ederdi.

"Yakında tamamen yeni bir eviniz olacak, değil mi?" dedi Lorraine ve bu hiç de mantıksız bir düşünce değildi.

Topaklı bir yatağı olan bir odada yattım ama iyi uyudum.

Her zamanki gibi erkenden uyandım ve Christine Teyze'yi mutfak masasında bulmak için aşağı indim. Çaydanlığı doldururken bana gelip yanına oturmamı işaret etti.

"Bu Mark denen adamı ne kadar iyi tanıyorsun?

Martha sayesinde arkadaş olduğumuzu anlattım. "Geçmiş hakkında bir şey biliyor musun?

"Boşanmış. Daha genç bir kadınla ilişkisi vardı ama yürümedi.

"Anlıyorum. Onu cenazeye davet etmekle ilgili bir şey söylemediniz mi? Özür dilerim. Onu davet etmedim. Kiliseye geldi.'

"O... Sorduğum için özür dilerim ama onunla ilişkiniz tam olarak nedir?

"O bir arkadaş. Mervyn Park'ta, et işleme tesisinde muhasebeci.

"Bir arkadaştan daha fazlası olmak istemediğinden emin misin?

"Evet, ona bunun söz konusu olmadığını söyledim. Seks, yakınlık ve tüm bunlar yüzünden. Ayrıca, arkadaşım Anubha'dan hoşlandığını söylüyor. Birlikte çalışıyorlar ama adam onun patronu, bu yüzden biraz zor.

'Sally, bana seninle ilgili, gençliğinle ilgili, Jean'in esaret zamanıyla ilgili söyledikleriyle ilgili bir sürü soru sordu. Garipti ve söylemeliyim ki kocamın cenazesinde uygunsuzdu.

"Özür dilerim. Ama diğer insanların uygunsuz olması her zaman biraz hoşuma gitmiştir. Ben güldüm. Christine Teyze gülmedi.

"Soyadı ne?" "Butler.

"Ona güveniyor musun?

"Evet. Tina insanlara daha fazla güvenmem gerektiğini ve herkesin bir avcı olduğunu düşünmemem gerektiğini söylüyor.

"Davetsiz bir şekilde cenazeye gelmesi sizce de garip değil mi?" "Şey, onu eve davet ettim.

"Ama kiliseye değil?

Hayır, Anubha'dan duymuş. Detayları internetten araştırdığını söyledi. Tek başıma kalmamı istemedi. Yabancıları ne kadar zor bulduğumu biliyor.

"Mark Butler. Onun adını yazdı. "Muhasebeci. Carricksheedy'ye gelmeden önce nerede yaşıyordu?

"Dublin, sanırım?

"Hangi bölüm olduğunu bilmiyor musun?

"Hayır. Neden bana bu soruları soruyorsun?

Sonra aydınlandı ve bana gülümsedi. 'Muhtemelen bir şey yoktur. Belki de senden düşündüğünden daha çok hoşlanıyordur?

Bunu merak ettim.

'Bu arada, Sally,' dedi, 'piyano çalışın harikaydı, herkes etkilendi. Çok güzel çalışıyorsun, hem de nota olmadan!" "Beni sakinleştiriyor.

'Dün Lorraine ve beni sakinleştirdi. Çok düşünceliydin. "Bunu kendim için mi yapıyordum?

'İltifat kabul et,' dedi. 'Donald burada olsaydı ragtime çalardı.

"Sanırım benim yerime onun oynamasını tercih ederdiniz.

Gözleri yaşlarla doldu. Tina'nın önerdiği gibi ona sarılmak için beceriksizce hareket ettim. Beni bırakmadan önce sıkıca sarıldı. Aldırmadım.

Tina'ya bu sosyal testi başarıyla geçtiğimi söylemek için sabırsızlanıyordum.

Peter, 1982

Rangi boğulduktan sonra tüm eşyalarımı topladım ve babamı beklemek için eve geri döndüm. Neden bir telefonumuz yoktu? Rangi'nin olmadığını biliyordum ama fakir değildik. Bir telefonumuz olmalıydı. Georgia Teyze'nin geç saatlere kadar eve gelmeyeceğini biliyordum. Yatağıma uzandım, titrememi durduramıyordum.

Kendimi kaybetmiş olmalıyım çünkü bir sonraki duyduğum şey babamın sesiydi. "Kim biraz fush ve chups ister? Bu bizim Cuma akşamı ikramımızdı ve babam bunu Kivi aksanıyla söylemeyi severdi.

Odamdan çıktım, battaniyelerime sarıldım ve hemen gözyaşlarına boğuldum.

"Ne oldu?

Ona tüm hikayeyi anlattım, Rangi ve benim arkadaş olduğumuzu, evimizde düzenli olarak televizyon izlediğini, okul ödevlerinde ona yardım ettiğimi, boğulmasına kadar her şeyi anlattım.

Babam bana ters ters baktı. 'Sana ne demiştim? Sana ondan uzak durmanı söylemedim mi? Bir sonraki cümlesinde, "Göle giderken yanına ne aldın?" diye sordu. Ona havlulardan ve Rangi'nin bira kutularının soğuk kutusundan bahsettim.

"Alkol mü aldın?" Şimdi bağıırıyordu. "Arkanda sana ait bir şey bıraktın mı, herhangi bir şey?

'Baba, polise haber vermelisin, ambulans çağırmalısın, kasabaya gidip Georgia teyzesine haber vermelisin. "Pig and Whistle'da çalışıyor.

"Soruya cevap verin. Arkanda bir şey bıraktın mı?" 'Hayır.

'Kız gibi ağlamayı kes. Kesinlikle hiçbir şey yapmayacağız. Beni duyuyor musun? "Arkadaşını" boğmakla suçlanmak mı istiyorsun?" Kelimeyi alaycı bir şekilde söyledi.

'Ama baba, eğer bana dokunsaydı, ölürdüm. Ya o ya ben! Ne yapacağımı bilemedim.

Sesi şimdi yumuşamıştı. 'Bunu biliyorum, ama polis bunu farklı görecektir. O kaltak Denise'e inandılar, değil mi? Onlara güvenilmez. Ve senin hastalığın o kadar nadir ki çoğu insan varlığına bile inanmıyor. Eğer seni gözaltına alsalardı, birkaç saat içinde öldürürlerdi.

"Ama, baba -

Bu kadar yeter. Tabak getirin. Balık ve patates kızartmalarımız şimdiye kadar soğumuştur.

Ona baktım. Hareket etmedim.

"Şimdi!" diye kükredi.

Mekanik bir şekilde şifonyere doğru ilerledim ve tabakları, bıçakları ve çatalları çıkardım, lavabonun yanındaki dolaptan tuz ve sirke alıp mutfak masasının üzerine yerleştirdim.

Gazeteyi açtı ve doğrudan televizyon sayfasına yöneldi. "Cuma öğleden sonra normalde ne izlersiniz?

Gazeteye baktım ve izleme alışkanlığım olan programları seçtim.

Doğru. Soran olursa, bugün hava çok sıcak olduğu için evde kaldın.

Bu TV programlarını izledin. Rangi'nin eve geldiğini fark ettin.

Öğle yemeği vakti ve onu bir daha görmedin. Tamam mı? Boş bira kutuları nerede?"

'Onları göl kenarında bıraktık. Tişörtü hala orada.

Güzel. "Aptal çocuk sarhoş olduğu için kazara boğulmuş. "Peki ya Georgia teyzesi?

"Peki ya o? Şimdi taşınacak çünkü araba kullanamıyor. Bu bize uyar. Onun mülkünü satın alacağım. Bu kadar yakın komşuların olması tehlikeli. Sadece bir kulübe. Ona değerinden fazla bile ödeyebilirim - ya da belki de ödemem, bu doğru olmaz.

Neden bahsettiğini anlamamıştım. Anlamasını sağlamaya çalıştım.

'Baba, arkadaşım öldü. Benim tek arkadaşım. Asla.'

Elini uzattı ve benimkini sıktı. 'Şu anda zor olduğunu biliyorum ama ben varım. Bana her zaman sahip olacaksın.

Gözyaşlarım tabağımdaki sirkeyle birleşti. Anlamadı.

Her zamanki gibi akşam 9 gibi yattım. Hava hâlâ aydınlıktı ama uykunun unutkanlığını dört gözle bekliyordum. Bazen Georgia Teyze

Akşam 9.30, en geç 11 civarında başka bir bar çalışanı tarafından eve bırakıldım. Yorgunluğuma rağmen uyuyamadım.

Saat 10.15'te ön kapımız çalındı. Babamın verandaya çıktığını duydum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim ama oğlum evde değil ve Stevie onu gördü mü acaba?"

"Oğlum Steven, olması gerektiği gibi yatakta.

"İyi bir çocuk olduğunu biliyorum ama onunla konuşmamın bir sakıncası var mı?" "Bu saatte oğlumu uyandırmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet, sadece endişeliyim, Rangi'nin kendi başına gitmesi hoş bir şey değil.

"Rangi mi?"

"Evet, oğlumun adı bu. O ve Stevie arkadaşlar."

'Steven ve Rangi arkadaş değiller. Steven sık sık oğlunuzun buraya davetsiz geldiğinden şikayet ederdi. Oğlumu bira içmeye teşvik etti. Steven sessiz bir çocuktur ve kolayca korkutulabilir. Rangi eve geldiğinde lütfen Steven'ı daha fazla rahatsız etmemesini söyleyin.

Duyduklarıma inanamıyordum. Babam nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Rangi'nin öldüğünü biliyordu ama yine de Rangi'nin teyzesinin onun beni korkutan bir kabadayı olduğunu düşünmesine izin veriyordu.

Georgia Teyze evine geri döndü. Odamdan çıktım, öfkeliydim. "Baba!" "Sesini alçalt.

"Neden ona öyle şeyler söyledin?"

"İnandığım şeyler bunlar. Senin üzerinde kötü bir etkisi vardı. İyi ki kurtuldun. Bir şey yapması için birkaç gün geçmesi gerekecek. Onun gibiler polise gitmez. Ceset ortaya çıktığında buraya gelip sorular sorabilirler ama sen bu hikayeye bağlı kal, tamam mı? Şimdi yatağına dön."

Bana söyleneni yaptım ama hoşuma gitmedi. Rangi'yi tanıımıyordu. Onunla hiç konuşmamıştı bile. Onun hakkında yalan söylemişti.

Ertesi sabah Georgia Teyze her zamanki gibi bir minibüsle geldi. Kapımızın altına bir not bırakarak Rangi gelirse patronunu aramamızı istedi. Telefonumuz olduğunu varsaymıştı.

O Cumartesi geces, bardaki vardiyasından sonra yine kapıyı çaldı, babama Rangi'yi görüp görmediğimizi sordu ve ardından telefonumuzu kullanıp kullanamayacağını sordu.

Babam bu kez biraz daha endişeliymiş gibi davrandı. 'Üzgünüm Bayan Sisterson, ama Steven'a sordum, dün Rangi'yi hiç görmemiş, ancak kamyonunun öğle saatlerinde garaj yolunuza girdiğini duymuş. Oğlunuzun kayıp olduğunu duyunca çok üzüldü. Onu aramaya devam edeceğiz ama korkarım telefonumuz yok. Kimi aramak istiyorsunuz?'

Polis! Rangi bir günden fazladır kayıp. Bu onun yapacağı bir şey değil. Bir not bile bırakmadı.'

'Çocuklar dün yaz tatiline çıkmadı mı? Arkadaşlarıyla kampa gitmiş olabilir mi?'

Kamyoneti olmadan mı? Çantası olmadan mı? Onun arkadaşı yok. Senin Stevie'nin arkadaşı olduğunu sanıyor. Sürekli ondan bahsediyor.'

"Steven'ın aynı şekilde hissetmemesine üzüldüm. İyi geceler, Bayan Sisterson.'

Babam bana Steve, bazen de Stevie demesine rağmen Georgia Teyze'ye Steven demeye devam ediyordu. Bana en son ne zaman Peter dediğini hatırlamıyordum. 'Steven' beni Rangi'den uzaklaştırmanın bir yoluydu, sanki beni çağırdığı isim bir şekilde yasadışı bir şeymiş gibi.

Babam yine odama geldi. 'Yarın polisi arayabilir. Sadece hatırla. Hikayemize sadık kal. Evden çıkma. Pazar günleri çalışmıyor, değil mi? Gözden uzak durun.'

Ertesi gün erkenden yine kapımızı çaldı.

'Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay Armstrong, ama beni kasabaya götürme nezaketini gösterir misiniz? Araba kullanmayı bilmiyorum ve oğlumun kayıp olduğunu bildirmem gerekiyor.

Babam iyi komşuyu oynadı. Bana bir yere ayrılmamamı söyledi. Georgia Teyze karakola gitti. Üç saat sonra geri döndüler. Pencereden yüzünün gözyaşlarıyla dolu olduğunu görebiliyordum. Babamın mendilini gözlerine tutuyordu.

Babam bana, polisin Rangi'nin adından yarı-Māori bir çocuk olduğunu anladığında, ona muhtemelen bir çeteye birlikte olduğunu, iyi bir şey yapmadığını, muhtemelen yaklaşan sınavlardan kaçmaya çalıştığını söylediğini anlattı.

Georgia Teyze, Rangi'nin çete üyesi olmadığını kanıtlamak için mutfak masasının üzerine bıraktığı öğretmen notunu onlara gösterdi. Yalnız bir çocuk olduğunu söylemişti. Polis annesinin nerede olduğunu, teyzesinin neden çocuğu kayıp olarak bildirdiğini sorguladı. Teyzesi Rangi'nin annesinin adını, Celia Parata'yı açıklamak zorunda kaldığında, memurlar birbirlerine baktılar. Polis sırtıttığı için babam onun muhtemelen bir fahişe olduğunu düşündü.

Onlar

Rangi Parata'nın eninde sonunda ortaya çıkacağını öne sürdü. Babam ciddiye almadıklarını söyledi. Bir şey yazmamışlar ya da tarif istememişler.

Babam bunu bana anlatırken çok neşeliydi. Ondan ve kendimden iğreniyordum. Georgia Teyze'ye Rangi'nin öldüğünü, umut etmeyi bırakması gerektiğini, onun eve dönmesini beklemeyi bırakmasını söylemek istedim. O asla dönmeyecekti.

Eve gel.

Bir hafta dolmadan, Rangi'nin şişmiş cesedi gölün diğer ucunda, kasabaya daha yakın bir yerde bulundu. Hiç sorgulanmadım. *Daily Post* trajik bir boğulma haberi verdi. Georgia Teyze gelip giderken gözlerimin içine bakmadı. Bir polis arabası onu 18 Aralık'ta ve ertesi gün olmak üzere iki kez eve bıraktı. Yatak odamdan gece boyunca yüksek sesle feryat ettiğini duyabiliyordum ve onu teselli etmek, itiraf etmek ve bunun bir kaza olduğunu, ya benim ya da onun hayatı olduğunu ve benimkini seçmem gerektiğini ve onun benim en iyi arkadaşım olduğunu açıklamak istedim.

Noel günü bizim evde garipti. Babam her şey normalmiş gibi davranırdı. Dışarıda verandada yemek yer, Coca-Cola ile güne kadeh kaldırırdık. Babam bana bir pikap almıştı ve ben de ona Māori kültürü üzerine bir kitap almıştım. Birkaç gün sonra çöpte buldum.

OceanofPDF.com

Sally

Donald Amca'nın cenazesinin ertesi günü yaptığım alışveriş gezisi pek de başarılı geçmedi. Sue geniş bir yeraltı otoparkına park etti ve biz de göz kamaştırıcı derecede parlak, baş döndürücü derecede yüksek, her yerde neon tabelalar, borulu müzik ve bir Salı sabahı için çok ama çok sayıda müşterinin bulunduğu bu mağara gibi binaya girdik. Televizyonda alışveriş merkezleri görmüştüm ama bu büyüklükte bir yer beklemiyordum.

"Bundan hoşlanmadım, Sue. Lütfen gidip arabada bekleyebilir miyim?"

"Ama bütün amacımız size yepyeni bir gardırop hazırlamak!"

"Bundan hoşlanmadım.

'İşte, elimi tut,' dedi, 'bir fikrim var. Çok geniş bir ürün yelpazesi olan bir mağazaya gideceğiz. Sen doğrudan prova odasına gidebilirsin, ben de sana denemen için çeşitli kıyafetler getireceğim.

Son zamanlarda arkadaşlara sarılmanın ya da ellerini tutmanın bir şekilde rahatlatıcı olduğunu fark etmiştim. Sue'nun beni Zara adlı bir mağazaya götürmesine izin verdim. O bir asistanla konuşurken ben titrememeye çalışarak duruyordum, insanlar askılardaki rastgele ürünleri manik bir şekilde seçiyor, onları tekrar asmadan rayların üzerinden atıyor, düzgünce katlanmış bir yığının ortasından kazakları çekip tekrar yere atıyorlardı. Bir zamanlar bir giyim mağazasında çalışmayı düşünmüştüm ama dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Buna dayanamazdım.

Sue yanında genç ve güzel bir tezgâhtarla geri geldi. Beni her iki yanında boy aynaları olan geniş bir soyunma odasına götürdüler. Usulca oturdum ve bekledim. On dakika içinde, Sue geri geldi.

kucak dolusu giysi. Ona teşekkür ettim ve kazaklar, pantolonlar, ceketler, botlar, takılar, yelekler, bluzlar, paltolar, tişörtler, kısa ve uzun etekler, spor ayakkabılar, kot pantolonlar, hırkalar denemeye başladım. Sue birkaç dakikada bir beni kontrol ediyor, beğendiğim ama uymayan şeylerin bedenlerini değiştiriyor ve iade ediyordu.

sevmedim. Soyunma odasında altı kat daha fazla şey vardı. evdeki gardırobumda vardı. Tezgâhtar bazılarını doğrudan kasaya götürdü. İpekler, pamuklular, süetler, kotlar, pırıltılar ve kürkler beni şaşkına çevirdi. Aynada gördüklerim hoşuma gitti. Tüm farklı versiyonlarım.

Beğendiğim her şeyi aldım. Sue heyecanla dans ederken ben banka kartımı uzattım. 'Seni götürmem gereken bir yer daha var,' dedi.

Çok yorgundum ve alışveriş torbaları çok ağırdı.

En üst kattaki asansörden çıktık ve Sue beni bir güzellik salonuna doğru götürdü. "Saç, tırnak, yüz, kirpik, kaş, makyaj - bence hepsini yapmalısın.

Kapının dışındaydık. Durdum. "Neden?

'Beni yanlış anlamayın, çok güzelsiniz ama farklı bir saç modeliyle, birkaç sarı çizgi ya da kıvrıkcık bir saçla nasıl görüldüğünüzü görmek istemez misiniz?

Fön mü? Saçın açıkken nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Çok mu uzun? Yüz bakımı çok rahatlatıcıdır. Bu kendini şımartmanın bir yolu.'

"Hayır, teşekkür ederim Sue, kıyafetlerimi değiştirmeyi sorun etmiyorum ama kafamın görünüşünü değiştirmek istemiyorum.

"Merak etmiyor musun?" "Hayır.

"Oh Sally, lütfen? Bırak saçına şekil versinler. Eğer beğenmezsen, düz bir şekilde tutturabilirsin. Kendini şımart.'

Kendimi tedirgin hissediyordum. Sesimi yükselttim. "Hayır dedim.

Sue'nun yüzü kızardı. Sinirlenmişti. 'İkimiz için de tedavi rezervasyonu yaptırdım. Ben yüz bakımı ve kirpiklerimi yaptırmaya gidiyorum. Arabada beklemek ister misin?'

"Evet, lütfen.

Arabanın anahtarlarını bana fırlattı. 'Asansörde 1. kat. Otopark A.' Salonun kapısını açtı ve fûme camın arkasında kayboldu.

Bu sefer nasıl başarısız olduğumu anlayamadım. Bu geziyi planlarken saç, makyaj ve kaşları renklendirmekten hiç bahsetmemiştik. Tamamen kıyafet alışverişi içindi. Sue bunun bir 'ikram' olduğunu söylerken ne demek istemişti? İstemiyorsam ve bana hiç sorulmadıysa bu nasıl bir ikram olabilir? Saçımın berbat olduğunu mu düşünüyordu? Kaşlarımın rengi yanlış mıydı? Ben beğendim. Tina yakışıklı ve zarif olduğumu söyledi. Sue az önce

Güzel. Tombul olduğumu biliyordum ama aldırmıyordum. Neden görünüşümü değiştireyim ki?

Sue arabaya döndüğünde açıklamam hazırda ama daha başlamadan kirpiklerini fark ettim. "Vay canına," dedim, "inanılmazlar!"

"Yapabilirdin -

'Bak Sue, üzgünüm ama sanırım birbirimizi yanlış anladık. Kirpiklerine bayıldım ve seni iyi hissettirmesine sevindim ama ben farklıyım. Tüm bu kıyafetler benim için yeterli bir değişiklik. Saçımı olduğu gibi seviyorum. Yüzümü, tırnaklarımı ya da saçımı değiştirmek istemiyorum. Umarım beni anlarsın. Teklifin çok nazikti ama ben senin gibi değilim. Asla da olmayacağım.'

'Sorun değil,' dedi ama ses tonu iyi olmadığını söylüyordu. "Sanırım öğle yemeğini de burada yemek istemezsiniz?"

Dişlerimi sıktım ve bir an için kendimi sağır etme kararından pişmanlık duydum. İnsanlar onları duyamadığımı düşündüklerinde yanlış anlaşılmalara olmuyordu.

'Eğer sorun olmazsa yapmamayı tercih ederim. Buraya yakın, daha sessiz ve daha az aydınlık bir yer var mı?

'Bir yer biliyorum,' dedi ve arabanın boşluğundan geri geri çıktı.

Beş dakika sonra, bir şehir çiftliği olan Airfield House'un arazisindeki bir kafedeydik. Aydınlıktı, ama flaş ve neon değil, doğal ışıkla boğulmuştu. Diğer müşteriler ya yaşlı insanlar ya da annelerdi. pusetler ve küçük çocuklar. Arka tarafta bir masa seçtim.

Sue'nun yüzü hâlâ gergindi. Bunu nasıl düzeltebileceğimden emin değildim ve Texaco'daki Caroline büyük bir kayıp olmasa da bir arkadaşımı daha kaybetmek istemiyordum.

Bir iki dakika boyunca sessizce yemek yedik ve sonra Sue yüksek sesle iç çekti. "Haklısın," dedi, "anlamıyorum ve seni suçlamam haksızlık. Sanırım hata bende, senden değişmeni ve deneyler yapmanı beklemek. Bazen seninle başa çıkmakta, kafanın içine girmekte zorlanıyorum.

"Ben de öyle. Heyecanla başımı salladım ve birlikte güldük, gönüllü bir gülüştü bu, çünkü birbirimiz 'olmaya' çalışmanın aptalca ve anlamsız olduğunu biliyorduk.

İkimizin de aldığı kıyafetler ve sahip olduğum birçok kıyafet için hangi durumların en uygun olduğu hakkında sohbet ettik.

"Ve o mini etek ve ışıltılı üst, flört etmek için.

"Sue, bunu yapmayacağımı biliyorsun.

'Kendini bu olasılığa açmalısın! Mark belli ki ilgileniyor.' "Ona hiçbir şey olmayacağını açıkça belirttim.

'Yine de siz cenazede rahatsız olmayın diye Carricksheedy'den Dublin'e arabayla gidip geldi, öyle mi? Hadi ama! Senden hoşlanıyor.'

Aseksüel olduğuma dair inancımı Sue'ya çoktan açmıştım. Hiçbir şey söylemedim. "Dokunma terapisi nasıl gidiyor?

"Güzel. Artık sarılmayı teklif edebilir ve kabul edebilirim. El sıkışmak çoğunlukla iyi, yine de insanların burunlarını sildikten hemen sonra bunu yapmamalarını dilerdim.

'Ama geçen yıl bu zamanlar bunun imkansız olduğunu düşünürdünüz. Terapistiniz sizinle mastürbasyon hakkında konuştu mu?

"Bundan bahsetti. Tina her gece on dakika boyunca boy aynasında kendime bakmamı istiyor ve sanırım gelecek hafta, rahat olduğum sürece vücudumun tüm farklı bölgelerini okşamaya başlamam gerekiyor.

"Aseksüel olman çok utanç verici.

"Hayır, öyle değil. Televizyonda seks sahneleri gördüm. İnlemeler ve çığlıklar çok itici. Dikkat ettiniz mi, komedi filmlerinde kadınlar hep çığlık atar ve erkekler homurdanır, romantik filmlerde ise kadınlar inler ve erkekler sert nefes alır. Hangisi doğru?"

'Tanrım, bu konuşma için yeterli değilim ama size söz verebilirim ki doğru ya da yanlış bir yol yoktur. Bu olduğunda, akışına bırakırsın.

"Bu asla olmayacak, Sue. "Zavallı

Mark.

"Başka biriyle ilgileniyor. "Ne yazık.

"Benim için değil.

Sue yine güldü. Mark ve Anubha'nın nasıl geçindiğini merak ediyordum. Onları birlikte görmemiştik ve Anubha da tanıştığımızda ondan nadiren söz ederdi.

Öğle yemeğinin ve eve dönerken durduğumuzda benzin ve çikolatanın parasını ödedim. Sue biraz pop müzik çaldı ve bana bazı şarkıların sözlerini öğretti.

Adele ve Hozier'in şarkıları. Muhtemelen en iyi şarkıyı seçebileceğimi düşünmüştüm. daha sonra piyanoda melodiler. Bach değillerdi ama yeterince hoşlardı. "Çok güzel bir sesin var," dedi Sue.

"Annem gençken beni şarkı söylemeye teşvik ederdi ama artık pratik yapmıyorum.

"Ders alabilir ya da bir koroya katılabilir misin?

"Dürüst olmak gerekirse, terapi, yoga ve kendimi okşamayı öğrenmek arasında yeterince işim var.

'Roscommon'da harika bir koro grubu var. İnsanlarla tanışmanın başka bir yolu. Diğer insanların önünde şarkı söylemekten korkar mısınız?

'Hayır, hiç sanmıyorum. Şarkı söylemek kendim hakkında konuşmaktan daha kolay. "Tina'ya söyle, eminim teşvik edecektir.

"Olabilir.

Sue uzandı ve elimi sıktı. "Geleceğin çok heyecan verici.

Elini sıktım ve gözlerini önündeki yola odaklamadan önce birbirimize kısa bir süre sırttık.

Emlakçı aradı. 'Haberler harika,' dedi. 'Mülkünüze ya da tahmin ettiğim gibi arazinize çok ilgi var. Şu anda üç ana teklif sahibi var: Morgan Homes adlı bir geliştirici elli tane şehir evi inşa etmek istiyor. Mervyn Park'a taşınan ilaç fabrikası, yöneticileri ve çalışanları için daha düşük yoğunluklu bir konut geliştirme istiyor ve bir Alman süpermarketi de istekli. Bir dönümlük yol cepheniz var. Hayatımda Carricksheedy'ye bu kadar ilgi duymamıştım!'

'Bu iyi,' dedim.

'İyi mi? Kesinlikle harika,' dedi. "Doğru.

"Aşırıya kaçmış gibi görünüyorsam özür dilerim, ama kazanabileceğiniz parayı anladığınızı sanmıyorum.

Kulübenin inşaatı devam ediyordu. Tek istediğim onu olabildiğince güzel hale getirmektir.

"Ama bununla ne yapacağım?

Para mı? Her şeyi yapabilirsin. Kendi işini mi kuracaksın? Hisselere yatırım mı? Geleceğiniz güvende. Birkaç yatırım fırsatımız var kendimiz için bir şeyler yapabiliriz.'

"Araziyi hangi işletmenin alacağını ben mi seçeceğim?" "Pardon?

'Bence burada bir Alman süpermarketi kötü bir fikir olurdu. Ya bir konut sitesi? Hepsinin bahçesi olacak mı?'

Bir duraklama oldu.

'Normalde en yüksek teklifi verene satarız. İşler böyle yürür.

Açıkçası beni şok eden bazı rakamlar verdi. Kim alırsa alsın, ev kesinlikle yıkılacaktı.

"Sanırım potansiyel alıcılarla konuşmak istiyorum.

"Neden? Ben emlakçıyım. Avukat ve benim aramda, onlarla konuşmanıza gerek kalmayacak şekilde ayarladık.

'Peki ya ben istersem? Bu yasadışı mı?

"Bayan Diamond, size ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu yasadışı değil, ama... bakın, neden bunu düşünmüyorsunuz? Gecikmemelisiniz. Bunlar ciddi teklif verenler.'

"Bunu düşüneceğim. Tüm alıcıların bilgilerini bana e-posta ile gönderir misiniz, en kısa sürede size geri döneceğim?

Derin bir iç çekti.

Angela dedi ki, 'Çok haklısın. Bir Alman süpermarketi Gala'yı iflas ettirir. Gala'da Laura'yı ve artık nasıl kök zencefil, garam masala, köri yaprağı ve çemen tohumu stokladığını, köyümüze katılan yeni topluluğa uyum sağlamak için nasıl elinden geleni yaptığını düşündüm. Evini genişletmek için planlama iznine başvurmuştu.

Dükkan.

Angela, "En iyi fiyatı almamakla delilik ediyorsun ama etik değerlere paran yetiyorsa kesinlikle arkasında durmalısın," dedi. Bunun için sana hayranım.

Bıkkın emlakçı, ilgilenen üç taraftan geliştirme fikirlerini bana sunmalarını istemişti. Son geliştirici en iyisiydi.

Morgan Homes'un planı, özel konutların yanı sıra sosyal ve uygun fiyatlı konutların bir karışımını inşa etmektir. Ayrıca, arazinin ortasında, üzerinde çocuk oyun alanının da yer alacağı merkezi bir yeşil alan tasarlamışlardı. Mervyn Park'ın pek çok çalışanı düşük ücretlerle çalışıyordu ve aynı durum inşaatın ortasında olan ilaç fabrikası için de geçerli olabilirdi.

Emlakçıya Morgan Homes'a satacağımı söylediğimde çok da dehşete kapılmadı. Fiyat yine de hayal ettiğimden çok daha fazlaydı. Araziyi hayvan otlatmak için kullanmak üzere çok küçük bir teklif veren komşumuz çiftçi Ger McCarthy için üzüldüm, ancak arka tarlayı cüzi bir miktara alması için pazarlık yapabildim ve bunun için minnettar oldum.

Morgan Homes bundan sorumlu olmadığı için rahatlamıştı. Yeni kulübemin altından geçen aynı dere, o arka tarlada ortaya çıktı ve

Morgan Homes onu bir şekilde gömmek zorunda kalacaktı. Onlar için işe yaramazdı ama Ger McCarthy için büyük faydası vardı.

Nadine yazlık ile meşguldü. Bana renkli e-postalar gönderdi. şemalar ve fayanslar, mutfak üniteleri, yatak odası takımları, gardırop donanımları, zemin kaplamaları, üç parçalı takımlar, panjurlar ve perdeler, raf üniteleri, kapılar ve pencereler. Yine bu kadar çok seçenek beni kör etmişti ve sonunda her şeyi ondan seçmesini istedim. Evleri çok güzeldi ve onun zevkine kendiminkinden daha çok güveniyordum. Sonunda harekete geçmiştim.

OceanofPDF.com

Peter, 1983

Rangi'nin teyzesi Georgia şehre taşındı. Araba kullanamadan bu kadar uzakta kalamazdı. Bütün market alışverişini Rangi yapıyordu. Onu sık sık çeşitli işlerine bırakıyor ve alıyordu. Babam onun kulübesini ve arazisini çok az bir paraya satın almıştı. Evdeki son gününde, Rangi'nin cesedinin bulunmasından haftalar sonra, elinde bir baltayla kulübenin yanına doğru gittiğini ve tavukların birer birer sustuğunu gördüm. Yolduğu iki tavuğu verandamıza bıraktı, babama polise yardım ettiği ve mülkü elinden aldığı için minnettarlığını ifade etmek için, dedi bir notta.

Rotorua'ya taşındığımdan beri babamla sadece birkaç kez süpermarkete, daha düzenli olarak da kütüphaneye ve kitapçıya gitmişim. Yaz aylarında, insanlara dokunmamak için beyzbol şapkası ve kolları ellerimin üzerine kadar inen uzun, büyük boy gömlekler giyebiliyordum. Ben de hiç şort giymeşdim. Babama artık araba kullanabilecek yaşta olduğumu söyledim ama o

bana öğretecek sabrı olmadığını söyledi. Rangi'ye sormadığım için pişman oldum. Onun bana öğreteceğini biliyordum.

Georgia Teyze taşındıktan birkaç hafta sonra babam Rotorua Gölü yakınlarındaki yerel bir vahşi yaşam parkına gitmemizi önerdi. 1983 yılının Ocak ayıydı, hala sıcaktı ve tatil sezonu tüm hızıyla devam ediyordu. Babam yanıma

bundan yararlandım. Yaşadığım trajediye rağmen tekrar dışarı çıkmaya ve insanları görmeye hevesliydim.

Rotorua Gölü'nün kuzey kısmına kadar gittik. Birkaç aile göl kenarında kamp yapıyordu. Babam ormana girmek ya da vahşi yaşamı keşfetmekle pek ilgilenmiyor gibiydi. Benim gibi o da insanlara bakıyordu. Sonunda bir orman patikasına doğru yürüdük. Küçük, ince sarışın bir kız ağaca tırmanıyordu. Babam bakmak için durdu. Bir süre durduk, etkilendik. Tepeye çıktı ve sonra sıkıntılı bir şekilde aşağıya baktı.

Babam ona seslendi, "İyi misin?"

Aşağı inebileceğimi sanmıyorum. Yanımda bir keseli sıçan var. Korkuyorum,' dedi. Şişman gövdeli hayvanı iki metre ötede aynı dalın üzerinde uyurken görebiliyorduk.

Ona bir kez daha baktım, ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünerek dehşete kapıldım. Yapabileceğim en kolay şey yukarı tırmanıp elinden tutmak ve onu daldan dala sürüklemek olurdu. Possumlar zararsızdı ama baş belasıydılar. Rahatsız edildiklerinde tıslayıp tükürebilirlerdi ve çok keskin pençeleri vardı. Rangi herkesin onlardan nefret ettiğini söylemişti.

'Neden atlamıyorsun? Ben seni yakalarım,' dedi babam. "Korkuyorum," diye tekrarladı, sesinde gözyaşları vardı.

"Tamam, o zaman seni orada bırakmak zorundayız," dedi babam ve uzaklaşacakmış gibi hareket etti.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Baba, onu bırakamayız.

"Sanırım değil," dedi. "Ailen nerede?" diye seslendi ona.

"Gölün diğer tarafındalar. Annem saat altıya kadar kaybolmamı söyledi.

"Bu hiç adil değil. Gelip seni alsam nasıl olur?"

Babam ağaca tırmanırken şaşırtıcı derecede çevikti; zaman zaman ayağından biraz emin olamasa da kıza sorunsuzca ulaştı. Elinden tuttu ve onu daldan dala götürdü, tıpkı benim yapabilseydim yapacağım gibi. Keseli sıçan hiç uyanmadı.

Sonunda, birkaç metre yere atladı ve tam önüme düştü.

Bu benim oğlum Steve. Senin adın ne petal?' Babası ona sordu.

Lindy Weston. Merhaba Steve.' Utangaçtı ve yüzü gözyaşlarıyla kirlenmişti, ön koluyla sildi.

"Benim adım Bay Armstrong, ama isterseniz bana James diyebilirsiniz.

'Merhaba Lindy,' dedim.

"Nerelisin?" diye sordu.

"Aslen Dunedinliyim ama yıllarca İrlanda'da yaşadım. Bu bizim hikayemizdi.

Ben Lindy ile sohbet ederken babam önden yürüdü. Gergindim, ama o anda gergin olmam için bir neden yoktu.

'Komşum İrlandalı, bana nereli olduğunu sorma. Senin gibi konuşuyor.' Söyleyecek bir şey bulamadım.

"Şu anda buralarda mı yaşıyorsun yoksa tatilde misin?"

"Hayır, tatilde değiliz, Rotorua'da yaşıyoruz.

"Benim okuluma gitmiyor musunuz?

"Hayır, herhangi bir okula gitmiyorum. Evde eğitim alıyorum ama sanırım neredeyse bitirdim. Yedinci sınıfa kadar bütün ders kitaplarını bitirdim ama babam şimdi istediğim dersi çalışmama izin veriyor.

"Mecbur olmadığın halde mi çalışıyorsun?

"Kesinlikle öyle," dedi babam, bize katılmak için geri çekilerek. "Şu anda botanik ve pazar bahçeciliği okuyor, değil mi oğlum?

'Evet, sebze yetiştirmek ve onları satmak istiyorum. Arazimizdeki toprak iyi'.

"Muhtemelen buradaki yağmur yüzünden," dedi. "Her zaman yağmur yağıyor. "İrlanda'da da çok yağmur yağar," dedi babam.

'Kardeşlerin var mı? İki erkek kardeşim var, sürekli kavga ediyorlar. On yedi ve on sekiz yaşındalar.'

'Hayır, ben tek çocuğum. Sen kaç yaşındasın?' diye sordum. "On dört.

"Gerçekten öyle misin?" diye sordu babam ve yüzüne bir gölge düştüğünü gördüm. "Daha genç olduğumu sanıyordum.

'Hayır, on dört. Sen kaç yaşındasın?" diye sordu. "On beş," dedim ve bana baktı.

'Saçını beğendim. Annem kardeşlerimin saçlarını uzatmasına izin vermiyor. Yüzümün kızardığını hissettim.

"Zavallı Steve'in nadir görülen bir sağlık sorunu var," diye araya girdi babam. 'Kan bağı olmadığı sürece diğer insanlara dokunamıyor.

Babamın Lindy'yi bana dokunmaya kalkışmaması konusunda uyardığını hemen anladım. O söyleyene kadar aklıma gelmemiştir. Sanki bir vidası gevşemiş gibi başını babama doğru eğdi.

"Gerçekten mi? Bunu hiç duymamıştım.' Yüzünü bana döndü. "Peki ya bir kız arkadaş isteseydin?

"Sanırım bir tane alamam.

"Ciddi misin? Hiç mi?"

"Hayır, yapamaz," dedi babam kararlılıkla.

'Bu çok garip. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım.'

'Çoğu insan duymamıştır. Nadiren görülür.

"Bu hastalığın adı ne? Babama soracağım, o bir doktor.'

"Nekrotik hominoid enfeksiyonu," dedi babam. 'Eminim baban bu konuda çok şey biliyordur, ama bahse girerim hiç vaka görmemiştir. Altı milyon insandan sadece biri bu hastalığa yakalanıyor. Bu konuda sadece Alman tıp dergilerinden bazı bilgiler edinebildim ve bunları tercüme ettim.

"Vay canına, bu çok korkunç. Ama yine de tamamen normal görünerek etrafta dolaşabiliyorsunuz.

Peki ya evcil hayvanlar? Kedi ya da köpek besleyebilir misiniz?

"Stevie için risk almak istemem. O çok değerli bir çocuk." "Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey.

Bunu bu yabancı kızdan duymak beni de üzdü. Diğer insanların benim hakkımda ne düşünebileceğini hiç düşünmemiştim. Belki Rangi de benim için üzülmüştür?

Babamın iz haritasını takip ederek ormanın derinliklerine doğru yürümüştük. "Tanrım, eskilere dönsem iyi olacak, geç kalacağım. Kontrol etti

Saatini.

'Bu patika bizi arabayı park ettiğimiz yere geri götürüyor - isterseniz sizi gölün diğer tarafına bırakabiliriz? Şu köşeyi dönünce.

'Bu harika olur, çok teşekkürler Bay Armst- James. Biliyor musunuz, annem yetişkinlere ilk isimleriyle hitap etmemden hoşlanmıyor. Sence neden?'

"Belki biraz eski kafalıdır?" "Bunu söylediğini ona söyleyeceğim.

Hepimiz güldük. Lindy taze bir nefes gibiydi.

Arabaya döndüğümüzde babam Lindy'nin arkaya oturabilmesi için koltuğunu öne çekti. Arabayı sürdük ve Lindy ikimizle de dostça sohbet etti. Kazara bana dokunma ihtimaline karşı dikkatlice babamın arkasına oturdu. Düşünceliliğini takdir ettim. Sonra ana yola çıktık.

Lindy, 'Yanlış yöne gittiğimize eminim James. Oradan sola dönmeliydin. Buradan atlamamı ister misin?'

'Bence geri gelip bizimle akşam yemeği yemelisin. Ne dersin Stevie?" dedi babam, hızını artırarak.

'Çok isterdim ama önce annemle babama söylesem iyi olur. Onlara haber vermeden iki yabancı adamla gidersem çok kızarlar.

Babam hiçbir şey söylemedi. Ana yoldan saptı ve arka yollardan evimize doğru sürmeye başladık.

"James, Bay Armstrong, ne yapıyorsunuz?"

"Merak etme Lindy, seni bir saat içinde geri bırakacağız, tamam mı?"

Lindy sustu. Ona bakmak için arkamı döndüm ve gülümsedim. "Eğlenceli olacak," dedim ama babamın onu bir saat bekletirsem çok kızacağını düşünüyordum - onsuz bir yere gittiğim yoktu.

Ama eve vardığımızda, verandaya yönelmek yerine, babam ellerini Lindy'nin omuzlarına koydu ve onu ahıra doğru yönlendirdi. Onun dokunuşundan ürktü. 'Bundan hoşlanmıyorum. Eve gitmek istiyorum. Annemi istiyorum. Ağlamaya başladı.

Baba, belki de onu geri götürmeliyiz. Çok üzgün. Bu onun için adil değil.'

Onu ahırın kapısına doğru itti, kapıyı açtı ve içeri itti, Sonra kapıyı tekrar kapattı ve daha önce görmediğim bir asma kilidin anahtarını çevirdi.

'Bir arkadaş istiyordun. Ben sana bir tane buldum. Şimdi sızlanmayı bırak!'

Onu duyabiliyordum ama sadece belli belirsiz, kapıya vuruyordu. Yaptığımız son şey, yumurta kutusu kaplamayı kapının üzerinde bile bir kat daha alçıpanla kapatmaktı. Eğer çılgılık atıyorsa, onu hiç duyamıyordum.

OceanofPDF.com

Sally

Evim satıldıktan bir hafta sonra, bir avukattan Conor Geary'nin kız kardeşi Margaret'in iki ay önce öldüğünü öğrendim. Margaret onca yıl boyunca dikkat çekmemeyi başarmış gibi görünüyordu. Ölümü ya da Conor Geary'yle olan ilişkisi hakkında hiçbir bilgi yoktu. Avukatı benimle temasa geçerek Margaret Geary'nin evini bana vasiyet ettiğini söyledi. Dublin'in güzel bir bölgesinde büyük bir müstakil ev. Annemle birlikte esir tutulduğum ev. Bu benim doğal mirasımdı.

Evrak işleri hızlıca halledildi ve evi hemen satışa çıkardım. Satıcının ben olduğumu kimse bilmiyordu. Geoff Barrington işin yasal kısmıyla ilgilendi. Tina dışında kimseye bundan bahsetmedim. Bu kez kimin satın aldığına etik olup olmadığı umurumda değildi, o evin yıkılmasını istiyordum. İlk teklifi kabul ettim. Çok önemli miktarda bir paraydı. Hepsini ne yapacaktım?

Carricksheedy'deki evimi sattığım haberi duyulduğunda, her şeye rağmen bir parti vermeye karar verdim. Tüm arkadaşlarım beni cesaretlendirdi. Geçen yıl bu zamanlar bu kadar çok arkadaşım olacağını kim düşünebilirdi ki? Tina da bunun iyi bir fikir olduğuna beni ikna etti. Arkadaşlarımdan Herkesin paylaşmak için bir tabak yemek getirmesini ve karşılığında artık ihtiyaç duymayacağım herhangi bir mobilya veya ev eşyasını onlara sunabileceğimi söyledim. Saklamak istediğim tek parçalar piyanom, yatağım ve belki de babamın ofis masasıydı.

Parti 14 Eylül Cumartesi günü öğleden sonra için planlanmıştı. Konuk listesi uzundu: Angela ve Nadine, Christine Teyze (gece kalacaktı), Mark, Stella ve kocası, Kieran, Kenneth ve Sue, Anubha, Martha ve Udo, Gala süpermarketten Laura, Fernanda ve Rodrigo, kafeden Valerie ve Ger McCarthy ve tüm çocukları. Toplamda on altı yetişkin ve yedi çocuk.

Nezaketen avukat Geoff Barrington'ı ve ilişkimizi profesyonel bir zeminde sürdürmemizin en iyisi olduğunu söyleyen Tina'yı da davet ettim.

Çocuklar için çadır tarzı bir çadır ve bir şişme şato kiraladım. Ayrıca bir güvenlik görevlisi tuttum. Bir kadın. Onunla telefonda konuştum ve internetten araştırdım. Uzun boylu ve güçlü görünümlüydü, bir sürü dövmesi vardı. Sue ve Martha'ya söylediğimde şaşırdılar ama onlara annemin güneşli bir günde bir bahçeden kaçırıldığını hatırlattım. Ayrıca Aklımın bir köşesinde, düşünmemeye çalışsam da, Conor Geary hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Nerede yaşadığını biliyordu. Onun ya da onun gibi birinin bahçemden çocuk kaçırma riskini göze almak istemedim.

Yeni evimi tasarlamakla yetinmeyen Nadine, partiden bir gün önce ağaçtan ağaca astığı flamalar ve ışıklarla geldi. Kulübeye götürmek istemediğim tüm eşyaları dolaplardan boşaltmama yardım etti. Parti için hazır olan her şeyi işaretlemiştik.

sarı post-it notlarla kaplar. Konuklar istediklerini alabilirlerdi.

Nadine iyi olduğundan emin olmak için biraz şarap tatmamızı önerdi. Yazlık hakkında konuşurken çok iyi bir arkadaştı. Ekim ortasında taşınabilecektim. 'Hâlâ yapılması gereken birkaç son rötuş var,' dedi, 'ama burası evim olacak.

Beklemediğim halde partiden önceki gece iyi uyudum. Ağız kuruluğu ve hafif bir baş ağrısı ile uyandım. Kırmızı, beyaz ve rozeyi test etmememiz gerektiğini düşünüyorum. Yataktan zor kalktım.

Sue yardım etmek için erkenden geldi ve birkaç kap fasulye salatası, aromalı pilav ve empanada getirdi. İki adam bir kamyonla geldi ve Nadine'in belirlediği alandaki dev kaleyi şişirmeleri yarım saat sürdü. Arkadaş canlısıydılar ve iyi vakit geçirmemizi dilediler. Pazartesi günü kaleyi almak için geri döneceklerdi.

Kamyon yan şeritten yola doğru gözden kaybolurken Sue bir bana baktı, bir de şatoya. Ayakkabılarını tekmeledi, "Haydi!" diye bağırarak şatoya doğru koştu ve içeriye atladı, neredeyse tepeye kadar geri sıçradı. Eğlenceli görünüyordu. Ben de spor ayakkabılarımı çıkarıp ona doğru koştum ve çok geçmeden ikimiz de aşağı yukarı zıplıyor, el ele tutuşuyor, yumuşak zemine çarpıyorduk.

duvarları ve birbirlerini kahkahalarla inletiyorlardı.

On dakika sonra sırt üstü yatmış, hırıltılar çıkarıyorduk. 'Aman Tanrım,' dedi, 'Pazartesiye kadar vaktiniz var mı? Çocuklarım yarın gelebilir mi?

Lütfen?"

"Sanırım tüm çocuklar yapabiliyorken bundan faydalanmalı. Bana gülümsedi.

Tabakların, peçetelerin, çatal bıçakların ve bardakların kullanıma hazır bir şekilde düzgünce istiflendiği çadırın içini gösterdim.

"Bu harika olacak! "Umarım öyle olur.

Sue, Kenneth ve çocukları almak üzere eve gitti ve saat ikiye doğru geri döndü.

Arkadan fiyonkla bağlanan kısa, şık bir ipek elbise seçtim. Kalp şeklinde bir yakası vardı. Zara'da denediğimde Sue bacaklarım için biraz bronzlaştırıcıya ihtiyacım olduğunu söylemişti. Hiç bronzlaştırıcı yoktu ve bacaklarım bacak rengindeydi, bu yüzden kendimi tatmin olmuş hissettim. Elbise rahattı. Vücudum rahattı. Yoga beni daha esnek yapmıştı. Esneyebiliyor ve bükülebiliyordum.

Şimdi herhangi bir inilti ya da gıcırtı olmadan.

Bugün aynada gördüğüm şey hoşuma gitti. Kısa etek etek ucunda sallanıyor ve kloşlaşıyordu. Saçlarımı taradım ve nasıl olduğunu görmek için salıverdim. Yüzümü çok fazla değiştirmişti. Omuzlarımdaki hissinden hoşlanmadım ve her zamanki topuzumun içine büküp yuvarladım. Yüzümü sevdim. Kendime gülümsediğimde gözlerimin köşelerinden gelen belli belirsiz kırışık çizgileri seviyordum. Çok güzeldim.

Saat 1.45'te beklerken kendimi sakinleştirmek için piyano çaldım. Sue'nun çaldığı Adele şarkılarını hatırladım ve kendi kendime şarkı söyledim, önce yumuşak bir sesle sonra da onun güçlü sesine uymaya çalışmak için daha yüksek sesle. Ön kapı çalındı. Güvenlik görevlisi Lina ile buluşmaya gittim. Ona konuk listesini verdim ve başka kimsenin onu geçmediğinden emin olmasını istedim.

"Sen şu kızsın, Mary Norton, değil mi? İlk başta mantıklı gelmedi ama sonra seni Google'da arattım.

'Evet, ama lütfen bana Sally deyin. Geçmişi tartışmak istemiyorum.'

"Tamam, peki, beni nerede istersiniz?"

Ona, arabaları şeridin sonuna yönlendirmesi için konuşlanmasını istediğim yeri gösterdim, ancak çoğu insan yoldan yaya olarak gelecekti. çok güzel bir gündü.

"Özellikle yaşlı erkeklere dikkat edin lütfen.

Onu hiç yakalayamadılar. Bu konuda bir şeyler okumuştum. Ama İrlanda'da olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

'Gerçekten bilmiyorum. Eğer garip bir şey olursa, bu düdüğü sertçe çalmanı istiyorum. Ona, aylar önce Toby postayla geldikten sonra Christine Teyze'nin bana verdiği düdüklü alarmı verdim. Yatağımın yanında onunla uyudum. Evden yüz metreden fazla duyulmuyordu ama davetsiz bir misafiri korkutabilirdi.

İlk gelenler Rodriguo ve Fernanda oldu.

"Vay canına," dedi Fernanda, "harika görünüyorsun! Rodriguo başıyla onayladı. "Teşekkür ederim! Bugün kendimi çok güzel hissediyorum.

Fernanda, sen -' Durdum kendim.

Rodriguo sırtıttı. "Fernanda hamile olduğu için şanslısınız," dedi ve güldüler. Onları tebrik ettim ve büyük bir tepsi dolusu kabarık peynirli ekmekler.

Onları evin içinde gezdirdim ve yanlarında götürmek isteyebilecekleri tüm eşyaları işaret ettim.

Sıradaki Valerie, elinde o sabah kafede özel olarak pişirilmiş dev bir şekerleme torbasıyla evin yanından geldi. "Burada bir ev olduğunu bile bilmiyordum ve tüm hayatım boyunca bu köyde yaşadım.

"Eh, burada çok uzun süre kalmayacak.

Duydum! Ne kadar heyecan verici. Bu arada çok seksi görünüyorsun. Harika bir elbise! O zaman bir bira almamın sakıncası var mı? Köyden buraya yürümek susatır.'

'İşte bu yüzden orada. İhtiyacınız olursa çadırdaki bardak var.

Şişeyi onun için açtım ve o da doğrudan ağzından yudumladı.

Babam bardakla içmeyen insanları onaylamazdı ama artık onun eski kafalı olduğunu biliyordum. Şimdi kısa bir elbise giymiş, bir partiye ev sahipliği yapıyor olsaydım benim hakkımda ne düşüneceğini hayal etmeye çalıştım.

Ger McCarthy bir çuval elma ve patatesle geldi. 'Bunları eve dönüş hediyesi olarak verebilirsiniz,' dedi.

İnsanlar üst üste gelmeye başladı ve kısa süre içinde bahçe sohbetle doldu. Çocuklar şişme kaleye doğru koşuyordu. Belki daha sonra kot pantolonumu giyer ve bir kez daha denerdim.

Mark ve Anubha ayrı ayrı geldiler. Onları izledim ama birbirlerine doğru çekiliyor gibi görünmüyorlardı, hatta birbirlerine hiç ilgi göstermiyorlardı. Abebi bana sarıldı ve kendi yaptığı kâğıttan bir tacı başıma yerleştirirken dizime oturdu. Herkes çok güzel göründüğümü söyledi.

Stella bana elbisenin içinde bir dönüş yaptırdı ve herkes alkışladı. Orada

Yiyebileceğimizden çok daha fazla yiyecek vardı ve insanlardan birazını eve götürmelerini isteyeceğimi biliyordum.

Martha'nın telefonuna bağladığı küçük bir hoparlör aleti vardı ve kısa süre içinde hava müzikle doldu, hepsi benim zevkime göre değildi ama bazı insanlar dans etmeye başladı. İnsanlar Fernanda ve Rodrigo'yu samba yapmaları için sıkıştırdılar ama Brezilyalı olmalarına rağmen samba yapmayı bilmediklerini itiraf ettiler.

nasıl yapılacağını. Stella ve Kieran öne çıktılar ve onlara göstermeyi teklif ettiler. Sue, Kenneth ve çocukları da birbirlerini sallayarak, bağırarak ve kıkırdayarak onlara katıldılar. Bugün onların gürültüsü beni rahatsız etmedi.

Christine Teyze beni bu kadar çok insanla çevrili görünce şaşırdı. "Ama hepsi nereden geldi?" diye sordu.

'Onlar benim arkadaşlarım,' diye açıkladım.

'Oh sevgilim, bu harika. Seninle çok gurur duyuyorum. Gözleri yaşlarla doldu ve Donald'ı düşündüğünü anladım. Ona bir peçete uzattım. 'Teşekkür ederim, bu... Ben gelmeyecektim. Kutlama yapmak yanlış geliyor... Çok kısa bir süre sonra ve ben herkesten çok daha yaşlıyım.

Mark yanımda belirdi. 'Christine, seni görmek ne güzel. Gel ve şuradaki gölgeye otur. Size bir tabak yemek hazırlayayım mı yoksa gelip görmek ister misiniz?

Christine Teyze çadırın ikram bölümüne götürülmesine izin verirken, 'Teşekkür ederim Mark,' dedim. Onunla ilgilenmesinin çok nazık bir davranış olduğunu düşündüm. Cenazeden sonra ondan biraz şüphelenmiş gibiydi ama sonra çadırda birlikte güldüklerini duydum. Onun için bir sandalye ve masa hazırladı ve onunla birlikte oturup bardağını doldurdu. Güneş gökyüzünde yükseliyordu. Yavaş yavaş içiyordum, şarabımı mümkün olduğunca suyla seyreltiyordum. Mükemmel bir gün gibi görünüyordu.

Daha sonra, ruh halime uygun bir sakinlik çöktü. Rodrigo dışarıdaki citronella mumlarını yaktı. Hava hâlâ ılıktı ama akşam karanlığı ısırgan otlarının böcekler oynamaya geldi.

Mark beni aradı ve bardakları mutfığa taşımama yardım etti.

"Siz sormadan önce," dedim, "Yeni Zelanda'da başka bir gelişme yok. Sanırım Conor Geary artık orada değil ya da hiç olmadı ve belki de kafamı karıştırmak için paketi oradan göndertti.

"Piç kurusu. Ve nereye giderse gitsin başka bir çocuğu kaçırmakta

özgürdü. "Bunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Onun

hakkında konuşmayı kesmeni istiyorum.

"Doğru. Özür dilerim.'

"Bu arada, eğer Anubha'dan hoşlanıyorsan, onunla biraz daha fazla uğraşman gerekecek.

"Ne?

"Bana ondan hoşlandığını söylememiş miydin?

Yüzü kızardı. "Sanırım öyle. Ama... birlikte çalıştığınızda zor oluyor.

Romantik ilişkileri anlamıyorum. Boşverdim.

Dışarıda yüksek sesli kahkahalar duydum ve dışarı çıktığımda Angela ve Nadine zıplama kalesine biniyorlardı. Sue bana göz kırptı. 'Sal! Bunun olacağını biliyordum!'

Angela nefes nefese geri döndü. 'Tanrım, daha iyi bilmeliydim. Zıplama kalelerinde sarhoş yetişkinler yüzünden kaç tane yaralanma gördüğüm hakkında bir fikrin var mı? Beni sırtımdan alkışladı. "Çok iyi partiydi, Sally. Bugünü göreceğimi hiç sanmıyordum. Jean'in senin için istediği buydu. Arkadaşlar ve eğlence!

Mutluluk böyle bir şey miydi? Gülmek ve gülümsemek bugün bana çok kolay geldi.

Ta ki tiz bir düdük sesi duyana kadar.

OceanofPDF.com

Peter, 1985

Babam Lindy'yi ahırda kilitli tutuyordu, tıpkı annemi ek binada kilitli tuttuğu gibi. Ayak bileği duvara zincirlenmişti. Onun Kayboluşundan sonra haftalarca televizyon haberlerine çıkmıştı ama kimse onu arabamıza binerken gördüğünden bahsetmemişti. Sanırım babam arabayı biraz uzağa park etmişti.

Ana otoparkın dışında olmamızın bir nedeni vardı ve bizi gören olursa normal bir aile gibi görünecektik. Lindy arabaya zorla bindirilmedi. Çılgılık ya da ağlama yoktu. Hepimiz sıradan insanlardık. Babam o gün bana şapkayı evde bırakmamı söylemişti, bu yüzden bizde olağandışı bir şey yoktu.

Polisin teorisi göle düştüğü yönündeydi ama belli ki, Dalgıçlar bir ceset bile bulamamıştı. Sonraki haftalarda ne yaptığımız konusunda çok endişelendim. Babam ahırın anahtarını her zaman yanında taşırdı. Eğer onu bırakırsak ikimizin de hapse gireceğini söyledi. Tutuklamadan sağ çıkamayacağımı, çünkü polisin beni tartaklayacağını hatırlattı. Korkunç bir acı içinde ölecektim. Bu kızı bana büyük bir iyilik yapmak, bana bir arkadaş vermek için kaçırmış gibi davranıyordu. Ama neden bir kız?

İlk birkaç haftadan sonra, her gün eve geldiğinde Lindy'yi ziyaret ettim. Kapının kilidini açtı ve beni bir ya da iki saatliğine onun yanına kilitledi. Başlangıçta bu korkunçtu çünkü çok histerik ve sıkıntılıydı. İlk yıl pek çok kez kaçmaya çalıştı. İkimize de kaynar su fırlattı. Babam fena halde haşlanmıştı ama ben zamanında kurtulmuştum. Ondan sonra babam sobanın gazını kesti ve bir ay boyunca sıcak yemek yiyemedi ve o kış soğuk geçti. Ama babam ne zaman bir şeyleri onun ulaşamayacağı bir yere koysa ya da yeni bir tünel yeri keşfedip orayı kapatsa, denerdim ve onun için işleri kolaylaştırmak. Ona bir televizyon almak için para biriktiriyordum. Eskiden pembe dizilerini izlerdim, böylece tüm karakterlere neler olduğunu ona anlatabilirdim. Burayı daha aydınlık yapmak için yeni ışıklar taktım. Ona Ayak bileğindeki zincirin sürtünmesini hafifletmek için vazelin.

Babam bazen dışarı çıkmasına izin veriyordu, evin arkasına, ama her seferinde zincirin bir ucunu tutmasına rağmen kaçmaya çalışıyordu. Bunu kabullenmeyi öğrenmesini diledim, onun yeri burasıydı, bizim yanıımızdaydı. İki yıl sonra onu serbest bırakmak için artık çok geçti. Bizimle sıkışıp kalmıştı. O da benden nefret ediyordu, ta ki benim kızlardan babam kadar nefret etmediğimi anlayana kadar. Bana yalvardı. Onu serbest bıraktım ve babama birkaç kez sordum, ama her seferinde kızdı ve ben de bu konuyu açmamayı öğrendim.

Yaşlandıkça yalnızlığımı daha çok hissettim. Lindy ne hissetmiş olmalı? Pazar bahçeciliğimden biraz para kazanıyordum. Babam ve ben Rangi'nin evini düzleştirmiş ve toprağı işlemiştik. Sebze ve biraz meyve yetiştiriyordum: patates, havuç, gümüş pancarı, çalı fasulyesi, bakla, yaban havucu, çilek, lahana ve marul. Sebzelerimi kasabadaki küçük Clayburn süpermarketinin müdürü Kai'ye sattım. Mümkün olduğunca çok ürün yetiştirmek en iyisiydi. Bu, herhangi bir nedenle biri başarısız olursa, her zaman satacak başka bir şeyim olacağı anlamına geliyordu. Kendi paramı istiyordum ve bu beni meşgul ediyordu. Babam işteyken.

Babam sonunda merhamet etti ve bana araba kullanmayı öğretti. Çabuk öğrenen biriydim ve ehliyetimi almam uzun sürmedi. Muayene memuruna yaz mevsiminde neden eldiven giydiğimi açıklamak zorunda kaldım ve hastalığım hakkında çok meraklı olmasına rağmen anlayışlı davrandı. Karşı tarafa oturdu bana dokunmamak için test arabasının yolcu kapısını kapattı. Sınavı başarıyla geçtim. Ehliyetimi aldıktan sonra babam bağımsız olmamdan memnun görünüyordu. Ondan sonra nadiren birlikte bir yere gittik. Hafta sonları onun ayak işlerini ben yapıyordum. Sık sık üçümüz için de alışveriş yapardım. Bazen onu dişçi muayenehanesine bırakır ve daha sonra alırdım. Babamın bilmediğı şeyler almak istiyordum. Lindy için bir şeyler.

Yatak odamı yeniden boyamaya karar verdiğimde o eski oyuncak ayıyı buldum. Ve yine Denise'i ve o küçük kızı düşündüm. Yıllar önce onunla o iki geceyi geçirdiğimde çok küçüktüm. Neden Toby'i vardı? Oyuncak mı? Eğer babamla evlendiyse, evliliğe yaşlı bir ayıdan başka ne getirmişti? Babam her zaman ailesi olmadığını söylerdi.

Kaç yaşında olabileceğini hatırlamaya çalıştım. Onunla tanıştığımda kesinlikle bir yetişkindi, hamile bir yetişkindi, ama ben doğduğumda kaç yaşındaydı?

O ve babam gerçekten evli miydi? Bir psikiyatri hastanesinde kalsa daha iyi olmaz mıydı? Babam onu hor görüyor gibiydi. Ona yeni bir ev vermemişti.

kıyafet ya da fazla yemek, kesinlikle ondan hoşlanmıyordum, ama onunla seks yaptı. İstiyor muydu? Annem de ondan nefret ediyor gibiydi. Ve eğer onunla seks yapmak istemediyse, adam onu zorladı mı? Bunu düşünmek istemiyordum. Babam pek çok açıdan çok iyi bir adamdı. Ama bir de Lindy vardı.

Lindy'ye kendi başına hazırlayabileceği basit yiyecekler aldım ve kütüphaneden ona kitaplar aldım. Babam ona hiçbir yazı ya da çizim malzemesi, kalem, kurşun kalem ya da boya kalemi almaması konusunda ısrar etti. Yine de ona hediyeler aldım.

çikolata ya da kıyafetler, güzel sabun ve şampuan, yeni havlular. Babam ona tatlı davranmanın bir anlamı olmadığını, çünkü ona asla dokunamayacağımı söyledi. Bunu biliyordum. Ama o ne kadar savunmasız ve korkmuş olursa, ben de ondan o kadar çok hoşlanıyordum. Ona karşı olan fiziksel arzularımı gömdüm. Acaba babam

Lindy ile seks yapıyordu. Ona sormaya korkuyordum çünkü cevabın ne olabileceğinden korkuyordum. Bir sabah babamın yüzünde çizikler vardı. Lindy'nin kahvaltısını götürmekten dönerken ayağının çalılara takıldığını söylemişti. Bu bir yalandı çünkü Lindy kahvaltısını kendi hazırlıyordu. Başka bir sefer, kulağında kurumuş kan biriktiğini görebiliyordum. Babamın bir pedofil olduğunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü?

Bir keresinde akşam ona katıldığımda çok durgundu. Yiyecek poşetini ulaşabileceği bir yere koydum ve sonra köşeye çekilip gün hakkında sohbet etmeye başladım. Tişörtünün önünde kan vardı. Eşyalarını sessizce kaldırırken şunu fark ettim
ön dişlerinden biri eksikti.

Lindy bunu benim için hecelelemek zorunda kaldı ve kelimeler çocukluğumun ilk yıllarına kadar uzanan çanları çaldı. 1985 yılının Mart ayıydı. Dişi ya da kan hakkında yorum yapmadım. Fark etmemiş gibi davranmaya çalıştım. Ben tek sandalyeye oturana kadar bekledi ve yere, tam önüme oturdu ve yüzüme baktı. 'Steve, sana söylersem beni öldüreceğini söyledi ama baban beni arkadaşın olayım diye burada tutmuyor. On yedi yaşındasın ve bu kadar masum olamazsın. Baban tecavüzcü bir pislik. Buraya geldiğimden beri haftada iki kez bana tecavüz ediyor. Karşı koyarsam da beni cezalandırıyor. Bileklerindeki morlukları görebilmem için kollarını yukarı çekti.

Ona çenesini kapatmasını söyledim.

"Sence dişim mi düştü?" dedi ve ben annemin diş etlerini hatırladım. Lindy sadece benim uzun zamandır şüphelendiğim şeyi dile getiriyordu. Ben her şeyi çözmüştüm ve o da bunu anlayabiliyordu.

'Biliyorsun Steve, başından beri biliyordun. Eğer hastalığın olmasaydı, sen de bana tecavüz ediyor olurdun.

Bu beni dehşete düşürdü. 'Yemin ederim, seni asla incitmezdim, hiçbir şey bilmiyordum.

"Sana inanmıyorum. Artık kesinlikle biliyorsun. Bu konuda ne yapacaksın?"

Ona bakamadım, ne söyleyeceğimi düşünemedim. Her zamanki gibi kapıyı arkamdan kilitledim ve onun gözyaşlarını ve hayal kırıklığını görmezden geldim.

Annem de başka bir Lindy'ydi. Bana söylediği her şeyi hatırladım. Adam onu kaçırdığında on bir yaşındaydı. Küçük kız kardeşim Mary'yi hatırladım. Onlara ne olmuştu? Annemi tekmelemiştim. hamileydi. Kendi annem. Lindy doğruyu söylüyordu.

Kadınların zeki, komik, tatlı ve nazik olabileceğini görecektim kadar çok dizi izlemiştim, sadece dizileri değil, gerçek hayat dizilerini de. Kai'nin karısı ve kız kardeşiyle ara sıra kasabada karşılaşıyordum. Polinezyalıydılar. Babam onlar hakkında aşağılayıcı yorumlar yapmıştı.

Daha önce babamla hiç yüzleşmemiştim. Buna hiç ihtiyacım olmamıştı. İnkâr içinde yaşadım. Bana karşı her zaman nazik, kibar ve korumacı olmuştu. Fakat

tartıştığımız zamanlar oldu. Örneğin, telefon taktırması için ona yalvarmışım ama o para israfı olduğunu söyleyerek reddetmişti. Ona inatçı olduğunu söylemişim.

Lindy'nin durumu artık görmezden gelemeyeceğim bir şeydi. Benim bir uykusuz bir gece geçirdim, aklım karmakarışık. Ertesi sabah kahvaltıda babama katılmadım. Sebze bahçesinde kaldım. O akşam yemek pişirme sırası bendeydi. Arabasının yoldan geldiğini duyduğumda midemdeki düğüm sıkılaştı. Domuz pirzolarımızı yakmış ve patatesleri fazla haşlamışım. Tabağı onun önüne koydum ve masanın diğer ucuna oturdum. Sürahiden bardağına su doldurmasını izledim. Ben de Yemek için gergin ve midesi bulanıyor.

'Kendini iyi hissediyor musun? Biraz keyifsiz görünüyorsun,' dedi, sesinde endişe vardı.

"Annemi ve ona nasıl tecavüz ettiğini düşünüyordum. Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Bıçağı masaya çarptı.

On yedi yaşındayım baba. Onu hamile bıraktığında kaç yaşındaydı? Lindy'den büyük müydü yoksa küçük müydü?

Yumruğunu masaya o kadar sert indirdi ki her şey yerinden sıçradı. Elindeki su bardağı devrildi. 'Bunu almayacağım -'

Onu kaçırdınız. Onu ailesinden aldınız ve benim odamın yanındaki odaya hapsedtiniz. Onu aç bıraktınız, dövdünüz, cezalandırdınız ve ona tecavüz ettiniz. Lindy'yi dövüyor ve tecavüz ediyorsun, dişlerini döküyorsun. Bunu penseyle mi yoksa kerpetenle mi yapıyorsun?'

Su bardağı masanın üzerinde yana doğru yuvarlandı.

"O yalancı küçük kaltak! Tek kelimesine bile inanamazsın -'

Bana hiçbir şey söylemedi. Ben çözdüm. Sanırım hep biliyordum, ama doğru olmasını istemedim. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanamıyorum baba. İrlanda'dan kaçtın ve beni de yanında sürükledin ve şimdi Lindy'nin kaçırlmasında suç ortağımı. Bardaktaki su yere damlıyordu.

Bana hırladı, 'Peki bu konuda ne yapmamı istiyorsun? Gitmesine izin mi vereyim? Sana ne olacağını sanıyorsun? Seni benim gibi kim koruyacak? Dediğin gibi, sen bir suç ortağısın. Sandalyesini masadan geriye itti ve bana bakarak ayağa kalktı. Devrilen bardak masadan yana doğru yuvarlandı ve altımızdaki ahşap zemine çarptı. Hapsedilme düşüncesi beni dehşete düşürmüştü, yalnız bırakılma düşüncesi beni dehşete düşürmüştü, acı çekerek ölme düşüncesi beni dehşete düşürmüştü. Ama doğruyu yanlış bildiğimi sanıyordum.

"Baba, onu rahat bırakmalısın. Sen bir pedofilisin ve gerçek bu.'

'Peki her akşam onunla ne yapıyorsunuz, ha? Konuşmak, okumak?'

'Evet! Ne öneriyorsun? Ona dokunamayacağımı biliyorsun.'

Yüzünün rengi solmuştu. İki eliyle masaya tutundu. Kulaklarına su kaçmış gibi başını salladı.

'Ben hapse girersem, sen de girersin. Yetişkin hapishanesine gitmek için çok genç değilsin. Orada sana ne yapacaklarını biliyor musun?'

Yıllar boyunca birçok hapishane kitabı okudum. *Papillon* zihnimde canlandı.

Mutfaktan koşarak çıktım ve askıdan arabanın anahtarlarını aldım. Babam bağırarak peşimden geldi. "Kendini öldürmeden hiçbir şey yapamazsın, seni aptal çocuk!

O gece arabayı aldım ve saatlerce sürdüm ama nereye gidebilirdim ve kime söyleyebilirdim?

Sally

Düdüğü duyar duymaz hasta olacaktım gibi hissettim. O buradaydı. Udo ve Nadine'den düdük çaldığında güvenlik görevlisi Lina'nın yardımına koşmalarını istemiştım ve ikisi de evin yan tarafına doğru koştular. Herkes durakladı, neler olduğunu merak ediyordu, zıplama kalesinde ilgisiz duran çocuklar hariç. Hemen katılan tüm çocukların sayımını yaptım. Hepsi oradaydı. Nefes verdim ama konuşmalarda bir durgunluk vardı. Herkesten oldukları yerde kalmalarını istedim. Eve doğru ilerledim ve şömineden bir soba demiri aldım. İçimde bir öfke kaynadı. Sonunda.

Ön kapıyı açtığımda bir kadın çılgılığı duydum. "O ucube babasını öldürdü ve senin umurunda bile değil! Lina onu kafasından yakalamıştı ama yüzünü göremiyordum. Udo bana doğru seslendi. 'Sorun yok, sadece Texaco'da çalışan o ırkçı kaçık. Gitmeyi reddediyor.' Caroline.

'Sen buraya ait değilsin. Neden kendi ülkeneye dönmüyorsun?" diye bağırdı Udo'ya.

Lina onu ite kaka yolun aşağısına doğru götürüyordu. "Karım doktordur," dedi Nadine, "seni ameliyat ettirmeliyiz.

'Lezzer! -'

Lina elini Caroline'in ağzının üzerine kapattı.

"Muhafızları çağırayım mı, Bayan Diamond?

Elimdeki poker kendi başına bir hayat sürüyor gibiydi. Onun Conor Geary olabileceği düşüncesi beni öylesine sarmış ve öfkelendirmişti ki, öfkemle ne yapacağımı bilemiyordum. Sopayı kaldırarak Caroline'a doğru koştum.

Nadine beni belimden yakaladı. "Sally! Ne oluyor lan?"

Udo maşayı elimden aldı.

Lina Caroline'ı ulaşabileceğim bir yere çekti. Elini Caroline'in ağzından çekti ama boynunu ve omzunu sıkıca kavramaya devam etti.

Hepiniz gördünüz! O sopayla bana saldıracaktı. Bu saldırı teşebbüsüdür. Sizler şahitsiniz. Gardiyanlara gidecek biri varsa o da benim!" diye bağırdı Caroline.

"Ben bir şey görmedim," dedi Nadine. Udo ve Lina'ya döndü. "Sally'nin birine saldırmaya çalıştığını gördünüz mü?"

"Kesinlikle hayır," dedi Udo ve Lina başını sertçe salladı.

"Hayal görüyorsun, gördün mü?" dedi Nadine. 'Bölmelere ayrılmalısın. Şimdi defolup gidecek misiniz yoksa muhafızları mı çağıracağız? Artık herkes yalan söylüyordu. Başım uğuldamaya başladı.

Udo ve Lina onun gidişini izlerken Caroline yalancılar ve ucubeler hakkında çılgınlık atarak yola geri koştu.

Nadine beni babamın, üzerinde 'Özel' yazan bir notla etiketlediğim ofisine götürdü. "Orada bekle," dedi, "Angela'yı çağıracağım.

Angela'nın çantasında her zaman uygun tabletler bulunurdu. "Bunu al ve bana ne olduğunu anlat. Bana bir bardak su uzattı.

Lina'yı neden işe aldığımı biliyorsun. Düdüğü duyduğumda o olduğunu düşündüm. Bir öfke hissettim ve öfkemi kontrol edemedim. Onu öldürmeye hazırdım ve sadece Caroline olmasına rağmen, ben ...'

Bunu Tina'ya anlatmalısın. Öfkeni kontrol etmeyi öğrenmelisin, Sally. Şimdi, sakinleşene kadar burada kal ve sonra partiye tekrar katıl. Orada kimse ne olduğunu duymadı. Onlara göre Caroline partiyi basmaya çalıştı. Hepsi onun gönderilmesinden memnun. Kimse onu sevmiyor. Belli ki biraz dengesiz.'

"Benim gibi mi?"

"Hiç de senin gibi değil. Biraz zaman ayır ve nefes egzersizlerini yap. O tabletin üzerine bir daha alkol alma, tamam mı?"

"Evet. Derin bir nefes aldım. "Angela mı? Ya onu öldürseydim?"

"Yapmadın. Felaket tellallığı yapmanın anlamı yok. Seninle kalmamı ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkür ederim.'

Dışarı çıkmadan önce içeride on beş dakika bekledim ve dışarıdaki parti hala tüm hızıyla devam ederken, hissettiğim neşe gitmişti. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Kendime biraz yiyecek aldım ve bir süre Christine Teyze ile oturdum.

"Kapıcıyı duydum," dedi, "ne kadar pişkin biri! Daha önce sorun yaşadığınız kişi de oydu.

"Evet, benim yüzümden işini kaybetti.

"Bunu hak etmiş gibi
görünüyor. Kendimi düz
hissettim. Cansız.

Yoruldu mu? Tanrım, saat yedi buçuk oldu bile. Sence ne zaman biter?"

"İnsanların eğlenmesine engel olmak istemiyorum.

'Harika bir parti Sally, ne başarı ama. Bir sürü arkadaşınla tanıştım.

Görünüşe göre burada çok seviliyorsunuz.

Caroline'a neredeyse bir sopayla saldırdığımı herkes bilseydi benden hoşlanıp hoşlanmayacaklarını merak ediyordum. Udo ve Nadine'in beni şimdi farklı görüp görmediklerini merak ediyordum. Udo beni izliyordu. Martha'ya ne yaptığımı söylemesini istemiyordum. Sonunda bana yaklaştı. "İyi misin? Çok heyecanlıydı.

"Çok özür dilerim.

"Onu gerçekten korkuttun. Çok vahşiydin. Beni biraz korkuttun.'

'Öz babam ortaya çıkarsa diye güvenlik görevlisini tuttum. Dödüğü çaldığında, o olmalı diye düşündüm.

"Ama öyle olmadığını gördünüz?

'Biliyorum, ama çok öfkeliydim. Bu öfkeyle ne yapacağımı bilemedim.

Bir an sessiz kaldı.

'Tanrıya şükür oradaydın, Udo. Ona zarar verebilirdim.

Sonra güldü.

Hiç komik değil. Bir terapistte gittiğimi biliyor musun? Çocukluğum yüzünden hâlâ sorunlarım var.'

Bak, her şey bitti. Sen kimseye zarar vermedin. Caroline'ın neler yapabileceğini kim bilebilir? O da korkunç biri. Akşamdan kalma olacak.'

"Sarhoş muydu?

Çok. Lina ondan kurtulamadı. Bu yüzden dödüğü çaldı. Sizi bir daha rahatsız etmeyecektir. Sanırım utanç çok fazla olacaktır.'

"Benim de utancım var.

'Bakın, bizi şok ettiniz ama artık bitti. Rahatlayın.'

Angela'nın bana verdiği hap işe yarıyordu. Kendimi daha rahat hissetmeye başladım. Bu, önümüzdeki hafta Tina ile birlikte ele alacağım bir konuydu.

Bahçede Ger McCarthy eski görünümlü bir çantadan bir akordeon çıkardı ve bazı eski geleneksel ezgiler çalmaya başladı. Valerie, Angela,

Nadine, Stella ve Kieran (çocuklarını kardeşine bırakmıştı) ve Laura daha da yakınlaştılar ve sandalyelerimiz ve kilimlerimizle bir daire oluşturduk.

Tam o sırada Christine Teyze omzuma dokundu. 'Sally, seni endişelendirmek istemem ama sanırım babanın ofisinde biri var? Duydum. Orada sesler var. Mobilyalar taşınıyor. Ama kapıda "Özel" ibaresi var. Misafirlerden kayıp olan var mı?' Etrafıma bakındım ve kafamda saydım.

"Mark.

"Gidip ne yaptığına bakalım.

Christine Teyze ve ben kendimizi dışarı attık. Koridorda sürünerek ilerledik ve kapıyı açtım. Mark elinde bir fenerle masada oturmuş babamın eski dosyalarını okuyordu.

"Mark!" dedi Christine Teyze. "Ne yapıyorsun sen?"

Dosyayı düşürdü ve kağıtlar yere saçıldı. Bu dosyalar depoya kaldırılmak üzereydi. Asılları gardiyanların elindeydi ve bunların hepsi kopyaydı.

'Bu dosyaları daha önce görmek istemiştiniz. Neden?" Bilmek istedim.

Beni masaya doğru iterek yanımdan geçti ve ön kapıdan çıktı.

"Bundan hoşlanmıyorum, Sally. Bundan hiç hoşlanmadım. Senin geçmişinle çok fazla ilgileniyor. Bugün bir şey söylemedi ama Donald'ın cenazesinde olanlarla ilgili başımın etini yedi.

"Bana davadan çok etkilendiğini söyledi.

"O da bana aynı şeyi söyledi," dedi Christine Teyze. 'Gazeteci olduğundan o kadar emindim ki, Google'da arattım ama muhasebecilik geçmişi varmış. Ama bu çılgınlık, Tom'un eski dosyalarını karıştırmak. Bu ne cüret? Ne arıyor?"

Telefonumu aldım ve onu aradım. Direkt telesekretere düştü. Öfkeli bir mesaj bıraktım, ne yaptığını sandığını öğrenmek istiyordum.

Partinin bittiğini ilan ettim. Konuklarımdan bazıları sarhoştı. Stella kollarını bana doladı ve en iyi arkadaşı olduğumu ilan etti. Ben de ona Sue'nun en iyi arkadaşım olduğunu söyledim ve o da bunun çok komik olduğunu düşündü. Nadine ve Angela'nın ikisi de biraz dengesizdi. Ayık Kieran onları eve götüreceğini söyledi. Diğerlerinin hepsi yürümek istedi. Harika bir gün geçirdiğim için bana tekrar teşekkür ettiler.

Valerie ve Laura birlikte gittiler ve Christine Teyze ile beni yalnız bıraktılar.

"Bence Mark'la tekrar iletişime geçmemelisin. Özür mesajı bırakırsa tamam ama cevap verme. Yarın Angela'ya söyleyeceğim," dedi Christine Teyze.

"Neden Angela?"

"Davranışları son derece tuhaf. Sürekli seni izliyor ve senin hakkında konuşuyor ve bana o Asyalı kızla ilgilendiğini söylediğini biliyorum, Anubha mı? Ama bugün onunla konuşmaya bile çalışmadı. Sana kafayı takmış, Sally. Ve sağlıklı bir şekilde değil. Angela senin köydeki gayri resmi koruyucun. Bilmesi gerekiyor."

Duygusallaştım. Christine Teyze'ye daha önce Caroline ile olanları ve ona saldırı girişimimi itiraf ettim.

"İçinizdeki öfkeyi hayal bile edemiyorum. Orada seni durduracak insanlar olduğu için şanslıydın. Yaşadığın deneyim çok eşsizdi Sally ve hatırlamıyor olsan da onun ne yaptığını biliyorsun. Korkunç bir şey. Yine de Caroline farklı bir konu.

'Zavallı Udo ve Nadine. Ve Lina. Caroline'ın sözlerinin onları nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim bile. Yarın özür dilemek için onları arayacağım.

"Aferin kızıma."

"Christine

Teyze?" "Evet?"

"Ben bir kadınlım, kız değil.

"Özür dilerim, çünkü seni küçüklüğünden beri tanıyorum." "O zaman nasıl biriydim? Benimle ilk tanıştığında.

Dürüstçe mi? Sessiz. Jean ve Tom sana hiçbir şey olmamış gibi davrandılar. İlk yıl seni okula kaydetmediler. Çok fazla uyudun. Jean ve Tom bu konuda tartıştılar. Sana sakinleştirici verilmemesi gerektiğini düşünüyordu. Sakıncası yoksa Tom kibirliydi, her zaman kendisinin daha nitelikli olduğu konusunda ısrar ederdi. Donald'ın beni ziyaret etmesinden hoşlanmamıştın. Bu onu üzüyordu, biliyorsun. O hayatı boyunca kimseye zarar vermedi ama siz ondan kaçtınız. Seni kucağına alabilen ya da sarılabilen tek kişi Jean'dı ve o zaman bile biraz mücadele ettin, ama sanırım bu altı yaşındaki çocuklar için o kadar da alışılmadık bir durum değil.

'Ben hiç annemi sormadım mı? Gerçek annemi?'

"Hayır, Tom onun varlığını unutmanız konusunda kararlıydı.

"İşe yaradı.

'Belki de en iyisi buydu? Bunu asla bilemeyeceğiz.

Başımı göğsüme doğru salladım.

"Hadi yatağa gidelim. İkimiz de çok yorgunuz. Yarın da çocuklarımız gelecek.

Çocuklar saat 12'de geldiler. Ondan sonra kalabileceklerini söylemiştim. 12'den 3'e kadar. Udo evin önünde nöbet tutmaya gönüllü oldu ve ben de memnuniyetle kabul ettim. Mark'ı da sokağın aşağısına bırakmaması konusunda onu uyardım. Bir anlaşmazlık yaşadığımızı ve onu görmek istemediğimi söyledim. Udo başka soru sormadı. Caroline'ın ona yönelik ırkçı tacizleri için özür dilemeye çalıştım ama ona bir özür borçlu olmadığımı söyledi.

Çocuklar için biraz limonata yaptım ve artan kekleri tabaklara koydum. Angela geldi, akşamdan kalma olduğunu itiraf etti.

"Bunun için tabletiniz yok mu?

"Utanç duygusunu ortadan kaldırmazlar. Şarkı söyledim. İnsanların önünde. Hastaların önünde. Tüm uyarılarıma rağmen bu yaşında zıplama kalesine çıktım.

'Bunu fark ettim,' diye güldüm.

'Nadine hala yatakta. O benden daha kötü.'

Christine Teyze ve ben ona Mark'la olanları anlattık.

"Tanrım, onun sorunu ne? Carricksheedy'de ilk ne zaman ortaya çıktı Sally?"

Şubat ya da Mart civarıydı sanırım. Onunla ilk karşılaştığımda beni arabasına bindirmeye çalıştı ama sonrasında özür diledi. Çok kibar ve ilgiliydi. Ama sürekli Conor Geary soruşturmasında neler olup bittiğini ve çocukluğumdan neler hatırladığımı soruyordu. Ona birden fazla kez durmasını söyledim. O dosyaları daha önce de görmek istemişti.

"Belki de şu gerçek suç meraklılarından biridir?

"Sally ile yakınlaşmak için burada kasten işe girmiş olabileceğini düşünüyor musunuz?

"Bu mümkün.

"Nerede yaşıyor?

"Sue ve Kenneth ile aynı apartmanda. "Peki ya ailesi?

"Eski bir karısı var, Elaine. Ebeveynlerinden ya da kardeşlerinden hiç bahsetmedi. Aslen Dublin'den."

"Onu hiç Google'da araştırdın mı?"

Christine Teyze, "Gördüm," dedi. "Şüpheli bir şey bulamadım. Çalıştım Çeşitli muhasebe firmalarında çalışmış ama şu anda olduğundan daha kıdemli bir pozisyonda görünüyordu. Orada burada birkaç fotoğraf, eski karısı Elaine Beatty'nin de yer aldığı yaklaşık on beş yıl öncesine ait bazı eski fotoğraflar.

"Peki ya okul?"

"Yirmi yıldan daha geriye giden bir şey bulamadım. "LinkedIn profili var mı?"

LinkedIn'e aşinaydım. İş ararken kayıt olmuşum.

Bana yapamayacağım ya da ilgilenmediğim işlerle ilgili can sıkıcı bildirimler gönderdiler.

"Evet, ama orada okuluyla ilgili hiçbir şey yoktu.

Kafam karışmıştı. "Hangi okula gittiği neden önemli olsun ki?"

"Bilmiyorum," dedi Angela, "ama biraz araştırma yapacağım.

"Başka bir şey daha var," dedim. "Yıllar önce ona, hangi okula gittiğini sormuştum.

Benimle romantik olarak ilgileniyordu ve Anubha'yla da ilgilendiğini söyledi ama dün Anubha bana Anubha'nın iş yerinde kendisini neredeyse görmezden geldiğini söyledi.

"Zoru mu oynuyorsun?"

"Birbirlerinden hoşlandıklarını bile sanmıyorum. "Her şey çok garip.

Sue çocuklarını almaya geldi ve oturma odasında bize katıldı. Bana Mark'ın tatile gitmesiyle ilgili bir şey bilip bilmediğimi sordu.

"Neden?"

"Onu bavulları ve kutuları arabasına atarken gördüm. Ona nereye gittiğini sordum ve acelesi olduğunu mırıldandı ve arabasını sürüp gitti.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," dedi Christine Teyze.

Sue neler olduğunu öğrenmek istedi. Angela sakince onun için biraz endişelendiğimizi, davranışlarının düzensiz olduğunu açıkladı. "Eminim bir açıklaması vardır," dedi Sue. "Bize karşı her zaman iyi davranır ama bu sabah kesinlikle tuhaftı. Çocuklarını çağırmak için dışarı çıktı.

Angela bunu gizli tutmamızı önerdi. Eğer Mark sadece gerçek bir suç fanatığıysa yaygara koparmanın ya da onu kötülemenin bir anlamı yoktu. Yasalara aykırı değildi.

Hepsi birlikte gittiler. Evde tek başıma garip hissediyordum. Oradan taşınmak için sabırsızlanıyordum. Caroline'la olan tatsızlık ve sonra Mark

beni güvensiz hissettirdi.

Ertesi sabah olanlar beni dehşete düşürdü.

İyi uyuyamadım. Pijamalarımın üzerine sabahlığımı giydim ve çay demlemek için su ısıtıcısını açmak üzere mutfığa indim. Kahvaltıdan sonra evin içinde dolaşarak kimin post-it'inin hangi eşyanın üzerinde olduğunu not ettim, böylece teslim alma işlemini ayarlayabilecektim. Ön kapıdaki kapağın açıldığını duydum ve postamı almak için dışarı çıktım. Doğum adım olan Mary Norton'a gönderilmiş bir zarf vardı. Üzerinde Yeni Zelanda posta damgası vardı. Ellerim titreyerek açtım.

Bir doğum günü kartıydı. Önünde kabarık kedi yavruları, bir çocuk için uygun bir şey.

Bu senin gerçek doğum günün, Mary. Bugün 45, 15 Eylül. Bunun doğru günde ulaşip ulaşmayacağından emin değilim ama bilmenin önemli olduğunu düşünüyorum.

S

Bir gün gecikti. Angela'yı aradım ama direkt telesekretere düştü. Bu acil bir durumdu. Dedektif Müfettiş Howard'ı aradım. Karta dokunmamamı söyledi. Birini gönderecekti.

Beş dakika sonra kapı çaldı. Oturma odasına saklandım ama bir bekçi olup olmadığını görmek için pencereden dışarı baktım. Şişme kaleyi götürmeye gelenlerin adamlar olduğunu gördüm. Etrafta dolaşp evin arkasına götürüp paketledim. Yanlarına gitmedim. Kamyonetleriyle gittiler. Beni görmelerine gerek yoktu. Ödemeyi peşin yapmışım.

Yarım saat sonra kapı tekrar çaldı. Angela'nın sesini duydum. "Sally, benim!

Onu içeri aldım ve daha kartı göstermeden, 'Sally, Mark Butler söylediği kişi değil,' dedi.

OceanofPDF.com

Peter, 1985

Babamla yüzleşmemden sonra, Lindy'nin durumu hakkında kendi hayatımı riske atmadan yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark etmeden önce gece boyunca saatlerce amaçsızca araba kullanmışım. Sonunda eve gittim ve kahvaltı saatinde eve vardım. Babam döndüğümde hiçbir şey söylemedi. Başka kimsem ve hiçbir yerim olmadığını ve hastalığımın herhangi bir şekilde ulaşmamı engelleyeceğini biliyordu.

Ertesi akşam Lindy'yi ziyaret ettiğimde ona yüzleşmeyi anlattım. "Artık biliyorsun, neden polise gitmedin? Sesi yüksek, histerik. 'Beni hemen bırakabilirsin. Seni durduran ne?'

Yapabileceğim bir şey olmadığını, benim için riskin çok büyük olduğunu anlatmaya çalıştım. çok yüksekti. Ona babamın benim de onunla seks yaptığımı ima ettiğini söyledim, ki bu hastalık nedeniyle hiç mantıklı değildi. Bir süre sessiz kaldı. Bir süre sonra, "Bu hastalığınız, nekrotik her neyse, çok uygun, değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun? Benim için uygun değil. Benim lanet olası bir hayatım yok. 'Sana her şey hakkında yalan söyledi, her şey...'

Birkaç ay önce babamdan yeni bir araştırma bulmasını istemiştim. Hastalığımla ilgili bulabildiği tüm belgeleri. Eve deforme olmuş cesetlerin ve hastane yataklarında mumyalanmış insanların fotoğraflarının olduğu çıktılar getirdi.

izolasyon odalarında bandajlar. Bir Alman kliniğindeki araştırmalardan söz ediliyordu, ancak bu ilerleme yavaştı ve durumun nadirliği nedeniyle yeterince finanse edilmiyordu. Ufukta bir tedavi görünmüyordu.

'Bahse girerim hiçbir hastalığın yoktur. Seni insanlardan uzak tutmak için kullandı. Hiç okula gitmedin. Hayatında hiç annen olmadı, değil mi? Ona ne oldu?'

Ona annemden bahsetmek istemedim. "Bilmiyorum.

"Yani, tüm hayatın boyunca, baban ve sen vardınız. Bunun ne kadar çılgınca olduğunu biliyor musun? O aptal eldivenleri çıkar ve buraya gel ve bana dokun, sadece

"Elimi ya da kolumu. Zincirin izin verdiği kadar uzandı. Geri çekildim.

"Bu konuda bana yalan söylemezdi.

"Sana annenin nerede olduğuunu bile söylemedi. Artık bana ne yaptığını biliyorsun. Bu hastalığı hiç duymadım. En azından şüpheli.'

"Kes şunu! Ona bağırdım.

'Beni bırakmak zorundasın! İkimizin de kaçması gerek,' diye bağırdı onu içeri kilitlediğimde.

Lindy'nin söyledikleri doğruysa, kaçırdığım onca hayatı düşündüm. Sonra da Rangi'yi düşündüm. Eğer nekrotik hominoid bulaşıcılığımlı olmasaydı, onu kolayca kurtarabilirdim. Eğer nekrotik hominoid bulaşıcılığımlı olmasaydı, ölümünden ben sorumlu olurum.

O akşam babama bu konu hakkında hiçbir şey söylemedim. Bir gün önceki büyük hesaplaşmamızdan sonra hiçbir şey olmamış gibi davrandı. O yemek yaptı, ben de masayı hazırladım. Sonunda, ikimiz de masaya oturduğumuzda konuşmaya başladı.

"Peter," dedi, Londra'dan ayrıldığımızdan beri bana ilk kez böyle hitap ediyordu, "senin kendi hastalığın var, benim de kendi hastalığım var.

"Ne?" dedim. Suratımı asarak söyledim.

"Bırakın konuşayım, lütfen. Olduğum şeyle gurur duymuyorum. Bunun bir hastalık olduğunu biliyorum, genç kızlara olan bu ilgi, ama kontrol edemediğim bir hastalık. Senin hastalığın gibi. Neysek oyuz ve -'

"Kontrol sende," diye sözünü kestim. Kendisini kurban olarak göstermesine izin vermeye hazır değildim. 'Annemi çocukken bahçesinden çıkarmayı sen seçtin, Lindy'yi gölden kaçırmayı sen seçtin ve daha da kötüsü, bunu benim için yapıyormuş gibi davrandın.

Hastalığım konusunda ona meydan okumadım. Bunu kendim araştıracaktım.

"Ben hastayım Peter, bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?

'Polise teslim olmalısın. Onlara kim olduğunuzu ve İrlanda'da ne yaptığınızı anlatın.

"Peki sana ne olacak?" "İdare ederim.

Peki ya kız kardeşim?' 'Kim?'

"İrlanda'da, o odada doğan bebek! Sesimi yükselttim.

"Ona ihtiyacım yoktu, Peter. Bir oğul istiyordum ama bir kız değil ve zalim de değildim. O çocuğu Denise'den alabilirdim ama bu onu mahvederdi.

"Zaten kırılmadığını mı düşünüyorsun? Kim bilir kaç yıl boyunca bir radyatöre zincirlenmişti? Daha iyisini bilemeyecek kadar küçükken bana onu tekmelememi ve ona vurmamı söyledin. Ve onun asla karşılık vermeyeceğini biliyordun. çünkü beni seviyordu."

"Seni seviyorum," dedi ve gözlerindeki yaşları görebiliyordum. Elini koluma koydu ve orada kalmasına izin verdim, insan temasına o kadar açtım ki. Biz

Küçükken her zaman dokunsal bir ilişkim vardı, ancak ergenliğe girdiğimde bu daha az uygun görünüyordu. İpuçlarını televizyondan alıyordum ve yetişkin erkekler babalarıyla el ele yürümüyorlardı. Onlara sarılmıyor ya da yakın durmuyorlardı. Babamdan fiziksel olarak geri çekildim, ancak dokunuşunu çok özlemiştim. O anda onun için üzüldüm. Ama bir sonraki haftayı kütüphanede geçirmeyecek kadar üzülmедim.

Evde, babam ve ben bir anlaşmaya vardık. Onu ofisine bıraktıktan sonra günlerimi nasıl geçirdiğimi bilmiyordu. Arazide çalıştığımı sanıyordu. Lindy hakkında konuşmadık. Anahtarı mutfak masasının üzerine bırakmıştı. O isteyken onu ziyaret edebilirdim ama bunu yapmakta zorlanıyordum. onunla yüzleşmek. Market alışverişi dışında onu yalnız bıraktım.

Kütüphanede, ellerindeki tüm tıp dergilerini istedim ama sadece *Yeni Zelanda Tıp Dergisi* vardı. Önceki beş yılın tüm sayılarını inceledim. Benim hastalığımın hiç bahsedilmiyordu ama belki de Yeni Zelanda çok küçüktü diye düşündüm. Babam inanılmaz derecede nadir olduğunu söylemişti. Kütüphane *British Medical Journal*, *The New England Journal of Medicine* ve *Journal of the American Medical Association*'ın eski sayılarını sipariş etmeyi kabul etti. Bu dergilerin hepsine Yeni Zelanda'daki dergide atıfta bulunulmuştu. Balondaki Çocuk'u hatırladım. Dünyada Ağır Kombine Bağışıklık Yetmezliği olan tek çocuk o muydu? Ne kadar farklıydı benim hastalığım mıydı? İrlanda gibi küçük bir ülkede babam bana nasıl teşhis koydu?

Dükkanlara, kütüphaneye gitmeye, sebzelerimi satmaya başladığımdan beri, diğer tüm çocukların şort ve atlet giydiği yaz aylarındaki rahatsızlığa rağmen kendimi korumak için tüm işlemlerimi kulaklıklılı şapkaların yanı sıra eldivenler ve birkaç kat daha fazla giysi giyerek gerçekleştirdim. Saçlarım boynumu örtmesi için bilinçli olarak uzundu. Sakal bırakmayı planlıyordum ama yüzümdeki kıllar hâlâ seyrekli. Tanıdığım insanların

Tuhaf göründüğümü düşünenler oldu, ama babam kimsenin anlamayacağı için bir şey açıklamanın anlamı olmadığını söylemişti. Ne kadar temkinli olsam da birkaç kez insanlarla karşılaştım ve her seferinde dehşete kapıldım, ancak hiçbir zaman ten tene temas olmadı. Babam dişlerimi yaptırmıştı, bu yüzden dişlerimde bir sorun yoktu. Tekrarlayan bademcik iltihaplarım vardı ama babam her zaman antibiyotik bulup tedavi ettirmeyi başarırdı. Hiç doktora gitmemiştim. Belki de zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

Sally

"Peki, Mark Butler kim? Beni mutfak masasına oturturken Angela'ya sordum.

"Elinde bir fincan çay olana kadar bekleyelim," dedi ve su ısıtıcısını çalıştırdı.

Kapı çaldı. Angela peşimde kapıya yöneldim ve kapıyı açtığımda çok büyük bir üniforma giymiş genç bir gardiyanla karşılaştım.

"Ben Garda Owen Reilly, bir kanıt toplamak için buradayım," dedi. "Kart ve zarf orada," dedim ve üzerinde Martha'nın post-it'inin bulunduğu masayı işaret ettim. Angela'yı doğum günü kartı konusunda hızlıca bilgilendirdim. Gardiyan bir cımbızla aldı ve bir kanıt torbasına koydu.

"Ona Mark Butler'dan bahsedelim mi? Ona ben sordum. Garda Reilly bize şaşkınlıkla baktı.

"Bunun gardiyanın sorgusuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi Angela. "Bırakalım da adam işine devam etsin.

'Eğer komik bir şey varsa bana söylemelisin,' dedi.

'Bu özel bir aile meselesi,' dedi Angela. Sırrın kendisine söylenmemesine sinirlenmiş görünüyordu.

Ben de sinirlenmiştim. Garda Reilly'nin üzerine kapıyı kapatırken ona döndüm ve "Anlat bana!" dedim.

Beni mutfığa geri götürdü, sandalyeye oturttu ve çaydanlığı doldurmaya devam etti.

'Tanrı aşkına Angela, ben çocuk değilim. Sen ne bilirsin ki? İki bardağı masaya koydu ve karşıma oturdu.

'Özür dilerim, sizi korkutmak istememişim. Tehlikeli olduğunu düşünseydim gardiyana söylerdim ama muhtemelen tamamen alakasız bir şey.

"Ne var?" Angela'nın daha önce hiç bu kadar sinir bozucu olduğunu görmemişim. Gözleri neredeyse kafasının içinde dans ediyordu.

"Tamam, nereden
başlayacağım?" "Sadece başla!

Bağırmamaya çalıştım.

"Elaine Beatty'i Facebook'ta buldum.

Kasıtlı olarak hiçbir sosyal medya sitesine üye olmamıştım. Tina bunların akıl sağlığım için iyi olmayacağını söylemişti. Gerçek hayattan arkadaşlar istiyordum ve adım artık röntgencilerin ve muhtemelen öz babamın ilgisini çekecek kadar iyi biliniyordu.

"Mark'ın eski karısı mı?

"Evet, ona özel bir mesaj göndererek Mark hakkında konuşmak istediğimi söyledim. Cevap vermemesini ya da beni görmezden gelmesini bekliyordum ama bir saat içinde cevap verdi. Telefon numaralarımızı değiştirdik ve ben de onu aradım. Onun için endişeleniyordu. Dramatik bir şekilde durakladı.

'Mark Butler sorunlu bir adam. Evlenmeden önce iyi bir sebepten dolayı soyadını tapu senediyle değiştirdi.

"Asıl adı neydi?" "Mark Norton.

"Ama bu benim adım, daha doğrusu öz annemin adıydı. "Sally, o senin amcan.

Oturduğuma sevinmişim ama yine de masaya tutundum.

"Denise kaçırıldığında dört yaşındaydı. Ona tapardı.

Ailesini yok etti,' dedi Angela.

Bekle, ne? Hiçbir notta onun adını görmedim. Kayıtlarda Denise ondan hiç bahsetmiyor - en azından ben öyle düşünmüyorum?

'Belki de Conor Geary'den önceki çocukluğuyla bağlantı kuramadı? On bir yaşında kaçırıldı, yirmi beş yaşında serbest bırakıldı. Tutsaklığı özgürlüğünden daha uzun sürmüş. Onu hatırlamamış olması bile mümkün. Ve bir yıl sonra hastanede öldü.'

"İntihar etti.

"Evet. Elaine'e göre anne ve babasının ikisi de sinir krizi geçirmiş. Babası şişeye vurmuş. Annesi işleri zar zor bir arada tutmuş. Ondan sonraki tüm çocukluğu ve ergenliği ipuçlarını kovalamakla geçmiş. Denise'in kayboluşu hayatlarına hükmetmiş. On altı yaşına geldiğinde ailesi onu aramaktan vazgeçmişti ve bu yüzden onları affedemiyordu. Sonra, on sekiz yaşındayken, Denise bulundu, seninle birlikte. Ve onu görmesine izin verilmedi.

Hatırlamalısınız, o zamanlar kendi babası da dahil olmak üzere hiçbir yetişkin erkeğin yanında olmak istemiyordu. Baban - yani Tom - onun gördüğü tek erkekti.

"Ve tüm bunları size karısı mı anlattı?

"Evet, Dublin'de üniversitede tanışmışlar. İnsanlar soyadını duyar duymaz, artık kötü şöhretli olan Denise ve Mary Norton ile bir bağlantısı olup olmadığını öğrenmek istediler. Ailesi Fransa'ya taşınmıştı, kız kardeşi ölmüştü. Çok fazla içki içen acınası biriydi ama Elaine onun onu kurtarmak. Adını değiştirmek onun fikriydi, böylece sürekli sorulardan kaçabilecekti. Genç yaşta, yirmi iki yaşında evlendiler ve bir aile kurduklarında onu düzeltebileceğini, normal bir hayat yaşayabileceklerini düşündü. Ama o hâlâ kız kardeşini kaçıranı bulmayı takıntı haline getirmişti ve evlat edinilmene izin verdikleri için ailesine öfkeliydi. Herkes gibi ona da senin İngiltere'de evlat edinildiğin söylenmişti.

"Onu arayacağım. Neden bana bunların hiçbirini anlatmadı?" dedim.

"Hayır, bekle, bunu iyice düşünmeliyiz. Elaine çocuk sahibi olmayı reddettiğini çünkü tarihin tekrerrür edebileceğinden, çocuğunun kaçırılıp Denise gibi muamele görebileceğinden korktuğunu söyledi. On dört yılın sonunda evliliklerini bitiren de buydu. Saplantısı. Onun bildiği bir ilişki yoktu.

"Bana yalan söyledi.

"O ve Elaine'in arası hala iyi. Onu danışmanlığa gitmeye ve yeni ilgi alanları bulmaya zorladı. Ve bir süre için istikrarlıydı. Yeniden evlendi ve yeni kocası ve oğluyla mutlu, ancak babanızın ölümünden sonra, manşetlere çıktığınızda ve esaret altında doğan bebek olarak ifşa edildiğinizde -"

"Beni hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi gösteriyorsun.

"Özür dilerim, kelimelerimi daha dikkatli seçmeliydim. Ama Sally, o zaman Mark tekrar takıntılı hale geldi. Elaine, Tom'un cenazesine gittiğini söyledi. Ve sonra, onun tavsiyesine rağmen, Carricksheedy'de iş aramaya başladı. Seninle bağlantı kurmak için yanıp tutuşuyordu. Elaine Fransa'daki ailesini bile aradı ve annesinin öldüğünü öğrendi. Babası, yani büyükbaban, seninle ilgili haberler karşısında şoke olmuş ama Conor Geary kadar tehlikeli olduğunun kanıtıydı. Mark'ı aradı ve seni rahat bırakmasını söyledi ama Mark durdurulamadı. Babası Elaine'den müdahale etmesini istedi.

'Bu hala mantıklı gelmiyor. Neden bana kim olduğunu söylemedi?'

"Bilmiyorum. Ama Sally, ne istediğini merak etmelisin. Acaba sadece seni tanımak mı istiyor? Ya da ne olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek

Babanın dosyalarını mı okumaya çalışıyor? Yoksa Conor Geary'yi bulmak için ipucu mu arıyor? Hepimizi kandırabilecek kadar yetenekliydi.'

'Ya bunların hepsini o istediye? Eğer Denise'in kardeşiye, amcamsa -' bu kelime ağzımdan tuhaf çıktı- 'o zaman bence bu dosyaları görmeye hakkı var.

"Kendisinden bahsedilmediğini görünce çok üzülecektir.

Olabilir. Ama gerçeği öğrenmeye hakkı var, değil mi? Onu arayacağım ve tüm bu olanlarla yüzleştireceğim.

'Elaine onun için endişeleniyor. Telefonlarına da cevap vermiyor. Bu sabah Mervyn Park'ı aradım. Hasta olduğunu söyledi.'

"Tina benimle içgüdü ve içgüdüsel hisler hakkında konuştu. Benim için gerçekten endişelendiğini düşünüyorum, ancak gerginleştiği zamanlar oldu ve bu beni tedirgin etti. Bir doktor olarak siz ne düşünüyorsunuz?

"Bir doktor olarak bunu size söyleyemem - birincisi, çünkü o hiçbir zaman benim hastam olmadı ve ikincisi, çünkü olsaydı bile size söyleyemezdim. Ancak dışarıdan bir gözlemci olarak ve son yirmi dört saat içinde Elaine ile uzun uzun konuşmuş biri olarak, en azından profesyonel yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Herhangi bir suç işlemedi. Olsa olsa onun için üzülüyorum.

"Ona mesaj atacağım. Muhtemelen telefonuma cevap vermeyecektir.

Ona bir mesaj gönderdim. *Amcam olduğunu biliyorum. Konuşmamız lazım. Lütfen beni ara.*

'Angela, artık bu evde kalmak istemiyorum. Kendimi güvende hissetmiyorum. Nadine kulübenin gelecek ay taşınmaya hazır olacağını söyledi. Daha erken taşınamaz mıyım?'

Peter, 1985

Nekrotik hominoid bulaşma diye bir şey yoktu. Auckland'da ziyaret ettiğim doktor psikiyatrik değerlendirmeye gitmemi istedi.

"Böyle bir şey olmadığından kesinlikle emin misiniz?

Doktor bana "Bunu nereden duydun?" diye sordu. "Ailen dışarıda mı?

"Nadir görülen bir hastalık, duymamış olabilir misiniz?

'Başka bir insana dokunamayacağınıza mı inanıyorsunuz? Cidden, ailen nerede?'

"Arabayı park ediyorlar.

"Sana söylediler mi -

"Peki ya Baloncuktaki Çocuk? Sözünü kestim.

Teksas'taki o zavallı çocuk mu? Sanırım oto-immün bir hastalığı var. Cildiniz bana iyi görünüyor. Şapkanızı, eldivenlerinizi ve belki ceketinizi, kazağınızı ve gömleğinizi çıkarmak ister misiniz, daha yakından bakayım?

"Hayır!

"Sana dokunmayacağıma söz veriyorum. İki kat güvende olmak için ameliyat eldivenleri giyeceğim.

Şapkamı çıkardığımda ve uzun saçlarım şapkamdan döküldüğünde ve eldivenlerim terleyen ellerimi ortaya çıkardığında inanılmaz derecede gergindim. Yeleğimi başımın üzerine çektim ve o da etrafımda dolaştı. 'Herhangi bir apse, lezyon ya da yara görmüyorum. Hiçbir yerde yara izi yok. Kalp atışlarınızı stetoskopla kontrol etmemin bir sakıncası var mı?

Soğuk metal bir diski göğsüme bastırdı ve dinledi. "Biraz hızlı, çünkü sanırım gerginsin, ama tamamen normal aralıkta.

Israr ettim. 'Ama belki de duymamışsınızdır? Muhtemelen NHC olarak adlandırılıyordur?

"İnanın bana, tıp fakültesinde durum ne kadar tuhafsa o kadar ilgimizi çekerdi. Eğer bu şey, nekrotik bir şey bulaşıcıysa, eğer gerçekten varsa,

herkes bunu bilirdi.

"Peter," diye devam etti, randevu alırken kullandığım eski adımı kullanarak, "hiç bir psikiyatriste göründün mü?"

"Başka birinin tenine dokunursam ölmeyeceğimi mi söylüyorsunuz?"

'Yani hiçbir şey, *hiçbir şey* olmayacak. Denemek ister misin?' Eldivenlerini çıkardı.

"Ya yanıyorsan?"

"Aileni bekleyelim mi? Penceresinin dışındaki yarı boş otoparkı işaret etti.

'Doğduğumdan beri bu durumdayım,' dedim.

"Adresiniz ne demiştiniz?"

Resepsiyon görevlisine kayıt yaptırırken Auckland'da yanlış bir adres vermiştim. Dr. Bergstrom formu onun önüne uzattı. Aceleyle giysilerimi, şapkamı ve eldivenlerimi geri giydim. "Gidip ailemi bulacağım," dedim ve kapıya doğru ilerledim. Masasından sıçrayarak beni alıkoymaya çalıştı.

"Lütfen bekleyin," dedi. 'Yardıma ihtiyacınız olduğunu düşünüyorum, ama bu tür bir yardıma değil -' Uzandı ve eldivensiz eliyle yüzüme dokundu. Çılgılığımı bastırdım ve kapıdan dışarı fırladım, bekleme odasından geçtim ve sokakta öyle bir koştum ki arabayı bulmam on dakikamı aldı.

Hemen dikiz aynasından yüzümü kontrol ettim, erimiş bir deri görmeyi bekliyordum. Yandığını hissedebiliyordum ama aynada her şey normal görünüyordu. Otuz dakika boyunca arabanın içinde korku ve panik içinde oturdum ama yavaş yavaş yanma hissinin zihnimin bana söylediği şey olduğunu fark ettim

Beklediğim gibi. Orada hiçbir his yoktu. Onun dokunuşuyla bir şekilde hissizleşip hissizleşmediğini anlamak için derimi çimdikledim, ama çimdiklemeyi hissettim. Yüzümdeki çıplak elinin hiçbir etkisi yoktu. Buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Şehir merkezine doğru sürdüm, zihnim öylesine karışık ki vardığımda nerede olduğumu hatırlayamadım. Bir ara sokağa park ettim ve hava soğuk olmasına rağmen şapkamı ve eldivenlerimi çıkardım. Onları arabada bıraktım. İşlek bir caddeden aşağıya doğru yürüdüm ve Whitcoulls kitapçısına girdim. Tezgâhın arkasındaki adam başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi.

"Merhaba!" dedi. Konuşamadım. Ngaio Marsh raflarına gittim ve Lindy için bir tane seçtim, sonra tezgâha döndüm. Adam sordu: "Dışarısı soğuk mu?"

Başımı salladım, hâlâ konuşamıyordum ve titreyen elimi yirmi dolarlık bir banknotla uzattım. Bana dokunmadan elimdeki notu aldı ve kasaya yöneldi.

Para üstünü bana uzattıktan sonra

yine elime dokunmadan açık avucuma koydu. Üstünü cebime attım ve sonra elini elime alıp sıktım.

'Çok teşekkür ederim,' dedim.

Şaşırmış görünüyordu ve gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladığında beni omzumdan tuttu. 'İyi misin evlat? Bir şey mi oldu? Elim dokununca karıncalandı ama ne bir yanma ne de bir renk değışikliğı vardı, sadece bu adamın elinin bıraktığı sıcak bir iz vardı. Başımı bu yabancının omzuna gömmek istedim ama döndüm ve dükkânı terk ettim.

Rotorua'ya geri döndüm, hızlandıkça öfkem kabarıyordu. Babamı dişçi muayenehanesinden alma vakti geldiğinde şehre vardım.

Pencereden el salladı ve kapıyı arkasından kilitleyerek dışarı çıktı. Yolcu koltuğına oturdu ve evrak çantasını arkaya attı. O emniyet kemerini bağlamadan ben yola çıktım.

"Acelen ne?" dedi.

"Bana tekrar nekrotik hominoid bulaşıcılığından bahset," dedim, sesimdeki buzu tutmaya çalışarak.

"Bundan bahsetmeniz komik. Bugün Melbourne'daki bir immünologu aradım ve herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istedim. Korkarım ufukta bir tedavi görünmüyor ama sanırım artık buna alışmışsındır, Steve.

Öyle mi? İmmünologun adı neydi? Onunla kendim konuşmak isteyebilirim.'

"Sanırım tıbbi işleri bana bırakmanız en iyisi olacak. "Onun adı ne?

"Dr. Sean Kelly.

İrlandalı bir isim. İlginç. Hangi hastanede çalışıyor?' 'St Charles.'

"Doğru. Peki bu genel bir hastane mi yoksa bağışıklık hastalıkları konusunda uzmanlaşmış bir hastane mi?

Sakalını sıvazladı ve ona baktığımda gözlerimin içine baktığını gördüm. 'Bu bir uzmanlık hastanesi. Şu anda tüm fonlar bu yeni eşcinsel hastalığı olan AIDS'in araştırılmasına gidiyor.

Hiç tereddüt etmedi ama babam yalan söyleme konusunda uzmandı.

"Peki bana tam olarak ne zaman teşhis kondu? Yani, eğer o ek binada doğduysam, hastalığım olduğunu nasıl anladınız?

"O küçük kaltak -

Gözlerimi yoldan ayırdım ve ona baktım. "Ona öyle deme.

'Tanrı aşkına Steve, Lindy Weston'ın sana söylediği hiçbir şeye inanamazsın. O da onlardan biri.'

"Herhangi bir hastalığım yok, bu konuda da bana yalan söyledin.

'Peki, eğer risk almak istiyorsan -'

Peki ya Rangi? Ondan bir metre uzaktaydım. Onu kolayca kıyıya çekebilirdim ama kendimi kurtarmak için boğulmasına izin verdim.

"Melezdi ve kötü bir etkisi vardı. Sana bira içirdi -'

'Akıllı ve nazikti. O benim arkadaşımdı! Bağırmaktan kendimi alamadım.

"Yola dikkat et!

Evimize giden arka yoldan yavaşça yükselen bir tepeye sapmıştık. Direksiyonu düzeltmeye çalıştım ama aşırıya kaçtım ve yolun diğer tarafına geçerek dik bir inişe yöneldik. Panikledim ve fren yerine gaz pedalına bastım. Motor tam bir dakika boyunca çığlık attı ve sonra temiz havaya çıktık. Defalarca yuvarlanırken çıkardığımız gürültüyü asla unutmayacağım. Daha sonra polis sadece on beş metre düştüğümüzü söyledi ama sanki dikey bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyormuşum, yoldaki her kayaya çarpıyormuşum, başım arabanın tavanı ile ön cam arasında sekiyormuş gibi hissettim. cam kırıldı.

Babamın çığlığını daha önce hiç duymamıştım. Ne garip bir ses. Ağzımı açtım ama bir kâbustaki gibi ses çıkmadı. Kan görüşümü doldurdu ve durana kadar düşerken metalin gürültülü bükülmesini ve kemiklerin çatlamasını duyabiliyordum. Araba baş aşağı duruyordu. Titreyen ellerimle gözlerimdeki kanı sildim. Benim kapım parçalanmıştı. Babamın kapısı toprağa saplanmıştı, parçalanmış ön camdan üzerimize çamur yuvarlanıyordu. Dizlerime dolanan emniyet kemerini çözdüm ve kendimi dışarı çekmeden önce arabanın tavanına düştüm. Ayağa kalkıp yönümü bulmaya çalıştığımda sağ ayak bileğimde yakıcı bir acı hissettim. Babama dönüp baktım. Hâlâ çığlık atıyordu. Gömleği kanla lekelenmişti. Araba etrafını sarmıştı ve kapıya doğru ezilmiş gibi görünüyordu. Bu şekilde durduğu için kapıya ulaşamıyordu. Sağ kolu ezilmiş ve kırılmıştı. Benzin kokusu içimi doldurdu. Burun deliklerini açtım ve arabanın arkasındaki çalılıkta bir alev bulutu fark ettim.

'Yanıyor,' dedim sesim titreyerek.

Babam bana doğru hamle yaptı. "Çıkarın beni! Kafası arabanın tavanına yanlamasına sıkışmıştı. Onu emniyet kemerinden kurtarmak benim için kolay olurdu. Eminim zamanım olurdu. Onu dışarı çekebilirdim. Ama onun yerine dirseklerimle yokuşu tırmanmaya çalıştım. işe yaramaz ayağı, acıyla inliyordu. Babam yine çığlık atıyor, "Beni burada bırakma!" diye yalvarıyordu. Peter! Lütfen!" ve sonra öfkeyle, "Ben senin babanı. Çıkarın beni buradan! Sete doğru ilerlerken alevlerin beni ele geçirdiğini duydum. Babamın çığlıklarını duydum. Arkama bakmadım.

Ambulans görevlisi sağ ayağımı kaldırırken karanlıkta yolun kenarında bir sedyenin üzerinde uyandım. Bir diğeri çıplak elleriyle başımı tuttu. Şok çok şiddetliydi ama bunun bana dokunmasından mı yoksa bileğimdeki acıdan mı kaynaklandığından emin değildim. Gömleğim ve ceketim kurdeleler halinde çimenlerin kenarında. Pantolonum kesilerek açılmıştı. Ayağıma bakmaya cesaret edemedim. Ambulans görevlileri benimle yumuşak ve kederli seslerle konuştular. "Adın ne evlat?

Benim adım neydi? Kendimi bitkin hissediyordum, konuşamayacak kadar yorgundum. Adamlardan biri 'Sanırım iyileşecek' dedi. Kan öksürmüyor ya da karnını tutmuyor, yani muhtemelen iç organlarında bir sorun yok. Sence babası mıydı?"

'Evet, o benim babamdı' diyecek kadar başımı kaldırdım.

Hastanede herkes bana dokundu; hemşireler, doktorlar, polisler, sosyal hizmet görevlileri, din görevlileri. İlk iki gün aldığım ilaçların etkisiyle her dokunuş bana neşe veriyordu. Herkesle el sıkıştım, gözyaşı döktüm, olan biten her şeyin çılgınlığına yüksek sesle güldüm. Ayağım hemen ameliyata alındı. Ayak bileğimi kırmıştım. Temiz bir kırılma olduğunu söylediler. Altı Haftalarca alçıda kaldıktan ve koltuk değneği kullandıktan sonra eskisi kadar iyi olurdum.

Ne zaman bir hemşire ya da bayan doktor boynumun altına dokunsa ereksiyon oluyordum. Çoğu bunu fark etti ve görmezden geldi, ancak bazıları nazikçe bunun utanılacak bir şey olmadığını ve özellikle benim yaşında tamamen normal bir tepki olduğunu söyledi. Gün geçtikçe kendimi daha az ucube gibi hissediyordum.

Kafamın dikiz aynasına çarptığı yerde saç çizgim boyunca bir yırtık vardı. Başıma atılan dokuz dikiş beni biraz Frankenstein'ın canavarına benzetmişti. Yemekler düzenliydi ve babamla benim pişirdiğimiz yemekler kadar sağlıklıydı. Hepsi benden çok daha yaşlı olan dört erkekle aynı koğuşu paylaştım. Daha önce hiç kimseyle aynı odayı paylaşmamıştım. Yedi yaşındaki o iki geceden beri. Bu adamlar benimle sempatik bir şekilde konuştu. Bir hemşire bana yerel bir gazeteciye geri çevirdiğini söyledi.

bana babamın son anlarını sormak istediler. Yaşayan hiçbir akrabam olmadığını açıkladığımda hepsi rahatsız oldu. Benden yetim olarak bahsettiler.

Hastanedeki herkes benim için üzülyordu. Saç kesimi ve yeni kıyafetler de dahil olmak üzere istediğim her şeyi aldım.

Polis babamın ölümünün kaza olduğuna karar verdi. Bir köpekten kaçmak için direksiyonu kırdığımı söyledim. Rotorua'nın her yerinde köpek görmek alışılmadık bir şey değildi, bu yüzden tamamen inandırıcıydı. Polis çok nazikti. Bana arabadan ve babamın yanmış cesedinden çıkarabildiklerini içeren bir çanta verdiler: Erimiş kayışıyla birlikte kırık saati, sahte evlilik yüzüğü, büyük anahtar seti ve içinde bazı vergi formları ve arabadan atılmış o günün gazetesi olan bir evrak çantası.

Rotorua Daily Post benim için bir bağış kampanyası düzenledi. Rotorua halkı son derece cömertti. Yerel muhabir Jill Nicholas'ın benimle röportaj yapmasına izin verdim. Sosyal hizmet görevlisi bana, teknik olarak kendi başıma yaşayabilecek yaşta olmama rağmen, bir aile yanında kalmamı şiddetle tavsiye ettiğini söyledi.

bir süreliğine arkadaşlar. Yıllardır bağımsız yaşadığım, yemek pişirip alışveriş yaptığım ve sebzelerimle kendi paramı kazandığım konusunda ısrar ederek teklifi reddettim. Okula gitmemiş olmama ve yerel bir doktora kayıtlı olmamama şaşırdı. Babamın mirasını görüşmek üzere bir avukatın beni hastaneden aramasını sağladı. Yeterince iyi olduğumda onu ofisinde ziyaret edebilecektim ama bu arada cömert

Rotorua'nın en iyilerinden gelen bağışlar beni ayakta tutacaktı. Yedek bir araba alabilirdim, ki en acil ihtiyacım olan şey de buydu.

Kazadan on gün sonra, mümkün olduğunca dinlenmem tavsiye edilerek iki koltuk değneği ile taburcu edildim. Bir bölge hemşiresi her gün saat 11'de ziyaretime geliyordu. Sosyal hizmet görevlisi beni hastaneden eve bıraktı ve yolda marketten alışveriş yapmak için durdu.

Evin içinde bir tur attı ve basamak olmadığından emin oldu.

Her şey uygun bir şekilde yerleştirilmişti. Ahırını araştırmakla ilgilenmedi ama sebze tarlamın etrafında bir yürüyüş yaptı. Bana tekrar aramak istediğim biri olup olmadığını sordu. Bir telefon kurmak için ondan yardım istedim ve zaten bir telefonumuz olmadığı için şaşkınlık ve dehşet içinde olduğunu belirtti.

'Acil olarak' bu konuyla ilgileneceğini söyledi. İsteksizce beni kendi halime bıraktı. Hemşire sabah orada olacaktı.

Sosyal hizmet görevlisi kolumu okşadı ve bana cesur bir çocuk olduğumu söyledi. Onun dokunuşuyla parladım.

Lindy'yi özlemiştim ama suya erişimi olduğunu biliyordum. Yemeği bitmiş olabilirdi ama artık evdeydim. İyi olacaktı. Ve bir daha asla babamla tekrar yüzleşmek. Gitmek istemesinin sebebi oydu. Sadece ikimiz olacaktık. Benimle kalmaktan mutlu olacaktı.

Sosyal hizmet görevlisi gider gitmez anahtarı arka kapının mandalından çıkardım ve elimdeki torbayı sallayarak ahıra doğru yürüdüm. Bir koltuk değneği ile alışveriş.

OceanofPDF.com

Sally

Ertesi hafta, Eylül ayının son haftası kulübeye taşındım. Tüm yapısal işler tamamlanmıştı. Çalışan bir banyo ve mutfagım vardı ama halı ya da perde yoktu. Duvarlar sıvanmış ama boyanmamıştı. Veranda alanı henüz bitmemişti ve koridordaki yer karoları henüz döşenmemişti. Mobilyaların çoğu henüz teslim edilmemişti, ama yatak odası için çarşaflar asmıştım. perdeleri ve eski kanepeyi, mutfak masası ve sandalyeleri evden aldım. Zaten hiçbir arkadaşım onları istememişti. Geçici bir çözüm olarak yere sermek için birkaç ucuz kilim aldım.

Nadine beni çeşitli işlerini bitirmek için gelen tüm esnaf ve kadınlarla tanıştırdı. Günün her saatinde insanların gelip gitmesi rahatsız ediciydi. Mümkün olduğunca çok zamanımı dışarıda geçirdim.

Piyanomu çok özlemiştim ama inşaatçılar tozdan dolayı hala çalışırken onu kulübeye yerleştiremezdim, bu yüzden bir hafta boyunca Dublin'deki Christine Teyze'nin yanına gittim ve her gün onun piyanosunu çaldım.

Mark Butler/Norton hakkındaki her şeyi duyunca şok oldu. Ama onun bir Annesinin ona Denise'in bir erkek kardeşi olduğunu söylediğini hatırlamıyor. "Jean, Denise'in ailesiyle Tom'dan çok daha fazla iletişim halindeydi. Kardeşinin çok büyük olduğunu, Denise'in onu en son gördüğü dört yaşındaki çocuk olarak tanıyamayacağını söylediğini hatırlıyorum.

Babam annemin dosyalarını neden atmıştı? Christine Teyze iç çekti. "Baban mükemmel değildi, Sally. Bunu anlamaya başlamıştım. Gençken hep inatçı biriydim ama annem beni sık sık yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorlardı. Şimdi, yaklaşık iki yıllık terapiden sonra, annemin beni entegre etmeye çalıştığını, beni kulüplere katılmaya, okul diskolarına ve partilerine gitmeye teşvik ettiğini anlayabiliyordum. Babam ona karşı geliyor ve her zaman not alarak istediğimi yapmama izin veriyordu. Bir keresinde bir tartışmaya kulak misafiri olduğumu ve annemin babama 'O senin vaka çalışman değil, o bizim kızımız' diye bağırdığını hatırlıyorum.

Bu arada, Tina ve ben özellikle öfke kontrolü üzerinde çalıştık. Ona Caroline'a karşı hissettiğim ezici öfkeden bahsettiğimde, öz annemden öğrendiğim öfkeyi üstlendiğimi görmeme yardımcı oldu. Onun dosyalarından, özellikle de o kasetlerden ve muhtemelen bastırılmış anılardan.

"Bana sık sık annen olarak onunla ilişki kuramadığını söyledin, Sally, ancak bazı şeylere tanık olmuş ya da en azından en aşırı duygusal ve fiziksel istismarın sonuçlarından bazılarını görmüş olmalısın. Sen ya da sevdiğin biri ya da bir şey tehdit edildiğinde' - Sally'nin kastettiği Toby'yi benden aldığı anda Angela'ya saldırdığım zaman - 'Denise'in muhtemelen yaptığı gibi saldırmak istiyorsunuz. Öfke ikincil bir duygudur. Öfke korkudan ya da kendimizi savunmasız veya çaresiz hissettiğimiz herhangi bir duygudan kaynaklanabilir. Ama artık bir yetişkinsiniz, bir odada kilitli değilsiniz. Farklı güçler kullanabilirsiniz. Sesinizi kullanabilir ve yürüyüp gidebilirsiniz. Sahip olduğunuz en önemli araçlardan ikisi. Unutmayın, bir odaya kapatılmış bir çocuk değilsiniz. Şiddet neredeyse hiçbir zaman uygun bir tepki değildir.

Düşünecek çok şeyim vardı.

Mark mesajıma hiç cevap vermedi ve Angela beni Elaine ile temasa geçirdiğinde, o da ondan haber alamamıştı.

"Endişeliyim," dedi bana, "ama bunu daha önce de yaptı, strese girdiğinde haftalarca ortadan kayboldu ve sonra özürler ve bir daha asla yapmayacağına dair sözlerle dolu olarak tekrar ortaya çıktı. Bu onun bir alışkanlığı. Sanırım siz benim eski yeğenimsiniz?"

Arkadaş canlısıydı ve benimle buluşmayı teklif etti.

"Ben öyle düşünmüyorum. Sen ve ben doğru düzgün akraba değiliz." "Tamam, madem öyle hissediyorsun.

'Yine de garip olurdu, değil mi? Tek yapmamız gereken bilgi alışverişinde bulunmak. Bunu telefonda da yapabiliriz. Siz benim ailem değilsiniz.'

"Sanırım değil.

"Mark benim amcam ve bana söylemesi gerekirdi. "Daha fazla katılamazdım.

Sue bana partiden sonra bir şey olup olmadığını sordu. Kenneth ona Mark'ın Mervyn Park'ta konuşulduğunu söylemiş. Görünüşe göre stres izindeymiş ve evinde değilmiş. Ne olduğuna dair spekülasyonlarla doluydular. Ona söyledim, çünkü o benim en iyi arkadaşımdı. Sue da Angela, Christine Teyze ve benim gibi şok olmuştu.

"Anubha onun senin için deli olduğunu düşünüyordu. Senin hakkında çok konuştu, sürekli sorular sordu. Sonunda bir gün ona çenesini kapatmasını söyledi.

Çocukken neler yaşamış olabileceğin hakkında spekülasyon yaparken çalışıyordu. Bunun tüyler ürpertici olduğunu söyledi, ama diğerleri onun senin için yanıp tutuştuğunu düşündüler, sanki senin "küçük yetim Annie" hikayenden etkilenmiş gibi.

Tanrım, bu çok garip, Sally, ve kimse şimdi nerede olduğunu bilmiyor mu?

"Hayır. Durakladım. "O filmde nefret ediyorum. Carricksheedy'de güneş yarın nadiren doğar. En azından kışın. Sue güldü. "Neye gülüyorsun?

"Müzik sözlerinin bu kadar ciddiye alınması gerektiğini düşünmüyorum.

İnşaatçılar kulübeden ayrılmadan önce bir çilingire tüm kapı ve pencerelere sürgü taktırdım. Sonra Ekim ayının ilk haftası gittiler ve ben kendi güzel alanıma ve hayalimdeki banyoya sahip oldum. Çizgiler şık ve düzdü. Bu muhteşem evin bana ait olduğuna inanamıyordum. Dere, cam panellerin altından evin içinden geçiyor ve arka bahçedeki bir kayalıkta ortaya çıkıyordu. Gelen herkes sanki benim eserimmiş gibi hayranlıkla bakıyordu. Onlara Nadine'in kartvizitlerini verdim. Piyano kulübeye taşındığında, sonunda kendimi evimde hissettim. Sanırım kendimi güvende hissediyordum ama üzgün ve biraz da korkmuştum.

Mark için endişeliyken, 'S' için çok daha fazla endişeliydim.

Görevliler kartın nereden gönderildiği hakkında, Yeni Zelanda'dan gelen diğer tüm deniz aşırı postalar gibi Auckland'daki ana postanede işleme tabi tutulduğu dışında bir şey bulamadılar. Bu beni korkutmuştu. Conor Geary hâlâ dışarıdaydı.

Peter, 1989

Babamın ölümünü atlatmam biraz zaman aldı. Hayali hastalığın ağırlığının üzerimden kalktığını hissettim. Onu özlüyordum, ondan nefret ediyordum ve onu seviyordum ama onu affedemiyordum. Her şey için kızabileceğim kimse yoktu.

Kayıp yıllar, okula gidebileceğim yıllar, şapkalar ve eldivenler içinde fiziksel olarak bu kadar rahatsız olmamam gereken yıllar, arkadaşlıklar, bağlantılar, spor ve parti yılları ve en önemlisi

Rangi'nin hayatının onlarca yılı, babamın bana söylediklerine inanacak kadar saf olduğum için kayboldu.

Yine de arkadaşlığı, ilgiyi ve alakayı özledim.

Daily Post'tan Jill, yerel halka cömertlikleri için teşekkür etmek üzere açık bir mektup yazmam için beni teşvik etti ve benim de bir fotoğrafımı istedi. Evde. Mektubu kabul ettim ama başka bir fotoğrafı reddettim. Yıllarca saklanmak bir gecede yok olmadı; kaçma ve saklanma hissi beni asla terk etmedi. Anonimliğimi geri istedim ve böylece küçük bir yerel ünlü olmaktan münzevi olmaya geçtim. Sonunda bir telefonum vardı ama arayacak kimsem yoktu.

Babamın mirasını çözmenin lojistiği çok zordu ve benim için her şeyi halleden bir sosyal hizmet uzmanı ve bir avukat atandı. Yalnız değildim ama herkes yalnız olduğumu düşünüyordu. Para benim için bir banka hesabına aktarıldı. Zengin değildim ve paramı ödemek için çok çalışmam gerekecekti.

Faturaları ödüyordum ama evin tamamı bana aitti. Neden okula gitmediğime dair sorular soruldu ama ben gerçeği söyledim; babam bir hastalığım olduğuna ve sosyalleşmenin beni riske atabileceğine inanıyordu. Okumak zorundaydım.

Ulusal Eğitim Başarı Sertifikası sınavlarına eşdeğer bir sınava girdim.

Sanırım yetkililer bu kadar yüksek puan almamdan ve usulüne uygun olarak sertifika almamdan dolayı dehşete düşmüşlerdi. Sosyal hizmet uzmanım ayrıca Gelir İdaresi'ne kayıtlı olduğumdan emin oldu ve gelir vergiye tabiydi. Yetkilileri, zaten kazanmış olduğum gelir için beni takip etmemeye ikna etmeyi başardı. Koltuk değnekleriyle geçirdiğim haftalar

zordu.

Beni fizyoterapiye ve market alışverişine götürüp getirmeleri için sosyal hizmet görevlilerine ve bölge hemşirelerine bağımlıydım. Süpermarkette, alışveriş arabasını doldururken, çok iştahlı olduğumu söylediler. İki kişilik alışveriş yaptığımın farkında değillerdi.

Kazadan on gün sonra kapıyı ilk kez açtığımda Lindy açlıktan çılgına dönmüştü. Paketten çıkardığı peyniri yedi ve onu bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için bana bağırırken ağzına patates cipsi tıktırdı. Kısa kesilmiş saçlarımı, başımdaki dikişleri ve yaslandığım koltuk değneklerini fark etmesini bekledim ve fark ettiğinde yatağa geri oturup bana baktı. "Ne oldu? Nerede o?"

Ona araba kazasını, kazaya neden olan tartışmayı ve babamın ölmesine nasıl izin verdiğimi anlattım. Gözlerim yaşlarla doldu ve onun da gözleri parladı. Anlatmayı bitirdiğimde başını arkaya eğdi ve saçları omuzlarından sarktı, güzel yüzü tavana dönüktü. Eksik dişiyle bile hâlâ çok güzeldi. 'Bitti,' dedi. "Eve gidebilirim. Ve sonra

Bana şüpheyle baktı. 'Polis nerede? Neden burada değiller?'

Ona baktım. Babam öldüğüne göre gitmek isteyebileceği hiç aklıma gelmemişti. Sahip olduğum tek şey oydu.

'Sen benimsin, Lindy. Seni güvende tutacağım.' Ona asla tecavüz etmeyeceğime, onu asla incitmeyeceğime yemin ettim. Ona babamın ölmesine izin vereceğimi, böylece artık ona zarar vermeyeceğini söyledim ve bu doğrudu. Arkadaş olmamızı istiyordum ve gitmesine izin verirsem bu asla gerçekleşemezdi. Yüzünü duvara döndü ve daha önce hiç duymadığım şekilde inledi ve feryat etti. 'Lindy,' dedim usulca, 'en iyisi bu. Artık yetki bende. Sana göz kulak olacağım.

"Siktir git, Steve!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Benden nefret ediyordu. Eğer kaçarsa, onlara tam olarak kim olduğumu ve beni nerede bulacaklarını söyleyecekti. Lindy'nin kaçırılmasında iki yıldır suç ortağıydım, bu yüzden onu tutmam için iki güçlü neden vardı: Onu seviyordum ve hapse girmek istemiyordum. İlki benim için daha önemliydi.

Babamın eski hastalarından biri bana eski bir araba verdi. Sonunda, diş hekimliği muayenehanesi satıldı ve mirasım benim adıma bir banka hesabına yattı ve sosyal hizmet uzmanları, avukatlar veya hemşireler olmadan hayatıma devam edebildim. Kendi bağımsızlık geri.

1989'da, yirmi bir yaşımdayken, kasabadaki kızların bazen bana baktığını fark ettim. Daha önce dış görünüşüme hiç dikkat etmemiştim. Yara izi alнімda ince beyaz bir çizgiye dönüşmüştü. Yaklaşmadığınız sürece fark etmezsiniz ve kimse yaklaşmazdı. İyi besleniyor ve düzenli egzersiz yapıyordum. Bir spor salonuna yazıldım ve ağırlık kaldırıp bench press yapıyordum. Kasabada küçük bir dükkân kiralamış ve manavlık yapmaya başlamıştım. Hâlâ süpermarkete ve çevre kasabalardaki diğer satış noktalarına ürün tedarik ediyordum. Diğer üreticilerin fiyatlarını inceledim ve onların fiyatlarını düşürdüm. Spor salonundaki ve tedarik ettiğim dükkanlardaki bazı adamlarla ve birkaç müşteriyle iyi anlaşıyordum. Ama artık arkadaşlıklarım olabileceği için onları istemiyordum. Lindy'ye sahip olduğum için kimsenin fazla yakınlaşmasını istemiyordum. O benim sırrımdı. Henüz kız arkadaşım değildi ama eninde sonunda olacağını biliyordum. Beklemeye hazırdım.

Ona karşı iyiydim. İşim bittiğinde gazeteleri almasına izin verdim. Düzgün bir yatak ve renkli bir televizyon kurmuştum. Babamın yaptığı gibi temel ihtiyaçlar yerine en sevdiği yiyecekleri aldım. Shrewsbury ve MallowPuff kurabiyelerini çok severdi, bu yüzden hafta sonu ikramı onlardı. Kış için prize takılan bir radyatör aldım çünkü her zaman dışarının ne kadar soğuk olduğundan şikayet ederdi. Bir seyahat için şehir dışına çıktığımda ona yeni kıyafetler, jandaller, kadın dergileri ve ruj aldım. Ölçüleri deneme yanılma yöntemiyle belirledim ama sonunda doğru ölçüyü buldum. Hijyenik ped ve tampon istediğinde, babamın bunları hiç tedarik etmemiş olmasına çok şaşırmıştım. Ondan sonra yılda iki kez toplu olarak aldım, böylece asla sormak zorunda kalmayacak ve asla tükenmeyecekti. Günün ve saatin kaç olduğunu bilsin diye ona bir saat ve takvim verdim. Ona bir pikap ve bir radyo aldım.

Onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama o hiç mutlu olmadı. 'Neden beni tutuyorsun? Eğer seks istemiyorsan, ne istiyorsun? Asla senin "arkadaşın" olmayacağım' dedi, sesinde küçümseme vardı. 'Asla gardiyanımdan başka bir şeymişsin gibi hissetmeyeceğim ve aksini düşünüyorsan aptalsın.

Sally

Sonunda Mark'tan bir mesaj aldım: *Lütfen eski karımla iletişime geçmeyin. Bu Elaine'i ilgilendirmez.*

Çok öfkeliydim. Elaine ile sadece iki kez konuşmuştum. Teklif etmesine rağmen onunla hiç tanışmamıştım.

Ona hemen mesaj attım. *Güzel. Benden ne istiyordun, Mark? Anlayamadığım şey de bu.* Ve sonra, sonradan aklıma geldiği gibi, bir mesaj daha gönderdim. *Bu arada, sen gittikten bir gün sonra 'S'den bir kart daha aldım. Bu sen olabilir misin? Benimle akıl oyunları mı oynuyorsun?*

Birkaç dakika sonra telefonum

çaldı. "Mark?"

"Kartta ne yazıyordu?"

"Sana da merhaba.

"Ne yazdığını bilmem gerek.

"Amcamın neden buraya, Carricksheedy'ye geldiğini, arkadaşımış gibi davrandığını ve sonra tek kelime etmeden ortadan kaybolduğunu bilmem gerekiyor.

'Sana söylemek istedim, dürüst olmak gerekirse, ama emin olmam gerekiyordu. Ben de sana söylemek üzereydim. Partiden sonra söyleyecektim. Sana ve Christine teyzene birlikte söylemek istedim. Ama senin de onun gibi, Denise gibi olacağını düşündüm. Sesi çatallaştı.

"Mark? Boğuk bir ses duyuldu ve ardından sesi gözyaşlarıyla kesildi.

"Onun gibi olacağını düşünmüştüm ama sen de onun gibisin. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sally, şiddet yanlısı ve agresifsin.

Ne? Biliyorum. İşin o tarafıyla ilgileniyorum. Mark, seni görmem gerek. İncinmiş, kafam karışmış ve kızgın hissediyorum.

"Öfkenizden korkuyorum.

"Ben de. Lütfen geri gel ve konuşalım.'

Çok ikna edilmesi gerekti ve köye gelmek konusunda isteksizdi, bu yüzden hafta sonu Roscommon kasabasının dışında bir kır evi oteli olan Farnley Manor'da onunla buluşmayı ayarladım.

Farnley Malikânesi, Shannon Nehri kıyısında, dönüştürülmüş güzel bir kale idi. Etkileyici mermer lobiye girdiğimde ilk fark ettiğim şey, şampanya rengi pelüş koltukların arasında sahipsiz bir kuyruklu piyanoydu.

Mark kanepelerden birinden kalktı ve bana doğru el salladı. Sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi ona yaklaştım ve yüz yüze geldiğimizde kollarımı ona doğru uzattım. Sarılmayı kabul etti. Bilmediğim bir duyguyla dolmuştum ve geri çekildiğimde gözlerini silmek için bir mendile uzandığını fark ettim. 'Sen benim amcamsın,' dedim.

Oturduk ve ikinci çayı siparişi vermişti, bu yüzden kısa süre sonra masamıza bir kek standı getirildi. Sonunda, "Seni oturma odasının penceresinden gördüm." dedi. Saldırgan. Şiddet dolu. Partinde Caroline'la birlikteydin... ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yeniden ortaya çıktın.

Beni Caroline'a saldırırken gördü.

'Oh, Mark, hiçbir fikrin yok. Korkuya kapılmıştım. Conor Geary'nin ortaya çıkacağından endişeleniyordum. Tina bana korkumun mantıksız olduğunu söyledi, ama beynim o anda mantıksız olduğunu bilmiyor. Bana öylece baktı.

"Denise de böyleydi," dedim, "şiddet yanlısıydı.

'Kız kardeşim çok tatlıydı. Asla dışarı çıkmazdı -'

"Öz babamın onunla işi bittikten sonra yapmış. Hepsi babamın notlarında var.

"Lütfen... bana ondan bahset. Babam ondan bahsetmiyor, annem onun adını sayıklayarak öldü... Bir şeyler hatırlıyor olmalısın.

Denise ile ilgili hiçbir şey hatırlamadığımı, ancak kayda alınan görüşmelerden ve babamın yazılı raporlarından onun hakkında iyi bir izlenim edindiğimi bir kez daha açıkladım. "Onları depoya kaldıracaktım

Mark, ama babamın Denise'i öldürdüğünü öğrenince sakladım. Kim olduğunu. Hepsini görmeye ve duymaya hakkınız var.

İlk bahsettiği şeylerden biri Toby'ydi. "O benim ayımdı. Denise kaçırıldığında dört yaşındaydım. Onu sürekli takip ederdim. Benimle oyunlar oynardı. Bazen Toby'yi saklıyordu.

Ön bahçede bir çitin içinde. Bunları almak istersiniz diye düşündüm.

Orijinallerini restore ettirdim ve kopyalattım. Bir zarf çıkardı ve

Ben. Sadece dört fotoğraf vardı, hepsi de siyah-beyazdı. Bir tanesi komünyon elbisesi ve duvağı içinde, ellerini kavuşturmuş, gözleri göğe doğru bakan küçük bir kızın fotoğrafıydı. İri gözlü ve her iki yanağında çilleri olan güzel bir kız. Diğerinde ise

daha yaşlıydı, yeni yürümeye başlayan Mark'ın elini tutuyordu, o da yepyeni ama Toby olduğu hemen anlaşılan küçük bir ayıyı tutuyordu. Saçları koyulaşmıştı. Sonra bir portre fotoğrafı vardı, gülümsüyordu melek gibi yanaklar. Bunu daha önce görmüştüm ama sadece gazetelerden. İnternetteki arşivler. Sonuncusu bir aile fotoğrafıydı. Mark bebektir, Denise kaşlarını çatmıştı. Babasının elleri onun omuzlarındaydı. Annesi kucağındaki yeni bebeğe sırtıyordu.

Babamın dosyalarındaki fotoğrafları hatırladım. Denise yetişkin, bir deri bir kemik kalmış, neredeyse dişsiz, zayıf, gevşek saçlı ve kızgındı. Yaşamak için bana tutunuyordu. Mark onları da görmek zorunda kalacaktı.

"Bu fotoğraf," portreyi işaret ettim, "kaçırılmadan kısa bir süre önce çekildi, değil mi?"

Mark başını salladı, gözleri cam gibiydi.

Abebi ve Maduka'yı, Sue'nun çocuklarını ve Anubha'nın çocuklarını düşündüm. Onların küçüklüklerini, masumiyetlerini. Yine öfke hissettim ama Denise'in kardeşi Mark'a bakınca kendimi kontrol ettim. Keşke benim de bir kardeşim olsaydı. Bu duyguları paylaşabileceğim biri. Beni Denise'i özlediği kadar özleyen biri.

'Anlamıyorum,' dedim, 'çok gençtiniz. Bu kadar kısa süredir tanıdığınız birini nasıl özlersin?'

'Tüm hayatıma hükmetti. En eski anılarımdan bazıları annemin ağlaması, evimizin dışında yanıp sönen mavi ışıklar, ön kapımıza gelen korumalar. Süpermarketlerde, alışveriş merkezlerinde, ülke çapındaki tatillerde aramaktan hiç vazgeçmedik. On altı yaşına geldiğimde Aranacak bir yer kalmamıştı. Yemek odamız bir tapınak gibiydi. Ortasında gümüş bir çerçeve içinde o fotoğrafın olduğu bir sunak bile vardı. Sürekli yanan mumlar.'

"Oh, Mark. Mark olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyordum. Kendimi onun yerine koyuyordum. "Kızgın değil miydin? Kızmış olabileceğimi düşünerek sordum.

'Bir gün okuldan eve geldim ve annemin sunaktaki mumları üfleliğini izledim. Vazgeçmek istiyordu. Yüzü ellerinin arasına düştü. Mumları yeniden yakmaya çalıştım ama babam beni durdurdu. Sunak ertesi gün söküldü ve fotoğraf bir çekmecede kayboldu. Onlar

Denise hakkında konuşmayı bıraktılar, hiçbir şey hakkında konuşmadılar. Evimiz sessizdi ve hangisinin daha kötü olduğunu düşünemiyordum.

Gerçek bir üzüntü hissettim.

"On sekiz yaşında üniversiteye gitmek için evden ayrıldığımda ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. Bir benzin istasyonunda vardiyalı çalıştım ve Rathmines'de küçük, pis bir daire kiraladım ve altı ay boyunca normal bir hayat yaşadım. Kim olduğumu bilmeyen erkeklerle arkadaş oldum, kız arkadaşlarım oldu, bol bol bilardo oynadım. Sonunda her şeyden kurtulmuştum. Ve sonra ... o bulundu.'

Aramıza bir sessizlik girmesine izin verdim, çünkü hikâyenin geri kalanını biliyordum ya da bildiğimi sanıyordum. Yine de bir soru kafamı kurcalıyordu.

"İsimsiz bir ihbardı, değil mi?

"Sanırım bunun cevabını biliyorum. Şu gerçek suç sitelerinden birindeydi. Mountjoy Hapishanesi'ne düşen bir adam, gardiyanlara Denise Norton'un nerede tutulduğunu söylemek için o aramayı yaptığını iddia ediyordu. Onu evi soymaya çalışırken bulmuş.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Tutulduğunuz Killiney'deki ev. Görünüşe göre hücre arkadaşlarına bununla övünüyordu ama bunu birçok hapis cezasından birini hafifletmek için kullanabileceğini fark edemeyecek kadar aptaldı. Yine de dedikodu yayılmış.

"Hâlâ hayatta mı? Onunla konuşmak istiyorum.

'Hayır, 2011 yılında öldü. Hapishane gardiyanlarının ve polisin bunu yıllardır biliyor olması ve onunla konuşmak isteyebileceğimizi hiç düşünmemiş olmaları beni çileden çıkarıyor. Bunu birkaç yıl önce kız kardeşiyle doğrulamayı başardım.

"Yani, onun bulunduğunu mu söylediniz? Ama biz birlikte bulunduk.'

"Biliyorum, özür dilerim. Ailemin ilgisi Denise'deydi. Seni önemsemediklerinden değil ama seni Denise'in çocuğu olarak görmediler. Ve benim için

... o...' Mark elini tekrar gözlerinin üzerine koydu. 'Tüm hayatımı bu hayaletin gölgesinde yaşayarak geçirmiştım ve hayatımı yeni bulmuştım. Benim Kız kardeşimin kurtarılması medyanın her yerindeydi. Tekrar ilgi odağı olmuştum. Yeni arkadaşlarım onun hakkında her şeyi ve tüm olanları bilmek istiyordu. Bir yanım onu hiç bulamamış olmayı diliyordu, çünkü ondan sonrası daha da kötüydü.

"Ne demek istiyorsun?

"Onu ziyaret etmeme izin verilmedi ve kimse bana nedenini söylemedi. Düşündüm ki Denise polise ifade verebilecek ve sonra eve dönebilecekti ama sonra... sen vardın.

"Ben onun kızıydım.

"Ama sen de onun kızıydın.

Gözlerimi kapattım.

"Amacım... bakın, kendinizi ailemin yerine koymaya çalışın.

Denedim ama bu sefer işe yaramadı. Ben bir çocuktum. Bir kurbandım. Ve kendi torunları.

'Ailemin seni eve götürmesini ve büyütmesini istedim. Eve taşınmayı ve onlara yardım etmeyi teklif ettim ama gelişiminle ilgili çok fazla sorun olduğunu söylediler. Çok üzgünüm.

'Baban şimdi ne düşünüyor? Beni bulduğunu ona söyledin mi?'

Mark başını salladı. "Tom Diamond'a ne yaptığınla ilgili hikayeyi gördü. Bu onun için yeterliydi. Daha fazlasını bilmek istemedi. Ona seninle bir bağ kurduğumu, iyi ve nazik biri olduğunu anlatmaya çalıştım.

...!

"Öyle miyim?

"Ama sonra seni evinin dışında Caroline'a saldırırken gördüm.

"Öfkeliyim, Mark. Çoğu zaman bunu saklayabiliyorum ama bazen kendimi tehdit altında ya da savunmasız hissettiğimde öfkem kabarıyor. Bunun üzerinde çalışıyorum, sana söz veriyorum, Tina ile birlikte.

"Sally, kontrolden çıkmıştın.

"Biliyorum. Kendimi korkuttum. Özür dilerim. Ama o gün neden bir güvenlik görevlisi tuttuğumu biliyorsunuz, değil mi? Ortaya çıkmasından korkuyordum. Conor Geary. Bahçemde çocuklar vardı. Nerede yaşadığımı biliyor.' Bir an düşündüm. 'Mark, empati eksikliğimi senin aileden almış olabileceğimi hiç düşündün mü? Ailen beni nasıl terk edebilir?'

Kederli görünüyordu. "Bilmiyorum.

Babamın dosyalarında ya da Denise'in kasetlerinde onunla ilgili hiçbir kayıt olmadığını söylediğimde o da çok üzüldü.

Emin misin? Benim adım hiç geçmedi mi? Hiç mi?'

'Senden bahsetmedi. Özür dilerim.'

"O kasetleri dinlemeliyim.

"Carricksheedy'ye geri dön," dedim. 'Eminim fabrikada yerinizi henüz doldurmamışlardır' dedim.

"Hastalık izni aldım ama bir daha geri dönebileceğimi düşünmüyordum.

"Mark, burada bir hayatın var, arkadaşların var. Bir yeğenin var. Ben de öz annem hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Sence baban

Şimdi anlıyor musun? Beni sevebilir. O benim büyükbabam.'

"Emin değilim. Artık çok yaşlı. Neredeyse doksan. Böyle bir kargaşaya dayanabileceğini sanmıyorum.

Varlığının kendi büyükbabam için bu kadar rahatsızlık verici olmasından rahatsızdım.

"Bence terapistimi birlikte görmeliyiz. Sen benimle aynı jenerasyondasın. Beni kız kardeşin olarak düşünebilir misin?

"Denise gibi mi?

Bu kez kararlıydım. 'Hayır, Denise gibi değil, Mary Norton gibi değil, Sally Diamond gibi. Ben artık buyum. Sandviç ister misin?'

Mark güldü. Neden bilmiyorum ama bu aramızdaki gerginliği azalttı. 'Köye geri döneceğim. Ofise pazartesi döneceğimi söylerim.' 'Arkadaşlarımıza açıklayacağım. Artık çoğu senin amcam olduğunu biliyor.

Şaşırdılar ama sempati duydular. Tekrar hoş karşılanacaksın.'

Ona Anubha'yı sordum. Beni rahatlatmak için onunla ilgilendiğini söylediğini itiraf etti. Onaylamadığımı dile getirdim. Hala eski karısına aşık olduğunu söyledi.

"Bence Elaine de seni önemsiyor.

"Benim için üzülüyor, Sally.

"Yine de sana destek oldu. Genç yaşta evlendin, değil mi?" 'Çok genç.

Hiçbir şey olmayan bir aile bağlantısı için çok çaresizdim.

Denise ile ilgili.'

"Adını değiştirmişsin.

'Bu Elaine'in fikriydi. En iyilerinden biri.'

'Şimdi yeniden evlenmedi mi? Bir oğlu var mı? Başını salladı.

Sonunda ayağa kalktık ve benim için rahat olandan yaklaşık iki saniye daha uzun süre sarıldık. Mark bunu hissetti. "Özür dilerim Sally, her şey için özür dilerim.

"Kız kardeşinizi böyle korkunç bir şekilde kaybettiğiniz için üzgünüm. Ama bir yeğen ve bir arkadaş buldum.

"Kesinlikle. Gülümsedim.

Sonra o gitti ve ben kuyruklu piyanoya bakarak oyalandım. Biz orada otururken kimse çalmamıştı. Ona doğru sürüklendim ve kadife kaplı piyano taburesini çıkardım. Kapağını açtım ve ellerimi tuşları. Ruh halimi sakinleştirmek için birkaç yumuşak parça, orkestrasyon çaldım. Gözlerimi kapattım ve kendimi müziğin içinde kaybettim.

Moonlight Sonata'yı bitirdiğimde omzuma bir dokunuş hissettim. Takım elbise giyen ve yaka kartından müdür Lucas olduğunu anladığım bir adam arkamda duruyordu. Çalmak için ondan izin istemeliydim.

"Affedersiniz hanımefendi, çalmanızı çok beğendik, belli ki bir profesyonelsiniz" dedi ve gerçekten de bir alkış tufanı koptu. Lobiye baktığımda birçok insan beni alkışlıyor ve başlarıyla selamlıyordu. 'Durumunuzun ne olduğunu bilmiyorum ve umarım bunu aşağılayıcı bulmazsınız, ama acaba müsait olup olmadığınızı ya da biraz müzikle ilgilenip ilgilenmediğinizi merak ettim. yarı zamanlı iş?'

OceanofPDF.com

Peter, 1996

Babamın ölümünden sonraki beş yıl içinde pek çok kaçma girişimi oldu. Lindy pes etmişti ama şimdi kaçma kampanyası yeniden başladı.

Ona yazı malzemeleri vermiştim, babamdan sık sık istediği bir şeydi bu. Kalem, pastel boya, tükenmez kalem, yazmak için herhangi bir şey istediğini söylerdi.

"Ne yazacaksın?" diye sormuştu alaycı bir tavırla. 'Hikayeler yazmak istiyorum,' demişti.

Bana ailesi, arkadaşları ve eviyle ilgili anılarını yazmayı çok istediğini çünkü bunları unutmaktan korktuğunu söyledi. Onun adına babama sorduğumda, geçmişi unutmasının daha iyi olacağını, çünkü bu şekilde bugünü daha kolay kabullenebileceğini söyledi. Babam ölüp gider gitmez ve ben de sağlığıma kavuşur kavuşmaz ona bir paket renkli keçeli kalem, karalama defteri, biro ve not defteri aldım. Ona bunlara asla bakmayacağımı ve mahremiyetine saygı duyduğumu söyledim. Onlarla çizebilir, yazabilir ya da ne isterse yapabilirdi.

Aynı hafta kütüphanedeki kitaplarını iade ediyordum. Kadın kitaplarını severdi. Ben pek okuyan biri değildim. Çocukluğumun macera hikayelerini geride bırakmıştım. Artık elimdeki tüm kitaplar kurgusal olmayan, ürün rotasyonu, kendin yap, pazarlama, girişimcilik ve ara sıra önemli adamların biyografileri üzerine nasıl yapılır kitaplarıydı. Kütüphaneye giderken, şüpheyi kitapları karıştırdım ve orada, sayfaların kenarlarına ve arkadaki boş sayfalara yazılmış, onun adını, benim adımı ve babamın adını veren, ona ne yaptığını, kaçırıldığı tarihi ve gölden evimize giden yolun gelişigüzel bir tanımını yapan notlarını buldum.

Kütüphaneye yeni kitaplar almak ve onlara kazara zarar verdiğimi açıklamak zorunda kaldım. Lindy'ye ne keşfettiğimi hiç söylemedim, ama ondan sonraki günlerde ruh hali kesinlikle düzeldi. Daha çok gülümsedi ve

Birlikte televizyon izlediğimizde gülüyordu. Zaman ilerledikçe ve kimse onu serbest bırakmaya gelmedikçe, şaşkınlığının ve öfkesinin arttığını görebiliyordum. Bana karşı çabuk sinirleniyordu. Tepki vermedim. Her şeyin eski haline dönmesini bekledim.

normaldi ve sonunda normalleştiler. Ondan sonra bazen ona dükkandan rastgele kitaplar aldım, kendi kütüphanesini oluşturmasının iyi olacağını söyledim. O zaman bana ters ters baktı. O biliyordu.

Babamın zincirini yumuşak ama güçlü bir iple değiştirmiştım. İki gün içinde ekmek bıçağıyla zinciri kesti. Bunu tahmin edemediğim için kendime kızdım. O akşam içeri girdiğimde odanın diğer ucu yerine kapının arkasında bekliyordu. Bıçakla bana saldırdı ama tepkilerim hızlıydı ve yana döndüm, böylece karnım yerine sadece kalçamdan bıçakladı. Onu yatağa geri çektim ve

Bir ölüm perisi gibi çığlık attı. Ona tecavüz edeceğimi sandı. Ben babam değildim ama zinciri eski haline getirmek zorundaydım. Kelepçeyi köpüklerle sardım. Ayrıca her hafta zinciri bir bacağından diğerine geçirmesine izin verdim çünkü uzun yıllar boyunca tek bacağında taşımaktan dolayı ciddi bir topallama geliştirmişti.

Başka bir sefer yine kaynar su attı ama ben her zaman temkinli davrandım ve ulaşamayacağı bir yerde durdum. Yemeğime çamaşır suyu ya da deterjan koyarak beni zehirlemeye de çalıştı (bazen benim için yemek yapıyordu) ama tadı belliydi. Ona bunun ne kadar aptalca olduğunu anlattım. Eğer ben ölürsem, o da ölecekti. Kimse onu aramaya gelmeyecekti çünkü herkes onun çoktan öldüğünü düşünecekti. Açlıktan tek başına ölecekti. Onu kendinden korumaya çalıştım. Düzgün düşünemiyordu.

Son birkaç yıldır ahırda bazı düzenlemeler yapmıştım. Binanın dışına bir kat daha yalıtım, alçıpan ve oluklu demir ekledim. Üç yıl önce, Lindy'nin buzdolabının arkasındaki iç duvarı tırmalayarak içeri girdiğini keşfetmişim. Ses yalıtımı sağlayan birkaç yumurta kutusu çıkarmıştı. Onu buzdolabının içinde yakaladım.

davranmak. Lindy'yi cezalandırmadım. Ağlaması yatışana kadar onu kollarımda tuttum ve sonra bıraktım. Ben babam değildim.

Hiçbir ses kaçamayacak ve Lindy dış dünyayı asla duyamayacaktı. Bu onun son kaçış girişimiydi. Vazgeçti. Daha az sıkıntılı bir ilişki kurduk. Onu neden tuttuğumu ve ne zaman bırakacağımı sormayı bıraktı. Benimle kavgaya etmeyi bıraktı. Akşam yemeklerinin çoğunu ahırda birlikte yiyorduk. Bazen satın aldığım kanepede yanıma otururdu ama birbirimize dokunmazdık. Ona her şeyi anlattım, İrlanda'daki çocukluğumu, ailemi

Annemi, kız kardeşimi, Yeni Zelanda'ya kaçışımızı. Sempatik sesler çıkardı ve sonra dedi ki, "Belki bir hırsız buraya girmeye çalışır?" Ona hiçbir şey söylememiş olmayı diledim.

Güneş ışığı, temiz hava ve egzersiz için yazları çok, kışları biraz daha az dışarı çıkmasına izin verdim. Hatta onu sıcak havalarda pınarlar ve evin arkasındaki göl. Orada yaşadığımız onca yıl boyunca başka kimseyi görmemiştim. Ona mayo almaya cesaret edemedim ama şortları, yelekleri ve tişörtleri vardı. Zincir takılıyken yüzemediğinden şikayet ediyordu ama yüzebilmesi için zincirin ağırlığını ben tutuyordum. Sudan çıktığında vücuduna bakmamaya çalıştım ama zarif şeklini, göğsünden taşan göğüs uçlarını fark etmemek mümkün değildi. Sonrasında kayalıklara uzandık ve piknik yaptık. Yine de ona dokunmadım.

Sonra bir gece, 1990 kışının ortalarında, televizyonda bir korku filmi izliyorduk, kanepede yan yanaydık ve baltalı katil yaklaşırken başını omzuma gömdü. İçgüdüsel olarak kolumu ona doladım ve nazikçe sıktım. Bana baktı ve ben de onun mükemmel yüzüne baktım.

Yüzüme. Öne doğru uzandı ve beni şefkatle dudaklarımdan öptü. Ben de onu öptüm. İlk öpücüğümdü. Öne doğru eğilip önümde pozisyon aldığı anda, elimi sırtında gezdirdiğimde beni durdurmadı. Boynunun arkasını tutmama engel olmadı. Yüzünü omzuma gömdü ve ağzımı tekrar öptü, dili benimkini buldu ve sertleştiğimi hissettim.

O da fark etti ve hemen benden uzaklaştı. 'Biz... yapamam...' dedi. "Baban - "Ben onun gibi değilim.

Olmadığını biliyorum. Onu hiç öpmedim. Yani... o beni zorladı, böyle değildi...'

Tekrar öpüştük, tutkuyla. Ağızlarımız mükemmel bir uyum içindeydi. Sonra ben uzaklaştım.

"İyi geceler, Lindy.

"Ama -

'Seni seviyorum,' dedim kapıyı arkamdan kilitlerken.

Altı yıl sürdü ama 1996'da beni sevdiğinden emindim. Bundan yüzde 99 emindim. 1992'de ilişkimizi tamamladığımızda ben yirmi beş, o ise yirmi dört yaşındaydı. Babam tarafından korkunç bir travmaya uğramıştı, bu yüzden hızını onun belirlemesine izin verdim ve buzul gibi olsa da yavaş yavaş

Ona zarar veremeyeceğimi, vermeyeceğimi ve gitmesine izin veremeyeceğimi öğrendi. O bana hayatı pahasına güvendi. Ben de ona kendi hayatım için güvendim. İçerideyken zinciri çıkardım. Ama yine de her çıkışımda kapıyı kilitledim. Ve sıcak havuzlara indiğimizde, zincir yerine ip kullandım. Artık aldırıyor gibiydi. Bir yanım onu serbest bırakırsam kaçmayacağını düşünüyordu ama emin olamıyordum.

Çalışmadığım zamanlarda tüm zamanımızı birlikte geçiriyorduk. Neredeyse onunla birlikte ahıra taşınacaktım, eve sadece üstümü değiştirmek için giriyordum.

Giyinip duş alıyordum ve ara sıra orada yemek pişirip Lindy'ye getiriyordum. Onu eve getirmenin pratikliğini düşündüm ama risk çok büyüktü. Ara sıra kombi tamircisi ya da tamirci ve ısrarcı bir alacaklı ziyaretime geliyordu.

İşler kötüydü. Süpermarketin yerini, tüm sebzelerini başka bir yerdeki merkezi bir tedarikçiden alan büyük bir süpermarket zinciri almıştı. Dükkanın kira kontratından feragat etmek zorunda kaldım. Yaptığım tek perakende satış hafta sonu pazarıydı. Tüm meyve ve sebze ihtiyaçlarını karşılamak için yerel hastaneyle bir anlaşma yapmışım, ancak büyük bir hastane değildi ve sözleşmeyi almak için o kadar sıkı pazarlık yapmak zorunda kalmışım ki buna değmezdi. Lindy yardım etti. Onun için sipariş ettiğim yünlerle atkı ve şapkalar örüyordu.

Bir dergide reklamını gördüğü katalog. Eşarplara püsküller ve üçgen uçlar, şapkalar da benim eskiden taktıklarım gibi kulaklıklar ekledi. Onları tezgahta ürünlerimle birlikte sattım. Kışın ise onun mallarından benimkilerden daha fazla.

Doğum kontrolü konusunda ısrar etmişim. Lindy umutsuzca bir bebek istiyordu ama bu çok fazla sorun demekti ve ben faturalarımızı ödeyecek kadar bile para kazanamıyordum. Bir çocuğu karşılayamazdık. Ayrıca, ben bu çocukla ne yapacaktım?

O mu? Onu benimle birlikte evde mi büyütecektim yoksa evde mi bırakacaktım? Lindy ile ahıra mı gideceğiz? Orada üçümüze de yer olmaz. Ya çocuğu benden daha çok sevdiyse? Prezervatif konusunda ısrar ettim ve sonunda kabul etti. Onu asla zorlamadım ya da baskı yapmadım. Hap alması için onu kandırmadım. Bunu düşündüm ama almamın bir yolu yoktu ve ilişkimizin açık ve dürüst olmasını istiyordum.

Dört yıl sonra, 1996'nın başlarında bana hamile olduğunu söylediğinde çok şaşırmışım. İki kez adet görmemişti. Ben fark etmemiştim. Bu ona kızdığım tek zamandı. Prezervatifi bir iğneyle mi delmişti? Kullanılmış prezervatifleri saklamış ve bir şekilde kendini döllemiş miydi? O

Yapmadığına yemin etti. 'Prezervatif patlamış olmalı. Olur böyle şeyler. Bunun hakkında okumuştum.

"Çocuğa paramız yetmez, Lindy, bunu biliyorsun.

'Her şeyi azaltacağım. Başka şeyler örmeye başlayabilirim. Kazaklar, yelekler. İki kat daha hızlı yaparım. Söz veriyorum, bunu başarabiliriz Stevie, gerçekten başarabiliriz. Yalvarması boşunaydı. Bebek yoldaydı ve ona zarar vermeden bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Sonraki aylar boyunca Lindy'nin karnının şişmesini ve onunla birlikte heyecanının artmasını izlerken nasıl başa çıkabileceğimiz konusunda acı çektim. Doğumevine gitmeyeceğini biliyordu ama beni kıstas olarak kullanıyordu. 'Annen iki kez tek başına doğum yaptı. O yapabiliyorsa ben de yapabilirim. Hamilelik ve doğum üzerine kitaplar almak için Auckland'a gittim. İkimiz de onları baştan sona okuduk. Kadın doğum üzerine tıp kitapları sipariş ettim.

En büyük korkum Lindy'nin doğum yaparken ölmesiydi. Bu konuda mutluymuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım ve sanırım Lindy de bana inanmak için elinden geleni yaptı. Durmadan spekülasyon yapıyor, bir gün kız olduğuna karar verirken başka bir gün erkek olduğundan emin oluyordu. Bebeği birlikte sıcak havuzlara götüreceğimiz günlerden ve ona öğreteceğimiz tekerlemelerden bahsetti. Tüm bunlar olurken göğsümdeki ağrı gittikçe şiddetlendi.

Lindy doğuma girdiğinde Ağustos 1996'nın sonlarıydı. Duştayken suyu rahatlıkla gelmişti. Mümkün olduğunca yanında kalmaya çalışıyordum çünkü tek başına baş etmek zorunda kalırsa neler olabileceğinden korkuyordum. Ahıra girdiğimde onu yatağın üzerinde dört ayak üzerinde çömelmiş bulduğumda neler olduğunu çok iyi anladım. Annemin yirmi iki numaralı o pis odada doğum sancısı çektiğini hatırlamamaya çalıştım. yıllar önce. O zamanlar neler olduğunu anlamak için çok küçüktüm.

Artık hazırlıklıydım. Hazır ve bekleyen bir çantam vardı. Sterilize edici sıvıyı her şeyin üzerinde kullandım; Lindy kasılma sırasında oflayıp puflarken yatağın üzerine plastik örtü serdim. Aralarda sırt üstü döndü ama bunu daha acı verici buldu. Rahat edebileceği bir pozisyon yok gibiydi. Sonunda, bir sonraki ağrı dalgası geçene ve bir ter tabakası üzerini kaplayana kadar yan tarafına yerleşti.

Tüm vücudunu. 'Bu normal, değil mi Stevie? Tüm bunlar normal mi?' Onu normal olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Yedi saat sonra, o geç kış akşamında alacakaranlık çökerken, Lindy son bir hamle yaptı ve daha önce duyduklarıma hiç benzemeyen bir çığlık attı.

çok şey duymuştu. Bebeğin başı zorla dışarı çıkarıldı. Ellerimi iine daldırdım ve minik omuzlarına yerleştirmeyi başardım ve bebeğin geri kalanı plastik çarşafın üzerine dıştı. Mükemmel bir kızdı. Neredeyse menekşe rengine bir balık tabakasıyla kaplıydı. Bunu bekliyordum ya da ben öyle sanıyordum ama hiçbir şey sizi gerçeğe hazırlayamaz.

Lindy acı, korku ve sevinçten neredeyse sayıklıyordu ve çocuğa uzandı. 'Nefes alıyor mu? Nefes alıyor mu?

Anlayamadım. Bebek kollarımda kıvranıyor ve titriyordu. Onu temizlemek istedim ama Lindy ağzllkle kızına uzandı. Küçük kıızı Lindy'nin göğsüne yerleştirdiğim anda minik ağzı açıldı ve bir kedi yavrusu gibi ciyakladı. şaşkınlık ve hayranlık içindeydim. Sterilize edilmiş makasla kordonu kestim. Lindy ve ben ikimiz de ağladık. Son bir ıkınma ile plasenta dışarı atılana kadar daha fazla kasılma ile titredi. Ona biraz çay yaptım ve kanlı pisl­içi temizlemeye başladım. Lindy'nin duşa girmesine yardım ettim ve birlikte kızımızı büyük bir leğen suyun içinde yıkadık. Lindy'yi de yıkadım, nazikçe. Çok yorulmuştu.

Lindy ve bebek uyuyana kadar bekledim ve sonra küçük kıızı annesinin kollarından alıp ahırdan çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kilitledim. Saat gece yarısını geçmişti. Onu eve götürdüm ve Auckland'daki bir dükkandan aldığım battaniyelere sıkıca sardım ve eski gazetelerle kalın bir şekilde kapladığımı tahta sandığa yerleştirdim. Sandığı arabaya götürdüm ve hiç kimsenin oturmadığı yolcu koltuğunun ayak boşluğuna yerleştirdim ve Auckland'a doğru yola ıktım. Hiç kıpırdamadı.

OceanofPDF.com

Bölüm III

OceanofPDF.com

Sally

Köyde her şey normale dönmüştü. Ve benim için mükemmel olan bir işim vardı. Hafta sonları Farnley Malikanesi'ne gidiyor ve piyano çalıyordum. Bazen hafta içi de, eğer bir düğün varsa. Ayrıca molalarımda sınırsız çay ve kahve, zarif sandviçler ve hamur işleri alıyordum. Daha iyi bir iş isteyemezdim.

Kasım ayının ortalarında, Conor Geary'nin evinin satışından banka hesabımda 2 milyon Avro'dan fazla para vardı. Eğer vergi memuru olmasaydı bu rakam 3 milyon Avro olacaktı. Geoff Barrington bu parayı en iyi nasıl değerlendirebileceğim konusunda finansal danışmanlık almamı istedi ama bu bana kirli para gibi geldi. Stella'nın evsizlere yardım derneğine ve gençlere isimsiz büyük bir bağışta bulundum.

Christine Teyze'nin de dahil olduğu ruh sağlığı yardım kuruluşuna bıraktım ve nasıl başa çıkacağımı düşünene kadar kalanını bankada bıraktım.

Mark köye geri dönmeyi zor buldu. Verdiğim güvencelere rağmen hem Martha hem de Angela ona şüpheyile bakıyordu. Tina onu bir sonraki terapi randevumuza getirdiğimde şok oldu ama durumu açıkladığımda ikimize de yardımcı olacağını söyledi. Mark o ilk seansta çok ağladı. Bu benim için üzücüydü ve tekrar bir aile toplantısı yapmadan önce Mark ve benim Tina'yı bir süre ayrı ayrı görmemiz gerektiği konusunda hepimiz hemfikirdik.

Mark'ın, özellikle de tüm dosyaları teslim ettiğimde ve bir deri bir kemik kalmış, dişsiz kız kardeşinin fotoğraflarını ilk kez gördüğünde çok üzüldüğü belliydi. Tina ona karşı dürüst olmamı ama kendi duygularıyla yüzleşmesi için ona zaman tanımamı söyledi. Kızgın olabileceği konusunda beni uyardı. Ama ben bunu biliyordum ve anlayışla karşıladım. Yeni evimi çok sevdi ve kısa sürede en düzenli ziyaretçim oldu.

Hayat, 28 Kasım'da ev satışımı tamamladıktan bir gün sonra postanedeki Bayan Sullivan'dan bir telefon alana kadar iyi gidiyordu.

"Sally," dedi bana hâlâ bağırarak. Duyma güçlüğü çekmediğimi hiç anlamamıştı. 'Athlone'daki tasnif ofisinde bir mektup vardı.

Mary Norton'a eski adresinden. Bana bırakmışlar. Size bırakayım mı?"

Hemen ceketimi giydim ve köşeyi dönüp postaneye gittim. Bayan Sullivan'dan mektubu bir cımbızla aldım. 'Kanıt olabilir,' dedim. 'Gardiyanlar parmak izinizi almak isteyebilir.

Çok eğlenmişti. 'Oh, Sally, çok komiksin. Şimdi ne oynuyoruz? CSI Carricksheedy?' Kahkahalarla güldü.

Gülümsemediğimi fark edince bağırarak açıklamaya başladı: 'Bu bir televizyon programı Sally, adli tıpla ilgili'.

"Teşekkür ederim Bayan Sullivan, konsepti biliyorum.

Gülümsemeden ayrıldım. El yazısı hemen tanıdık geldi. 'S' idi. Üzerinde İrlanda damgası vardı. Eve gittiğimde Mark'ı aradım. Saat 16:00'ydı ama hemen geleceğini söyledi.

Zarfa birlikte baktık. Diğerlerinden daha kalındı. Önce polisi aramalı mıyız diye düşündüm ama ikimiz de bekleyemezdik. Mark fabrikadan yanında birkaç ameliyat eldiveni getirmişti. Zarfı dikkatlice açtı ve ben de mektubu çıkardım. Mektupla birlikte küçük bir kutu ve üzerinde DNA yazan daha büyük bir kutu daha çıktı.

AKTIVASYON KITI.

Sevgili Mary,

Doğum adım Peter Geary ve doğumum hiç gerçekleşmemiş olmasına rağmen İrlanda'da ya da herhangi bir yerde kayıtlı olsam da orada doğdum. Annemin adı Denise Norton ve babamın adı Conor Geary. Ben senin kardeşimim. Sizden yedi yıl önce Killiney'de bir evde doğdum. Babamız

Tuvalet eğitimi alır almaz beni Denise'den uzaklaştırdı. Babamızın yaptırdığı ek binada yatak odam sizinkinin bitişiğinde olmasına rağmen onu ya da sizi görmeme izin verilmedi.

Yaşım ilerledikçe evin diğer bölümlerine girmeme izin verildi. Sen ve annemiz kilit altında tutuluyordunuz. İlk yıllarda, gazetelerinin sayfaları ve daha sonra televizyon dışında başka bir insan görmedim.

Yedi yaşıma kadar annemle tanıştığımı hiç hatırlamıyorum. O odada onunla korkunç bir hafta sonu geçirdiğimde yaşındaydım. Şimdi çok kötü muamele gördüğünü ve acımasızca dövüldüğünü anlıyorum. Sana çok hamileydi ve benim için korkutucuydu. I

Seni üzmemek istemediğim için burada ayrıntıya girmeyeceğim. Odadan çıktığımın ertesi günü doğduğunu ve babamın beni de yanına alarak kaçtığı gün dışında seni bir daha görmediğimi biliyorum. Hatırlıyor musun? Beş yaşında olmalısın.

Neden kimsenin beni aramadığını anlamıyorum. Seninle ayrıldığımızı biliyorum ama annemin beni özlediğine inanıyorum, en azından sen doğana kadar. Beni öylece unuttu mu?

Londra'da babamız bize sahte pasaport ayarladı ve Yeni Zelanda'ya taşındık. Oradaki hayatım çok zor geçti. Evde eğitim aldım ve bundan sonra bile beni uzun süre izole etmeye devam etti. İkimiz için de iyi haber şu ki, babam birçok kez öldü.

Yıllar önce. Artık ikimiz için de bir tehdit değil.

Yine de kendimi ondan kurtulmuş hissetmiyorum. Hayatım karardı ve mahvoldu. Sadece internet çağı sayesinde ne sen, ne o, ne de annem hakkında bilgi alabildim. Sonunda annemin öldüğünü öğrendim. İki yıl önce seni evlat edinen babanın kalıntılarını ortadan kaldırarak manşetlere çıktıktan sonra, sana ne olduğunu ve nerede olduğunu araştırmaya başladım. Önceki raporlar senin İngiltere'de evlat edinildiğin izlenimini veriyordu.

Gazeteler daha sonra sizin bu konuda bir şey yapmadığınızı doğruladığında Dr. Diamond'ı öldürdüğümde ve sizin 'farklı' olduğunuzu öğrendiğimde, muhtemelen benim gibi olduğunuzu fark ettim. Bu yüzden Toby'yi sana gönderdim. Böylesine zor bir zamanda seni biraz rahatlatılabileceğini düşündüm.

Sana oyuncak ayıyı gönderdiğimde bunun Yeni Zelanda'da babamızın polis tarafından aranmasına yol açacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Bunu hiç düşünmemiştim ama belli ki sana eziyet etmek için gönderdiğini düşünmüş olmalısın. Polis peşime düştü ve beni sorguladı ama yalan söyledim ve her şeyi inkâr ettim. Ben bir korkaktım. I

Çok üzgünüm ama kamusal bir skandala sürüklenmek istemedim. Polise babamın sahte pasaportunu gösterdim. Sanırım yapmadılar. çok fazla araştırdım, çünkü bir daha gelmediler. Hem zaten oğlu olan bir adamı aramıyorlardı. Bunu anlamıyorum. Babamızın bir oğlu olduğunun farkında değiller miydi?

Bu yıl, muhtemelen doğum tarihinizi bilmediğinizi fark ettim ve size doğum günü kartı gönderdim, ancak nasıl veya

Size kendimi göstermeliyim. Umarım varlığım bir şoktan ziyade sadece bir sürprizdir. Ya da belki de beni hep biliyordunuz?

Sizinle iletişime geçmemin ana nedeni hayatımda kimsenin olmaması. Hiç arkadaşım ya da meslektaşım olmadı ama şimdi Beni anlayabilecek bir kız kardeş. Sence bu mümkün mü?

Şu anda Dublin'de bir oteldeyim. Kullandıkça ödemeli bir cep telefonu aldım ve telefonla konuşmaya alışık olmasam da, benimle konuşmak isterseniz çaba göstereceğim.

Sizden tek ricam medyaya ya da polise haber vermemeniz. İnsanların bana bakmasına dayanamıyorum, gürültüden hoşlanmıyorum ve yaygara ve ilgiden nefret ediyorum. Görünüşe göre kimse varlığımdan haberdar değil.

Bu şekilde kalmasını istiyorum. Bu nedenle, söylediğim kişi olduğumu teyit etmek için kullanabileceğiniz tükürük örneğimi ve bir DNA test kitini ekliyorum. Kiti gönderebilir ve beni aramadan önce sonuçları bekleyebilirsiniz. Davet edilmediğim sürece köyünüze gelmeyeceğime söz veriyorum.

Beni hiç aramak istemezseniz anlayışla karşılarım. Siber Güvenlik Müdürü olarak görevimden üç aylığına izin aldım. Aotearoa Ulusal Bankası'nda güvenlik. Yeni Zelanda'ya dönüş biletim var ve burada en fazla doksan gün kalabilirim. Eğer İşler yolunda gitmezse ya da beni görmek istemezseniz, geri dönüp hayatımı izole bir şekilde yaşamaya devam edebilirim. Sanırım benim kadar alışkın olduğunuzda o kadar da kötü değil.

*Steven Armstrong
086 5559225*

"Vay canına," dedi Mark ve farkında olmadan saçlarını çekiştirmeye başladım. Mark beni piyanoya doğru yönlendirecek kadar iyi tanıyordu. Ellerim otomatik pilotta Bach'ın Do Minör 2 Numaralı Partita'sını buldu.

"Çay mı şarap mı?" dedi Mark.

"Çay," dedim. Tina stresli zamanlarda alkole yönelmenin iyi bir fikir olmadığını söylemişti.

Parmaklarımı klavyeden çeker çekmez titremeye başladılar, ta ki Mark sıcak kupayı parmaklarıma bastırana kadar.

"Vay canına," dedi yine. "Polisi arayalım mı?"

"Hayır," dedim. "Benim bir kardeşim var.

'Bunu henüz bilmiyoruz. Kolunu sallayan herhangi biri olabilir,' dedi Mark.
'Neden peki? Neden biri bunu yapsın ki? Ne kazanacak ki?'

"Bilmiyorum. Gazeteci değilse tabii?"

Küçük kutuyu kaldırdım ve açtım. İçinde ağzı kapalı bir selofan poşet vardı; poşetin içinde de plastik bir tüp içinde kıvamlı bir sıvı, yani onun tükürüğü bulunuyordu.

Büyük kutuda kullanmam için tam bir kit vardı. İsim yoktu, sadece kod numaraları vardı.

DNA testi bilgi broşürünü elime aldım. 'Öğrenmesi çok kolay. Sence de doğru değil mi Mark? Ona inanıyorum. Ben gelmediğim sürece gelmeyeceğini söylüyor.

Onu davet et. Mark, onunla tanışmak isteyeceğimden emin olmasa neden Yeni Zelanda'dan buraya kadar gelsin ki?

'Yeni Zelanda'da olduğunu nereden biliyoruz ki? Bu adam -' 'Toby olabilir. Toby'yi o gönderdi.'

"Ama Denise ondan hiç bahsetmedi - tabii..." Mark'ın gözleri büyüdü.

"Ne?"

"Kaydedilen görüşmelerde bir noktada "oğlum "dan bahsediyor.

"Bunu hatırlamıyor muyum?"

'Evet, onları tekrar tekrar dinliyordum. Bana bir gönderme olduğunu ummuştum ama pek inandırıcı gelmedi. Seni bırakmamakla ilgili bir şeyler söyledi, çünkü "oğlumu aldı". Baban onu bu konuda sorguladı ama o sustu. Kayıta parazit vardı. Toby hakkında konuştuğunu sandım.

Şimdi hatırladım. Ben de Toby hakkında konuştuğunu düşünmüştüm. Yazılı dosyalarda bu referansı not edecek hiçbir şey yoktu. Babam da bunu gözden kaçırmıştı.

"Aman Tanrım," dedim, kafamda matematik hesapları yaparak. "Onu doğurduğunda on iki yaşındaydı.

"Haklısın. Lanet olsun.'

'Benim bir kardeşim var -'

"Ama sesi çok hasarlı geliyor, tehlikeli olabilir. "Tam olarak iki yıl önceki beni tarif ediyorsunuz.

İyi. Tamam. Ama iki kat emin olmak için DNA testi de yapacağım. Eğer sen benim yeğenimsen, o da benim yeğenimdir.

"Mark! Dedim ki.

"Ne?

"Conor Geary öldü!

Acele etmeyelim, Sally. Bu DNA talimatlarına göre, bir ay kadar beklememiz gerekebilir ve sonra sonuçlar bunu kanıtlarsa, bu adamla bir telefon görüşmesi yaparsın, tamam mı? O zamana kadar olmaz. Bana söz vermelisin. Şu anda amcan olarak konuşuyorum, tamam mı?"

Demlikten biraz daha çay doldurdum. İlk şoktan sonra kendimi mutlu hissettim. Conor Geary, tüm hayatımın üzerine çöken öcü, ölmüştü. Ve bir kardeşim vardı, sesi tıpkı bana benzeyen biri. Beni tamamen anlayabilecek biri.

Beklemek ıstırap vericiydi. Mark kendi kitini sipariş eder etmez numunelerimizi gönderdik. Mark her şeyi internetten yaptı. Hepimizi soyadları yerine baş harfleriyle etiketledi. "Kim bilir dışarıda başka hangi akrabalarımız var, Sally? Conor Geary başka çocukların babası olabilir. Peter'ın nasıl biri olduğunu bilmiyoruz. Mahremiyetimizi korumamız gerekiyor. Ben SD, Mark MB ve Peter PG idi.

İki gün sonra Mark, 'oğlum' ifadesinin geçtiği ses kaydını buldu. Bu kayıtlar dijital çağ öncesi dönemde yapılmıştı. Babam Denise'e Mary'ye (bana) olan aşırı bağlılığını soruyordu.

Tom: Denise, küçük Mary'yi sürekli izlediğini fark ettim. Artık güvende olduğunu biliyorsun, değil mi? Bir daha kimse sana zarar vermeyecek.

Denise: [*anlaşılmaz*] **Tom:**

Pardon,

Denise? **Denise:** Hala korkuyorum.

Tom: Neden korkuyorsun?

Denise: Onu götürecekt.

Tom: Denise, o burada değil. Onu bir daha asla göremeyeceksin.

Denise: Oğlumu aldı.

Tom: Ne?

Denise: Önemli değil. Ben onu istemedim.

Tom: [Denise, ona bu kadar yakın olmanın Mary'nin gelişimi için iyi olmadığını anlıyor musun? Çocuğun biraz bağımsızlığı öğrenmesi gerekiyor. Mary mi?

[Fısıltı sesi]

Denise: Onunla konuşma.

Tom: Neden olmasın? Ona zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun?

Jean: Tom, belki -

Tom: Sus, Jean. Denise?

[Bir tıslama sesi, ardından sessizlik ve ardından kaset kapanır]

"Onu istemedim" derken ne demek istediğini merak ediyorum," dedim.
"Onu neden istemesin ki?

"Peter'dan bahsettiğinden emin olamayız.

Başka kimden bahsediyor olabilir ki? "Oğlumu aldı." dedi. "Garip, değil mi?

Mark babama sinirlenmişti. "Sence Jean bir şey mi tahmin etti?

"Emin değilim. Belki de babama ona karşı daha sabırlı olması gerektiğini ima ediyordu. Beni incitmekle ilgili söylediklerine bakılırsa Denise bunu bir tehdit olarak yorumlamış olabilir.

'Sana karşı da böyle miydi? Sabırsız mıydı?" dedi Mark.

"Hiç de değil. Bana karşı nazik ve hoşgörülüydü. Ama sanırım ben her zaman itaatkârdım. Bu kaset kurtarılmamızdan neredeyse bir yıl sonrasına ait. Yorgun olduğunu söyleyebilirim. Denise'le hiçbir ilerleme kaydedememişti. Pek işbirlikçi sayılmazdı, değil mi?

'Yaşadıklarından sonra mı? Şaşırdınız mı?' Mark sesini yükseltti.

Özür dilerim. Onu tanıdığını unutmuşum. O senin ablandı. Keşke onu hatırlasaydım.'

"Tom Diamond'a teşekkür edebileceğimiz bir şey daha," dedi Mark, sesinde acı bir tonla.

"Elinden geleni yapıyordu, benim için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. İnsanların babam hakkında kötü konuşmasından bıkmıştım. Her şeyi yapmamış olabilir

Yapmalıydı ama yaptığı şeyi doğru nedenlerle yaptı. Kendimi onun yerine koyup ne yapacağımı hayal etmek için çok zamanım oldu. onun yerinde olsaydım yapardım. Tina bunu görmemi sağladı. Onu affetmişim. Mark'a 'Geçmişini değiştiremeyiz,' dedim.

"Anlayamadığım bir şey var," dedi. 'Eğer Peter bunca zamandır senden ve Denise'den haberdarsa, Conor Geary'nin söylediklerini ve yaptıklarını hatırlıyorsa, neden hiç polise gitmedi? Reklamdan korkmak bir pedofili korumak için yetersiz bir bahane, özellikle de öldükten sonra.

"Anlıyorum Mark. Ben de onun gibi olurdum. O yanlış bir şey yapmadı. Neden psikopat babamızla ilişkilendirilsin ki?"

Bakışlarını görmezden geldim.

OceanofPDF.com

Peter, 2012

Lindy'nin bebeği verdiğim için beni affetmesi beş yıl sürdü. Ona Wanda adını vermişti. Hamilelik boyunca ona uyuyormuş gibi davrandım. Bu fanteziye sahip olmasına izin vermenin daha kolay olduğunu düşündüm. Bu onu çok mutlu ediyordu.

Kutudaki bebeği gecenin bir yarısı Auckland'daki St Patrick Katedrali'nin n kapısına götürmüştüm. Hava soğuktu. Umuyordum ki hayatta kaldım ve onu olabildiğince sıkı bir şekilde battaniyenin iine soktum. Ben uzaklaşırken, onun miyavlamaya başladığını duydum. Arabaya binip eve gidene kadar ıssız sokaklarda yürümeye devam ettim.

Döndüğümde Lindy histerinin de ötesindeydi. İlk başta bebeği hastaneye gtrdğm çünkü bir sorunu olduğunu düşündü. Ona hiçbir şey söylemedim.

Sonraki yıllarda Lindy bana o kadar sık saldırdı ki prangaları tekrar takmak zorunda kaldım. Beni rg şişleri, bıçaklar ve makaslarla yaraladı, şeker ve kaynamış sudan oluşan bir solüsyonla kollarımı fena halde yaraladı, ev yapımı bir ilmikle beni boğmaya çalıştı. İki kez hastanenin A & E'sine gittim. Oradaki personel yaşıtlarımla kavga ettiğimi düşündü. Böyle düşünmelerine izin verdim. Bir başhemşire polis çağırmakla tehdit etti, ancak tıbbi kayıtlarıma baktığında Steven'in

Çok geç aşta ksz kalan Armstrong'a karşı merhametli davrandı ve onun yerine bana yanlış insanlarla takılmamam konusunda bir ders verdi.

Lindy yıllarca kızgın kaldı. Eski yöntemlere geri döndük. Evde yaşıyordum ve haftada bir kez alışverişini kapıdan içeri bırakıyordum. Hala her gün ziyaret ederdim. Haberlerdeki hikayeler hakkında boş konuşmalar yapardım. Cevap vermedi. Aziz Patrick Katedrali'ndeki terk edilmiş bebek ulusal haberlere konu oldu ve ben de radyo ve televizyondan, bebeğin altı ay sonra evlat edinildiği ana kadar hikayeyi takip ettim. Rahat bir nefes aldım. I

Lindy'nin artık durumumuzu kabullenebileceğini ummuştum ama tek bir kelime bile etmeden ilişkimizin bittiğini açıkça ifade etti.

Ona dokunmaya çalıştığımda beni şiddetle geri püskürttü. Neredeyse tam cümleler kuramıyordu ve nihayet kurduğunda da serbest bırakılma taleplerini yineliyordu. 'Sana bir daha asla dokunmayacağım Steve, asla. Ya beni bırakıp bebeğimi alırsın ya da beni öldürürsün.

Tezgâh için daha fazla örgü örmeyi de reddetmişti ve para daha da acil bir sorun haline gelmeye başlamıştı. Yaşamak için başka bir şey yapmam gerekiyordu. Zekiydim. Üniversiteye gitmeli ve kendim için bir şeyler yapmalıyım. Gençliğimde o kadar çok kitap okumuştum ki, bir bilim adamı, doktor ya da mühendis olabilirdim. Bunu yapmamamın nedeni Lindy'yi terk edemememdi. Bu yüzden bahçıvan oldum ve şimdi ekmek sınırında yaşıyorlardı. Yine de gitmesine izin veremezdim. Bir gün beni affedeceği umuduna tutundum.

Yerel toplum merkezinde bilgisayar derslerine yazıldım ve bazı temel beceriler edindim. Bir emlakçıda ofis elemanı olarak işe girdim. Ofis. Kendimi tutmam ve soru sormamam hoşlarına gidiyordu. Cuma günleri iş çıkışı onlarla bira içmeye gitmek istemiyordum. Üç ay sonra beni terfi ettirmek istediler. Bu daha fazla para demekti ama insanlara evleri gezdirecektim. Terfi etmek istemedim. Daha önce Normal ailelerin nasıl çalıştığını televizyondan öğrendim. Hiç ailem olmamıştı ve başka birinin ev ortamında onlarla yüzleşmek istemiyordum.

Hayatıma devam ettim ve bir kanser yardım kuruluşu için çalışmaya başladım. Bay of Plenty bölgesindeki tüm işletmeleri arayıp aylık bağış yapmalarını istiyordum. Bu işte iyi değildim. İnsanlarla konuşmaya alışık değildim ve müdürüm sesimin umurumda değilmiş gibi çıktığını söyledi. Bu insanların gönül tellerini çekmem gerekiyordu. İş sadece komisyonla yapılıyordu. İlk aydan sonra, emlakçıda kazandığımdan daha az kazanmıştım. İş bulma ajansına geri dönmeye devam ettim.

Kasabadaki bir bankada bir iş çıkmıştı. Tam zamanlı bir işti. yeni bilgisayar sistemleri için hesaplar. Mülakatı yapanlar benim kendi kendimi eğitmemden etkilendiler. İşlerinden biri babamın ölümünün gazetelerde yer aldığını hatırladı; benim için fona katkıda bulunmuştu. Bana küçük bir ünlüymüşüm gibi davrandılar: "Sen o çocuk musun?"

İçime kapanmayı sevdiğimi ve yalnız çalışmayı tercih ettiğimi söyledim. Bu cevaptan memnun görünüyorlardı. Başvurduğum iş, daha önce

Bazı başlangıç eğitimlerinden sonra kendi başıma yapmam beklenemezdi. Bir hafta sonra iş teklifi aldım ve Eylül 1999'da memnuniyetle kabul ettim.

Bilgisayar sistemleriyle ilgili eğitim Wellington'da yatılı bir kurstu. Oraya gidip gelebilmemin imkanı yoktu. Lindy'yi kendi başına bırakmak zorundaydım. Yola çıkmadan bir gün önce ona her zamanki yiyecek poşetini getirdim, ama onunla konuşmaya, bir hafta boyunca evde olmayacağımı söylemeye çalıştığımda, sesimi bastırmak için radyonun sesini sonuna kadar açtı.

Kurs bir günde tamamlanabilirdi. Diğer katılımcıların çoğu daha gençti. Yavaş öğreniyor gibi görünüyorlardı. Sistemi öğrenmek inanılmaz derecede kolaydı. Haftanın sonunda bize yine de tüm süreci açıklayan kitapçıklar verdiler. Akşamları, tekrar düşük dereceli bir otel. Kızlar birlikte akşam yemeğine gittiler. Birçoğu her sabah akşamdan kalmaydı. Ben sandviç alıp odamda yiyor ve televizyon izliyordum. Onlara katılma taleplerini geri çevirdim. Kızlardan biri Kurs eğitmenleri sosyal becerilerimi geliştirmem gerektiği konusunda beni uyardı. Ama öğrenme hızımı övdü.

Bu kadar uzun süre uzak kaldığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Lindy'nin benden nefret ettiğinden emin olsam da ona karşı hislerim azalmamıştı. Sık sık bebeği göğsüne koyduğumda yüzünde beliren coşkulu ifadeyi düşünürdüm. Bana hiç öyle bakmamıştı. Ama beni sevdiğini söylemişti. Bebek doğana kadar, bu benim için yeterliydi. Sık sık onu serbest bırakıp ortadan kaybolmayı düşündüm ama nereye gidebilirdim ki? Uçağa binecek param yoktu, yine de her ihtimale karşı pasaportumu yenilemiştim. Aslında kaçış için kenara para ayırmıştım ama onu da faturaları ödemek için kullanmak zorunda kaldım. Lindy gerçek adımları ve tüm geçmişimi biliyordu. Anlatırdı. Hayatımın geri kalanını hapiste geçirirdim. Bir zamanlar beni gerçekten sevmiş olabilirdi ama artık sevmediği kesindi. Yıllar boyunca ahırın kapısının kilitlerini birçok kez değiştirmiştik.

önceki yıllarda. Asla dışarı çıkamayacağını biliyordum.

Cuma günü gelip kurs bittiğinde, altı saatlik yolu son sürat Rotorua'ya dönmek için kullandım. Gece yarısı eve geldim ve doğruca ahıra gittim.

Yatakta yatıyordu ama hemen doğruldu. "Neredeydin?" diye sordu. Yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı ve sesi kısıktı.

"Pazar gecesi sana anlatmaya çalıştım ama dinlemek istemedin.

Gözyaşlarına boğuldu. 'Öldüğünü sandım. En son baban öldüğünde olduğu gibi, ama ben... seni özledim.

Ona doğru ilerledim ve kollarımı ona uzattım. Göğsüme doğru yığıldı.

Takip eden haftalarda daha önce hiç olmadığı kadar çok konuştuk, sanki geçmiş yılların sessizliğini telafi eder gibiydik.

"Sana çok kızgındım. Özgürlüğümü aldığını kabul ettim. I kaçmaya çalışmaktan vazgeçtim. Kendi isteğim dışında sana aşık oldum. Her zaman çok nazik ve düşünceliydin. Babanın tam tersi. Ama sonra, tek istediğim bir bebektir. Seni kandırmadım, söz veriyorum. Bu yüzden hamile kaldığımda bir mucize gibi geldi. Yıllardır senden hiçbir şey istememiştim. Bir bebek bizi düzgün bir aile yapacaktı. Koşulsuz sevebileceğimiz biri."

Bu beni incitti ve ona söyledim. 'Bak,' dedim, 'bebekler her zaman hastalanır. Onu asla hastaneye ya da doktora götüremem. Bebeğinizin burada büyümesini ister miydiniz? Bunun gibi mi?" Penceresiz odayı gösterdim.

Etrafına bakındı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve bu ahırın başka hiçbir yerde olmadığı kadar uzun süredir onun evi olduğunu fark ettim. On altı yıldır burada yaşıyordu ve babam gittikten sonra burada kendini güvende hissetmişti. Otuz yaşındaydı. Bu penceresiz oda, ne kadar güzel yapmaya çalışmış olsam da, onun için normaldi. Ona durumunun ne kadar anormal olduğunu hatırlattığım için pişmanlık duydum. Kaçma girişimlerinin evini bulmakla hiçbir ilgisi yoktu, her şey bebeğini bulmakla ilgiliydi. Onu tutsak tutmanın yanlış olduğunu biliyordum ama o artık bunun farkında değildi.

Yavaş yavaş tekrar yakınlaştık ve sonunda yatağına dönmeme izin verdi. Bebek sahibi olmayı sormadı ve param yeter yetmez, nispeten ağrısız bir günlük prosedür olan vazektomi yaptırdım. Bir kez daha zinciri elimden aldım ve o minnettarlık doluydu. Kendimi bir canavar gibi hissediyordum. Annem babamdan bahsederken bu kelimeyi kullanırdı. Bunu hatırladım.

İş yerinde, hesapların dijital kataloglamasını hızlı bir şekilde tamamladım. I Genel müdürlük BT departmanına yazdım ve geliştirdikleri programın daha kullanıcı dostu olması için iyileştirmeler yapılmasını önerdim. Kendi kendime diğer yazılım programlarını kullanmayı öğrendim ve bankanın Wellington'daki merkez ofisinde Bilgi İşlem Müdür Yardımcılığına terfi teklifini geri çevirdikten sonra başka işler aramaya başladım. Birinden diğerine geçtim - bir yıl küçük bir borsacılık firmasında, iki yıl bir sigorta şirketinde - ama Rotorua'dan hiç uzaklaşmadım. 2004 yılında Rotorua Rabobank'ta BT uzmanı oldum. Bu kez kendi ofisim vardı. İşler iyiye gidiyordu.

2008'deki çöküş sırasında banka küçülmeye gitti ve ben de maaşımda kesintiye gittim ama bana ihtiyaç vardı ve işime devam ettim. 2009 yılında, büyük bir kredi kartı dolandırıcılığından sonra

Amerika'da suç işledikten sonra siber güvenlik departmanımıza iş başvurusunda bulundum. Başarılı oldum. Kazancım artık Lindy'yi ve kendimi rahatça geçindirecek kadar iyiydi.

Kademeli olarak yükseldikçe ve kendimi mülakat panellerinde buldukça, mümkün olan her Māori adayı işe almaya çalıştım. Geçmişin sıradan ırkçılığı artık haklı olarak utanç verici görülüyordu. Māori kültürü Pākehā nüfusu tarafından benimseniyordu. Şimdi, Māori dili Günlük yazışmalarımıza dahil edildi ve her e-posta *Ngā mihi'nin* yanı sıra *Saygılarımla* ile imzalandı. Sık sık Rangī'yi ve onun reklamını yaptığımız işlerden herhangi birini alabilme potansiyelini düşünürdüm. Matematikte doğuştan iyiydi, bunu ancak kendini ona verdiğinde keşfetmişti. Zaman ve tutumlar daha iyiye doğru değişmişti.

Lindy'nin doğal gün ışığı alabilmesi için ahırın çatısına tavan pencereleri yerleştirdim. TV alanının uzak ucundaki duvarları kitap raflarıyla kapladım. Banyosunu yeniledim. Hiçbir şey istemedi ama her hediye ya da gelişme karşısında sevinçle güldü. Sıcak havuzlara doğru yürüdüğümüzde Yazın artık zinciri kullanmama gerek kalmadı. Elini ve yan yana yürüdük. Yanmasın diye yumuşak tenine güneş losyonu sürdüm. Çimlerde seviştik. Tekrar örgü örmeye başladı.

Her şey bir şeye doğru gidiyordu ve 2011 baharında bir gece kapıyı kilitlemedim. Sonra, bütün bir hafta sonu boyunca kapıyı kilitlemedim.

"Neden kapıyı kilitlemiyorsun?" diye sordu bana.

"Sana güveniyorum. Seni seviyorum. Eve gelebilirsin."

"Hayır, sorun değil, burada mutluyum.

Evi merak etmiyor muydu? Göle doğru yürürken evin önünden hiç geçmedik. Ahırın kapısından evi göremiyordu. Ertesi hafta sonu onu tekrar davet ettim. Hiç çalmayan telefonun fişini çektim ve arabaya sakladım. Çekinerek ön kapıdan içeri adım attı ve oda oda dolaştı. 'Çok geniş bir alan var,' dedi ve sanırım ahıra kıyasla öyleydi. Geceyi burada geçirmesini istedim ama yatağında rahat edemedi ve sonunda beni dürterek ahıra geri döneceğini söyledi. Başımınla onayladım ve uyumaya devam ediyormuş gibi yaptım. Yoluna devam ederken pencereden onu izledim. Ahırın kapısını açıp içeride kaybolduğunu görene kadar uzaktan takip ettim. Kapıyı arkasından kapattı. Bütün gece uyumadım, kapıyı izledim, gizlice çıkmasını bekledim. Ama çıkmadı.

Ertesi hafta ofisi aradım ve hasta olduğumu söyledim. Her sabah toprak yola çıkar ve arabayı gözden uzak bir yere park ederdim. Evin karşısındaki çalılık alana geri yürüdüm ve kaçmaya çalışıp çalışmayacağını görmek için dürbünler. Her akşam 'işten eve' geldiğimde onu mutlu bir şekilde televizyon izlerken, örgü örerken ya da yemek hazırlarken buluyordum. Yaptığı en fazla şey evin dışında dolaşmak ve pencerelere bakmaktı. Açık bırakmış olmama rağmen kapıyı bile denemezdi. Her akşam beni neşeye selamlıyordu, aralık dişli gülümsemesi genişti ve mavi gözleri parlıyordu.

Sonunda onu bazen akşam yemeği için eve gelmeye ikna ettim ama orada hep gergindi. 'Bu babanın hayaleti' dedi ve gerçekten de babanın bazı eşyaları hala evin etrafındaydı. Ben bilmiyorum Gözlüklerini ve dişçi çantasını neden sakladığımı biliyordu. Onları hemen attım. Dizüstü bilgisayarımı şifreyle korumaya almıştım ama nasıl kullanacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. İş için bir cep telefonum vardı. Lindy onları televizyonda görmüştü ama nasıl açacağını bilmiyordu. Yine de gizli tuttum.

Birkaç ay geçti. Lindy istediği yere gitmekte özgürdü. Bana 2011 Noel'i için el yapımı bir yorgan hediye etti. İlk kez evde birlikte kutlama yaptık. Bir ağaç ve süsler almıştım.

ağacı cicili bicili ve peri ışıklarıyla süslemişti. Ben de bir şişe şarap almıştım. İkimiz de alkole alışık değildik ve çabucak sarhoş olduk. Hoş bir duyguydu. Yaz ortasının kavurucu sıcakından korunmak için evin önündeki verandada oturduk ve gerçek bir evli çift gibi birbirimize kadeh kaldırdık.

Lindy'yi şehre getirmenin akıllıca olup olmayacağını düşündüm. Bu fikri hemen reddettim. Bunu hiç sormamıştı ve ikimizin de yeni bir isim ve arka plan üzerinde anlaşmamız gerekecekti. Lindy kaçırıldığını unutmuş gibi görünüyordu. Ona hatırlatmak istemedim. Ve diğer insanların yanında garip davranabileceğini tahmin ediyordum. Hayır, Lindy benimdi. Onu dış dünyayla paylaşmaya cesaret edemiyordum. Hiç olmadığım kadar mutluydum. O da öyleydi.

Ertesi Mart ayında bir gün işten eve geldim ve doğruca ahıra gittim çünkü hala orayı tercih ediyordu ama evde olması gerektiğini fark ettim. Adını söyledim ve oda oda dolaşım. Onu banyoda yerde baygın halde buldum. Yüzü nemli ve dokunulamayacak kadar sıcaktı. Orada yerde kustumuk havuzları vardı.

Önceki iki gece mide ağrısından şikâyet etmişti ve ben de ondan semptomlarını tam olarak tarif etmesini istemiştim. Kendini iyi hissetmediğinde bunu hep yapardım. Sonra eczaneye gider, aynı semptomları tarif eder ve bana ne satmak isterlerse eve getirirdim. Karnının alt kısmında guruldayan bir ağrı olarak tarif etmişti. Bunun regl sancısı olduğunu düşündüm ve regl döneminin yaklaştığını kabul etti ama bu ağrının farklı olduğunu söyledi. O sabah kendini daha kötü hissetmişti ve solgun görünüyordu.

İşten sonra eczaneye gittim ve ağrımı tarif ettim. Eczacı karnımın sağ tarafına bastırmamı istedi ve başka bir ağrı hissetmediğimde mide bulantısı için Domerid ve ağrı için parasetamol verdi. 'Bu apandisit değil. Yediğin bir şey olabilir,' dedi, 'ya da mide gribi - ortalıkta dolaşan bir grip var, biliyorsun.

Panik içinde, sıcaklığı düşürmek ve onu uyandırmak için Lindy'yi soğuk suyla ıslattım. Acı içinde çığlık attı ve sağ tarafını tuttu. 'Kahretsin! Apandisin olmalı, seni hastaneye götürmeliyim. Hiç tereddüt etmedim. Onu kendim götürmek ambulans çağırmaktan daha hızlı olacaktı. Onu kaldırdığımda tekrar çığlık attı ve dirseğimin üzerine kustu.

"Korkuyorum," demeyi başardı.

"Korkma, seni hemen iyileştirecekler.

'Hayır,' dedi, 'onlardan korkuyorum. İnsanlardan.

Onu arabaya taşıırken tekrar bayıldı. Sonuçlarının ne olacağı artık umurumda değildi. Bir isim, bir geçmiş ya da hapisane bile düşünmedim.

beni bekleyen ceza. Onu arka koltuğa sol yanına yatırdım. Şiddetle titremeye başladı ama baygın görünüyordu. Her köşede ona uzandım. Ana yola yaklaşıyordum ki şöyle bir ses çıkardı garip bir ses çıkardı. Tüm vücudu kaskatı kesildi ve sonra gevşedi. Arabayı yolun kenarına çektim ve arka koltuğa tırmandım. Gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı ama hareket etmiyordu. Elimi kalbinin üzerine koydum ama kalp atışı hissetmiyordum. Onu salladım ve kendime yakın tuttum. Ağzından bir damla safra döküldü ama yine de onu öptüm. "Lütfen, hayır," diye fısıldadım. "Lütfen, lütfen, geri dön.

Onu eve getirdim ve banyoda yıkadım. Cildi benekli bir renk almıştı. Başının su çizgisinin altına düşmemesine dikkat ederek saçlarını yıkadım ve taradım. Temiz ve kurduğunda ona en sevdiği kıyafetleri giydirdim; yeşil pamuklu bir etek, lastik tabanlı botlar ve yumuşak mavi bir kazak. Onu ahırdan aldığım koyun postuna dikkatlice sardım.

Onu tekrar arabaya bindirmeden önce dezenfektanla temizlemem gerekti.

Rotorua Gölü'ne gidip ıssız otoparka park ettiğimde saat gece 2 civarıydı. Özellikle soğuk bir sonbahar akşamıydı. Onu gölün, onu ilk gördüğüm orman yoluna en yakın kısmına taşıdım, ağaca tırmanan cesur küçük bir kızdı. Kaskatı kesilmiş bedenini kilimden çözdüm ve nazıkçe suyun içine katladım. O kısım derin olmalıydı ya da belki de karanlık olduğu içindi, ama neredeyse anında gözden kayboldu.

OceanofPDF.com

Peter, 2019

Lindy 2012'de öldüğünde perişan haldeydim. O benim uğruna yaşadığım kişiydi. İşten uzun süreli izin aldım. Hiç arkadaşına dönüşmemiş pek çok meslektaşım vardı ve dönüşmüş olsalar bile bunu onlara nasıl söyleyebilirdim?

Hayatımın aşkı, tek aşkım ölmüştü. Bunu bir yas danışmanına açıklayamazdım; ilişkimizin yoğunluğunu ve uzunluğunu, karşılıklı bağımlılığı. Gerçeği söylesem bile bunu kim anlayabilirdi? Ve ben de gerçeği söyleyemedim.

Duş almak ya da kıyafetlerimi değiştirmek için hiçbir neden görmedim. İki kez, tuvalete gittim.

Kendimi boğmak niyetiyle göle girdim ama gölün dibine vurduğumda Rangi oradaydı ve beni yukarı itti. 'Senin zamanın değil, *e hoa*,' dedi, ya da ben öyle olduğunu düşünüyorum. Vicdanımda üç ölüm vardı: Babam, Rangi ve Lindy, *kēhua* ve üçü de hem kabuslarımda hem de uyanık olduğum saatlerde oyun oynamak için ortaya çıktılar. Hepsi de onları kurtarmam için bana yalvarıyordu ve hepsini kurtarabilirdim.

Ahırını parça parça söktüm. Mobilya parçalarını aldım ve Kuzey Adası'nın ücra köşelerinde yol kenarlarına bıraktım. Elimde bir yığın alçıpan ve oluklu demir kalmıştı. Zahmet edip de götürülmesini istemişti. En azından artık onun evi gibi görünmüyordu. Yine de evde onun varlığı devam ediyordu.

Ölümünden üç hafta sonra Rotorua Gölü'nde bulunan kimliği belirsiz kadının gizemi büyük bir hikayeydi. Medya, kadının boğulmadığını, apandisitten öldüğünü, tamamen giyinik olduğunu ve bir aydan daha kısa bir süredir suda olduğunu bildirdi. Kayıp ön dişinden çok bahsettiler. Polise göre bu önemli bir kimlik belirleyici faktör olabilirdi. Raporlar, bu kadının cesedinin neredeyse otuz yıl önce genç bir kızın kaybolduğu aynı gölde bulunmuş olmasıyla ilgili yorumlarda bulundu.

Rotorua'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Daha önce Wellington ve Auckland'daki iş tekliflerini geri çevirmiştim ama beş ay sonra işe geri döndüğümde kendimi o işler için öne sürdüm. Beni Rotorua'ya bağlayan hiçbir şey yoktu. Belki de ihtiyacım olan şey yeni bir başlangıçtı. Başka bir yeniden keşif. Ocak 2013'te Wellington'daki Aotearoa Ulusal Bankası'na Siber Güvenlik Müdürü olarak atandım. Ücret ve koşullar mükemmeldi.

Taşınmaya hazırlanırken ahırdan geriye ne kaldıysa kaldırdım ve evi baştan aşağı çamaşır suyuyla temizledim. Babamın eski sahte kimlik belgeleri dışında çok az eşyasını sakladım.

Uzun zamandır sahte bir isimle yaşıyordum ama birilerinin bunu sorgulaması ihtimaline karşı bir desteğe ihtiyacım vardı.

Lindy'ye defterlerini asla okumayacağıma dair söz vermiştim. Onları yırttım ve uzun yolculuklarda gecenin bir yarısı etrafa saçtım.

Rotorua'daki evimi satıp Wellington Limanı'nda deniz kenarında bir daire kiraladım ve yerleşmeye çalıştım ama diğer dairelerdeki insanların konuştuklarını, güldüklerini, birlikte televizyon izlediklerini duyabiliyordum. Aile yemeklerinin kokusunu alabiliyordum. Her gün o kadar çok insanla karşılaşıyordum ki kendimi hasta hissediyordum. Sadece bir ay sonra taşındım ve Güney Karori Yolu'nda küçük bir müstakil ev satın aldım. Görebildiğim kadarıyla hiç komşum yoktu. İşe gidip gelirken Otuz dakikalık sürüş.

İş beni meşgul etmeye devam etti. Her zamanki gibi iş arkadaşlarımla arama mesafe koydum ve onların partilere ve iş sonrası içki davetlerini reddettim. Su soğutucusu sohbetlerine katılmadım.

Çaresizce yalnızdım. Bazı internet randevuları yaptım ama asla bir ilişki kurmadım. Yine de bazı kadınlarla yattım, eğer isterlerse. Seks aceleciydi, fiziksel olarak tatmin ediciydi ama duygusal olarak boştu. Bağlanma ihtiyacı yabancılar tarafından asla tatmin edilemezdi.

Ölümünden neredeyse bir yıl sonra, Ocak 2013'te, DNA testleri Lindy'yi hayatta kalan kardeşleri Paul ve Gary Weston'a kesin olarak bağladı. Anne ve babası kızlarına ne olduğunu bilmeden mezarlarına gitmişlerdi. Kardeşleri ise Lindy'nin yirmi dokuz yıldır nerede olduğu sorusuyla baş başa kalmıştı.

İrlanda'daki annemi ve kız kardeşimi düşündüm. Onları düzenli olarak Google'da araştırdım. Çok fazla bilgi vardı. Gerçek suç siteleri benim

ama babam kimseyi öldürmedi. Doğrudan öldürmedi.

Denise Norton, babamın evinden serbest bırakıldıktan bir yıl kadar sonra bir psikiyatri hastanesinde ölmüştü. Kız kardeşim Mary Norton, İngiltere'de evlat edinilmişti. Conor Geary kaçmıştı. Her yerde Conor Geary'nin oğlundan bahsedildiğini aradım. Denise onlara benden bahsetmemiş miydi? Denise onlara benden bahsetmemiş miydi?

Beni unutmuş muydu? Delirmiş miydi? Yoksa sadece korkmuş muydu? Beynim nasıl da yıkanmış. Babam şeytandı. Ve ben de en azından yarı kötüydüm. Bununla yaşamak zorundaydım. Denise Norton hikayesindeki güncellemeleri ayda en az bir kez kontrol etmek alışkanlığım haline geldi.

Aralık 2017'de İrlanda'da bir haber patlak verdi. Kız kardeşim Mary Norton, ölen üvey babasını yakmaya çalışmıştı. Onun bir fotoğrafını gördüm. Thomas Diamond'ın cenazesinde, siyah paltosu ve gösterişli kırmızı şapkasıyla uzun boylu ve güçlüydü. Bana benziyordu, burnu, gözlerinin şekli. Thomas annemin psikiyatristiydi ve Denise'in ölümünden sonra kız kardeşimi gizlice evlat edinmişti. Mary'nin nerede olduğunu, köyünü, yeni adını biliyordum.

İçimde bir kıvılcım çaktı. İyi bir şey yapma şansım vardı. Bir yanlışı düzeltmek için. O oyuncak ayıyı onun minik parmaklarından kopardığımı hatırladım. Ona geri verebilirdim. Eski bir ayakkabı kutusuna özenle paketledim ve kısa bir notla birlikte isimsiz olarak gönderdim.

Altı ay sonra, babamın gerçek adı internet aramalarında ve ardından *Yeni Zelanda Herald* gazetesinin sayfalarında ortaya çıkmaya başladı. Babamın İrlanda'da çekilmiş, temiz traşlı ve gözlüksüz çok eski bir fotoğrafı. Yanında da seksenli yaşlarının başında nasıl görünebileceğine dair bir sanatçı izlenimi. Onu neden şimdi arıyorlardı? Kayıp pedofil Conor Geary'yi Yeni Zelanda'ya nasıl bağlamışlardı? Burada olduğunu onlara kim söyledi?

Ve sonra fark ettim ki, o bendim. Toby'yi göndermek onları bir Kivi bağlantısından haberdar etmişti. Ne kadar aptalım. Ben bir siber güvenlik uzmanıyım. Gizlilik yazılımı kurarak Google arama geçmişimi her zaman gizleyebildim ve herhangi bir sosyal medya varlığına sahip olacak kadar aptal değildim, ancak İrlandalı yetkilileri Yeni Zelanda konusunda uyaran kişi bendim. Şimdi

Polis onu arıyordu. Emekli İrlandalı bir dişçi. Oğlundan bahsedilmiyor. Ama

Ağustos 2018'de Yeni Zelanda polisinden bir telefon aldım.

Babam James Armstrong hakkında benimle röportaj yapmak istediler. Evime geldiler. Babam hakkında üzgünmüş gibi davranmak zor değildi.

1985'te yanan bir arabada ölümünün koşulları. Bana nerede olduğunu sordular.

Ben nerede doğmuştum ve o nerede doğmuştu. Hikayem otuz sekiz yıl sonra o kadar iyi prova edilmişti ki, beni herhangi bir konuda zorlamadılar. Denise Norton isminin benim için bir şey ifade edip etmediğini sordular. Babam hiç başka bir isim kullanmış mıydı? Nerede diş hekimliği okumuştum? Ben nerede yaşamıştım?

İrlanda mı? Babam diğer çocuklarla özel olarak ilgilenmiş miydi? Babam beni neden evde eğitmişti?

İrlanda'dan ayrıldığımızdan beri annemin yasını tutan katı ama hoşgörülü bir babanın resmini çizebildim. Diğer çocuklara karşı belirgin bir ilgisizliği vardı ve Yeni Zelanda eğitim sisteminin vasatın altında olduğuna inanıyordu. Conor Geary isminin ustalıkla James Armstrong ile değiştirildiği İrlanda diş hekimliği yeterlilik belgesini gösterebildim.

Babamın eksantrik ama sevgi dolu bir baba ve hastalarının da tanıklık edebileceği gibi mükemmel bir diş hekimi olduğunu söyledim. Onu her gün özlüyordum. Sözlerimin ikiyüzlülüğü karşısında gözlerim yaşardı. Dedektif izinsiz girdikleri için özür diledi ve beni bir daha rahatsız etmeyeceklerini söyledi. Bunu bildiklerini ima ettiler.

boşa kürek çekiyorlardı. Aradıkları adamın bir oğlu yoktu.

Carricksheedy, Co. İrlanda'da Sally Diamond olarak yaşayan kız kardeşim Mary Norton'dan gelen haberleri izlemeye devam ettim. Roscommon, İrlanda. Ona karşı biraz sıcaklık hissediyordum. Okuduğum tüm raporlar onu okulda ya da köyünde 'yalnız' ya da 'uyumsuz' biri olarak tanımlıyordu. Bir işi ya da kariyeri olduğuna dair herhangi bir kayıt bulamadım. Onun için üzüldüm. Bu akrabalık mıydı?

Doğum tarihi 13 Aralık 1974 olarak kaydedilmişti ama ben daha erken olduğunu, o yılın 15 Eylül'ünde olduğunu biliyordum. O tarihi çok net hatırlıyordum. Yeni Zelanda polisi babamı soruşturmalarının dışında tuttuğu ve ikimizin de Denise Norton'la bir bağlantısı olmadığı için, kız kardeşime Eylül ayında bir doğum günü kartı gönderme riskini göze aldım. Doğum gününün ne zaman olduğunu bilmesi gerektiğini düşündüm. Kartı kimin gönderdiğini asla tahmin edemezdi.

Kasım ayının başlarında, podcast yayıncılarından oluşan bir ekipten iş e-posta adresime bir e-posta aldım.

Sayın Bay Armstrong

Christchurch merkezli Hoani Mata Productions adlı bir podcast şirketi işletiyoruz ve gerçek suçlarla ilgili belgeseller yapıyoruz.

Yeni Zelanda'daki vakalar.

1981-2013 yılları arasında Rotorua'da yaşamış olan Steven (Steve) Armstrong'un izini bulmaya çalışıyorum. Linda Weston adında bir çocuğun 1983 yılında kaçırıldığı sırada siz ve babanız Rotorua'da mı yaşıyordunuz? Babanız James Armstrong muydu? Yakın zamanda 1966 yılında İrlanda'da gerçekleşen bir kaçırma olayıyla ilgili davadan elendiğini biliyoruz. James Armstrong'un her iki davaya da dahil olmadığını biliyoruz, ancak Linda Weston'ın kaybolması ve ardından Nisan 2012'de yetişkin bir kadın olarak cesedinin bulunmasını araştıran dizimizde 'konuşan kafa' olarak görünmesi için oğlunu arıyoruz. Tüm bu dönem boyunca Rotorua'da yaşamış olan Steve Armstrong siz misiniz?

James Armstrong'un 1985 yılında trajik bir trafik kazasında öldüğünü biliyoruz, ancak eğer onun oğluysanız, Linda'nın kaybolduğu zaman ve Rotorua'da çocuk olmanın nasıl bir şey olduğu ve babanızın İrlandalı bir çocuğun kaçırılması olayında nasıl şüpheli konumuna düştüğü hakkındaki düşüncelerinizi veya anılarınızı öğrenmek isteriz. Anladığım kadarıyla aradığımız Steve evde eğitim görmüş ve alışılmadık bir durum olduğu için bu da ilgi çekici. Ayrıca, eğer sizseniz ve çok kişisel değilse, İrlanda'daki kaçırılma olayı hakkında kısaca konuşabilir miyiz? Bu konuda hiçbir şey bilmiyor olabilirsiniz ve son kurguda İrlanda açısını kullanıp kullanmayacağımızdan emin değilim, ancak elimizden geldiğince çok veri topluyoruz.

Henüz kamuoyu tarafından bilinmiyor ancak Linda Weston'ın 1996 yılında yeni doğmuş bir bebekken kilisede terk edilen bir kızı olduğu kısa bir süre önce ortaya çıktı. Linda'nın kızı Amanda Heron podcast yayınımızı sunmayı kabul etti ve bunu daha sonraki bir tarihte bir TV belgeseline dönüştürmeyi umuyorum.

Lütfen yanıtınızı en kısa zamanda bana bildirin ve tabii ki yanlış kişiye ulaştıysak özür dileriz. Alternatif olarak, eğer o Steve Armstrong sizseniz, katılmak istememeniz halinde bunu anlayışla karşılayacağız. Polis şu anda soruşturmamızda işbirliği yapmıyor, bu nedenle bilgi arayışımız en azından sinir bozucu oldu.

Christchurch'ten Ngā mihi
Kate Ngata

Derin bir nefes aldım ve günün geri kalanı için programımı iptal ettim. Kızım Amanda Heron dışarıda cevaplar arıyordu. Google'da arattım ve bir sürü bilgi buldum. Gençlerin bu konuda hiçbir fikri yok. verilerine ulaşmak mümkün. Birkaç dakika içinde adresini, telefon numarasını, okul kayıtlarını, Auckland Üniversitesi'nden aldığı Müzik Yüksek Lisans diplomasını, evlat edindiği ailesiyle birlikte bebekliğine kadar uzanan fotoğraflarını buldum. Bir koroda şarkı söylerken çekilmiş fotoğrafları. İki farklı erkek arkadaşıyla çekilmiş fotoğrafları, Amanda'nın San Francisco'daki Golden Gate Köprüsü'nden motosikletle geçerken, Amanda'nın Montana'da bir karavanda çekilmiş fotoğrafları. Ve çok yeni fotoğraflar: Amanda daha geçen hafta Yeni Zelanda Senfoni Orkestrası performansında gece elbisesi içinde.

Amanda yirmi üç yaşındaydı ve annesi gibi baş döndürücü bir güzelliğe sahipti. Sağlam dişleriyle sırttan sevimli yüzünü görünce irkildim. Kızımız, Wanda. Fotoğraflara baktım, nasıl başlayacağımı merak ediyordum. mümkün olmayacağını anlamadan önce onunla konuşmak istedim. Kaçmak zorundaydım.

Kate Ngata'ya çok nazik bir yanıt gönderdim ve şirkete dizilerinde başarılar diledim, ancak 'Yeni Zelanda'nın önde gelen bankasının Siber Güvenlik Başkanı olarak, herhangi bir kişisel konuda yorum yapmam tamamen uygunsuz olacaktır. Eminim anlayışla karşılırsınız.

Bunun sadece onun hayal kırıklığını artıracak olduğunu biliyordum ama Yeni Zelanda polisinin amatörlerle bilgi paylaşmadığı için minnettardım.

Bankanın bir çalışanı olmam dışında internette varlığım yoktu. *Rotorua Daily Post*'un 1985 yılında yayınladığı, babamın ölümüne neden olan korkunç kazadan sağ kurtulmamı ve sonrasında benim adıma bağış toplanmasını anlatan yazılar dışında hiçbir fotoğraf ya da yazı yoktu. Hoani Mata Productions ülkedeki tüm Steve Armstrong'lara aynı e-postayı göndermiş olmalı.

Bankanın COO'suna bir not gönderdim ve özel bir sağlık sorunu nedeniyle acil olarak izin almam gerektiğini söyledim. Bunun üç ay süreceğini ancak e-posta yoluyla bana ulaşılabileceğini söyledim. Bankanın bitcoin ve kripto paralarla olan ilişkisiyle ilgili olarak bizim için bir sorun haline gelmeye başlayan konular hakkında ikinci komutanıma bilgi verdim. Sonra da ayrıldım.

Eve gittim ve dizüstü bilgisayarımı İrlanda'ya uçuş rezervasyonu yapmak için kullandım. Geri dönmem gerekiyordu. Kız kardeşimi bulmam gerekiyordu. O benimle olan bağlantının anahtarıydı.

gerekli.

OceanofPDF.com

Sally

Sonuçlar on iki gün içinde kesinleşti.

Peter/Steve benim kardeşimdi. Mark bizim amcamızdı, ancak ancestry web sitesindeki sonuçlarda ortaya çıkan başka bir şey daha vardı. Amanda Heron adında bir yeğenim vardı ve Peter'ın kızıydı. Bir kızından, karısından ya da kız arkadaşından bahsetmemişti. Mektubu beni onun da muhtemelen benim gibi yalnız biri olduğuna inandırmıştı. Ama o benim gibi aseksüel değildi.

Onu aramanın zamanı gelmişti. Bu konuşmayı kendi başıma yapmak istedim. Soyağacı sonuçları evime gelmişti ve Mark henüz bilmiyordu.

Peter'ın telefonu açmadan önce bir kez çaldı.

"Mary?" dedi.

"Adım Sally, evlat edinildiğimden beri adım Sally, bu yüzden bana Sally demenizi tercih ederim.

"Tamam. Sesinde bir titreme vardı. "Hâlâ Dublin'de misin?

"Evet, şu anda şehir merkezindeki bir kilisenin yanındaki parktayım. "Doğru. DNA sonuçlarını aldım.

Öyle mi?

"Sen benim kardeşimsin.

'Bunu biliyordum. Hayatım boyunca seni biliyordum. "Peki neden daha önce hiç iletişime geçmediniz?

Mektupta açıkladım. Nerede olduğunuzu bilmiyordum. Thomas Diamond'ın ölümüne kadar hiçbir internet aramasında çıkmadınız.

"Üzgünüm, evet, açıkladınız. Ama madem beni ve annemi biliyordunuz ve öz babamızın ne yaptığını biliyordunuz, neden hiç polise gitmediniz?

"Açıklaması zor. Uzun süre beynimi yıkadı. Bana bir hastalığım olduğunu söyledi. Doğruyu yanlış ayırt edemiyordum - hepsini telefonda anlatamam. Gelip benimle buluşur musun?"

Sonuçlar kardeş olduğumuzu kanıtlarsa ne olacağını Mark'la konuşmuştum.

"Peter, bir amcamız var, Denise'in kardeşi.

"Gerçekten mi?

'Evet, o da sizinle tanışmak istiyor. Sizi Dublin'den alacak ve evime getirecek.

"Ne zaman?

"Yarın mı? Ertesi gün cumartesiydi. Hafta sonu piyano çalmayı iptal edecektim. Lucas onun yerine birini bulmak zorunda kalacaktı.

Bu iyi olur. Teşekkür ederim. Mary - yani, Sally, beni hatırlıyor musun?"

"Korkarım ki hayır.

"Annem, Denise, benim hakkımda konuştu mu?

"Konuşacak çok şeyimiz var Peter, yüz yüze gelene kadar bekleyelim. Bir duraklama oldu. "Konuşma konusunda pek iyi değilimdir.

'Oh, şey, biz kesinlikle kardeşiz. Bunu aşmak için neredeyse iki yıl terapi gördüm.

Öyle mi?

Evet. Arkadaşların var mı? Eşiniz? Kız arkadaşın?

Sesi titriyordu. "Hayır.

Ona kızı hakkında soru sormanın zamanı değildi. "Öz kardeşimle konuştuğuma inanamıyorum.

"Medyaya ya da polise söylemediniz mi?" "Kesinlikle hayır.

Bana otelin adresini verdi ve görüşmeyi sonlandırdık. Mark onu incelemek, herhangi bir şekilde şiddet ya da tehdit içermediğinden emin olmak istedi ve ertesi sabah erkenden Peter'ı almak için bir randevu ayarladı. Peter daha sonra Dublin'e nasıl döneceğini bilmek istiyordu. Mark ona endişelenmemesini söyledi. Onu birkaç geceliğine Roscommon'daki Abbey Otel'e yerleştirebilirdik. Ne olacağına dair gerçek bir planımız yoktu.

Ertesi sabah diken üstündeydim, her gürültüde Mark'ın arabasının park edip etmediğini görmek için sürekli pencereye gidiyordum. Mark'tan bir mesaj aldım.

Bir benzin istasyonunda durmuş. Normal görünüyor ama son derece sessiz.

Sue ve Martha iyi olup olmadığını öğrenmek için kapıyı çaldılar. O sabah yoga dersimi kaçırmıştım. Birinin arkadaşlarıyla yapması gerektiği gibi onları kahve içmeye davet etmedim, ama onlara yalan da söylemedim. 'Kusura bakmayın, ben

gelmeyeceğimi söylemeliydim. İlgilenmem gereken bazı aile işlerim var.

"İyi misin?" dedi Sue. "Biraz tedirgin görünüyorsun?" ve gerçekten de onun arkasından aşağıya doğru bakıyordum, bir o yana bir bu yana zıplıyordum.

'Evet, evet, iyiyim, teşekkür ederim. Hafta içinde görüşürüz, tamam mı?' Kapıyı kapattım ve mutfığa geri döndüm. Sandviçleri çok erken hazırlamıştım. Kurumuşlardı. Tazelerini yapmaya koyuldum, tavuk, jambon, domates ve lahana salatası. Peter vejetaryen olabilirdi. Kardeşim hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

OceanofPDF.com

Peter, 2019

Neredeyse kırk yıl önce Yeni Zelanda'ya gitmek için çektiğim üç aylık çileye kıyasla İrlanda'ya ulaşmam yirmi sekiz saat sürdü. Dublin'de rezervasyon yaptırdığım otele gönderilmek üzere DNA test kitleri sipariş ettim. Mary'ye mektubumu yazdım. Sonra şehri yürüyerek dolaştım. Kışlık kıyafetler aldım. Hafif seyahat etmişim. Daha önce çocukken bile şehir merkezine hiç gitmemiştim. Dublin modern, çok kültürlü ve her yönüyle yabancıydı.

Mektubu gönderdikten iki hafta sonra ödemeli cep telefonu çaldı. Mary polise haber vermemişti. Bir amca vardı, Denise'in kardeşi Mark. Beni 14 Aralık'ta Dublin'den aldı ve Mary'nin kulübesine iki saat sürdü. Arabada beni kız kardeşi hakkında sorguya çekti. Ne hatırlıyordum? Ondan hiç bahsetmiş miydi? Nasıl biriydi? Mary'nin

Sorular bir saldırı gibiydi ve elimden geldiğince cevap vermekten kaçındım.

Ülkeyi çoğunlukla otoyoldan geçerek dolaştık. Gün karanlık, gri ve ıslaktı. Güneş görünmüyordu. Arazi düzdü. Yakıt almak için bir benzin istasyonunda durduk ve kötü bir kahve içtik. Mark hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Amcam olamayacak kadar genç görünüyordu, ama benden sadece beş yaş büyük olduğunu keşfettik. Denise'in beni doğurduğunda on iki yaşında olduğunu söyledi. Yolculuğun geri kalanında ikimiz de pek konuşmadık.

Sally

Peter benden yedi yaş büyük olduğunu söyledi ama çok daha yaşlı görünüyordu. Kırışıklıkları derin ve yüzü yıpranmıştı. Saçları kısa ve griydi, seyrelmişti. Tıraşsızdı. Alnında soluk beyaz bir çizgi vardı. Eski bir yara izi mi? Conor Geary tarafından mı yapılmıştı? Ama gözleri -şekli, ela rengi- ve burnu benimkilerle aynıydı. Benim kardeşimdi.

Aramızda hemen bir bağ oluşmadı. Bundan daha kademeli bir şeydi. Mark ve ben bunun garip olacağını biliyorduk. Başlangıçta ona ne diyeceğimi bilmek zordu. Ben Sally Diamond olmakta kararlıyım. Hayatının büyük bir bölümünde Steven Armstrong'du ama şimdi ona Peter dememizi istiyordu. Konuşurken pek açık sözlü değildi ve ben de ilk başta gergindim. Noel sezonuydu, bu yüzden otelde sık sık çalmam isteniyordu. Peter'ın Roscommon'daki Abbey Hotel'de kalması için para ödedim ve ne zaman boş olsam evimde buluşurduk. Mark da her zaman orada olmaya çalışırdı.

İlk gün uzun sessizlikler ve ara sıra küçük konuşmalar oldu. Ama Peter'ın küçük konuşmaları benimkilerden bile daha azdı. Babamız ve onun kim olduğu konusunu ancak ikinci gün açabildik. Peter, Conor Geary tarafından annem gibi fiziksel olarak zarar görmediği konusunda ısrar etti. Peter hayatının erken dönemlerinin çoğunu, uydurma bir hastalığın onu öldüreceğinden korkarak hücre hapsinde geçirdi. Onu herkesten uzak tutmak ve tamamen Conor Geary'ye bağımlı hale getirmek için tasarlanmış bir hastalık. Öz babamız zalim ve çıkarıcıydı. Kardeşim de benim gibi izole edilmişti ama bu kendi tercihi değildi. Umutsuzca okula gitmek ve arkadaş edinmek istiyordu ama babası öldüğünde bu çok zordu.

geç kalmıştı ve nasıl sosyal olunacağını bilmiyordu. Bu bilgiyi ondan almak zordu, ama Mark onu ikna etmekte iyiydi ve daha sonra, Peter Otele döndükten sonra Mark eve geri dönecek ve Peter'ın söylediklerini ve söylemediklerini ayarştıracaktı. Mark, Peter'ın söylediklerinin çizgiler.

Peter hâlâ Conor Geary'nin ölümüyle ilgili suçluluk hissediyordu çünkü arabayı o kullanıyordu. Alnındaki yara izi bunun bir sonucuydu ve kollarındaki korkunç yanıklar da babasını yanan arabadan çekmeye çalışırken oluşmuştu. Ona babasının, yani benim babamın kurtarılmaya değmeyeceğini söyledik ama o pencereden dışarı baktı ve gözlerimizle buluşmayı reddetti.

Bu yüzden çatışmıştık. Conor Geary'nin yaptığı her şeye rağmen Peter onun tarafından sevildiğini hissediyordu; sanki bu, annemize, bana ve Peter'ın kendisine ölümcül bir hastalıkla ilgili bu korkunç hikayeye yaşattığı dehşeti ortadan kaldırıyordu.

'Onu nasıl savunabilirsin? Öldüğüne çok sevindim,' dedi Mark.

"Anlamıyor musun?" dedi Peter. 'İnsanlar yüzde yüz bir şey değildir. Onun bir canavar olduğunu söylüyorsun ve evet, hepimize korkunç şeyler yaptı. Mark'a doğru baktı. 'Kız kardeşini aldı, onu her yönden mahvetti. Sally'yi kilit altında tuttu. Kaçtı ve beni de kendisiyle birlikte dünyanın öbür ucuna sürükledi, adımı benden aldı, bana yalan söyledi, beni tecrit etti ama beni önemseydiğini biliyorum. Bunu biliyorum.'

Sanırım Mark alaycı bir ifade kullandı. 'O zaman sorun yok. Seni önemseydiği sürece sorun yok.

Sıkıntılı hissettim. Piyanonun başına geçtim ve ikisi de sustular. Bir süre çaldım ve sonra Mark'tan Peter'ı otele geri götürmesini istedim. Çok zordu ama Peter pek çok yönden bana benziyordu. Kendimi ona çekilmekten alıkoyamadım. Bir hafta boyunca, Peter'ı daha iyi tanıyabildik. Peter'ın Yeni Zelanda'daki hayatının resmi.

Mark ve ben internette, *Rotorua Daily Post* gazetesinin arşivinde, saygın bir yerel diş hekimi olan James Armstrong'un ölümünü ve zavallı yetim oğlu Steven'in hayatta kalışını anlatan bir haber bulduk. Conor Geary, Yeni Zelanda'da yaşadığı beş yılın büyük bir bölümünde sahte bir isimle diş hekimi olarak çalışmıştı. Peter'ın pasaportu Steven Armstrong adına düzenlenmişti. Mark ve ben adını ve vatandaşlığını resmen geri alması gerektiğini düşünmemize rağmen, statüsünü düzenli hale getirme konusunda temkinliydi. Doksan günlük tatil vizesiyle İrlanda'da bulunuyordu. Biz de İrlanda'daki Bunu avukatım aracılığıyla yapmanın pratik yollarını aradım ama Peter isteksizdi ve medyadan korkuyordu. Bu iş ya çocuk oyuncağıyla halledilecekti ya da hiç yapılmayacaktı. Peter'ın acele etmemesi ve ne zaman devam etmek istediğine kendisinin karar vermesi konusunda anlaştık.

İlk haftadan sonra Peter'ı Noel'de ve sonrasında istediği sürece evimde kalması için davet ettim. O gün ilk kez gülümsedi.

El sıkıştık. Fiziksel olarak bu kadar yakın olmaya cesaret edebilmiştik. Banyo kullanımı, kahvaltı ve yatma zamanı için bir liste hazırladım. Biz sırayla birbirimize yemek yapardık. Arkadaşlarımla tanıştırılma fikrine karşı çıktı. "Lütfen," dedi, "insanlara alışık değilim. Belki teker teker?" dedi ve ben de bunu anladım. Mark artık tüm konuşmalarımıza katılmıyordu. Bunu benden daha fazla üzücü buluyordu.

Noel günü Mark, Peter ve ben birlikte öğle yemeği yedik. Peter'a sormak istediğim bir şey vardı, ama Mark Bu yüzden Mark Noel pastasını kesene kadar bekledim ve hepimize birer bardak Porto şarabı doldurdum.

"Peter, biliyorsun, DNA sonuçlarını aldığımızda kızına ait bir kayıt vardı, ama ondan hiç bahsetmedin?"

'Benim bir kızım yok' dedi. Dizüstü bilgisayarını açtım ve ona web sitesini gösterdim ve orada açıkça belirtilmişti:

PG [baş harfleri]

Amanda Heron

Ebeveyn/Çocuk %50 DNA paylaşımı

Amanda Heron'un adına tıkladım. Doğum tarihi 1996'ydı.

'Kesinlikle yirmi üç yaşında bir kızınız var. Hiç ilişkiniz ya da kız arkadaşınız olmadığını söylediğinizi sanıyordum.

Şarap kadehini geri devirip bardağını yeniden doldurdu ve sessizlik büyüdü.

"Peter?" dedi Mark. "Neler oluyor? Ondan haberin var mıydı?"

"Adını hiç bilmiyordum," dedi. "Birkaç tek gecelik ilişki yaşadım ve o kadınlardan biri gelip bana hamile olduğunu söyledi ama ona inanmadım ya da en azından babasının herhangi biri olabileceğini düşündüm. Konuştuğu süre boyunca yere bakıyordu, sanırım utanmıştı.

Tedirgindim. O benim gibi asexual değildi. Tina bana bunun Peter'ı sorgulayabileceğim türden bir şey olmadığını söylemişti. İnsanların seks hayatları özeldir, diye ısrar etmişti.

'Benim ... karşılaşmalarım sarhoşken oldu. Kadınlarla hiçbir zaman ayıkken konuşmadım' dedi Peter.

"Sanırım umduğundan daha fazla ailen var," dedi Mark, "ama her seferinde bir adım atalım. Şu anda her şey senin için bunaltıcı olmalı.

Peter başını salladı ve başını kaldırdığında gözleri yaşlarla doluydu. Aramızdaki bir başka fark da buydu. O ağladı. Ben ağlamadım.

'Sanırım bensiz daha iyi olur. İnsanlarla aram iyi değildir, özellikle de yabancılarla.

"Ama belki de seni tanımak ister. Mark onu itti.

'Ben iyi bir baba olamam, benim için çok geç. Annesinin kim olduğunu bile hatırlamıyorum. Kızıyla ilgilenmiyordu. Mark benden daha fazla cevap istiyordu ama ona bırakmasını söyledim.

Sonraki haftalarda Peter'ın da benim eskiden olduğum gibi anti-sosyal olduğunu fark ettim. Onunla empati kurabiliyordum. Dünyada çok yalnız görünüyordu ama hiçbir şekilde saldırgan ya da tehditkâr değildi.

Gelip benimle Tina'yı görmesini istedim ama o istemedi. Ziyaretçilerim olduğunda her zaman odasına gitmek için bir bahane uydurur ve bunu reddederdi.

Arkadaşlarımdan ikinci el davetiyeler aldım. Herkese onun Mark'ın kuzeni, benim ikinci kuzenim olduğunu ve Avustralya'dan geldiğini söyledik ki bu neredeyse doğrudu. Yeni Zelanda'dan bahsetmek istemedik çünkü arkadaşlarımdan çoğu Yeni Zelanda'dan aldığım garip postaları biliyordu. Ama herkesi kandıramadık. Angela bana aramızda bir şeyler olup olmadığını sordu.

"Kiminle?

'Sen ve şu Avustralyalı adamla birlikte. O senin erkek arkadaşın mı?"

"Hayır. Erkek arkadaşım olmadığını biliyorsun. Bu düşünce beni dehşete düşürdü ama onun kardeşim olduğunu gizlemeye yemin etmişim.

"Yabancı bir adamı evinize kabul etmeniz alışılmadık bir durum.

Sue da aynı şeyi söylemişti. Peter ve ben birbirimizden hoşlansak da bu kesinlikle garipti. Şafakta kalkıp saatlerce yürüyor ve sonunda akşam yemeğinde ortaya çıkıyordu. Tuvalet çizelgemize sadık kaldık. Ve hiçbir koşulda birbirimizin yatak odasına girmiyorduk. Benim duşum çok güzel olmasına rağmen o sadece iki günde bir duş alırdı. Bunu anlayamıyordum. Geldikten kısa bir süre sonra tıraş olmayı bıraktı ve genel olarak dağınık görünüyordu. Konuşmalarımız genellikle yapmacıktı. Piyano çalmamdan hoşlanmıyor gibiydi. Ben başlar başlamaz ön kapının vurulduğunu duydum. Çok kabaydı. Ama burası benim evimdi ve piyano çalmak isteseydim, çalardım.

Yine de konuşmaya devam ettik. Öz babam neden Peter'ı yanında tutmayı ve beni terk etmeyi seçmişti? Peter sevgi dolu, yardımsever, hoşgörülü, zeki ve çalışkan bir baba tarif etmişti ama yine de ikimiz de anneme ne yaptığını ve Peter'ı nasıl manipüle ettiğini biliyorduk.

Peter için öğrenmesi en zor şey annemin onun varlığından bahsetmemiş olmasıydı. Ona kasetleri ve dosyaları verdik ama "Fark etmez." dediği kaset. Onu istemedim. Her şeyi okudu ve tüm kayıtları dinledi.

'Berbat durumdaydı,' dedi.

"Evet, sevgili baban tarafından. Mark, Peter'ın Conor Geary'yi savunmasından giderek daha fazla rahatsız oluyordu.

"Peki ya diğer "ilişkiler"?" dedi Mark. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, beş yıl boyunca onunla birlikte yaşadınız. Onun da diğer çocuklara erişim? Başka bir küçük kızı kaçırabileceğinden endişe etmediniz mi?"

"Anneme ne olduğunu ancak kısa bir süre sonra anladım. Ölmeden önce. Bu konuda kavga etmiştik. Ama babam sadece yetişkin diş hastalarını kabul ederdi.

Yeni Zelanda'da çocukların diş bakımı devlet tarafından sübvansé ediliyor, ancak yetişkinler daha kazançlı ve babamın işe aldığı resepsiyonist bile Dişçi bir erkekti ve bu alışılmadık bir şeydi. Asla başka bir çocuğun peşinden gitmedi. Bundan eminim.'

'Bu kadar aktif olan bir pedofilinin durup yollarını değiştirmesini garip buluyorum, özellikle de yaptığı yanına kar kalmışken? Belki de bunu sizden saklamanın bir yolunu bulmuştur.

Peter başka tarafa baktı. "Bak, onu savunmamdan hoşlanmadığını biliyorum. Başka çocukların peşinden gittiğini hiç sanmıyorum. Ama o bir kadın düşmanıydı. Kadınlardan hep aptal, çirkin ya da dik kafalı diye bahsederdi. Onları sevmezdi, bu kesin.

"Biliyor musun," dedim dikkatle, "bence Conor Geary küçük yaşta annesi tarafından mahvedilmiş olabilir.

"Öyle mi?" dedi Peter. "Ona bir ya da iki kez ailesini sordum. Ben Büyükbabam ve büyükbabamı merak ediyordum, biliyor musun? Ağzını sıkı tuttu ve konuyu değiştirdi.

'Neden böyle düşünüyorsun? Annesi hakkında mı?' Mark bana sordu. "Kız kardeşinin söylediği bir şeydi.

"Kız kardeşi mi?" dedi Peter. "Yani benim de bir teyzem mi var?"

'Evet, üzgünüm, ondan daha önce bahsetmeliydim. Birkaç ay önce öldü. Gazetelere çıktıktan sonra Christine Teyze ile sadece bir kez görüştüm. Beni aradı. Nedenini bilmiyorum. Sıkıntılıydı. Conor Geary'nin onun da hayatını mahvettiğinden şüpheleniyorum.

"Anneleri hakkında ne söyledi?

"Biraz hazırlıksız bir yorumdu ama bunun hakkında çok düşündüm. Babalarının onlar küçükken öldüğünü ve annelerinin Conor'dan onun yerini her şekilde doldurmasını beklediğini söyledi. Bunun sapıkça olduğunu söyledi. Bunu söyleme şekli böyleydi.

'Yüce İsa,' dedi Mark.

Peter bir an sessiz kaldı. "O... normal miydi?

Margaret? Sanırım öyle. Ama sanırım benimle bir görev duygusuyla buluştu?" "Onun ölümüyle ilgili hiçbir şey hissetmiyor musun? Bundan hiç bahsetmemiştin.

daha önce,' dedi Mark.

"Neden yapayım ki? Kadınla bir kez tanıştım. İyi birine benziyordu. İki kardeşin bu kadar farklı olabilmesi şaşırtıcı değil mi?

Peter bana baktı. "Biz farklıyız.

'O kadar da farklı değiliz. İki yıl önce, insanlarla konuşmaktan kaçınmak için sağır numarası yapardım.

Bunun üzerine gülümsedi. "Bu iyi bir fikir.

Başka bir akşam Peter bize Denise ile odada geçirdiği iki geceyi anlattı. Mark her ayrıntıyı bilmek istiyordu ama Peter'ın o sırada sadece yedi yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Hafızası bulanıktı. Tek hatırladığı kadının korkunç ve ağır bir hamile olduğuydu. Mark, Peter'a

Peter'ın hatırladığı diğer şeyler ise kadının ön dişlerinin olmadığı ve acı çektiği idi. Genç Peter'a yaşlı görünmüştü. İnternet ortaya çıktığında ve araştırmaya başlayabildiğinde, annemizin o zamanlar sadece on dokuz yaşında olduğunu keşfedince şok oldu.

Gardiyanlarla temasa geçtim ve oyuncak ayım Toby'nin geri verilmesini istedim. Kabul ettiler ve artık kanıt olarak kullanılamayacağını söylediler. Artık onu bana Peter'ın gönderdiğini biliyordum ve onu geri aldığım için mutluydum.

Ocak 2020'nin ortalarına geldiğimizde Peter asık suratlı ve sessiz bir hal aldı. Az çok konuşmayı bıraktı. Sorunun ne olduğunu açıklaması için onu zorladığımda, güney yarımkürede yazı özmekle ilgili bir şeyler söyledi. Ona İrlanda'da kalmaya niyetli olup olmadığını, deneyim ve niteliklerine uygun bir iş arayıp aramayacağını sordum. İsteksizce ne yapacağını bilmediğini itiraf etti. Ona piyano çalmayı öğretmeyi teklif ettim ama o zaman bana bağırdı. "Her sorunu piyano çalarak çözemezsin Mary.

Şaşırmıştım. Giderken kapıyı arkasından çarptı, beni üzgün bıraktı ve "Benim adım Sally!" diye bağırdı.

Mark'a söylemek istemedim çünkü sanırım Peter'a tam olarak güvenmiyordu. Peter daha sonra geri döndüğünde doğruca odasına gitti. Ertesi sabah bir özür mırıldandı. Tina'nın bana öğrettiği tüm başa çıkma mekanizmalarını düşündüm. Ona sakince kendi evimde saygı görmem gerektiğini, benim de öfke sorunlarım olduğunu ve terapi almazsa evimi terk etmesi gerektiğini söyledim.

Haftalar boyunca birbirimize karşı dikkatliydik. Bir terapistin gideceğine dair sözler verip duruyordu, ancak ayrıntılar için sıkıştırdığımda bana sessizlik muamelesi yapıyordu. Ona ne kadar değer versem de beni çileden çıkarıyordu. Tina bunun kardeşler için normal olduğunu söyledi.

Sonunda Conor Geary'nin evinin satışından banka hesabıma yatan parayla ne yapmam gerektiğini anladım. Margaret hiç bilmese de o para Peter'ın da mirasıydı. Paranın yüzde 50'si onun hakkıydı. Bir gün benden borç istediğinde ona her şeyi anlattım.

Paranın nereden geldiğini açıklamaya başlarken, "Burada, ait olduğun yerde, İrlanda'da yeniden başlayabilirsin Peter," dedim. "Bir ev alabilirsin Burada, köyde rahat bir ev ve kendi işini kurmak için de yeterli paran olacak. İstemiyorsan hiç çalışmak zorunda değilsin.

'Anlamıyorum,' dedi.

"Bu, babanın evinin satışından sana kalan miras. "Ne demek istiyorsun?

"Margaret vasiyetinde o evi bana bıraktı.

"Evi sattınız mı?" Sesi yükselmişti.

"Evet, ama satıştan elde edilen gelirin yarısını sana veriyorum.

'Bilseydim... o evi saklardım. Evim gibi hissettiğim tek yer orasıydı. Sen gelene kadar orada babamla mutlu bir şekilde yaşadım. Tina onun öfkesinin mantıksız olduğunu söylerdi. Evi sattığımda onun varlığından haberim yoktu.

'Ama annen bir duvara zincirliydi, onu hiç görmedin. Beni hiç görmedin. Cevap vermedi.

Benimle eskisinden bile daha az iletişim kuruyordu.

Para konusunda iş adamıydı ve sonuçta bankacılıkta çalışıyordu, dolayısıyla ne yaptığını biliyordu. Parayı bir bankaya transfer etmemi önerdi.

Henüz bir İrlanda banka hesabı açmadığı için kripto para birimi. I

Vatandaşlığını ve kimliğini düzenleyene kadar ona istediği kadar nakit para verebileceğimi söyledim ama kötü şöhretli Conor Geary'nin İrlanda'da yaşayan bir oğlu olduğu gerçeğinin medya tarafından öğrenilmesi halinde kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak reklamdaki korkuyordu. Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Böyle büyük bir hikayeyi gizli tutmak imkansız olurdu.

Bitcoin hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Peter'ın zaten bir hesabı vardı. Tek yapmam gereken bankama gitmek ve havaleyi yapmaları için onları yönlendirmektir. Banka yaygara kopardı ve banka müdürü benimle konuşmak için çağrıldı ve işlemimin alışılmışın dışında olduğuna beni ikna etmeye çalıştı. Ona bunun yasadışı olmadığını ve paranın bana ait olduğunu hatırlattım.

Tüm parasının transfer edilmesinden bir gün sonra Peter bir süreliğine İrlanda'yı gezmek istediğini söyledi. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Neredeyse on haftayı birlikte kapalı bir yerde geçirmiştik ve kardeşimi tanımaktan ne kadar keyif alsam da onun herhangi bir değişime ya da ilerlemeye karşı gösterdiği direnç beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Eminim terapiden önce ben de o kadar kötüydüm ama Angela benden istediğinde insanlarla birlikte çaba gösterdim. O hiç çaba göstermedi.

Garip bir şekilde veda etmedi. Ertesi sabah uyandığımda gitmişti. Gitmeden önceki gece, yürüyüşlerinden birinden geldiğinde piyano çalıyordum. "Babam eskiden piyano çalardı, biliyor musun?" dedi. Burada, İrlanda'da yaşarken. O da senin kadar iyiydi. Üzgünüm ama bunu duymaya dayanamıyorum.

Kapağı kapattım.

Evi tertemiz bırakmıştı, ancak tüm eşyalarını yanında götürmüş olmasını tuhaf bulmuştum. Toby'yi de götürmüştü. Buna sinirlenmiştim.

Mark onun tek kelime etmeden aniden ortadan kaybolmasının endişe verici olduğunu düşündü. Ona paradan bahsetmemiştim.

Her zamanki gibi Peter'ı savundum. "Seyahate çıktı. Her şeyden ne kadar bunaldığını görebiliyordunuz. Belki de yaşayacak bir yer arıyordur. Tatil vizesi ay sonunda bitiyor. Bu ayın sonunda yakında gardiyanlar. Sanırım İrlanda'da kalmaya karar verdi. Umarım öyledir."

Onda kendimden çok şey gördüm. Ona karşı sıcak hislerle doluydum. Belki de ağabeyimi seviyordum.

Peter'ı birkaç kez aradım ama telefonuna hiç cevap vermedi. Mark daha da endişelendi.

Bir hafta sonra Peter'dan bir mesaj aldım.

Mary, bunu çok düşündüm. Buraya uyum sağlayamıyorum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi kardeşiniz ya da Mark'ın yeğeni gibi hissetmiyorum. Ben

Dublin Havaalanı. Yeni Zelanda'ya geri dönüyorum. İletişim halinde olmamamız herkes için en iyisi. Seni incitmek istemiyorum ve bana gösterdiğin ilgi için minnettarım.

Para. Onu iyi bir şekilde kullanacağım. Sana ve Mark'a iyi şeyler diliyorum. Elinizden geleni yaptınız. Aklım başımda değil ve hiçbir terapi beni düzeltmeyecek. Kendi başıma daha iyiyim.

Martha yolun karşısından koşarak gelene kadar saçlarımdan tutamlar kopardım ve çığlık attım.

OceanofPDF.com

Peter, 2020

Mark 'kır evi' dediğinde, Yeni Zelanda'daki İrlanda turizm afişlerinde gördüğünüz gibi küçük, sazdan yapılmış tek odalı bir yer hayal ettim. Arduvaz çatı ve yeterince küçük bir cephe, içeride her şey yeni, modern ve temizdi. Cam tuğlaların altından evin içine doğru akan bir dere vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Mary hiç de beklediğim gibi biri değildi. Ben gözlerimi kaçırana kadar yüzüme baktı. Birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemedik, sonra elimi sıktı ve başka bir odaya geçip piyano çalmaya başladı. Ben küçük bir çocukken babamın o odada kilitli kalıp çaldığı müziği dinlediğim anıları canlandı gözümde. Mark bana bunun bir şok olduğunu, birkaç dakika içinde iyileşeceğini söyledi. Burada rahat görünüyordu. Köye gelirken evini göstermişti ama Mark ve Mary yakın görünüyorlardı, sanırım bir ailenin olması gerektiği gibi.

Sandviçler ve çay içtik, daha sonra da şarap ve makarna yedik. Bu kadar çok konuşmaya alışık değildim ama Denise hakkında, Mary'nin küçükken nasıl biri olduğu hakkında bitmek bilmeyen soruları vardı. Sürekli beni düzeltiyordu: "Benim adım Sally. Yanlış söylemekten kendimi alamıyordum ama alışmıştım. Sonunda beni bir sonraki kasabadaki otele götürecek bir taksinin yolda olduğunu söylediklerinde rahatlamıştım. Konuşmaktan ve bilgi saklamaktan bitkin düşmüştüm. Ne söylediğime ve ne söylemediğime çok dikkat etmem gerekiyordu.

Otele döndüğümde mışıl mışıl uyudum. Dublin'deki hostelde hiç rüya görmemiştim ve bunun nihayet hak ettiğim yerde olduğumun bir işareti olduğunu düşünmüştüm, ancak akşamı Mark ve Sally ile geçirdikten sonra hepsi bana, Lindy'ye, Rangi'ye ve babama musallat olmak için geri geldiler.

Sally ertesi gün beni almaya geldi ve köyündeki bir kafeye gittik. Bu sefer ona beni rahatsız eden soruyu sordum. Neden Beni hatırlamıyor muydu? Annemiz ona benden bahsetmemiş miydi? O açıkladı.

Psikiyatrist babasının ona ilaç vermesiyle ilgili bir şey. Annemizi hiç hatırlamıyordu. Hem rahatlamış hem de kıskanmışım. Annemize ne yaptığımı bilmediği için rahatlamış ama her şeyi untabildiği için kıskanmışım. Unutmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Babamızı sordu ve bize bu kadar farklı davrandığı için üzgün olduğunu görebiliyordum. "Kadınlardan nefret ederdi," dedi.

yapabileceğim tek açıklamaydı. Yetersiz görünüyordu ama söyleyebileceğim tek şey buydu.

Sonraki hafta boyunca birlikte ve Mark Amcamızla çok zaman geçirdik. Ondan hoşlanmışım. Bazen çok garip şeyler söylüyordu. Benden bir terapist gitmemi istedi ama ben birinin onu görebilmesinden korkuyordum. aklıma girmişti. Sally, Lindy'den beri doğru düzgün konuştuğum tek kadındı ve beni evinde kalmaya davet ettiğinde rahatlamışım. Şunu söyleyebilirim ki benden memnundu. Sally'nin çok parası varmış gibi görünüyordu ama nereden bulduğu beni ilgilendirmezdi. Bütün arkadaşlarıyla tanışmamı ama kuzeniymişim gibi davranmamı istedi. Bunu yapamazdım. O kadar çok yalanla uğraşıyordum ki daha fazlasıyla baş edemezdim.

Onu ne kadar sevsem de kıskanmaktan kendimi alamıyordum. Bir anne ve babayla büyümüş, okula gitmiş, spor yapmış, benden esirgenen her şeyi yapmıştı. Ve kendi hesabına göre, tüm bunları çarçur etmişti. Son birkaç yıla kadar bu fırsatları yalnız bir şekilde yaşamak için kullanıyordu. Artık arkadaşları vardı, piyano çaldığı bir işi vardı. Hayatımda ondan başka kimse yoktu ve ona karşı hiçbir zaman tam anlamıyla dürüst olamadım.

Arzuladığım bağ İrlanda'da yoktu. Ne Sally ne de Mark Amcam bana arzuladığım duyguyu veremiyordu. Sally orada olduğum için çok mutluydu, Mark daha az mutluydu ama ben rahatlayamıyordum. Kafamdaki gerginlik bir an bile dağılmadı. Lindy'ye ya da onun gibi birine ihtiyacım vardı.

Dizüstü bilgisayarımın düzenli olarak iş yerimi kontrol ettim ve sağlık sorunlarımla uğraştığımı söyledim. Beni burnumu sokmayacak kadar iyi tanıyorlardı. Uzaktan halledebileceğim birkaç sorun ortaya çıktı, çoğu zaman günün ortasında

Gece. Bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar maaş bordrosunda kalmam gerekiyordu. Sally ile sonsuza kadar kalamazdım ama İrlanda'da kalabilir miydim? Eve, Yeni Zelanda'ya mı dönmeliydim? Evim neresiydi?

Noel yemeğinde Sally, Amanda Heron'dan bahsetti. Soyağacı web sitesinde görüneceği hiç aklıma gelmemişti. Başlangıçta onunla ilgili tüm bildiklerimi reddettim, ancak Mark çok şüphelendi, yalan söyledim ve

bazı kısa ilişkileri vardı. Bana web sitesini gösterdiler. İşte oradaydı, benim doğurduğum bebek, '%50 DNA paylaşımı'. Onlara bilmek istemediğimi söyledim. Web sitesinde onunla bağlantılı olan baş harflerim PG idi. Bu en azından biraz rahatlatıcıydı. Biri aramaya kalkarsa, Yeni Zelanda'daki baş harflerim SA'ydı. Mark ve Sally başka hiçbir bilgi vermemişlerdi, doğum tarihleri bile.

Ama bu amatör podcast yayıncılarını hafife almıştım. 12 Ocak'ta gelen kutuma bir e-posta düştü.

Sayın Bay Armstrong

Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eleme sürecine göre, James Armstrong olarak da bilinen Conor Geary'nin oğlu olduğunuzu düşünüyoruz.

Yakın zamanda ortaya çıkan bazı bilgiler özellikle babanıza daha fazla odaklanmamıza neden oldu. Bu ülkede onun için bir doğum belgesi bulmak mümkün olmadığı gibi, kalifiye olabileceği yıllarda İrlanda'da dış hekimliği eğitimi alan bir James Armstrong'a dair herhangi bir kayıt da bulunmamaktadır. Sahip olduğu sertifikanın sahte olduğuna inanıyoruz.

James Armstrong ile, genç yeğeni Rangi Parata'nın kaybolduğunu bildirmek üzere karakola giden bir kadına eşlik ettiği sırada tanışan emekli bir polisi dinledik.

Parata, Rotorua'daki evinizden birkaç mil ötede bir gölde boğuldu. Sanırım Parata'nın bitişiğinde yaşıyordunuz? Ölüm koşulları o zaman şüpheli bulunmamıştı, ancak son olaylar ışığında, babanızın sadece İrlanda'da bir kızın kaçırılmasıyla değil, aynı zamanda Rangi Parata'nın boğulmasıyla ve potansiyel olarak Linda Weston'ın kaybolmasıyla da bağlantılı olup olmadığını merak ediyoruz.

Başka bir şey daha var. Bildiğiniz gibi, bu podcast hikayesi aslında 1983 yılında Linda Weston'ın kaybolması ve Amanda Heron'un annesine ne olduğunu bulma arayışıyla ilgiliydi. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, Amanda'nın öz babası bir soyağacı web sitesinde ortaya çıktı. Baş harfleri olan PG ve DNA'sının yüzde 98 oranında İrlanda kökenli olduğunu göstermesi dışında hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

James Armstrong'un Amanda'nın babası olamayacağını biliyoruz çünkü o doğmadan on bir yıl önce ölmüştü. Ama Linda kaybolduğunda Rotorua'nın dışında yaşıyordu. Rangi Parata'nın bitişiğinde yaşıyordu. Bildiğimiz kadarıyla bir süre İrlanda'da yaşamış ve Rotorua'da beş yıl boyunca diş hekimliği yapmıştır. İrlanda'da aranan adam diş hekimliği yapıyordu ve orada kaçırdığı kızıdan doğan Mary Norton adında bir çocuk babasıydı.

Bunun sizin için çok fazla olduğunu biliyorum ve size bu tür potansiyel olarak üzücü bilgiler sunduğum için özür dilerim.

Sizin de kaçırılmış olmanız mümkün mü? Babanız hakkında mümkün olduğunca çok bilgi edinmek istiyoruz. Tüm bunlar bir yanlış anlaşılma olabilir ama sizin yardımınızla bunu açıklığa kavuşturmayı çok isteriz.

Şu anda Aotearoa Ulusal Bankası'ndan izinli olduğunuzu anlıyorum ve anlaşılır bir şekilde nerede yaşadığınıza dair herhangi bir bilgi veya hatta sizin için bir cep telefonu numarası bile alamıyoruz. Eğer e-postalarınızı takip ediyorsanız, lütfen en kısa zamanda sizinle temasa geçelim. Tüm iletişim bilgilerim bu e-postanın üst kısmında yer almaktadır.

Ngā mihi
Kate Ngata

Ekrana baktım, e-postayı okudum ve tekrar okudum. Amatörler gerçeğe polisten çok daha yakındı. Kate Ngata bu yeni bilgiyle polise gitmekten bahsetmemişti ama kesinlikle bu sadece bir ondan önce mi?

Hoani Mata Productions'ın web sitesine üstünkörü bir bakış, tek kişilik bir operasyon olduğunu gösteriyordu. Ama Kate'in zeki olduğu belliydi. Rotorua'dan emekli bir polis bulmuştu ve Rangi'ye komşu olduğumuzu biliyordu.

Boğazımda bir sıkışma hissettim. Kapana kısılmıştım. Ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Babamın Lindy'yi kaçırdığını söylersem Sally'nin ne diyeceğini merak ediyordum. Kaçtığı yalanını söyleyebilirdim, ona ne olduğunu hiç bilmediğimi söyleyebilirdim. Sally buna inanabilirdi. Bazı şeyleri gerçek olarak kabul ediyor gibiydi ama Mark benden hep şüphelenirdi. Bana güvenmediği belliydi ve

Babamın İrlanda'dan ayrıldığı gün 'aktif bir pedofil' olmaktan çıktığına asla inanmadılar. Beni polise gitmeye zorlayacaklardı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Bir hafta sonra Kate'in e-postasına cevap verdim. Onu şaşırtmalı ve zaman kazanmalıydım.

Sevgili Kate

E-postanız için teşekkür ederim. Şu anda Wellington'dan uzaktayım, kişisel bir sağlık sorunuyla uğraşıyorum.

Topladığınız bilgiler beni şok etti. Ama korkarım ki yanlış şüpheliyi yakaladınız. Babamın bu çocuklardan herhangi birinin ölümüyle ya da kaybolmasıyla kesinlikle bir bağlantısı yoktu. Tek adı James Armstrong'du ve evde doğum belgesinin bir kopyası var. İrlanda'da yaşadığımda çok küçüktüm ve annemle ilgili güzel anılarım var. Çok mutlu bir evlilikleri vardı. İrlanda'nın kuzey batısındaki Donegal'de yaşıyorduk. Ben tek çocuktum. Aslında annem ben doğduktan altı yıl sonra erkek kardeşimle birlikte doğum sırasında ölmüş.

Annemin ölümünden sonra Yeni Zelanda'ya geri taşındığımızda, gerçekten de Rangi Parata'nın bitişiğinde bir ev satın aldık. Kaybolduğu zamanı hatırlıyorum. Babamın teyzesini karakola götürüp getirdiğini doğrulayabilirim. Bildiğimiz kadarıyla Rangi'nin sarhoş olduğu için boğulduğunu biliyordu. Yakınlarda boş bira kutuları bulunmamış mıydı? Onu iyi tanı mıyordum.

Linda Weston'a gelince, onun hikayesinin uzun süre haberlere konu olduğunu hatırlıyorum. Ancak o yıl Noel zamanı babam ve ben Güney Adası'ndaki Wanaka'da tatildayken Rotorua Gölü'nde kayboldu. Kaldığımız motelin adını hatırlayamıyorum, ama eminim bu da doğrulanabilir. Babamın eski hastalarından herhangi biri, her Noel'de iki hafta izin aldığını ve birlikte ülkeyi dolaştığımızı hatırlayabilir.

Tıbbi çilem sona erdiğinde sizinle görüşmekten mutluluk duyarım, ancak bu bir iki ay daha sürebilir. Araştırmanızın sizi yolunuzdan saptırmasına üzüldüm ve arayışınızda başarılar dilerim.

Saygılarımla
Ngā mihi
Steven Armstrong

Bir kez daha özgürlüğüm tehlikedeydi. Sunduğum tüm gerçekler muğlaktı, neredeyse hiç kimse 1983'ten kalma kayıtları tutmadığı için doğrulamak imkansız olmasa da zordu, kesinlikle dijital olarak değil. 'Tıbbi çilemi' bir kanser savaşıymış gibi anlattım ki beni daha fazla taciz etmekten vazgeçsin, özellikle de hikayesini yanlış anladığı konusunda bu kadar kararlıyken. Kimsenin İrlanda'da olduğumu bilmemesi için IP adresimi engelleyecek kadar uyanıktım.

Yine de inatçıydı. Söylediğim herhangi bir şey için benim sözüme inanıp inanmayacağını bilmiyordum. Babamın doğum belgesini görmek isteyebilir. Ama ben

İşimden dolayı dark web üzerinden sahte doğum belgesi de dahil olmak üzere neredeyse her şeyi elde edebileceğinizi biliyordum. O herhangi bir şekilde görünmüyordu

Benden şüpheleniyordu ama bu bir yem miydi? Benim de kaçırılanlardan biri olduğum için endişeleniyormuş gibi mi yapıyordu? İrlandalı olduğumdan ve Amanda'nın babası olduğumdan mı şüpheleniyordu? Eğer onunla iletişime geçersen, benden DNA testi yaptırmamı isteyeceğinden emindi ve bundan kaçınmak daha zor olacaktı. Dark Web'e girip kendime yeni bir pasaport aramayı düşündüm, farklı bir isimle, farklı bir uyrukla. Tor arama motorunu indirdim ve günün geri kalanını sitelerde arama yaparak geçirdim, satılanlar karşısında şok oldum. Bazı kullanıcılar FBI'ın dark web'in her yerinde olduğu, ancak odak noktalarının uyuşturucu, silah ve insan kaçakçılığı olduğu konusunda uyardı.

Ertesi gün Yeni Zelanda uyandıktan sonra Kate'den özür dileyen bir yanıt alacağımı düşünmüştüm. Bir yanıt aldım ama umduğum kadar özür dileyen bir yanıt değildi ve neredeyse beş hafta sonra geldi; neredeyse hiç uyumadığım ve iştahımı kaybettiğim haftalar.

Sayın Bay Armstrong

Tıbbi sorunlar yaşadığınızı duyduğuma üzüldüm ve size acil şifalar diliyorum. Umarım sakıncası yoktur ama size çok basit birkaç sorum olacak. Yeni Zelanda'da nerede ve ne zaman doğdunuz? Doğduğunuz hastanenin adını biliyor musunuz? Bu bilgi araştırmalarıma çok yardımcı olacaktır.

Ngā mihi
Kate

Verdiğim teminatların hiçbirine değinmedi. Hâlâ bir kaçırılan olduğumu düşünüyor olabilirdi ama e-postanın sertliği beni aksi yönde ikna etti. Cevap vermedim.

Dark web'e girdim ve kendime yeni bir kimlik edinmeye çalıştım. Tahmin ettiğimden çok daha pahalıydı, 170 bin Yeni Zelanda Doları ya da 100 bin Avro. Sally'den bir tür borç alabilirsem bunu karşılayabilirdim ama elimde hiçbir şey kalmazdı. İrlanda'dan Wellington'a satamazdım. dikkat çekmeden. Peki Sally'ye neden paraya ihtiyacım olduğunu nasıl açıklayacaktım?

Tüm bu zaman boyunca, Sally işine devam ediyordu. Mark haftada iki kez akşam yemeğine geliyordu. Umutsuzca arkadaşlarını, özellikle de üvey annesinin kız kardeşi Christine'i tanımamı istiyordu. Ne zaman bu konuyu açsa kendimi kapatıyordum.

Mark uygunsuz sorular sormaya devam etti. Hepimizin gardiyanlara gitmesi ve benim her şeyi, en azından onun bildiği her şeyi itiraf etmem konusunda çok istekliydi. Onları kendisinin uyarmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Kate'ten doğum bilgilerimi isteyen e-postayı aldıktan bir gün sonra Sally'ye bana bir miktar borç para verip veremeyeceğini sordum. Borç vermek zorunda bile değildim.

Çünkü babamın Dublin'deki evi hakkında konuşmaya başladı, nasıl miras kaldığını ve onu nasıl sattığını anlattı. Gelirlerin yarısını alacağımı söyledi. Başından beri bu paranın üzerinde oturuyor olması ve hiçbir şey söylememiş olması beni rahatsız etti. Evdeki payımın değerinin bir milyon avronun üzerinde olduğunu öğrenince çok şaşırdım. Başka bir yerde yeniden başlamak ve yeni kimliğimi satın almak için fazlasıyla yeterliydi.

Parayı kripto para olarak aldığıma emin oldum. Para transfer edilir edilmez Carricksheedy'den ayrıldım ve ona bir ya da iki haftalığına seyahate çıkacağımı söyledim. Son bir veda olduğunu bildiğim bir şeyden kaçınmak için o sabah o kalkmadan önce ayrıldım. Dublin'de iyi bir otelde kaldım. Yeni pasaportum, Kaliforniya ehliyetim ve sosyal güvenlik numaramla birlikte dört gün içinde kuryeyle oraya ulaştırıldı. Bu kez Amerikalıyım ve adım Dane Truskowski'ydi. Londra'ya kazasız belasız uçtum. Heathrow'da, uçuş panosundaki tüm varış noktalarına baktım. I

paketimi postaladı. Sally'ye veda mesajı attım. Buradan nereye gidebilirdim?
Nereye istersen.

OceanofPDF.com

Sally

Martha'ya ne olduğunu anlatamadım. Ellerimi saçlarımdan çekti ve yaralı olup olmadığını sordu, ben de hayır dedim. Bir şok geçirdiğimi itiraf ettim. Bana bir fincan çay yaptı ve kolunu bana dolamaya çalıştı. Piyanoya gittim ve biraz Einaudi çalmaya çalıştım ama parmaklarım işbirliği yapmayı reddetti.

Tek söyleyebildiğim 'Onu sevdim,' oldu.

"Kimi?"

"Peter.

Kupayı titreyen ellerimle kavradım.

"Seninle kalan garip adam mı?" "O garip değil.

Sen -'

"Erkek arkadaşın mıydı? Onu bir süredir görmedim.'

"Hayır!" diye bağırdım ona. "O benim erkek arkadaşım değildi. Ve garip biri de değil.' 'Sally, sakın ol.'

"Neden onun tuhaf olduğunu düşünüyorsun? Neden herkesi kendi kendini beğenmiş, mükemmel hayatına göre yargılıyorsun? Benim tuhaf olduğumu düşünüyordun ta ki

Beni tanıyorsun. Peter'ı bile tanı mıyordun. Bu ne cüret Martha?"

'Kendini beğenmiş, mükemmel bir hayat mı? Hiçbir fikrin yok. Peki ya bu adam? Sana rağmen

Onu benimle ve birkaç kişiyle tanıştırdı, sokakta bizi asla tanımıyor. Merhaba dediğimizde cevap bile vermiyor. Kimse onun Mark'ın kuzeni olduğuna inanmıyor. Kim o, Sally?"

Ona söylemeyi ya da neden çılgılık attığımı açıklamayı reddettiğimde, bana yardım edemeyeceğini söyledi.

'Eğer o senin erkek arkadaşınsa ve seni terk ettiyse, iyi ki kurtulmuşsun. Senin için iyi biri değil. O gelmeden önce sır saklamıyordun. Umarım bir daha geri gelmez.

"Defol Martha, gelmeni hiç istemedim! Ona bağırdım.

Kapıya doğru giderken durdu. 'Biliyorsun, sana izin vermek için elimden geleni yaptım, Sally. Seni evime kabul ettim ve çocuklarımın hayatına girmene izin verdim. Ama trajik çocukluğun ve tuhaf yetiştirilme tarzın sana kaltak olman için bir mazeret vermiyor! Çıkarken kapıyı çarptı.

Mark'ı görmek istemedim. Kızacağın biliyordum. Gitmeye karar verdim ve Dublin'deki Christine Teyze'yi görüp ona her şeyi anlatacaktım. Hâlâ şehir içi sürüş ve otoyollarla yüzleşebilmemin imkânı yoktu. Dublin'e giden akşam trenine tek başıma bindim ve Christine Teyze beni istasyonda karşıladı. Yolculuk neredeyse katlanılabiliirdi. Yanımda ve önümde yabancılar oturuyordu ama ben pencereden dışarı, yemyeşil tarlalara bakıyor ve sağırmışım gibi davranıyordum.

Arabasına bindiğimizde Christine Teyze'ye Peter'ın hikâyesini anlatmaya başladım, ancak bu haberden etkilenmiş görünüyordu ve evine gidene kadar beklememi istedi. Bir demlik çayla oturduğumuzda ona Peter'ın kim olduğunu anlatmaya başladım.

"Aman Tanrım," dedi. "Sanırım Jean biliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Başka bir çocuk olduğundan şüpheleniyordu. Her zaman Denise'in ayrı çocuklarınız olsaydı sizi bırakmamasının mantıklı olmadığını söylerdi. Killiney evindeki yatak odaları. Denise'in ısrarla Her zaman senin yanında uyurdu, ama yan tarafta bir yatak odası olduğunu biliyorduk. "Ne? Peki bu bilgi neden babamın kayıtlarında yoktu?"

Buna inanmadı. Denise başka bir çocuk sahibi olmakla ilgili sorulara cevap vermeyi reddetti. Tom, eğer bir oğlu olsaydı, onun için de çığlık atacağını söyledi.

"Çığlık mı?"

'Bak Sally, yıllardır çenemi kapalı tutuyorum ama baban bir zorba olabilir. Kadın düşmanı da olabilir. Jean'in fikirleri hiçbir zaman onunkiler kadar geçerli olmadı. Sana söylemem gereken bir şey var. Sana karşı elimden geldiğince dürüst olmaya çalıştım ama artık senden bilgi saklamama gerek yok. Bunların hiçbirini seni incitmek için söylemiyorum ama gerçeği bilmelisin.

"Ne gerçeği?"

"Jean ve Tom hakkındaki gerçek, annen ve baban."

"Devam et.

'Jean babandan çok daha zekiydi. O şiddetle itiraz etti sana nasıl davrandığını. Seni asla bir kızı olarak görmediğini, sadece bir hasta olarak gördüğünü söyledi. Senin üzerinde deneyler yaptı, farklı tedaviler ve ilaçlar denedi, her şeyi değerlendirdi. Okulu bıraktığında, Jean üniversiteye gitmen konusunda kararlıydı. Yakmak için beynin vardı ve herhangi bir şey okuyabilirdin, tabii ki müzik, ama senin de iyi bir mühendis olacağını düşünüyordu. Çok matematiksel bir zekân var. Hiçbir şey yapmak istemedin.'

"Hatırlıyorum.

'Ama senin için çok kötüydü, Tom daha da uzak bir köye taşınmakta ısrar ediyor, giderek daha da yalnızlaşıyordu. Jean çaresizce başka insanlarla tanışman için. Ne kadar direnmiş olursan ol, senin için en iyisinin bu olduğunu artık anlamış olmalısın.

"Belki.

Tom aynı fikirde değildi. Seni inceleyebilmek için tam olarak ne istiyorsan onu yapmanı istiyordu. Jean felç geçirdiğinde onu terk etmek üzereydi.

"Ne?

"Yüksek tansiyon hastasıydı ve Tom'la senin geleceğin için kavga etmenin stresi ona çok ağır geldi. Ona karşı pek nazik değildi, Sally. Tanrıya şükür onun o yönünü hiç görmedin. Onunla evlenmeyi planlamıştı. ama senin de onunla gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. O zamanlar on sekiz yaşından büyüktün, teknik olarak bir yetişkin. Bunu seninle hiç konuştuğunu sanmıyorum?"

'Hayır, bunu hatırlardım. Ama ölmeden önceki hafta sonu, onunla birlikte gelip sizi ziyaret etmemi istedi. Bu şu anlama mı geliyor-'

"Değişimden hoşlanmadığınızı biliyordu ve bu hamleyi yavaş yavaş yapmayı planlamıştı.

"Ama sonra felç geçirdi?" "Evet.

"Bunu bana neden anlatıyorsun, Christine Teyze?

'Çünkü mezara benden çok sizi ilgilendiren sırlarla gitmek istemiyorum. Öz annene nasıl davrandığı...'

"Ne demek istiyorsun?

"Denise'in davranışları kendi yorumuyla uyuşmadığında, bunu reddediyor ve ona histerik diyordu. Oyuncak askerler vardı...'

"Ne oyuncak askerleri?

"Denise'e ve size ait olan her şey St Mary's Hastanesi'ndeki birime, yaşam alanlarınıza getirildi. Fazla bir şey yoktu. Sen yapmadın. Bu oyuncak askerler dışında hiç oyuncağım yok. Denise onların sana ait olmadığını söyledi. Jean kime ait oldukları konusunda onu sorguladı ama Denise sessiz kaldı. Jean gardiyanlara sorduğunda, askerlerin küçük beyaz yatak odasında yatağın altında bulunduğunu söylediler.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?

"Sana mantıklı olmayan bir şeyi anlatmanın ne anlamı vardı? O oyuncak ayı geldiğinde bunu hiç düşünmemiştim bile. Onu sana kardeşin mi gönderdi? Küçük beyaz yatak odasında mı uyuyordu, Sally?"

"Evet. Peter giderken Toby'yi de yanında götürmüştü. Ayıdan ne istediğini hayal bile edemiyordum.

"O kötü adam ne kadar tuhaftı, anne ile oğlunu, erkek kardeş ile kız kardeşini ayırdı ve yine de ayrı bir odada yaşamalarını sağladı. Onu sever miydin, kardeşini?

Peter? Evet, gerçekten anladım. Onu anlıyordum. Çoğu zaman karamsar ve sessizdi, ama uçağa binmek ve bir şeyler yapmak için çok cesaretli olmalıydı. gelip bana gerçeği söylemek için dünyayı aştı. Bence çok cesurdu. Gittiği için çok üzgünüm.

Göğsümde bir titreme hissettim, sanki tüm havam dışarı çıkıyormuş gibi. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gerçek gözyaşları dökmeye başladım.

Teyze

Christine bana sarıldı ve başımı onun ince omzuna koydum ve sanki onlarca yıldır hissetmem gereken tüm üzüntüler Christine Teyze'nin mutfak masasına döküldü. Başımı okşadı ve annelerin küçük bebeklere yaptığı gibi yatıştırıcı sesler çıkardı.

Neden hiç polise gitmediğini öğrenmek istedi ve ben de anksiyetesini, sosyal izolasyonunu, yabancılardan korkmasını, öz babamla yıllar boyunca beynimizin yıkanmasını anlattım. Hayatta, en azından profesyonel olarak başarılı olup olmadığını bilmek istedi.

"Evet," dedim. "Bir bankanın genel müdürlüğünde siber güvenlik müdürüydü. Sanırım muhtemelen o işe geri dönecek.

"Maddi durumu iyi o zaman?

"Kesinlikle öyle. Christine Teyze'ye Margaret'in ölümünü, mirası ve gitmeden önce Peter'la nasıl paylaştığını anlattım.

"Bir dakika" dedi, "parayı verdikten ne kadar süre sonra gitti?

"Hemen. Para konusunda bir sürü yaygara koptu ve ben de parayı ona kripto para olarak transfer etmek zorunda kaldım -"

"Yani, bekleyin, geldi, iki ay kaldı, ona bir milyon avro verdiniz ve sonra ortadan kayboldu mu?"

"Ortadan kaybolmadı, evine gitti. Uyum sağlayamadığını hissettiğini söyledi."

Sonra birkaç dakika sessiz kaldı.

"Sally, ona bu parayı vermeden önce herhangi birinden tavsiye aldın mı?"

"Hayır, almadım. Ben bir yetişkinim ve bu benim paramdı.

"Bu yüzden gelmiş olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Kesinlikle hayır. O paranın bende olduğunu kimse bilmiyordu. Kimseye söylemedim." "Ama yaşamak için çalışmadığınızı biliyordu; bir evde yaşadığınızı biliyordu.

güzel yeni bir ev."

Artık sinirlenmiştim. Neden benim aptal olduğumu düşünüyordu?"

"Parayı almaya hakkı vardı, Christine Teyze. Terapiye gitmeye başladığımdan beri bana güven sorunlarım üzerinde çalışmam ve insanlara şüpheyi yaklaşmam söylendi. Şimdi bana babamın korkunç biri olduğunu söylüyorsun, kardeşimin benden sadece para istediğini ima ediyorsun. Babam beni severdi."

"Az önce bana Peter'ın da öz baban hakkında aynı şeyi söylediğini söylemedin mi?"

"Tom Diamond'ı Conor Geary ile mi kıyaslıyorsun? İçimdeki öfkeyi hissedebiliyordum. Ayağa fırladım ve onun üzerinde durdum.

"Tabii ki hayır, ben -"

"Sakın benimle onlar hakkında aynı nefeste konuşmaya cüret etme. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı..." Kendimi durdurdum, kendi öfkem tekrar beni ele geçirince dehşete kapıldım. Christine Teyze sandalyesinden geriye doğru sendelemişti ve sanki kendini benden koruması gerekiyormuş gibi sandalyesinin arkasında duruyordu.

Derin bir nefes aldım. "Ben... Ben yatmaya gidiyorum.

Christine Teyze sessizdi. Özür dilemeliydim ama sözleri beni hâlâ öfkeliyordu. Annem Jean da fiziksel ve duygusal aile içi şiddet mağduru muydu? Her şey çok fazlaydı.

Saat henüz 22:00 olmamıştı. Ertesi gün cumartesiydi. Farnley Manor'da oynayacaktım.

Cumartesi sabahı ben tek başıma kahvaltı ederken Christine Teyze odasında kaldı. Sıkıntılıydım ve piyanosunun başına oturdum.

kapağı kaldırdım. Sonunda vedalaşmadan evden çıktım ve beni istasyona götürmesi için bir taksi çağırdım.

Trendeyken telefonum çaldı. Arayan Angela'ydı. "Sally, Christine'i çok korkuttun, az önce gözyaşları içinde beni aradı.

Ben bir şey söylemedim.

"Beni duyabiliyor musun?

"Evet," dedim.

"Ve seninle kalan adam kardeşin mi? Neredeyse Bana söylediklerine inanamıyorum. Neden bana gelmedin? Ve neden onunla birlikte muhafızlara gitmedin?"

"Bu seni ilgilendirmezdi ve Christine Teyze'nin sana söylemesi de gerekmezdi.

'Bunu başka kim biliyordu? Mark mı?'

'Evet, o aileden biri. Bu bizim kendi özel işimiz.'

"Bana ne zaman söylemen gerekiyordu... Bu adama bir milyon avro mu verdin?" "Peki ya sen Angela? Bana hiç söylemediğin gerçek ne olacak?"

"Sen neden bahsediyorsun?

'Annemin babamı terk edeceği doğru mu? Ona şiddet uyguluyor muydu?'

Telefonun ucunda derin bir iç çektiğini duydum. Umutsuzca inkâr etmesini istedim. Ama hiçbir şey söylemedi. Telefonu kapattım. Tren vagonundaki herkes bana bakıyordu.

Tren istasyonundan Farnley Manor'a giderken bindiğim takside radyo açıldı ve taksi şoförü benimle manşetler hakkında sohbet etmeye çalıştı: *'İlk İrlanda Cumhuriyeti'nde koronavirüs vakası doğrulandı. Ülkenin doğu kesiminden olan adam kısa bir süre önce İtalya'dan seyahat etmiştir. Konuyla ilgili bir açıklama*

Sağlık Bakanı'nın eli kulağında.

İşe tam zamanında geldim. Piyanoya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Lucas bana iyi olup olmadığımı sordu. Sanırım gözlerim şişmişti ve iletişim kuramıyordum. Bana bir fincan sıcak kahve ve biraz kek gönderdi ve başlamadan önce bir şeyler yemem için ısrar etti ama tepsiyi piyanoya taşıdım ve kendimi çalmaya zorladım. Beethoven'ın 14 numaralı Piiano Sonatı'nın son bölümüyle başladım, hızlı ve ateşli bir parçaydı, parmaklarım çılgınca klavyede bir aşağı bir yukarı uçuyor, öfkemi ellerimden çıkarmaya çalışıyordum. Conor Geary'nin başarılı bir piyanist olduğunu öğrendiğimden beri ilk kez çalışıyordum.

Lucas araya girdi ve benden her zamanki repertuarımı, yumuşak, yatıştırıcı bir müzik çalmamı istedi. İçimdeki öfke beni ele geçirdi. Tepsiyi derin, soluk halının üzerine süpürdüm, kahve kanepeye ve en yakınımızdaki misafirlere sıçradı.

Herkes durup baktı. Lucas hemen misafirlerin yanına gitti. Ben de personel vestiyerine gidip çantamı ve ceketimi aldım. Beni eve götürmesi için başka bir taksi çağırdım. Merhamet edilecek kadar hızlı geldi çünkü Lucas beni azarlamaya kalkışsaydı ona vuracağımı biliyordum.

Eve dönerken yine ağladım. Nefes egzersizlerini denedim, kendimi Christine Teyze'nin, Angela'nın yerine koymaya çalıştım ama mantıklı benliğim neden onların kendilerini benim yerime koyamadıklarını sordu. Öfke hiçbir zaman haklı değil miydi?

Alet çantamdan bir çekiç aldım ve tam piyanomu parçalıyordum ki kapı çaldı. Görmezden geldim ve çekici daha sert salladım, ama hemen arkamdaki pencereden yüksek sesle vurulduğunu duydum. Kim olduğunu görmek için sinirlenerek döndüm. Mark.

"Neyin var senin? On tane mesaj ve sesli mesaj bırakmış olmalıyım. Bir şey mi oldu? Martha dedi ki -"

'Mark, lütfen git, şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum. Lütfen?'

Sesimi sakın tutmaya çalıştım. Mark açık kapı aralığında dururken, arkasından bir jandarma ekip arabası yanaştı. Dedektif Müfettiş Howard üniformalı bir korumayla yaklaştı. Gülümsüyordu.

'Sally, sanırım sonunda sana Conor Geary ile ilgili haberlerimiz var. İçeri girebilir miyiz?'

Mark'a baktı, onun gitmesini bekliyordu.

'Ben Mark Butler, Mark Norton, Denise Norton'un kardeşi, Sally'nin amcasıyım. Ne söyleyeceğinizi duymak isterim.'

Dedektif Müfettiş Howard bana baktı. "Ben... senin için sorun olur mu, Sally?"

Tüm duygularım tükenmiş ve tamamen bitkin hissediyordum. Bağımlılık yaptığı için Valium reçetemi yenilememiştim ama bir şeye ihtiyacım vardı. Tina'nın söylediklerinin canı cehenneme. Alkol.

Hepsini içeri aldım ve kendime bir bardak Jameson hazırladım. Mark piyanonun parçalanmış olmasına çok şaşırdı ama ona bu konuda konuşmaya hazır olmadığımı söyledim. Gardiyanlar birbirlerine baktılar.

Ben kimseye bir şey ikram etmedim ama Mark sanki benim evim kendi eviymiş gibi kahve yapmaya koyuldu.

Dedektif Müfettiş Howard bana zaten bildiğim pek çok şeyi anlatmaya başladı. Sadece ben daha fazlasını biliyordum. Conor Geary'nin 1985'te öldüğüne inanmak için iyi sebepleri vardı. Yeni Zelanda'da sahte bir isimle yaşıyordu. Steve Armstrong adında bir oğlu varmış. Mark araya girdi ve onu düzeltti. Mark ona Peter hakkında her şeyi ve bu evde nasıl kaldığını anlatırken ben hiçbir şey söylemedim. Bu Howard'ı durdurdu.

"Burada mı? Ne zaman?"

"Sanırım Aralık ortasından beri, bir hafta öncesine kadar, değil mi Sally?"

"Ne? Nasıl temas kurdu?"

Tüm konuşmayı Mark'ın yapmasına izin verdim. Howard ve yardımcısı bolca not aldı. Korumalara neden haber vermediğimizle ilgili kaçınılmaz soruları sordu. Mark onlara Peter'ın mahremiyeti konusunda ısrar ettiğimi söyledi.

"Peki şimdi nerede?"

"İrlanda'yı dolaşmaya gitti. Sally onunla temas halinde, değil mi Sally?"

Hepsi bana baktı ve gözyaşlarım yine yüzümden aşağı akmaya başladı. Mark yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı.

"Ne oldu? O ne yaptı?"

Titreyen parmaklarımla, sadece iki gün önce aldığım mesajı buldum.

Telefonu nce Mark'a sonra da DI Howard'a verdim.

Mark hiçbir şey söylemedi ama sanırım rahat bir nefes aldı.

Dedektif Müfettiş Howard Pazartesi sabahı karakola gelmemizi istedi.

'O bir suçlu değil. O da Denise ya da benim gibi bir kurban,' diye feryat ettim. Gitmek için ayağa kalktılar.

"Linda Weston ya da Rangi Parata'dan hiç bahsetti mi?"

"Hayır, bana bahsetmedi. Sally?"

Başımı salladım.

Dedektif Müfettiş Howard dönüp, "Amanda Heron'dan hiç bahsetti mi?" diye sorduğunda kapıdaydılar.

Evet, bu onun kızı. Onunla tanışmadan önce DNA testi yapmıştık. Onunla hiç tanışmadığını söyledi. Tek gecelik bir ilişkinin sonucuymuş,' dedi Mark.

Peter, 2020

Baba gibi, oğul gibi. Peter Geary ve Steve Armstrong ortadan kayboldu. Sanırım bu podcaster polis tarafından ciddiye alındı.

Chicago'ya Dane Truskowski olarak geldim. Karanlık ağ ve mirasım sayesinde benim için her şey babam için olduğundan çok daha kolaydı. Bu maskeler bir nimet. Amerika Birleşik Devletleri'nde şehirden şehre uçtum ama sanırım burada, Nutt, New Mexico'da kalacağım. Sakal bıraktım. Bir ev satın aldım. Varlığından bile haberdar olamayacağınız toprak bir yolda. Bir süredir içinde yaşanmıyordu ama güzelce onarıyorum.

Evi bitirdiğimde, arkasına bir ahır inşa edeceğim. Ses geçirmez malzemeler Amazon'da mevcut, çoğu şey gibi, prangalar bile. Aradığım bağlantıyı kurmanın tek yolunun bir kadını almak ve boyun eğene kadar onu tutmak olduğunu şimdi anlıyorum. Beklemeye hazırım. Beni sevmesi için onu zorlamayacağım. Onu henüz bulamadım. O bir çocuk olmayacak. Ben babam değilim.

OceanofPDF.com

Sally

Ülke tecrit altında. İki kilometrelik hareket sınırına rağmen Mark ve ben Dublin'deki garda merkezine iki kez çağrıldık.

Koronavirüs diğer pek çok hikayeyi gündemden düşürdüğü için Denise Norton'un bir başka çocuğunun keşfedilmesi hakkında çok az şey söylendi ve Conor Geary, ya da öz babamın 1985'te Yeni Zelanda'da ölümü ve Rangi Parata adlı bir çocuğun boğulması ve Linda Weston'ın kaçırılmasıyla olan bağlantıları. Peter'ın, Rangi Parata adlı çocuğun babası olduğu henüz bilinmiyor.

Linda Weston'ın çocuğu Amanda Heron, uluslararası bir arama çalışmasına rağmen. Yeni Zelanda sınırları kapalı. Peter fotoğraflarını çekmemize asla izin vermedi ama Dublin Havaalanında 22-28 Şubat tarihleri arasındaki CCTV görüntülerini inceleyerek saatler geçirdik. Onu Terminal 2'de, gidiş salonunda bulduk ama hangi kapıya gittiğini söyleyemedik. Kalabalığın içinde kayboldu. O gün havaalanından Steve, Stephen, Steven Armstrong ya da Peter Geary adında hiç kimse geçmemiştii. Farklı bir pasaportu olmalı.

Kate Ngata adında bir podcaster benimle e-posta yoluyla iletişime geçti. O ve yeğenim Amanda bir podcast serisi hazırlıyorlar ve katkıda bulunmam için beni sıkıştırıyorlar. Eski en iyi arkadaşım Sue, görünüşe göre onunla Zoom aracılığıyla konuşmuş ve Peter'ın köydeyken ne kadar şüpheli davrandığını anlatmış. Amanda Heron'ı tanımak istemiyorum. Amcam ve kardeşim

çok hayal kırıklığı oldu. Ailem olmadan daha iyiyim.

Christine Teyze, evinde 'agresifleştiğimden' beri hiç aramıyor.

Stella ona Peter hakkında hiçbir şey anlatmadığım için

sinirlendi. "Neden bana onun kim olduğunu söylemedin?"

diye yakındı.

Cevap ne? Sonunda benim olan birine sahiptim. Onu sevdim, onu korumak ve kendime saklamak istedim.

Onun neler yapabileceğini bilemezdim. Bir adamın babasından, benim babamdan böyle bir hastalığı miras alabileceği ve benim de

Onu evimde ağdırlamak bütün gece çığlık atmama neden oluyor.

Amanda doğduğunda Linda Weston yirmi yedi yaşındaydı. Onlara tecavüze uğradığına dair bir kanıt olmadığını, Peter'la rızaya dayalı bir ilişki yaşamadıklarına dair bir kanıt olmadığını söyleyip duruyorum. Öldürölmedi, apandisitten öldü. Mark bana kendime gelmemi söyledi. Peter neden ortadan kaybolmuştu?

Buradayken neden her şeyi gizli tutmamızı istedi? Neden sahte bir pasaportla seyahat etti? Bir şekilde masum olduğü inancına tutunuyorum. Akıl sağlığıma tutunuyorum.

Angela beni düzenli olarak arıyor ve mesaj atıyor ama yeni bir Valium reçetesine ihtiyacım olduğü zamanlar dışında telefona nadiren cevap veriyorum. ığlıklarımı durdurmak için oldukça fazla alıyorum. Ayrıca çok içiyorum.

Peter'a verdiğim parayı gardiyanlara söylemek zorunda kaldım. Mark bu konuda çok öfkeliydi. Parayla ne yapacağımı onunla konuşmam gerektiğini söyledi. En çok acı çeken o olduğü için paranın bir kısmını almaya hakkı olduğünü düşünüyordu. Bu konuda tartıştık. Margaret o parayı bana bıraktı. Haftalardır onunla konuşmadım. Angela sesli mesaj bıraktı. ve hastanedeydi. Çok hasta. Ziyaretçi kabul edilmiyor. Umurumda değil. Onu görmek istemiyorum.

Tina her konuda yanılıyordu. Kimseye güvenmemekte haklıydım. Sonunda hepsi beni hayal kırıklığına uğrattı. Sır sakladılar ya da arkamdan iş çevirdiler. Yine sağır oldum. Kimseyle konuşmuyorum ve fısıltılarını duymuyormuş gibi yapıyorum. Bu tecrit bana çok iyi geliyor. Köyün barı ve kafesi kapalı. Martha'nın yoga stüdyosu da öyle. Gala süpermarkete gitmekten vazgeçtim çünkü her gittiğimde Laura benimle sohbet etmeye çalışıyordu. Ben de Texaco'daki alışverişe geri döndü. Herkes birbirinden iki metre uzakta duruyor ve bırakın sarılmayı, tokalaşmak bile yok. Hepimiz maske takıyoruz ve mümkün olduğunca göz temasından kaçınıyorum. Piyano hala oturma odasında, mirasımı hatırlatan parçalar halinde duruyor. Kimsenin onu almasını sağlayamıyorum.

Dün Abebi'yi sokakta gördüm. Boyu uzuyor. Şimdi on bir yaşında olmalı. Ona el salladım, o da beni gördü ama başını öne eğdi ve caddede daha hızlı yürüyerek benden uzaklaştı. Babam onu kaçırdığında annemle aynı yaştaydı. Saçlarımı tekrar çekıştirdim, başımdan bir avuç aldım.

Sonsöz

Amanda, Mayıs 2022, Auckland Belediye Binası

Mutluyum. Yeni Zelanda nihayet tecritten çıkıyor ve ben de ilk kez halk önünde sahne alıyorum. Tanrı biliyor ya, son iki buçuk yıldır çok çalıştım ama hızlı antijen testim negatif çıktı, salon tamamen dolu ve annemle babam Christchurch'ten geldiler.

Rotorua'dan iki yeni amcam geldi. Onlarla tanışacağım için gerginim ama Zoom görüşmeleri yaptık ve oldukça iyi adamlara benziyorlar. Annem ve babam da onlarla tanışmak istiyorlar. Kate gelmiyor. O kadar emek verdikten sonra podcast serisinden çekildiğim için kızgın ama geçmişim o kadar korkunç ki gizli kalmasını tercih ederim. Kanlı detayları asla bilmek istemedim. Eğer hayatta başarılı olacaksam, bir besteci olarak tanınmak istiyorum, kaçırılan ve kaçırılan birinin kızı olarak değil. Hepsi geçmişte kaldı.

Polis Kate'in tüm araştırmalarını doğruladı. Babamın nerede olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle peşinden gitmeyeceğim. Ben onun kurbanı değilim, hiç olmadım. Kate isterse hikayeyi anlatabilir ama benim adımı kullanamaz. İhtiyacım olan son şey drama. Besteci olmak için huzura ve bir piyanoya ihtiyacım var. Ve birkaç yıl önce rastgele postayla gelen o eski oyuncak ayı. O benim şans tılsımım oldu.

Salon ışıkları söndü. Salona bir sessizlik çöktüğünü duyuyorum. Spot ışığı piyanonun üzerinde beliriyor. Sahneye çıkıyorum. Sinir yok. Ayımı piyanonun kapağına koyuyorum. Tek gözüyle bana gülümsüyor. Ben de ona gülümseyip başımı sallıyorum ve seyircilerden alkış ve kahkaha sesleri yükseliyor. Kadife kaplı koltuğa yerleşiyorum ve ellerimi kaldırıyorum. Vakit geldi.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Menajer, akıl hocası ve arkadaş olan muhteşem Marianne Gunn O'Connor'a; dergilerde yayınlanmamı sağlamak için çalışan Vicki Satlow'a teşekkür ederim.

Haritada bulamadığım bölgeler; ve büyük bir titizlikle sorunsuz işlemler sağlayan Pat Lynch'e.

Dublin'deki Penguin Sandycove'da, her zaman büyük resmi gören ve özellikle bu kitapta bana doğru olanı yapmam için zaman tanıyan, sektörün en iyisi editörüm Patricia Deevy'ye; Cliona Lewis'e, olağanüstü yayıncı Michael McLoughlin'e ve Brian Walker, Carrie Anderson, Issy Hanrahan ve Laura Dermody'ye minnettarım.

PRH Londra'da iletişimden Amelia Fairney, Ellie Hudson, Jane Gentle ve Rosie Safaty'ye; metin yazarı Zoe Coxon'a; satıştan Sam Fanaken, Ruth Johnstone ve Eleanor Rhodes Davies'e ve sanat ekibinden Richard Bravery ve Charlotte Daniels'a bu güzel kapağı ortaya çıkardıkları için son derece minnettarım.

Karen Whitlock okur yazar olmadığımı bir kez daha kanıtladı. Onun mükemmel redaksiyon becerileri beni iyi gösteriyor. Teşekkür ederim.

Pek çok alandaki araştırma yardımları için Christine Pride ve Lynn Miller-Lachmann, emekli Devlet Patoloğu Profesör Marie Cassidy, Tallaght Hastanesi CEO'su Lucy Nugent, damar cerrahı Bridget Egan, psikolog Aisling White, avukat Peter Nugent, avukat John O'Donnell, eğitim psikoloğu Dr Mary Nugent ve yazar arkadaşlarım Kate Harrison, Adrian McKinty ve Alex Barclay. Eğer tavsiyenizi istediysem ve dikkate almadıysam, lütfen beni affedin. Korkarım hikaye önce gelmek zorundaydı.

Yeni Zelanda uzmanlığı için İrlanda Büyükelçiliği'nden Vanda Symon, Liam McIlvanny, Sonja Hall-Tiernan, Craig Sisterson, Jill Nicholas, Steve Duncan, Fergus Barrowman ve Faran Foley'e teşekkür borçluyum.

Son iki zor yıl boyunca bana duygusal destek veren Sin  ad Crowley, Jane Casey, Marian Keyes, Kate Beaufoy, Sin  ad Moriarty, Claudia Carroll, Tania Banotti, Maria O'Connell, Br     Gallch    r'e teşekkür ederim, William Ryan, Ed James, Clelia Murphy, John O'Donnell, Lise- Ann McLaughlin, Anne McManus, Zita Rehill, Moira Shipsey, Val Reid, Sharon Fitter, Fiona O'Doherty ve Colin Scott için özel bir söz.

Duygusal destek yerim olan Tyrone Guthrie Merkezi'ne ve orada bana yazmak için zaman, alan ve besin sağlayan tüm harika kadınlara.

Ve kesinlikle, kendi başlarına bir paragrafı hak eden, muhteşem kitapçılara, kitap blogcularına, festival programcılarına, moderat  rlere teşekkür ederim, panelist arkadaşlar, TV ve radyo yapımcıları ve sunucuları, kütüphaneciler ve sesli kitap anlatıcıları. Hepinizin ismini verseydim, kitapta yer kalmazdı.

Okurlar, sadakatinizin benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Umarım sizlerle sanal ve gerçek festivallerde bulu  abilirim, çünkü dünya yeniden i   dünyasına a  ılmış gibi görünüyor. Bu kitap için fazladan bir yıl beklediğiniz için teşekkür ederim. Hayat bir süreliğine yazmamın önüne geçti ve bunun bir daha olmasına izin vermemeye çalışacağım.

Ve tabii ki her zaman geniş olan aileme, kayınvalideme, kayınpederime ve özellikle de anneme, sadece kendinizi su  layabilirsiniz. Ve muhtemelen astral bir kitapçıda kitaplarımı ters çevirerek dolaşan sevgili babamı hatırlıyorum.

OceanofPDF.com

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın
Bizi Twitter'da takip edin twitter.com/penguinukbooks
Bizi Facebook'ta beğenin facebook.com/penguinbooks

Sevgiyi Instagram'da paylaşın instagram.com/penguinukbooks
Yazarlarımızı YouTube'da izleyin youtube.com/penguinbooks
Penguin kitaplarını Pinterest'inize sabitleyin
pinterest.com/penguinukbooks Sesli kitap kliplerini
soundcloud.com/penguin-books adresinden dinleyin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir
sonraki kitabınızı penguin.co.uk adresinden
keşfedin

OceanofPDF.com

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Penguin
Random House
UK

İlk olarak Sandycove tarafından 2022 yılında

yayımlanmıştır Telif Hakkı © Liz Nugent, 2022

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Kapak fotoğrafı © Tijana Moraca/Trevillion Images ISBN:

978-1-844-88576-3

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralananmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.